

ROMAN

Christmas Shopaholic

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTEUR.

SOPHIE KINSELLA

Eerder verschenen van Sophie Kinsella

Shopaholic grijpt in

Shopaholic naar de sterren

Ik krijg je wel

Mag ik je nummer even?

Mini shopaholic

Wat spook jij uit?

Ken je me nog?

Shopaholic & baby

Aanpakken!

Shopalicious!

Hou je mond!

Shopaholic! zegt ja

Shopaholic! in alle staten

Shopaholic!

Mijn niet zo perfecte leven

Verras me

sophie
kinsella

Christmas
Shopaholic

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Christmas Shopaholic*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press an imprint of Transworld Publishers, London 2019

© Sophie Kinsella, 2019

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

© Omslagillustratie: Eastnine/Getty Images and ProStockStudio/Shutterstock

Omslagontwerp: Eileen Carey

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: bij Barbara

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6159 9

ISBN 978 90 443 5642 7 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van: Bedrijfsleider

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Fijn om te horen dat u van plan bent 'bergen' kerstinkopen te doen bij Hector Goode Herenkleding.

Het doet me ook genoeg dat u de Campbell-jas voor uw man Luke wilt aanschaffen, maar ik kan u helaas niet zeggen of de jas nog voor de kerstdagen afgeprijsd gaat worden.

Met de beste wensen voor de feestdagen.

Vriendelijke groet,

Matthew Hicks

Bedrijfsleider

Hector Goode Herenkleding

New Regent Street 561

Londen W1

Van: Bedrijfsleider

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Het zou inderdaad 'balen' zijn als de Campbell-jas nadat u hem hebt gekocht voor de halve prijs wordt aangeboden.

Ik begrijp ook dat u niet te lang wilt wachten voor het geval de jas dan uitverkocht is en u 'op kerstavond met de handen in het haar zit'.

Desondanks kan ik dergelijke informatie niet verstrekken.

Met de beste wensen voor de feestdagen.

Vriendelijke groet,

Matthew Hicks

Bedrijfsleider

Hector Goode Herenkleding

New Regent Street 561

Londen W1

Van: Bedrijfsleider

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Nee, ik kan u geen 'ieniemenie hintje' geven.

Het spijt me dat u het gevoel hebt dat kerstinkopen doen een spelletje 'hard tegen hard' is geworden.

Ik ben het met u eens dat het makkelijker was toen de uitverkoop overal pas na de kerstdagen begon en 'iedereen wist waar hij aan toe was'.

Desondanks wens ik u prettige feestdagen.

Met vriendelijke groet,

Matthew Hicks

Bedrijfsleider

Hector Goode Herenkleding

New Regent Street 561

Londen W1

Oké. Geen paniek. Géén paniek. Ik heb nog vijf minuten en tweeënvijftig seconden tot mijn winkelmand wordt geleegd. Dat is tijd zat! Ik hoef alleen maar snel nog één dingetje te vinden om aan een bedrag van vijfenzeventig pond te komen en gratis verzending te krijgen.

Kom op, Becky. Je kunt wel iets vinden.

Ik scrol door de BargainFamily-site op mijn computerscherm als een NASA-medewerker die het hoofd koel moet houden onder onbeschrijflijke druk, met in mijn ooghoek de timer die gestaag aftelt onder het kopje: *Uw winkelmand is bijna verlopen!* Maar als je op koopjessites shopt, mag je niet toegeven aan je angst voor de timer. Je moet sterk zijn. Als wolfram.

Mijn manier van shoppen is door de jaren heen erg veranderd, of misschien ben ikzelf veranderd. De tijd toen ik nog single was, met Suze in Fulham woonde en elke dag naar de winkels ging, lijkt nu eeuwen geleden. Ja, ik gaf te veel uit. Ik geef het ruitertlijk toe. Ik heb fouten gemaakt. *I did it my way*, net als Frank Sinatra. (Alleen was het ook 'my way' om creditcardrekeningen onder mijn matras te stoppen, en ik wil wedden dat Frank dat nooit heeft gedaan.)

Maar ik heb een paar belangrijke lessen geleerd die de manier waarop ik dingen aanpak radicaal hebben veranderd. Zoals:

1. Ik gebruik geen winkeltassen meer. Die waren mijn grootste vreugde in het leven. O, mijn god, hoe zo'n nieuwe tas aanvoelde... het koord van de hengsels... het ritselende vloeipapier... (Ik zwijmel nog weleens bij mijn oude verzameling achter in de kleerkast.) Maar tegenwoordig gebruik ik een Bag for Life. Met het oog op de planeet en alles.
2. Ik ben helemaal van het ethische shoppen. Het is win-win! Je koopt coole spullen én je deugt.
3. Ik geef niet eens geld meer uit. Ik spáár geld.

Oké, dat is natuurlijk niet echt helemaal letterlijk waar, maar waar het om gaat is dat ik altijd op koopjes gespitst ben. Ik zie het als mijn verantwoordelijkheid als ouder om alles wat mijn gezin nodig heeft tegen de voordeligste prijzen te kopen, wat BargainFamily de ideale plek voor mij maakt om te shoppen. Alles is afgeprijsd! Ook de dure merken!

Het enige is wel dat je een snelle shopper moet zijn, andersverloopt je winkelmand en kun je opnieuw beginnen. Ik zit al op £ 62,97, dus ik hoef alleen nog maar iets van rond de £ 12 te hebben. Kom op, snel, er moet toch iets zijn wat ik kan gebruiken? Ik klik een oranje vest aan van £ 13,99, adviesprijs £ 45, maar als ik inzoom, zie ik een afzichtelijke kanten bias.

Witte blouse?

Nee, ik heb vorige week al een witte blouse gekocht. (Honderd procent linnen, van £ 99,99 voor £ 29,99. Die zou ik eens moeten dragen, trouwens.)

Ik klik mijn winkelmandje aan om nog eens te checken wat ik al heb, en er springt een pop-up op met de mededeling: *Je hebt vandaag £ 284 bespaard, Becky!*

Gloeiend van trots neem ik mijn aankopen door. Ik heb maar liefst £ 284 bespaard! Ik heb een snoezig konijnenbadjasje voor Minnie en een fantastisch DKNY-colbert, afgeprijsd van £ 299 naar £ 39,99, en een enorme opblaasflamingo voor onze volgende vakantie.

En oké, ja, in theorie zóú ik nu naar de kassa kunnen gaan en £ 5,95 verzendkosten kunnen betalen, maar dat is niet verstandig. Ik ben niet voor niets financieel journalist geweest, ik weet zulke dingen. Economisch gezien is het veel logischer om nog iets uit te zoeken wat je nodig hebt en gratis verzending te krijgen.

Kom op, er moet iets zijn. Een panty? Iedereen heeft panty's nodig.

Ja, maar ik maak mijn bestellingen altijd af met panty's. Ik heb genoeg zwarte panty's om het tot mijn honderdvijfde te redden. En die geruite die ik vorige week heb aangeklikt waren een grote miskoop.

Ik klik op ‘Interieur’ en scroll snel door de artikelen. Zilveren beeld, antilope, van £ 79,99 voor £ 12,99? Hmm, weet niet. Geurkaars? O, god. Nee. Ik kan geen geurkaars meer zien. Ons hele huis lijkt wel een grote geurkaars. Luke zei laatst zelfs: ‘Becky, zou je misschien een kaars kunnen kopen die naar frisse lucht ruikt?’

Net als ik naar een broodmand in de vorm van de Big Ben zit te turen, schrik ik me kapot van een pop-up die voor mijn ogen opduikt: *Je tijd is bijna om, Becky!*

Waarom doen ze dat toch? Ik wéét dat mijn tijd bijna om is.

‘Weet ik wel!’ zeg ik onwillekeurig hardop. ‘Jaag me niet zo op!’

Om mezelf gerust te stellen klik ik mijn mandje weer aan – en krijg een hartverzakking. De opblaasflamingo is uitverkocht!

Uitverkocht!

Nééééé! Ik heb te lang gewacht! Argh. Het probleem met koopjeswebsites is dat je de mensen die de koopjes voor je neus weggrissen niet kunt zien. Nu bonkt mijn hart echt. Ik geef mijn colbert niet op, en Minnies badjasje ook niet. Ik moet die mand vullen en afrekenen en wel nu.

‘Mammííííé!’ roept Minnie van achter de deur.

‘Minnie! Schatje, je moet mammie met rust laten als ze haar mindfulness doet,’ klinkt Lukes stem onmiddellijk. ‘Sorry, Becky,’ roept hij door de deur. ‘We wilden je niet storen.’

‘Eh... geeft niet!’ roep ik een tikje schuld bewust terug.

Ik weet dat Luke denkt dat ik hier vredig mijn mindfulness-meditatie zit te doen. En dat deed ik ook. Hij loopt zelfs nog in een hoek van het scherm, dus in zekere zin doe ik hem ook, alleen heb ik het geluid zacht gezet om me op het shoppen te kunnen concentreren.

Het is een beetje een vaste gewoonte geworden, mijn-mindfulness. Ik ga naar de studeerkamer en zet de meditatie op, zo blijf ik geestelijk in balans. En heel af en toe zoek ik ook een webshop op.

Het punt is dat er elke dag nieuwe dingen op de site van BargainFamily staan en het dus verstandig is om de dagdeals te checken. Minnie moet een nieuwe badjas hebben, dus ben ik daarmee begonnen – en hoe kon ik vervolgens een DKNY-colbert van £ 39,99 laten schieten? Ik bedoel, dat is een krankzinnig koopje en ik kan er mijn hele leven mee doen. Wat natuurlijk betekende dat ik er nog een paar dingen bij moest kopen voor de gratis verzending. Toen heb ik het geluid van de mindfulnessman zachter gezet. Hij is leuk, maar hij is iets te serieus en hij leidt je af van je taak.

Trouwens, shoppen is mindfulness, als je het mij vraagt. Ik ben al mijn andere zorgen vergeten. Ik zit in het moment. Ik zit in de flow.

Ik kijk naar de timer en mijn maag maakt een salto. Nog twee minuten en vierendertig seconden, dan wordt mijn winkelmand geleegd. Kom op, Becky...

Ik klik haastig op 'Accessoires'. Dat is de oplossing. Je kunt toch nooit te veel accessoires hebben? En ze kunnen ook als cadeautje dienen.

Ik scrol snel door een pagina met saaie tasjes, rare hoeden en goedkoop ogende gouden kettingen. Telkens als er een pagina wordt geladen, laait mijn hoop weer op, maar dan word ik weer teleurgesteld. Er zit niets bij. Wat mankeert me? Ben ik zó kieskeurig?

Net als ik begin te denken dat ik mijn verlies moet nemen en voor het eerst in mijn leven de verzendkosten zal moeten betalen, wordt de volgende pagina geladen. En dan stukt mijn adem in mijn keel. Zou dat echt...

Bedriegen mijn ogen me?

Ik kijk strak naar een ragfijn, zeegroen zijden sjaaltje met print. Dat zal toch niet...

Denny & George? Op BargainFamily? Serieus?

Knipperend met mijn ogen van ongeloof lees ik de beschrijving: *Zijden sjaaltje, van £ 239 voor £ 30.*

Dertig pond voor een sjaal van Denny & George? Dertig pond?

Ik scroll door en zie er nog twee. Allemaal honderd procent zijde. Allemaal beeldig. Allemaal beperkte voorraad. Shit. Ik moet snel zijn!

Zonder me nog te bedenken klik ik erop los. *Kopen. Kopen. Kopen. Winkelmand bekijken. Afrekenen.* Ik voel me als een virtuoze pianist die precies de juiste toetsen aanslaat, in bloedvorm. En ik heb zelfs nog twintig seconden over! Mijn mandje is gered! Mijn creditcardgegevens zijn opgeslagen, dit moet zo gepiept zijn...

Uw wachtwoord is niet veilig.

Een pop-up onderbreekt me en ik kijk er hijgend naar. Wat nu weer? Ik tuur naar het scherm en lees de rest van het bericht.

Wilt u uw wachtwoord wijzigen? Wij adviseren C?/x887dau.

Ja, dat zal best. Nou, ze bekijken het maar. Mijn wachtwoord is prima zo. Ik typ zorgvuldig *Ermintrude2* en klik tot slot op *voltooien*.

Ik leun hijgend achterover in mijn stoel als er een nieuw bericht verschijnt: *Gefeliciteerd! U hebt vandaag £ 879 bespaard!*

Ik bedoel, zo zie je maar weer. Wie spaart, vergaart. Oftewel, ik heb zojuist £ 879 vergaard. In één enkele shopsessie! Als ik dat elke dag verdiende, zou dat... Ik knijp mijn ogen dicht en probeer het uit te rekenen. Nou ja, in elk geval een salaris met vijf nullen. Soms denk ik dat Luke daar niet voldoende van doordrongen is: dat ik ongezien duizenden ponden voor ons gezin genereer, continu.

Alleen moet ik nu wel iets ethisch verantwoord kopen. Dat is een gewoonte die mijn zus Jess (halfzus, eigenlijk) me heeft bijgebracht. Jess is heel groen en zuinig en we hadden een keer een levendige discussie, nou ja, ruzie, over shoppen. Ik zei dat het de economie steunde en zij zei dat de economie geen steun verdiende. En toen zei ze: 'Ik bedoel, Becky, als je nou eens heel af en toe ethisch verantwoord shopte...'

En dat raakte me. Ik voelde me zelfs overspoeld door schuldgevoel. Ik zou echt ethisch verantwoord moeten

shoppen. Dat zouden we allemaal moeten doen. Dus leerde ik mezelf iets aan: als ik me suf heb geshopt, probeer ik ook een ethisch verantwoorde aankoop te doen. Net als die mensen die bomen kopen om hun vliegereizen te compenseren.

Ik ga naar de site van Ethisch Consumeren Nu en kijk naar de homepage. Het enige probleem is dat ik bijna alles van deze site al heb. Die kaarsen van bijenwas heb ik al gekocht, de fairtrade koffie en alle yoga-armbandjes...

Wacht. Nieuw artikel! 'Pittige biologische falafelmix.' Perfect! Je kunt toch nooit te veel pittige biologische falafelmix hebben? Ik bestel snel acht pakjes (gratis verzending), bevestig mijn aankoop met een muisklik en leun voldaan achterover. Ik ga tegen Luke zeggen dat dinsdag voortaan falafeldag wordt, wat het toch al zou moeten zijn, want het is gezond.

Bij de gedachte aan Luke leun ik weer naar voren en zet het geluid van mijn mindfulnessmeditatie harder, op het nippertje, want net als de mindfulnessman zegt: 'Laat je zorgen los,' gaat de deur open.

Ik draai me om naar Luke en glimlach kalm en mindful naar hem.

'Hoi!' zeg ik.

'Ik dacht, ik sein je even in,' zegt Luke verontschuldigend. 'We moeten over een kwartiertje naar het restaurant. Hoe gaat het?'

'Goed,' zeg ik. 'Heel goed.'

'Je ziet er stralend uit.' Hij neemt me bewonderend op. 'Een soort van, ik weet niet. Sereen. Tevreden.'

'Ik voel me ook tevreden!' Ik glimlach breed naar hem.

Drie Denny & George-sjaaltjes voor dertig pond per stuk! Hoe zou ik me níet tevreden kunnen voelen? Ik geef er een aan Suze voor haar verjaardag en ik leg er een weg voor Minnie, voor later...

'Ik ben zo blij dat je dit voor jezelf hebt ontdekt,' zegt Luke en hij drukt een zoen op mijn kruin. 'Ik had zo mijn

bedenkingen bij al dat meditatiegedoe, maar je hebt me overtuigd.’

‘Het is een kwestie van je geest richten op wat er écht toe doet in het leven,’ zeg ik wijs, en op hetzelfde moment gaat de bel.

Luke loopt weg om open te doen en ik hoor een serie bonkende geluiden uit de hal. Even later valt de voordeur in het slot en steekt Luke zijn hoofd om de deur.

‘Pakjes voor jou,’ zegt hij.

‘Ooo!’ Ik fleur op. ‘Pakjes!’

Ik vind het geweldig dat je internetaankopen gewoon naar je tóe komen. Ik ren de gang in en zie drie kartonnen dozen en een in plastic verpakt ASOS-pakketje. Perfect! Ik hoopte al dat mijn ASOS-bestelling op tijd zou komen voor vanavond. Ik pak de schaar die ik speciaal voor dit doel in de gang heb liggen en knip het plastic open, waar vier donkerblauwe satijnen jumpsuits uit glibberen.

‘Wauw,’ zegt Luke als hij de zee van donkerblauw satijn ziet. ‘Dat zijn veel... wat het ook maar zijn. Heb je er echt zoveel nodig?’

‘Ik ga ze niet allemaal houden,’ zeg ik op een toon alsof ik een tamelijk veelbelovende student bijles algebra geef. ‘Je houdt niet álles. Je past ze, houdt er eentje en stuurt de rest terug. En ze gingen voor de halve prijs weg,’ voeg ik eraan toe om het af te maken terwijl ik de maat 40-lang ertussenuit pluk en in de lucht hou. ‘Een koopje.’

Luke kijkt nog steeds perplex. ‘Maar moest je er echt vier bestellen?’ vraagt hij.

‘Ik wist niet welke maat ik moest hebben,’ pareer ik. ‘En ik wist niet of ik normaal of lang moest hebben. Schuif de schuld niet op mij af, Luke,’ voeg ik eraan toe, want ik loop warm voor het onderwerp. ‘Het is de schuld van de slechte maatstandaardisering in de mode-industrie die de onschuldige consument benadeelt.’

‘Hmm. En die acht kussens?’ zegt Luke met een blik op de levering van gisteren, die opgestapeld tegen de plint ligt.

‘Waren daar ook maatproblemen mee?’

‘Ik kon de kleuren niet goed zien op het scherm,’ verdedig ik mezelf. ‘Ik moest ze allemaal bestellen om ze goed te bekijken. Ik wil er maar twee houden. De rest stuur ik morgen terug. Gratis retour. En weet je hoeveel ik erop heb bespaard? Tweeënvijftig pond!’

‘Becky, ik heb er wel tweeënvijftig pond voor over om in een huis te wonen dat verdomme niet op een magazijn lijkt,’ zegt Luke om zich heen kijkend in de gang vol dozen en pakjes. ‘Het enige wat eraan ontbreekt is een gast in een bruine overall op een vorkheftruck.’

‘Haha,’ zeg ik en ik rol sardonisch met mijn ogen.

‘En wanneer ga je die standbeelden terugsturen?’ Luke gebaart naar de levensgrote beelden van Afrodite en Hermes die nog half in pakpapier gewikkeld onder aan de trap staan. ‘Ze staan daar al een week. Ze zijn monsterlijk!’

‘Ze zijn niet monsterlijk,’ repliceer ik, ‘ze zijn avant-garde. En ik kan ze niet terugsturen, want ze zijn ethisch verantwoord.’

“‘Ethisch verantwoord?’” Luke gaapt me verbijsterd aan.

‘Ze zijn gemaakt door een groep kansarme jongeren,’ leg ik uit. ‘Geüpicycled van fietsonderdelen en koelkastcomponenten.’

Ik moet toegeven dat ze echt afgrijselijk zijn. En ze zijn veel groter dan ik had gedacht, maar ik kan ze toch niet terugsturen? De kansarme jongeren zouden er kapot van zijn. Het zou hun hele zelfvertrouwen verwoesten en dat zouden wij dan op ons geweten hebben omdat we hun beelden geen kans wilden geven.

‘Nou, Minnie krijgt er nachtmerries van,’ zegt Luke nuchter. ‘Ik moest een zak over Afrodites hoofd trekken.’

‘Ik vind dat ze er enger uitziet mét die zak over haar hoofd,’ sla ik terug. ‘Ze maakt me bang. Ze lijkt wel gegijzeld.’

‘Ze ziet er nog angstaanjagender uit als ze je met die kille metalen ogen aankijkt.’ Luke huivert. ‘Hadden we die

jongeren niet gewoon wat geld kunnen geven?’

‘Zo werkt ethisch verantwoord shoppen niet, Luke,’ zeg ik-geduldig. ‘Je moet de spullen kópen. Maar goed, ik moet die jumpsuits passen. Wanneer moeten we weg?’

‘Over acht minuten,’ zegt Luke. ‘Uiterlijk.’

Ik draaf naar boven met de jumpsuits en trek snel de eerste aan. Hmm. Te lang. Ik pak de normale en trek die aan... en bekijk mezelf dan in de spiegel. Eindelijk!

Vorige week zat ik naar een tv-programma te kijken en toen zag ik een echt coole jumpsuit. Ik lette dus meteen niet meer op het programma, pakte mijn laptop en begon jumpsuits te googelen. Het duurde even voordat ik er een had gevonden die niet uitverkocht was, maar hier is hij dan!

Ik probeer volkomen objectief naar mezelf te kijken. De stof is prachtig. Het donkerblauw is elegant en de uitlopende pijpen zijn echt flatteus. Alleen de voorkant maakt me onzeker, of liever gezegd het ontbreken van een voorkant. Deze is nog onthullender dan die van de tv.

Kan ik een décolleté tot aan mijn navel hebben?

Kan ik het hebben?

Ben ik niet te oud?

Nee. Nee! Mode is tijdloos. Je moet kunnen dragen wat je wilt, wanneer je maar wilt. Al die oude regels gelden niet meer.

Op de rode loper zie je continu dit soort outfits, zeg ik tegen mezelf in een poging mijn zelfvertrouwen op te krikken. Ribben zijn het nieuwe décolleté. Trouwens, het is niet onzedelijk. Strikt gesproken niet. Ik bedoel, je kunt mijn tepels niet zien.

Niet echt.

En oké, ik ben niet op weg naar de rode loper, maar naar een etentje met pap en mam bij Luigi in Oxshott, maar daarom kan ik toch nog wel iets trendsettends dragen? De mensen zullen me het Meisje in de Iconische Jumpsuit noemen. Ze zullen vol

ontzag naar me kijken als ik langs kom flaneren en ze zouden willen dat ze zélf zulke gewaagde kleren konden dragen.

Precies.

Ik pak opstandig een rode lippenstift en maak mijn lippen rood. Ik kan dit. Ik kan ermee weggemen. Hup, Becky.

De novemberlucht buiten is knisperig en kil en ik ruik een houtvuur. Aan de overkant hebben ze al lichtjes opgehangen. Het is Kerstmis voor we het weten. Bij die gedachte trekt er een warme, blije gloed door me heen. Kerst is gewoon zo... zo kerstig. De boom. Cadeautjes. Het kerststalletje dat we al een eeuwigheid hebben (al is het kindje Jezus jaren geleden zoekgeraakt, dus leggen we een wasknijper in de kribbe). Er staan kerstliedjes op en mam doet of ze de tulband zelf heeft gebakken. Pap steekt de open haard aan en Janice en Martin komen in afzichtelijke kersttruien binnenwippen voor een glaasje sherry.

Kerst bij ons thuis is namelijk altijd hetzelfde. In positieve zin. Mam koopt altijd dezelfde dingen, van de knalbonbons tot en met de chocoladerolcake van Waitrose. Nu we Minnie hebben, verheugen we ons er allemaal nog meer op, en dit jaar is ze oud genoeg om het echt te begrijpen. Ik ga een snoezig kersthansopje voor haar kopen, we kijken naar de lucht om te zien of de kerstman er al aan komt en we zetten een kersttaartje voor hem neer... Ik popel gewoon.

Lukes vader en zus gaan met de kerstdagen naar Florida en eerlijk is eerlijk, ze hebben ons meegevraagd. Zijn moeder, Elinor, gaat naar de Hamptons en zij heeft ons ook gevraagd, maar we hebben beide uitnodigingen afgeslagen. We willen allebei een fijne, gewone, vrolijke familiekerst.

Terwijl ik Minnie in haar autostoeltje vastgesp, kijk ik om naar ons huis. Ik kan nog steeds moeilijk geloven hoe anders ons leven het afgelopen jaar is geworden. Ooit woonden we in hartje Londen en werkte ik bij een warenhuis dat The Look heette. We hadden onze koers uitgestippeld en alles leek in kannen en kruiken.

Toen beleefden we dat enorme avontuur in Californië dat alles op zijn kop zette en terwijl wij weg waren, ging The Look failliet. Er waren ook weinig andere vacatures voor personal shoppers. Intussen had mijn hartsvriendin Suze besloten haar cadeauwinkel in Letherby Hall, het landgoed waar ze woont, uit te breiden. (Eigenlijk was het tot die tijd

meer een cadeau-‘kast’.) Op een avond dronk ik een glas wijn met haar en terwijl ik me erover beklaagde dat ik geen baan kon vinden, beklaagde zij zich erover dat ze niemand kon vinden die in de cadeauwinkel wilde helpen en vroeg of ik nog ideeën had... en toen wisten we het opeens.

Ik werk nu dus in de cadeauwinkel van Letherby Hall. En dat niet alleen, Luke en ik zijn ook van Londen naar het dorpje Letherby verhuisd. We wonen op drie minuten rijden van Suze, in het huis van een gezin dat voor twee jaar naar Dubai is. Ons huis in Londen hebben we verhuurd. Luke forenst naar zijn werk en Minnie zit met alle kinderen van Suze op de dorpsschool. Het is ideaal! Je kunt niet echt fantastisch shoppen in Letherby, maar je kunt alles op internet bestellen en dan is het er de volgende dag. Het is dus helemaal goed.

Pap en mam vinden het ook super, want 1. Letherby is niet zo ver van Oxshott, waar zij wonen, en 2. ons huurhuis heeft parkeergelegenheid. Mijn ouders zijn wild van parkeergelegenheid. En dubbelglas. En kwaliteitsgordijnen. (Al zijn mam en ik het er niet helemaal over eens wat die ‘kwaliteit’ inhoudt, ontdekten we toen ze me meesleepte naar een winkel met tweedehands gordijnen en probeerde me over te halen wat verfrommelde blauwe bloemetjesgordijnen te kopen voor ‘maar een fractie van de nieuwprijs, Becky, snoes, een fractie’. Ten slotte zei ik: ‘Misschien neem ik wel rolgordijnen,’ en toen zei ze beteuterd: ‘Maar deze zijn van zo’n goede kwaliteit!’ en toen zei ik: ‘Maar ze zijn afschuwelijk.’ Wat ik niet had moeten zeggen.)

(Ik bedoel, het viel wel mee. Mam bleef maar een halfuurtje verontwaardigd. En telkens als ik bij haar ben zeg ik: ‘Wat staan die gordijnen toch prachtig in de logeerkamer, mam, en die bijpassende spreij is echt schitterend.’)

Als we voor Suzes enorme voordeur stoppen, begint Minnie te spartelen van opwindning. Ze vindt de logeerpartijtjes met Suzes kinderen zo leuk dat het bijna beledigend is. Ik bedoel, wat is er mis met thuis?

‘Wilfie!’ roept ze, nu al gillend, als hij op de oprijlaan verschijnt. ‘Wilfie! Hier ben ik, hier ben ik! Met de montertuks spelen!’

‘Montertuks’ is Minnies voor ‘monstertrucks’. Minnie, Wilfie en zijn tweelingbroer Clemmie zijn uren zoet met monstertrucks in de eindeloze gangen van Letherby Hall. Ik heb Minnie zelfs haar eigen monstertruck voor daar gegeven.

Ik heb dit feit ook nadrukkelijk vermeld in mijn e-mails aan Jess, die momenteel in Chili woont. Jess en haar man Tom hebben zich opgegeven voor een adoptiekind om niet aan de overbevolking bij te dragen, en intussen preekt Jess tegen me dat ik Minnie genderneutraal moet opvoeden en stuurt ze me boeken met titels als *Het klimaatneutrale kind*.

Vorige week heb ik haar dus gemaïld: ‘Ik moedig Minnie echt aan genderneutraal te spelen,’ met een foto erbij van Minnie die een truck aan haar borst drukt, gekleed in een spijkerbroek van Wilfie. (Ze was in de modder gevallen en moest haar rok met ruches uittrekken.) Jess schreef terug: ‘Dat is heel verstandig, Becky, we moeten de seksistische stereotypes bestrijden, maar kon je geen truck van duurzaam hout vinden?’

Ik heb er nog niet op geantwoord. (Ik heb Luke wel gevraagd of hij een monstertruck uit duurzaam hout kon snijden voor Minnie, maar hij keek me alleen maar aan.)

Ik heb Jess ook niets verteld over Minnies enorme verzameling poppen en feeënvleugels met glitter, of hoe ze me elke dag smeekt of ze een roze jurk aan mag. Want je hoeft je zuinige, veganistische zus met principes niet álles te vertellen, toch?

Ik kan Minnie nog net een zoen geven voordat ze met Wilfie het huis in dendert, met haar rugzakje met al haar logeerspullen. Dan verschijnt Suze op de oprijlaan, in een yogalegging en sweatshirt, haar blonde haar boven op haar hoofd vastgezet met een papierklem.

‘Ik ga even kijken of Minnie zich redt,’ zegt Luke op weg naar binnen.

‘Hartstikke bedankt dat ze bij jou mag slapen, Suze,’ zeg ik terwijl ik haar knuffel.

‘Altijd!’ zegt Suze. ‘En doe de groeten aan je ouders.’

‘Tuurlijk.’ Ik wacht even en vervolg dan langs mijn neus weg: ‘Hé, Suze. Je hebt toch een beeldentuin hier?’

Ik moest opeens denken aan het Noordergazon van Letherby Hall, dat bezaaid is met metalen bollen en gebeitelde stenen en zo. Het is geopend voor publiek en heeft ruimte zat. Het is de ideale oplossing.

‘Ja?’ zegt Suze een tikje verrast. ‘Hoezo?’

‘Nou, ik vroeg me af of je een kunstdonatie wilt?’

‘Een kúnstdonatie?’ Ze gaapt me aan.

‘Ja, twee standbeelden. Heel avant-garde,’ voeg ik er nonchalant aan toe. ‘Als je ze kunt vervoeren, mag je ze gratis hebben.’

‘Standbeelden?’ Suze kijkt me verbijsterd aan... en dan betreft haar gezicht opeens. ‘Níét die twee gedrochten in je gang.’

Kak. Ik dacht dat ze ze niet had gezien.

‘Het zijn geen gedrochten,’ zeg ik beledigd. ‘Het zijn kunstvoorwerpen. Trouwens, wanneer heb je ze gezien?’

‘Toen ik Minnie thuisbracht laatst. Bex, ze zijn weerzinwekkend. Waarom heb je ze in vredesnaam gekocht?’

‘Omdat ze gemaakt zijn door een verdienstelijke jongerengroep,’ zeg ik pedant. ‘En toevallig vind ik dat ze van artistieke waarde zijn.’

‘Nou, fijn voor je,’ zegt Suze. ‘Veel plezier ermee. Maar als je ze zo mooi vindt, waarom heeft die ene dan een zak over zijn hoofd?’

O, god. Ik kan de schijn niet meer ophouden.

‘Suze, neem ze alsjeblieft,’ ratel ik smekend. ‘Jullie hebben zoveel ruimte. Je kunt ze achter een boom zetten, dan ziet niemand ze.’

‘Mooi niet.’ Suze slaat haar armen over elkaar. ‘Stuur ze maar gewoon terug.’

Nou ja. Heeft ze wel geluisterd?

‘Ik kan ze niet terugsturen! Ze zijn gemaakt door een jongerengroep!’

‘Nou, geef ze maar aan iemand anders.’

‘Wie dan?’ vraag ik radeloos.

‘Weet ik veel,’ zegt Suze schouderophalend. ‘Maar ze komen er hier niet in.’

Ik wil mijn zaak blijven bepleiten, maar dan komt Luke het huis uit.

‘Ben je zover?’ vraagt hij aan mij.

‘Wat heb je aan?’ zegt Suze, die opeens naar mijn donkerblauwe satijnen pijpen kijkt. ‘O, heb je een nieuwe broek?’

‘Jumpsuit,’ zeg ik glunderend.

‘O, ik wil er ook een!’ zegt Suze prompt. ‘Laat zien!’

Ik begin in een reflex mijn jas open te knopen... en trek mijn hand terug.

‘Hij is een beetje... gewaagd.’

‘Leuk!’ Suze gebaart dat ik mijn jas verder open moet maken, maar mijn hand komt niet in beweging. Om de een of andere reden durf ik mijn hele outfit niet te laten zien.

‘Ik bedoel, hij is best extreem,’ voeg ik eraan toe om tijd te rekken.

‘Klinkt goed!’ zegt Suze enthousiast. ‘Kom op, Bex, laat zien!’

Zelfs Lukes belangstelling lijkt gewekt.

Ribben zijn het nieuwe décolleté, zeg ik tegen mezelf. Dan gooi ik bijna uitdagend mijn jas open en zeg: ‘Tadaaa!’

Ik voel de novemberavondlucht op mijn borst en dank God in stilte voor mijn ‘zelfklevende siliconenbehapads’, al ga ik dóód als er eentje op de vloer valt.

Niemand lijkt iets te kunnen zeggen. Lukes mond is opengevallen. Suze zet een stap achteruit en knippert een keer of twintig met haar ogen.

‘Wauw,’ perst ze er ten slotte uit. ‘Dat is...’

‘Mist er een stuk?’ informeert Luke gortdroog. ‘Ergens aan de voorkant?’

‘Nee!’ zeg ik verbolgen. ‘Dat hoort zo.’

‘Nou, ik vind dat je er adembenemend uitziet,’ herpakt Suze zich. ‘Echt cool, Bex.’

‘Dank je. Wat nou?’ vervolg ik tegen Luke.

‘Nee. Niks. Super. Kom mee.’ Zijn mondhoek trekt een beetje. ‘Je ouders zullen vast niet weten wat ze zien.’

Luigi is zo’n heerlijk warm, knus restaurant waar de geur van knoflook en wijn je meteen in het gezicht slaat als je binnenkomt. Onze tafel staat al voor ons klaar, al zijn pap en mam er nog niet, en als ik mijn jas van mijn schouders laat glijden, voel ik me onwijs cool. Die jumpsuit is fantastisch. Ik zou hem in alle kleuren moeten kopen! Ik zie mezelf in de ruiten weerspiegeld onder het lopen en moet wel heupwiegen als een model terwijl ik het satijn zie golven en glanzen.

In gedachten beschrijf ik mijn outfit zelfs alsof ik in een blad sta, een oude gewoonte van me. Jas: Topshop. Jumpsuit: Asos. Schoenen: See by Chloe. Armband: van het model zelf. (Weet niet meer hoe ik eraan ben gekomen.)

Een tienermeisje dat bij haar ouders zit kijkt met grote ogen naar me en ik glimlach vriendelijk naar haar. Ik herinner me hoe het was om een dorpstiener te zijn en jaloers naar mondaine vrouwen in prachtige kleren te kijken. Een oude man verslikt zich in zijn soep als ik langsloop, maar waarschijnlijk heeft hij zelfs nooit van Miranda Kerr gehoord, dus hij telt niet.

Ik heb de jumpsuit met ‘fashiontape’ aan mijn huid geplakt, dus ik hoef niet bang te zijn dat er iets uit floept. Ik geniet gewoon van mijn hypermodieuze momentje. Onze ober trekt mijn stoel voor me naar achteren en ik glimlach beleefd naar hem voordat ik erop zak en...

Shit.

Shít. O, mijn god.

Hij gaapt open. Als je zit. Gaapt hij open.

Tot mijn bloedstollende afgrijzen liet het satijn zodra ik ging zitten los van de fashiontape (die dus niet ‘volkomen betrouwbaar onder alle omstandigheden’ is, dat líégen ze). De hele halslijn is ingeklapt tot een soort horizontale brievenbusvorm en je ziet mijn...

O, god, o, god...

Mijn handen hebben in een reflex de halslijn weer op zijn plaats getrokken, maar ik heb maar tien vingers. Er is nog steeds veel te veel huid, tape en silicone zichtbaar. De ober heeft, na een enkele ontzette blik op mijn borststreek, haastig de in leer gebonden kaarten op tafel laten vallen en zich uit de voeten gemaakt. Ik zit er als verlamd bij, van top tot teen verstijfd van de stress. Heeft iemand het gezien? Zit het hele restaurant naar me te staren? Wat moet ik nu doen?

Ik kijk wanhopig op en zie Lukes vragende gezicht.

‘Is dat de look?’ zegt hij. ‘Sorry, ik weet dat ik niet zo’n modekenner ben.’

‘Haha, heel geestig,’ pruttel ik razend.

Het is een cocktailpartyjumpsuit, besef ik nu. Geen zitjumpsuit. Dat hadden ze duidelijk moeten vermelden op de website. Ze hadden erbij moeten zetten: *Alleen geschikt om in te staan/poseren met de schouders goed naar achteren/lachend om gevatte opmerkingen.*

‘Luke, ik moet je jasje hebben,’ fluister ik geagiteerd. ‘Snel, geef hier.’

‘Heb ik niet,’ zegt hij schouderophalend. ‘Sorry.’

Wát?

‘Hoe kun je nou geen jasje hebben?’ zeg ik verwijtend. ‘Je hebt altijd een jasje!’

‘Je hebt zelf gezegd dat ik het thuis moest laten,’ zegt Luke bedaard.

‘Hè?’ Ik gaap hem aan. ‘Nee, niet waar!’

‘Jawel. De vorige keer toen we uit eten gingen zei je: “Je hebt altijd een jasje aan, Luke. Zo saai. Waarom varieer je niet een beetje?”’

O ja. Daar staat me eigenlijk wel iets van bij. Dat zou ik gezegd kunnen hebben.

‘Nou, dat neem ik hierbij terug,’ zeg ik geagiteerd. ‘Je zou altijd een jasje moeten dragen, voor het geval ik een modemankement heb.’

‘Altijd een jasje dragen,’ zegt Luke, die doet alsof hij een notitie in zijn telefoon zet. ‘Verder nog iets?’

‘Ja. Geef me je servet. Nu!’

Gelukkig zijn de servetten enorm en van chic rood damast. Ik knoop er drie aan elkaar tot een soort bikinitopje, bind het strak om mijn bovenlijf en kijk dan ademloos op. Het goede nieuws is dat ik weer bedekt ben. Het slechte nieuws is: hoe zie ik erúit?

‘Te gek,’ zegt Luke alsof hij mijn gedachten kan lezen.

‘Kop dicht.’ Ik werp hem een boze blik toe.

‘Ik meen het. Gekker kan niet.’ Hij grinnikt naar me. ‘Bravo.’

‘Schat!’ klinkt de stem van pap, en als ik omkijk, zie ik mijn ouders aankomen. Pap draagt een linnen jasje met een pochet met paisleymotief en mam een roze gebloemd pakje dat ik herken uit de garderobe van Janice, hun buurvrouw.

Mam en Janice ruilen continu kleren om hun garderobe ‘op te frissen’. Janice is een paar maten kleiner dan mam, maar daar laten ze zich niet door afschrikken; mam laat gewoon de helft van de knoopjes open en Janice trekt alles strak met een ceintuur.

‘Becky, snoes! Hoe is het? Hoe is het met Minnie?’ Mam omhelst me stevig en neemt me dan aandachtig op. ‘Wat een bijzondere outfit! Is dat nou wat ze een sjaaltopje noemen?’

‘Eh... zoiets.’ Ik mijd Lukes blik en vervolg snel: ‘Zullen we iets te drinken bestellen?’

Een ober op leeftijd komt al een sherry voor mam en een gin-tonic voor pap brengen. Ze k nnen mijn ouders hier. Pap en mam woonden voor mijn geboorte al in Oxshott en ze gaan een keer of twee per maand bij Luigi eten. Mam neemt altijd de specialiteit van de dag en pap kijkt een eeuwigheid naar de kaart, alsof hij verwacht iets nieuws te zien, voordat hij de kalfslapjes in marsalasaus bestelt.

‘Luke.’ Pap geeft Luke een hand voordat hij mij zoent. ‘Leuk je te zien.’

‘We hebben z veel te bespreken!’ zegt mam. ‘Wat nemen jullie?’

We bestellen een drankje en de ober schenkt water in terwijl mam ongeduldig zit te wiebelen. Het is duidelijk dat ze iets wil vertellen, maar ze zegt nooit iets waar een ober bij is, zelfs niet in Luigi. Wat denkt ze, dat hij onmiddellijk de nieuwste roddel naar de *Oxshott Gazette* gaat mailen: ‘Bloomwoods van plan nieuwe grasmaaier te kopen, maar kunnen niet beslissen welk merk’?

‘Zo!’ zegt mam zodra de ober wegloopt. ‘Ik weet niet waar ik beginnen moet.’

‘Kerstmis,’ zegt pap.

‘Kerstmis.’ Ik lach stralend naar hem. ‘Ik kan niet wachten. Ik zorg voor de knalbonbons. Zullen we die met de nagelknippers en zo nemen of die met opwindpingu ns?’

Ik verwacht dat pap ‘opwindpingu ns’ zal zeggen, want vorig jaar won hij de opwindpingu nrace en was daar bespottelijk trots op, maar tot mijn verbazing zegt hij niets. Hij kijkt naar mam. Hij kijkt zelfs st iekem naar mam.

Ik heb een supergevoelige ouderradar. Ik weet het als er iets gaat komen. En ik raad bijna meteen wat het is: ze gaan weg met de kerstdagen. Op cruise. Het moet een cruise zijn. Ik wil wedden dat Janice en Martin ze hebben overgehaald en dat ze hun pastelkleurige outfits al hebben gekocht.

‘Gaan jullie een cruise maken?’ flap ik eruit, en mam kijkt-verbaasd op.

‘Welnee, schat! Hoe kom je erbij?’

O. Mijn ouderradar is dus niet zo gevoelig als ik dacht. Maar wat had die stiekeme blik dan te betekenen?

‘Er is iets aan de hand,’ constateer ik.

‘Ja,’ zegt pap met weer een blik naar mam.

‘Het heeft iets met kerst te maken,’ zeg ik met een Sherlock Holmes-achtig deductievermogen.

‘Nou, zijdelings,’ geeft mam toe.

Zijdelings?

‘Mam, wat is er nou? Toch niets ergs?’ vraag ik opeens bang.

‘Natuurlijk niet!’ zegt mam met een lach. ‘Het is niets, snoes. Alleen dat we hebben gezegd dat Jess in ons huis mag. Met Tom, natuurlijk,’ voegt ze eraan toe. ‘Allebei.’

‘Maar ze wonen in Chili,’ zeg ik stompzinnig.

‘Ze komen een paar maanden terug,’ zegt pap.

‘Dat heeft Jess me helemaal niet verteld!’ zeg ik verontwaardigd.

‘O, je weet hoe voorzichtig Jess is,’ zegt mam. ‘Ze is zo iemand die nieuws achterhoudt tot het honderd procent zeker is. Kijk, jullie drankjes.’

Terwijl onze drankjes op tafel worden gezet, snellen mijn-gedachten speculatief vooruit. Jess’ e-mails aan mij zijn kort en bondig en mam heeft gelijk: ze is zo iemand die nieuws achterhoudt, zelfs geweldig, opwindend nieuws. (Ze won een keer een belangrijke geologenprijs zonder me iets te vertellen en toen zei ze later: ‘Ik dacht dat het je niet zou interesseren.’)

Zou dit dus kunnen zijn omdat... O, mijn god! Zodra de ober weg is zeg ik enthousiast: ‘Zeg op! Hebben Jess en Tom een kind geadopteerd?’

Ik zie meteen aan mams gezicht dat ik er weer naast zit.

‘Nog niet,’ zegt mam en ik zie pap een beetje in elkaar krimpen. ‘Nog niet, snoes. De raderen daar malen nog.’

Bureaucratie en zo. Die arme Janice vraagt er maar niet meer naar.'

'O,' zeg ik teleurgesteld. 'Ik dacht, misschien... Goh, dat duurt wel lang, hè?'

Toen Jess me een foto van een aanbiddelijk jochie liet zien, een eeuwigheid geleden, dacht ik dat we hem heel snel in het echt zouden zien, maar die adoptie ging niet door en daar waren we allemaal kapot van. En sindsdien laten Jess en Tom niet veel meer los over hun vooruitzichten.

'Ze komen er wel,' zegt pap met een vastberaden opgewektheid. 'We moeten erin blijven geloven.'

Terwijl Luke tonic in zijn gin-tonic schenkt, stel ik me voor hoe Jess en Tom in Chili wachten en wachten op nieuws over een adoptiekind en het doet pijn aan mijn hart. Ik heb echt met Jess te doen. Ze zou een geweldige moeder zijn (op een strenge, veganistische, kleren-van-gerecyclede-hennepmanier) en het voelt heel gemeen dat die adoptie zo lang op zich laat wachten.

Dan dwalen mijn gedachten af naar Suze en voel ik weer pijn in mijn hart. Kort nadat we terug waren uit Amerika kreeg ze een miskraam, wat voor ons allemaal een schok was. En hoewel ze er nooit meer over zegt dan: 'Ik ben al zo gezegend... Het mocht niet zo zijn...' weet ik dat ze er kapot van was.

Wat mezelf betreft: Luke en ik zouden graag nog een kindje krijgen, maar het is gewoon nog niet gebeurd.

Zo langzamerhand doet mijn hele hart pijn. Het leven is raar. Je kun wéten dat je de gelukkigste mens op aarde bent. Je kunt wéten dat je niets te klagen hebt. Maar toch kan het je verdrietig maken dat je dat ene persoontje erbij niet in je leven hebt.

'Proost!' zegt Luke. Hij heft zijn glas naar iedereen en ik zet snel een glimlach op. 'Laten we drinken op... Ja, wat?'

'Dat probeer ik jullie te vertellen,' zegt pap nadat we allemaal een slokje hebben genomen. 'Jess en Tom komen een tijdje terug naar Engeland. Janice was bang dat ze ze hun

privacy niet kon gunnen... en nu komt het erop neer dat wij ons huis voor een paar maanden aan hen aanbieden.'

'Zodat ze naast Janice zitten, maar niet op elkaars lip,' vult mam aan. 'En dan hoeft Janice niet elke avond kikkererwten te koken. Die arme schat zat er erg over in! Ik bedoel, Janice is zo veganistisch als het maar kan, maar ze eet wel graag een gekookt eitje bij het ontbijt.'

'Hoelang blijven ze?' vraagt Luke voordat ik aan mam kan vragen of ze wel weet wat 'veganistisch' precies betekent.

'Nou, dat is het hem!' zegt mam. 'In elk geval tot januari. Wat betekent dat we Kerstmis niet bij ons kunnen vieren. Dus dachten we, Becky...' Ze zwijgt even en richt zich dan met zwier tot mij. 'Nu jij in je mooie huis woont, is het misschien tijd dat jij het kerstfeest verzorgt!'

'Ik? Het kerstfeest?' Ik gaap mam aan. 'Maar...'

Het voelt alsof 'Hoor de engelen zingen' de hele tijd zachtjes op de achtergrond heeft geklonken, maar iemand nu de naald over de plaat heeft laten krassen en het doodstil is geworden.

Ik zorg niet voor het kerstfeest, mām zorgt voor het kerstfeest. Zij weet hoe het moet. Zij weet hoe je de chocoladerolcake uit de verpakking haalt, op een schaal met onderlegger zet en er poedersuiker over strooit.

'Juist.' Ik slik iets weg. 'Goh. Het kerstfeest verzorgen. Dat is best eng!' Ik lach om duidelijk te maken dat ik het niet echt meen. (Al meen ik het wel, half.)

'Je kunt het wel, snoes.' Mam klopt vol vertrouwen op mijn hand. 'Een goede kalkoen is het halve werk. Ik heb Janice en Martin uitgenodigd,' vervolgt ze, 'en Jess en Tom natuurlijk ook. Ik bedoel, we zijn nu allemaal familie, nietwaar?'

'Juist.' Ik neem een grote slok van mijn gin-tonic en probeer het allemaal te bevatten. Jess en Tom komen terug, we vieren Kerstmis bij ons, en...

'Wacht eens even.' Mijn hoofd schiet omhoog terwijl mijn-gedachten terugspoelen. 'Als je zegt dat jullie Jess en Tom het huis hebben aangeboden, bedoel je dan dat ze komen logeren? Of...'

‘Wij gaan een poosje weg,’ zegt pap met twinkelende ogen. ‘We gaan op avontuur uit, Becky.’

‘Nóg een avontuur?’ zeg ik en ik wissel een blik met Luke. Na ons tripje naar Amerika dacht ik dat mijn ouders voor hun leven genoeg avonturen hadden beleefd.

‘Een verandering van omgeving,’ zegt mam knikkend. ‘Toen we terugkwamen uit Amerika, werden we aan het denken gezet, schat. We wonen al die jaren al in hetzelfde huis. We hebben nooit iets anders geprobeerd. En pap heeft altijd bijen willen houden.’

‘Dat is altijd een droompje van me geweest,’ zegt pap een tikje gegeneerd.

‘Als we het nu niet doen, wanneer dan wel?’ valt mam hem bij.

‘Wauw,’ zeg ik terwijl ik het laat bezinken. Ik bedoel, het is waar: mijn ouders hebben niet echt veel geëxperimenteerd. Gelijk hebben ze dat ze hun horizon verbreden. Ik zie pap al voor me, rondscharrelend in een plattelandshuisje met een bijenkorf en een boomgaard. We kunnen op bezoek komen en Minnie kan appels plukken en ik kan een uitwaaiierende linnen ‘appelplukrok’ kopen uit de Toast-catalogus...

Ik zie het eigenlijk wel zitten.

‘Dus, waar willen jullie naartoe?’ vraag ik. ‘Jullie zouden naar Letherby kunnen komen. Er staan vast wel een paar huisjes te huur. O ja! Er staat een huis met een rieten dak te huur op Suzes landgoed!’ Het schiet me plotseling te binnen en ik verslik me bijna van opwindning. ‘Het is een schattig huisje. Ga daarheen!’

‘O, snoes.’ Mam wisselt een geamuseerde blik met pap. ‘Dat is niet echt wat we zoeken.’

‘Letherby is leuk voor Suze en jou,’ zegt pap vriendelijk, ‘maar wij willen ergens heen waar het meer gonst. En niet alleen van de bijen!’ Hij lacht om zijn eigen grapje.

Gonzen? Mijn ouders?

‘Waar gaan jullie dan heen?’ vraag ik perplex. ‘Dorking?’

‘Lieverd, toch!’ Mam schatert het uit. ‘Hoor je dat, Graham, Dorking! Nee, kind, Londen. Hartje Londen.’

‘Niet hártje Londen,’ verbetert pap haar prompt. ‘Oost-Londen.’

‘Klets niet, Graham. Oost-Londen ís hartje Londen tegenwoordig. Ja toch, Becky?’ vraagt mam steun zoekend aan mij.

‘Weet niet,’ zeg ik verbluft. ‘Waar precies?’

‘Nou,’ zegt mam op de toon van een kenner. ‘Het is een superleuk buurtje. Helemaal weggestopt. We kwamen het tegen toen pap me liet zien waar zijn kantoor vroeger was. Het heet...’ Ze laat een stilte vallen voor het effect. ‘Shoreditch.’

Shoreditch? Ik gaap haar aan. Heb ik haar wel goed gehoord? Shoreditch, bedoelt ze...

Shoreditch?

‘Er is een metrohalte,’ zegt mam. ‘Iets ten noorden van Liverpool Street. Je kunt ons makkelijk vinden, snoes.’

‘Ik weet waar het is,’ zeg ik als ik mijn stem weer heb. ‘Maar mam, jullie kunnen niet in Shoreditch gaan wonen!’

‘Waarom niet?’ vraagt mam gepikeerd.

‘Omdat Shoreditch voor jonge mensen is! Daar komen de-hipsters vandaan! Het is een en al ambachtelijk gebrouwen bier en zuurdesembrood. Het is...’ Ik wapper machteloos met mijn handen. ‘Niets voor jullie.’

‘Nou ja, zeg!’ stuift mam op. ‘Wie zegt dat? Volgens mij is het juist iets voor ons! Je vader is dol op bier.’

‘Het is gewoon...’ doe ik nog een poging. ‘Er hangt een sfeertje...’

‘Een sfeertje?’ herhaalt mam met haar ogen rollend. ‘Wat een flauwekul. O, Carlo, neem me niet kwalijk,’ vervolgt ze tegen een wachtende ober. ‘Geef ons nog een momentje? En dan moet je ons beslist vertellen hoe het met je dochter gaat in haar tussenjaar.’ Ze kijkt met een twinkeling in haar ogen naar

Carlo, neemt een grote teug uit haar glas en kijkt geërgerd over de rand naar mij.

‘Hoor eens, mam, natuurlijk mogen jullie wonen waar jullie willen,’ krabbel ik terug. ‘Maar hebben jullie niet het gevoel dat jullie hier thuishoren?’ Ik spreid mijn armen alsof ze het hele knusse restaurant omvatten. ‘Jullie kennen alle obers. En hun kinderen. Jullie weten hoe de kalflapjes smaken. Shoreditch is... Shoreditch.’

‘Misschien wil ik geen kalflapjes in marsalasaus meer,’ zegt pap opeens. ‘Misschien wil ik...’ Hij aarzelt en zegt dan bedeesd: ‘Geprakte avocado.’

Hij steekt bijna opstandig zijn kin omhoog en ik knipper verbaasd met mijn ogen. Wil pap geprakte avocado?

‘Avocado?’ zegt Carlo, die opleeft. ‘Avocado met garnalen vooraf? En dan de kalflapjes in marsalasaus?’

Ik zie dat Luke zijn lachen probeert in te houden en werp hem een strenge blik toe, al voel ik me eerlijk gezegd zelf ook een beetje hysterisch.

‘Maar goed, we hebben een appartement gevonden,’ zegt mam afwerend, ‘en we kunnen er meteen in. Het heeft heel mooie op maat gemaakte rolgordijnen, Becky. Het is all-in.’

‘Uitzicht over de stad,’ vult pap voldaan aan.

‘En een inloopdouche,’ zegt mam trots. ‘Zo praktisch voor een ouder iemand.’

‘Er is een gezamenlijke bijenkorf op het dak,’ voegt pap er blij aan toe. ‘En een jacuzzi!’

‘Is er wel parkeergelegenheid?’ Ik kan de verleiding niet weerstaan om het te vragen, maar mam schudt meewarig haar hoofd.

‘Doe niet zo provinciaal, snoes. We nemen Uber!’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Mijn ouders gaan in Shoreditch wonen. Ik ben eigenlijk een beetje jaloers, dringt het opeens tot me door. Ik wil ook wel een flatje met een jacuzzi en uitzicht over de stad.

‘Nou, bravo!’ Ik hef mijn glas. ‘Op een compleet nieuw leven!’

‘Ik vind het fantastisch,’ zegt Luke hartelijk. ‘Wat goed van jullie, Graham en Jane. Mogen we jullie komen opzoeken op jullie blitse nieuwe stek?’

‘Ja, natuurlijk!’ zegt mam. Haar verontwaardiging is al weggeëbd. ‘We geven een gezellige housewarming met hapjes. Het wordt super.’ Ze kijkt stralend van de een naar de ander... en dan knijpt ze haar ogen opeens tot spleetjes. Ze tuurt een paar seconden aandachtig naar mijn borst en kijkt dan verbaasd op.

‘Becky, snoes! Ik zie net iets! Je topje is van dezelfde stof als de servetten!’

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Kerstmis

Hoi Becky,

Je zult al wel hebben gehoord dat we terugkomen. We verheugen ons er echt op weer in Engeland te zijn en onze familie te zien. Het was heel royaal van je ouders om ons hun huis aan te bieden.

En: heel erg bedankt dat we Kerstmis bij jou mogen vieren. We kijken ernaar uit. We hopen natuurlijk dat het feest een afspiegeling zal zijn van onze anticommerciële, duurzame waarden. Het wordt vast leuk.

Jess

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Re: Re: Kerstmis

Hoi Becky,

Ja, ik ben nog steeds veganistisch en Tom ook.

Jess

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Kerstmis

Hoi Becky,

Nee, we nemen op eerste kerstdag geen ‘dagje vrij van het veganisme’ om onszelf ‘een beetje te belonen’.

Wat de cadeautjes betreft, nee, er is niets waar ik ‘naar smacht’. Tom en ik gaan niet-tastbare geschenken uitwisselen in de geest van het streven de voetafdruk op onze geteisterde aarde zo klein mogelijk te houden. Als je echt niet onder de druk uit kunt van het kopen van nutteloze voorwerpen, alleen maar om je aan de ‘traditie’ te houden, mag ik je dan aanraden duurzame, niet-commerciële, regionaal geproduceerde cadeaus te kopen die de ware principes van vriendschap belichamen in plaats van het loze vermaak van shoppen?

Ik verheug me op een feestelijke dag.

Jess

Als ik Minnie de volgende dag naar school breng, malen mijn gedachten, al weet ik niet wat me het meest bezighoudt: 1. dat pap en mam in Shoreditch gaan wonen of 2. dat ik voor de allereerste keer het kerstfeest moet verzorgen.

Het is maar één dagje in het jaar, zeg ik telkens tegen mezelf. Het stelt niets voor. Ik bedoel, wat is het ergste dat er kan gebeuren? (Of nee, toch maar niet. Laten we die gedachtegang niet volgen.)

Trouwens, het komt wel goed, want ik ben al begonnen. Ik heb op Pinterest gekeken en tig lijstjes over ‘hoe organiseer ik een kerstfeest’ gevonden. Ik heb twee kaartjes voor de Kerstbeurs in het Olympia gekocht. Ik ga er met mam naartoe om inspiratie op te doen. En ik ga nú beginnen met mijn kerstinkopen. Het is pas november. Er is nog tijd zat!

Ik ga met Minnie naar de kapstokken, help haar haar jas op te hangen en zet dan koers naar het lokaal. De eerste mensen die ik zie zijn Minnies vriendinnetje Eva en haar moeder Petra... en mijn stemming slaat om.

‘Kijk!’ roept Minnie, die grote ogen heeft opgezet. ‘Die trommel! Zo groot!’

Petra heeft een soort inheemse trommel in haar handen, gemaakt van twijgen en canvas en versierd met linten. Eva begint er met haar hand op te slaan en Petra kijkt zelfvoldaan lachend om zich heen, aangehaapt door Minnie. Hebben ze dat ding gemáákt?

Ik doe mijn ogen even dicht en weer open. Ik ben gek op de dorpsschool, en ook op Minnies juf, mevrouw Lucas, maar waarom moet ze zo’n handenarbeidfreak zijn? Ze verzint altijd ‘leuke, facultatieve activiteiten’ die helemaal niet facultatief zijn omdat iedereen eraan meedoet. Dit weekend was het ‘maak een muziekinstrument’ van ‘dingen in en om het huis’. Ik bedoel, hóé dan?

Minnie en ik hebben wat gedroogde bonen in een lege pot gestopt en ik dacht dat we het heel goed hadden gedaan, maar dit is van een totaal andere orde.

‘Zó leuk om te doen,’ dweept Petra tegen juf Lucas. ‘We hebben allemaal meegeholpen!’

‘Wat leuk!’ zegt juf Lucas stralend. ‘Creativiteit is heel belangrijk. Minnie, heb jij ook een muziekinstrument gemaakt?’

‘We hebben een schudinstrument gemaakt,’ zeg ik zo zelfverzekerd mogelijk.

‘Wat goed!’ zegt juf Lucas enthousiast. ‘Laat eens zien?’

O, god.

Ik stop met tegenzin een hand in Minnies schooltas en trek de pot eruit. Ik wilde hem nog beschilderen of zo, maar ik ben het vergeten, dus is het gewoon een Clarins-pot. Ik zie Petra grote ogen opzetten en juf Lucas lijkt even sprakeloos, maar ik hou mijn hoofd geheven. Ze zei toch ‘dingen in en om het huis’? Nou dan.

‘Super!’ zegt juf Lucas uiteindelijk. ‘We zetten hem naast Eva’s trommel op de toontafel!’

Joepie. Dus Eva heeft een inheemse trommel en Minnie een Clarins-pot.

Goddank lijkt Minnie er niet mee te zitten, maar ik heb het er benauwd van. Het volgende knutselproject ga ik nailen, neem ik me voor. Ik maak iets waar ze allemaal steil van achteroverslaan, al kost het me het hele weekend.

‘Dag Minnie, schatje.’ Ik geef haar een zoen en ze rent blij het lokaal in.

‘Tarkie, voorzichtig!’ klinkt Suzes snerpande stem. We kijken allemaal om en ik snak naar adem. Wat heeft Suze daar in hemelsnaam? Het is een ingewikkelde constructie van slangen, trechters en ducttape en zij en haar man Tarquin moeten het samen dragen, terwijl hun kinderen de achterhoede vormen.

‘Lady Cleath-Stuart!’ roept juf Lucas uit. ‘Hemeltj lief!’

‘Het is een eufonium,’ hijgt Suze. ‘Hij speelt drie noten.’

Suze is gek op knutselen en ze is er altijd een ster in geweest. Ze laat haar kinderen continu papier-machépoppetjes en pastacollages maken die overal in de keuken liggen te drogen. Ik sta er dus niet van te kijken dat ze even snel een eufonium in elkaar kan flansen van wat keukengerei.

‘Suze!’ zeg ik. ‘Waanzinnig!’

‘O, het stelt niet veel voor,’ zegt Suze bescheiden. ‘Zullen we het naar binnen dragen? Tarkie, voorzichtig in de bocht...’

‘Shit,’ zegt een zachte stem achter me. ‘Shitterdeshit.’

Het leidt me af van Suzes gehannes met haar zelfgemaakte-eufonium en als ik omkijk, zie ik een van de moeders, Steph-Richards, ontzet door het raam naar de straat beneden kijken. ‘Daar komt die ellendige parkeerwacht aan,’ zegt ze. ‘Er was nergens plaats, ik moest wel op een kruis gaan staan. Harvey, lieverd, gauw de klas in.’

Ze klinkt gespannen en ze heeft zorgenrimpeltjes in haar gezicht. Ik ken Steph niet zo goed, maar ik weet wel dat ze Harvey op haar veertigste verjaardag heeft gekregen (dat heeft ze ooit op een ouderbijeenkomst verteld). Ze heeft een loeizware baan in de financiële wereld in Londen, is de hoofdkostwinner van het gezin en heeft altijd een frons in haar voorhoofd. Ze heeft een noordelijk accent en ze heeft me een keer verteld dat ze in Leeds is opgegroeid, maar naar het zuiden is getrokken om te studeren en nooit meer is teruggegaan.

‘Geen paniek,’ zeg ik in een opwelling. ‘Ik leid hem wel af. Doe maar rustig aan met Harvey.’

Ik haast me naar beneden en naar buiten en ren door de straat, die altijd vol auto’s staat als de school begint. Ik zie de parkeerwacht langzaam vorderen. En daar staat Stephs auto, illegaal geparkeerd.

Ze krijgt geen bon, neem ik me heilig voor. Ik sta het niet toe.

‘Hallo! Agent!’ roep ik als ik bijna bij hem ben. Hij is nog drie auto’s bij die van Steph vandaan. ‘Wat fijn dat ik u zie!’

‘Ja?’ De parkeerwacht werpt me een ontmoedigende blik toe, waar ik me niets van aantrek.

‘Ik wilde u vragen naar de parkeerregels op Cedar Road,’ zeg ik monter. ‘Als er een dubbele gele lijn is en een bordje “niet stoppen tussen 6 en 9”, maar er is óók een witte zigzag... wat zijn de regels voor motorfietsen dan?’

‘Huh?’ De parkeerwacht neemt me verbaasd op.

‘En wat betékent “laden” nou eigenlijk?’ vraag ik onschuldig met mijn ogen knipperend. ‘Stel dat ik ga verhuizen en ik moet zes banken inladen en wat ontzettend grote planten, ik bedoel, bomen bijna, eigenlijk... Hoe moet dat dan?’

‘O,’ zegt de parkeerwacht. ‘Nou, voor een verhuizing moet je soms een vergunning aanvragen.’

Ik zie Steph gehaast aankomen op haar tikkende kantoorhakken. Ze loopt langs me heen, maar ik vertrek geen spier.

‘Een vergunning,’ herhaal ik tegen de parkeerwacht alsof ik aan zijn lippen hang. ‘Op zo’n manier. Een vergunning. En waar moet ik die aanvragen?’

Ze is bij haar auto. Ze piept hem open. Buut vrij.

‘Of trouwens, weet u wat?’ vervolg ik voordat de man iets terug kan zeggen. ‘Misschien kan ik het wel gewoon op internet opzoeken.’ Ik lach stralend naar hem. ‘Ontzétend bedankt.’

Ik zie Steph van de verboden parkeerplaats komen en een stukje rijden en dan stopt ze naast me op een net vrijgekomen plaats, met draaiende motor.

‘Dank je,’ zegt ze door haar raampje en ze grinnikt ironisch. Ze is heel dun, Steph, en ze heeft donker haar en zo’n doorschijnende huid waaraan je het kunt zien als iemand bekap is. Wat ze inderdaad is, te oordelen naar de donkere kringen onder haar ogen. Ze moet haar foundation ook beter vervagen langs haar kaaklijn, maar dat zeg ik liever niet.

‘Geen punt,’ zeg ik. ‘Graag gedaan.’

‘De ochtenden zijn een nachtmerrie,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘En als de helft van de moeders met een heel orkest komt aanzetten, wordt het er niet beter op. Ik weet dat Suze Cleath-Stuart een vriendin van je is, maar een eufónium?’

Ik schiet onwillekeurig in de lach, maar krijg meteen het gevoel dat ik Suze afval.

‘Weet je wat voor “instrument” ik met Harvey heb gemaakt?’ vervolgt Steph. ‘Een margarinekuipje en een pollepel om erop te slaan.’

‘Wij hebben bonen in een potje gedaan,’ vertel ik. ‘Ik heb het niet eens beschilderd.’ Ik vang haar blik, we glimlachen allebei en dan springen de tranen Steph opeens in de ogen.

‘Steph!’ roep ik ontgaan. ‘Het is maar een knutselwerkje. Het is niet belangrijk.’

‘Dat is het niet. Het is...’ Ze aarzelt en ik zie het verdriet aan haar gezicht trekken, alsof het eruit wil barsten. ‘Harvey weet dit niet, oké?’ vervolgt ze met zachte, beverige stem terwijl ze schichtig om zich heen kijkt. ‘Maar Damian is bij ons weggegaan. Drie dagen geleden. Weggelopen, zonder enige waarschuwing. Harvey denkt dat hij met vakantie is.’

‘Néé.’ Ik gaap haar verbijsterd aan. Ik ken Stephs man Damian niet echt, maar ik heb hem een paar keer met Harvey gezien en heb dus wel een beeld van hem. Hij is ouder dan Steph, een vent met een pens, dicht opeenstaande ogen en een grijze baard.

‘Ja. Sorry,’ voegt ze eraan toe. ‘Ik wilde je er niet mee overvallen. Niet wat je verwacht als je je kind komt afzetten.’

‘Het is niet... Je hebt me niet...’ hakkelt ik wanhopig. ‘Wil je erover praten? Ergens koffiedrinken? Kan ik iets voor je doen?’ Maar Steph schudt haar hoofd.

‘Ik moet gaan. Belangrijke bespreking. En je hebt me al geholpen, Becky. Nogmaals bedankt.’ Ze glimlacht mat en zet haar auto in de eerste versnelling.

‘Wacht,’ zeg ik voor ik me kan bedwingen. Ik pak een tissue uit mijn tas, buig me naar de auto toe en vervaag haar

foundation. ‘Sorry,’ voeg ik eraan toe. ‘Ik kon het niet laten.’

‘Nee. Dank je.’ Ze werpt een cynische blik op haar gezicht in de binnenspiegel. ‘Make-up staat nu even niet boven aan mijn prioriteitenlijstje.’ Ze aarzelt en vervolgt dan: ‘Kun je het voor je houden? Over Damian, bedoel ik. Je kent het geroddel op school...’

‘Natuurlijk,’ zeg ik met klem. ‘Ik zwijg als het graf.’

‘Dank je. Tot ziens, Becky.’

Ze rijdt weg en ik kijk haar na. Ik heb zin om haar man op zijn kop te slaan, keihard. Ik denk dat ik het goed zou kunnen en ik weet zelfs wat ik ervoor zou gebruiken: mijn nieuwe ZARA-tas. Die heeft loeischerpe hoeken.

Op mijn werk aangekomen zou ik Stephs akelige nieuws het liefst met Suze delen, maar ik heb beloofd het niet verder te vertellen en trouwens, Suze is er nog niet. Ik scrol dus snel door mijn e-mails en als ik er een van Jess zie met de onderwerpregel *Kerstmis; nog een paar puntjes*, krijg ik een gevoel van naderend onheil.

Ik weet niet waarom ik dat gevoel krijg. Jess en ik hebben een vriendelijke mailwisseling gehad en ze heeft al gezegd dat ze er begrip voor heeft dat wij niet veganistisch zijn en dat wij misschien wel kalkoen willen eten bij het kerstdiner. (Al begreep ze het ergens ook helemaal niet en zal ze het nooit begrijpen ook.)

Maar het werd ook steeds duidelijker dat ze engelenhaar afkeurt, glitter monsterlijk vindt en in kerstverlichting de hand van de duivel herkent. Hoe moeten we de kerstboom versieren? En hoe moet het met mams lichtgevende plastic rendier?

Ik ben dol op mijn zus Jess en heb een diepe bewondering voor haar. Ze is eerlijk en trouw en wil alleen maar het goede doen voor de wereld. Als ze geen rotsonderzoek doet in Chili, meldt ze zich voor vrijwilligerswerk dat geen enkele glamour heeft; ze heeft een keer een hele week latrines gegraven. (Op mijn ontzette uitroep: ‘O, mijn god, Jess!’ reageerde ze met een verwonderd: ‘Iemand moet het doen.’)

Ze is vrij ernstig, maar als zij glimlacht, is het alsof je dag niet meer stuk kan. In wezen is ze geweldig. Alleen vind ik het iets te moeilijk om me aan haar principes te houden.

Nou ja, het komt wel goed, stel ik mezelf weer gerust. Het is Kerstmis maar. Het komt vanzelf op zijn pootjes terecht.

Ik stop mijn telefoon weg, loop de cadeauwinkel van Letherby in en kijk om me heen om te zien of alles in orde is. We verkopen kleding, kussens, ansichtkaarten, dozen toffees... van alles wat. Het is best een rommeltje, maar ik heb geprobeerd orde aan te brengen met thema's en toontafels en ik ben apetrots op mijn hyggetafel met dekens, geurkaarsen, blikken cacaopoeder, Letherby-pyjama's van biologische katoen en alpacahoodies in een beeldige zachte tint grijs.

Ik verschuif even liefkozend iets aan de uitstalling, kijk op en zie Suze de winkel in benen in een Letherby-minirok van lichtblauwe tweed die haar fantastisch staat. (Het was mijn idee om allemaal kleding uit de winkel te dragen. Als iemand een tweed rok hip kan laten lijken, is het Suze wel.)

'Hoi!' zeg ik. 'Gaaf eufonium!'

'O, dank je!' Suzes gezicht licht op. 'Ben jij ook zo gek op juf Lucas? Ze heeft zulke geweldige ideeën voor knutselprojecten!'

'Het zal wel,' zeg ik onwillig. 'Al zijn er wel véél knutselprojecten, vind je ook niet?'

'Maar ze zijn zo leuk!' zegt Suze enthousiast. 'Was ik maar juf geworden. Ik ben dol op dat soort dingen.'

Ze maakt de kassa open en legt een stapel folders overwandelingen in de omgeving recht. Dan schraapt ze haar keel. Ik kijk op en zie dat haar lange benen om elkaar heen gedraaid zijn. Ze staat er heel ongemakkelijk bij. Wat heeft dit te betekenen?

'Trouwens, Bex,' vervolgt ze supernonchalant. 'Ik neem die beelden toch maar.'

'Hè?' Ik kijk haar perplex aan.

'Ik neem die beelden wel. We zetten ze hier.'

‘Je néémt ze wel?’ zeg ik verbijsterd. ‘Zomaar?’

‘Ja!’ zegt ze ontwijkend. ‘Waarom niet? Het stelt niets voor.’

‘Suze,’ zeg ik en ik knijp mijn ogen tot spleetjes. ‘Wat wil je van me?’

‘Waarom zou ik iets van je willen?’ stuift ze op. ‘God, Bex, wat ben je toch wantrouwig! Ik bied gewoon aan die beelden van je over te nemen. Ik heb ze nog eens goed bekeken en toen dacht ik: ze zijn eigenlijk toch wel indrukwekkend.’

‘Nee, dat dacht je niet!’ ga ik er ongelovig tegen in. ‘Je zit me te paaien omdat je een gunst van me wilt.’

‘Nietes!’ Suze wordt knalrood.

‘Welles.’

‘Goed dan!’ bezwijkt ze opeens. ‘Je hebt gelijk! Bex, je moet ons uitnodigen voor je kerstfeest. Tarkies oom Rufus heeft ons uitgenodigd op zijn kasteel in Schotland en ik kan het gewoon niet. Ik kan het niet!’

Haar gezicht staat zo wanhopig dat ik bijna moet giechelen.

‘Wat is er mis met Tarkies oom Rufus? Hoe erg kan het zijn?’

‘Het is verschrikkelijk,’ zegt Suze radeloos. ‘Hij gelooft niet in verwarming en zijn huishoudster laat elke ochtend een ijskoud bad voor iedereen vollopen en er zijn geen cornflakes voor het ontbijt, alleen haggis, en de kinderen moeten allemaal de godganse dag aardappels schillen.’

‘De kinderen?’

‘Hij denkt dat het goed voor ze is. Hij haalt er extra aardappels voor en als ze een stukje schil laten zitten foetert hij ze uit.’

‘Wauw.’

‘Ja! En gisteren belde hij op om ons uit te nodigen. Mijn ouders zitten dan in Namibië, dus hij wist dat we daar niet naartoe gingen, en ik wist me geen raad, dus zei ik: “Goh, oom Rufus, dat klinkt enig, maar toevallig heeft de moeder van mijn vriendin Becky ons al uitgenodigd voor het kerstfeest.”

We hoeven niet echt te komen,' vervolgt ze gejaagd, 'als we jou maar als excuus mogen gebruiken. En dan neem ik die beelden wel van je over,' besluit ze hijgend.

'Toevallig vieren we kerst dit jaar niet bij mam,' deel ik haar mee.

'O, god.' Suzes gezicht betreft. 'Zeg nou niet dat jullie ook weggaan of zo. Mag ik toch tegen oom Rufus zeggen dat we naar jullie toe gaan?'

'Nog beter, je mag écht bij ons komen!' zeg ik zwierig. 'Want weet je wat? Dit jaar vieren we het bij mij!'

'Organiseer jij het kerstfeest?' Suzes gezicht verstart in een perplexe grijns.

'Kijk niet zo!' zeg ik verbolgen. 'Het wordt hartstikke leuk!'

'Ja, natuurlijk!' herpakt Suze zich snel. 'Sorry, Bex. Ik was gewoon een beetje... verrast. Want jij bent niet echt...'

'Wat?' zeg ik wantrouwig. 'Ik heb toch wel vaker feestjes gegeven? En die waren toch ook geen ramp?'

Hoewel, nu ik erover nadenk, liepen ze meestal wél op een soort ramp uit. Maar toch hoeft Suze niet zo'n gezicht te trekken.

'Al goed!' krabbelt Suze terug. 'Het wordt enig! Je gaat het-fantastisch doen! Maar waarom is het niet bij jouw ouders?'

'Oké, moet je horen,' zeg ik verlekkerd, want ik snak ernaar om Suze dit nieuwtje te vertellen. 'Jess en Tom komen een tijdje naar huis!'

'Wauw!' zegt Suze enthousiast. 'Houdt dat in dat hun adoptie is doorgegaan?'

'Nee,' zeg ik van mijn stuk gebracht. 'Nog niet. Al zal het nu wel niet lang meer duren,' voeg ik eraan toe, vastbesloten positief te blijven. 'Denk ik. Maar goed, zij gaan zolang in het huis van pap en mam wonen... en mijn ouders gaan naar een flat in Shoreditch!'

'Shoreditch?' Suzes ogen worden groot van schrik. 'Jouw vader en moeder?'

‘Ja! Ik vroeg: “Waarom Shoreditch?” en pap zei dat hij zin had in geprakte avocado.’

‘Geprakte avocado?!’ Suze kijkt me zo perplex aan dat ik nu echt moet lachen. ‘Weet hij wel dat de supermarkt in Cobham ook avocado’s heeft?’ voegt ze er ernstig aan toe en ik schiet weer in de lach.

‘Goedemorgen, meiden!’ zegt Irene, onze andere verkoopster, die zich naar binnen haast in een tweed broek en een merinowollen Letherby-trui.

Irene is in de zestig en een schat. Ze werkte al in de cadeauwinkel toen het eigenlijk nog maar een kast met een paar dozen fudge was en ze heeft Tarkies ‘gekke’ oudoom lord Cleath-Stuart nog gekend die opdracht heeft gegeven voor de roze betegelde zaal met erotische wandschilderingen waarover nooit wordt gerept.

‘Goedemorgen, Irene!’ begroet Suze haar. ‘Hoe ging het gisteren in de winkel?’

‘Prima,’ zegt Irene knikkend. ‘Niets te melden. O, behalve dan dat ik je de groeten moest doen van een klant, Becky.’

‘Mij?’ zeg ik verbaasd. Meestal zijn het oude familievrienden van Suze met namen als Huffy Thistleton-Pitt die even binnen komen wippen om gedag te zeggen.

‘Hij zei dat hij had begrepen dat je hier werkte en hij leek heel teleurgesteld dat je er niet was,’ zegt Irene knikkend. ‘Hij vroeg me of ik je de groeten wilde doen. Hoe heette hij ook alweer?’ Irene krijgt een diepe denkrimpel in haar voorhoofd. ‘Arnold? Ik heb het ergens genoteerd, ik vraag me af waar...’

‘Arnold?’ zeg ik verbaasd. Ik ken geen Arnold.

‘Arnold was zijn achternaam. Of was het Irwin?’ voegt ze er peinzend aan toe.

‘Irwin?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Het zegt me niets.’

‘Het was een jonge kerel,’ vervolgt Irene. ‘Ongeveer van jouw leeftijd. Markant.’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan, alsof ik zal zeggen: ‘O, die markante kerel. Natuurlijk, díé.’

‘Nou, zeg het maar als het je weer te binnen schiet,’ zeg ik-vriendelijk. ‘En anders is het ook niet erg.’

Irene drentelt weg en Suze grinnikt. ‘Zozo, een markante kerel, hmm, Bex?’

‘Ik zou niet op Irene’s smaak afgaan,’ pareer ik en ik rol met mijn ogen. ‘Het zal mijn oude aardrijkskundedocent wel zijn geweest.’

‘Was die markant?’

‘Zijn roos was wel markant,’ zeg ik, en we krijgen allebei de slappe lach.

‘Maar goed,’ zegt Suze, weer serieus. ‘We waren nog niet uitgepraat over Kerstmis. Zeg maar hoe ik je kan helpen. Laat me weten wat de plannen zijn. Maar we moeten écht naar de ochtenddienst van de St. Christopherkerk,’ voegt ze eraan toe, ‘want de pastoor heeft een speciale medley van kerstliedjes gemaakt waar hij heel trots op is. Past dat in jouw planning?’

‘Natuurlijk!’ zeg ik. ‘Zeker weten! Ik bedoel, ik heb nog niet echt een planning,’ voeg ik eraan toe, want ik vind dat ik eerlijk moet zijn. ‘Ik heb nog niets gepland. Maar het is nog vroeg dag.’

‘Zeker weten,’ zegt Suze prompt instemmend. ‘Als jij het kerstfeest geeft, is het belangrijkste dat je genoeg drank in huis haalt.’

‘Mam zei dat de kalkoen het belangrijkste was,’ breng ik ertegen in, al lichtelijk zenuwachtig.

‘O, ja, de kalkoen,’ zegt Suze luchtig. ‘De kalkoen spreekt voor zich... Wacht even,’ onderbreekt ze zichzelf dan geschrokken. ‘Als Jess komt, moet alles dan vegan zijn?’

‘Nee hoor, wij mogen kalkoen eten,’ stel ik haar gerust. ‘Ik koop wel een vegan kalkoen voor Jess en Tom.’

‘Een vegan kalkoen?’ Suze gaapt me verbaasd aan. ‘Bestaat dat?’

‘Vast wel,’ zeg ik zelfverzekerd. ‘Alles is er ook vegan. O,-trouwens, Jess vindt dat we elkaar duurzame, niet-commerciële, regionaal geproduceerde cadeaus moeten geven

die de ware principes van vriendschap belichamen, niet het loze vermaak van shoppen.’

‘Juist.’ Suze kijkt me lichtelijk verbouwereerd aan. ‘Wauw. Ik bedoel... goed punt. Beslist. We moeten alleen streekproducten kopen. Dat is van levensbelang voor de planeet, zeg maar.’

‘Absoluut.’

‘Totaal.’

Er valt een stilte tussen ons waarin we naar mijn idee allebei ons kerstverlanglijstje herzien.

‘Ik bedoel... Harvey Nichols is toch best regionaal?’ zegt Suze uiteindelijk. ‘In vergelijking met sommige andere winkels.’

‘In bijvoorbeeld... Australië.’

‘Precies!’ zegt Suze opgelucht. ‘Echt hoor, sommige mensen maken belachelijke shoppingtrips. Mijn nicht Fenella is een keer kerstinkopen gaan doen in New York.’

‘Dat is zó niet-groen,’ zeg ik afkeurend. ‘Laten we afspreken dat we alleen regionaal inkopen doen, bij, nou ja, Selfridges en Liberty en zo.’

‘Oké,’ zegt Suze ernstig knikkend. ‘Dat doen we. Alleen-regionaal shoppen. Ooo, wat koop je voor Luke?’ vervolgt ze. ‘Heb je al ideeën?’

‘Ik weet het al,’ zeg ik zelfvoldaan.

‘Nu al?’ Suze gaapt me aan.

‘Nou, ik heb het nog niet gekocht,’ beken ik, ‘maar ik weet al precies wat ik hem ga geven. We hebben een prachtige jas bij Hector Goode gezien en Luke zei dat hij hem mooi vond, dus toen heb ik gezegd: “Nou, misschien koopt een elfje hem wel voor je!”’

‘Bofkont,’ zegt Suze jaloers. ‘Ik heb geen idee wat ik Tarkie moet geven! Waarom heb je die jas nog niet gekocht?’

‘Ik wilde wachten tot hij werd afgeprijsd,’ leg ik uit, ‘maar de mensen van de winkel willen me niet vertellen wanneer de

uitverkoop begint. Ze zijn zó onbehulpzaam.’

‘Zó onbehulpzaam,’ zegt Suze meelevend. ‘Kun je niet wachten tot Black Friday?’

‘Dan is hij misschien al weg. Ik heb dus besloten hem vanavond te bestellen...’ Ik breek mijn zin af als er twee vrouwen in donsacks binnenkomen en loop glimlachend naar ze toe. ‘Hallo! Welkom in de cadeauwinkel van Letherby. Kan ik u helpen of kijkt u liever even rond?’

Ze kijken allebei dwars door me heen. Dat doen veel mensen, is me opgevallen, maar dan glimlach ik altijd nog hartelijker.

‘Hygge,’ zegt de ene vrouw met een bedenkelijke blik op het bordje. ‘Wat is dat?’

‘O, daar heb ik van gehoord,’ zegt haar vriendin. ‘Alleen, is dat niet allemaal flauwekul?’

Flauwekul? Ik kijk ontstemd naar haar. Hoe durft ze mijn mooie tafel voor flauwekul uit te maken?

‘Hygge is een Scandinavisch woord,’ leg ik zo charmant-mogelijk uit. ‘Het staat voor knus en warm... vriendschap gedurende de koude winter... veel kaarsen opsteken en jezelf een goed gevoel bezorgen. Zoals met kerst,’ voeg ik eraan toe en opeens weet ik het: ik ga een compleet hygge kerstfeest organiseren. Goh, ja. Ik zorg voor tig kaarsen, wollige kleedjes en glazen glögg om op te warmen. (Glug? Glygge?)

Terwijl de vrouwen weglopen, begin ik in gedachten eenlijstje te maken: *kaarsen, kleedjes, glögg*... en dan besef ik dat ik het echt allemaal moet opschrijven. Ik koop een speciaal notitieboekje voor de kerstplanning, neem ik me voor. En een geweldige nieuwe feestelijke pen. Ja. En dán valt het allemaal op zijn plek.

Die avond nestel ik me met mijn gloednieuwe kerstplanning-notitieboekje en -pen op de bank. (Allebei uit het leerassortiment van Letherby, met vijftien procent personeelskorting.) Minnie zit zoet met haar theeserviesje te spelen tot ze naar bed moet, zodat ik de tijd heb om aan mijn lijst te beginnen.

Ik schrijf *Kerstmis* op de eerste bladzij en kijk er voldaan naar. Zo. Het begin is er. Sommige mensen worden helemaal panisch bij de gedachte aan kerst, maar dat is niet nodig. Het is gewoon een kwestie van op een rijtje zetten wat je moet doen, kalm je taken uitvoeren en ze afvinken. Dus.

Ik noteer kortdaat: *Vegan kalkoen kopen*.

Ik staar wezenloos naar de aantekening. Waar haal ik een vegan kalkoen vandaan?

Oké, misschien pak ik dit niet goed aan. Misschien moet ik beginnen met een heel eenvoudig taakje dat ik meteen kan uitvoeren. Ik noteer: *Cadeautje Luke* en klap mijn laptop open. Ik bestel die jas binnen twee minuten, vink hem af en dan heb ik een begin.

Ik vind de webpagina met de jas en tuur naar de foto's. Hij is echt prachtig. Hij is perfect! Hij is er in donkerblauw en in grijs, zie ik. Wat zou Luke liever hebben? Ik probeer hem voor me te zien in de blauwe jas... dan in de grijze... dan nog een keer in de blauwe...

'Hallo, schat.' Zodra ik Lukes stem hoor, bedek ik het scherm met mijn arm, kijk op... en verstijf. Daar staat Luke. In exact dezelfde donkerblauwe jas die ik op mijn scherm heb. Hoe kan dat? Heb ik hem op de een of andere manier hierheen geteleporteerd? Ben ik paranormaal begaafd? Het voelt opeens alsof ik in zo'n film met een tinkelend windorgel en griezelige gebeurtenissen zit.

'Is er iets, Becky?' vraagt Luke, die me verwonderd opneemt.

'Luke...' hakkel ik. 'Hoe kom je aan die jas?'

Als hij nu met vlakke stem zegt: ‘Maar lieveling, die had ik altijd al,’ flip ik echt.

‘Ik heb hem vandaag gekocht.’ Hij draait een rondje. ‘Mooi, hè? Ik neem hem morgen mee naar Madrid.’

‘Heb je die vandáág gekocht? Maar...’

Mijn schrik maakt plaats voor verontwaardiging. Heeft Luke die jas voor zichzelf gekocht? Hoe durft hij? Niemand zou ooit iets voor zichzelf mogen kopen in november of december, want je weet maar nooit.

‘Wat?’ zegt Luke niet-begrijpend.

‘Dat moest je kerstcadeau worden!’ zeg ik verwijtend. ‘Dat wist je.’

‘Nee, dat wist ik niet.’

‘Wel waar! We hebben hem vorige maand bij Hector Goode gezien, weet je nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog.’ Luke werpt me een blik toe alsof ik gek ben. ‘Daarom ben ik teruggegaan om hem te kopen.’

‘Maar ik had gezégd dat ik je die jas met kerst zou geven!’ val ik gefrustreerd uit. ‘Je had moeten wáchten!’

‘Becky, ik herinner me ons gesprek nog heel goed,’ zegt Luke onverstoorbaar. ‘Je hebt helemaal niets over kerstcadeaus gezegd.’

Nou vraag ik je. Wat is Luke toch letterlijk. Dat is een grote karakterfout van hem, toevallig. Zoals ik regelmatig tegen hem zeg.

‘Ik was subtiel! Ik zei: “Nou, misschien koopt een elfje hem wel voor je”! Wie dacht je dán dat ik met dat elfje bedoelde?’

‘Hoor eens, Becky,’ zegt Luke, die het grappig lijkt te vinden. ‘Maak je niet zo druk. Het kan nog steeds mijn kerstcadeau zijn. Ik ben er heel blij mee. Ontzettend bedankt.’ Hij drukt een zoen op mijn hoofd en loopt naar de deur, maar ik ben onvermurwbaar.

‘Je kunt je kerstcadeau niet in november krijgen!’ roep ik hem na. ‘Je moet met kerst iets kunnen uitpakken.’

‘Geef me maar aftershave,’ zegt Luke over zijn schouder. ‘Nu moet ik pakken voor Madrid.’

Aftershave? Meent hij dat nou? Aftershave?! Aftershave is het meest fantasieloze cadeautje voor een man dat je ooit zou kunnen kiezen uit een ‘Cadeautjes voor papa’-catalogus vol golftees en foute stropdassen.

Anderzijds... Het is wel makkelijk.

Ik pak mijn kerstplanner er weer bij en zet *Aftershave* achter *Cadeautje Luke*. Maar ik geef hem niet de geur die hij altijd heeft, besluit ik al schrijvend. Ha. Ik koop een fantastische nieuwe verrassingsaftershave.

Dan richt ik mijn aandacht op Minnie, die bij de open haard met haar schattige theeserviesje zit te spelen. Ze reikt al haar knuffelberen kopjes aan en schenkt ‘thee’ uit de snoezige pot.

‘Minnie, poppetje,’ zeg ik. ‘Het loopt alweer tegen Kerstmis en als je lief bent, krijg je misschien wel een cadeautje van de Kerstman! Wat zou je graag willen hebben?’

‘Ik wil graag...’ antwoordt Minnie, die nog opgaat in haar theekransje, ‘... een amberdje. Alsjeblieft,’ zegt ze er snel achteraan. ‘Mag ik een amberdje alsjeblíííéft.’

Ik kijk niet-begrijpend naar haar. Een amberdje? Bedoelt ze... een kammetje? Een hammetje?

Dan valt mijn oog op de doos van het theeserviesje, waarop andere producten uit de serie worden aangeprezen. Natuurlijk! Ze zeurt al tijden om zo’n set om zelf armbandjes met glitter te maken. Nou, dat is een eitje.

Ik ga snel naar de website waar het theeserviesje ook vandaan komt en zoek op ‘armbandenset’. Het is een prachtig koffertje met ‘magisch poeder’ en glitter om zelf ‘coole armbanden’ te maken. Er zijn er nog maar vijf op voorraad, dus goddank dat ik Minnie op tijd heb gevraagd wat ze wilde hebben. Ik heb al een account bij die webwinkel, dus het kost me maar een minuutje om de set te kopen. Klaar!

Als de e-mail in mijn inbox aankomt – *Bevestiging van uw bestelling* – gloei ik van trots. Ik ben begonnen met mijn kerstinkopen! Ik pak mijn kerstplanner, noteer *Cadeautje Minnie* en vink het af. Ha! Ik heb alles onder controle. Ik moet gewoon zo doorgaan, kalm en systematisch.

Maar zodra je kalm en systematisch probeert te zijn, besluit het leven natuurlijk je een loer te draaien. De volgende ochtend om halfacht ren ik hectisch rond, verre van kalm of systematisch, op zoek naar een stel papieren die Luke per se nodig heeft voor een bespreking en die ‘weg’ zijn.

‘Heb je ze hier soms in gestopt?’ vraagt hij terwijl hij de la van het gangkastje opentrekt.

Ik zet meteen mijn stekels op. Waarom geeft hij mij de schuld? Waarom zou ik zo’n stom stapeltje papieren ook maar ergens in stoppen?

‘Nee,’ zeg ik beleefd. ‘Dat heb ik niet gedaan.’

‘Hier dan?’ Hij reikt naar de deurtjes van het dressoir. ‘Wat bewaren we hier eigenlijk in?’ Al pratend trekt hij de deurtjes open. Er valt een tsunami aan canvas tassen uit.

‘Niets,’ zeg ik snel. Ik ren naar hem toe om hem tegen te houden, maar het is al te laat. Kak.

‘Wat is dit in vredesnaam?’ zegt Luke, die ongelovig naar de berg tassen aan zijn voeten kijkt.

‘Gewoon... eh... wat tassen,’ zeg ik.

‘Wat voor tassen?’

‘Tassen! Je weet wel, tassen! Misschien liggen je papieren in de keuken. Kom, dan gaan we zoeken.’

Ik probeer Luke mee te trekken, maar hij komt niet in beweging. Hij kijkt even naar de reusachtige kluwen tassen, trekt er dan een paar uit en leest de teksten die erop staan.

‘Bag for Life. Bag for Life. Duurzaam. Groen. Tesco. Waitrose. Becky, wat moet dit in godsnaam voorstellen?’

Oké. Eerlijk gezegd koop ik soms een duurzame tas en dan vergeet ik de volgende keer hem mee te nemen en moet ik

weer een nieuwe kopen. Wat niet ideaal is, want nu heb ik een hele kast vol.

Maar de ervaring heeft me geleerd dat aanval vaak de beste vorm van verdediging is bij Luke.

‘Ik doe mijn best om duurzame tassen te kopen,’ deel ik hem nuffig mee, ‘omdat ik een consument met verantwoordelijkheidsbesef ben en geen plastic tassen meer gebruik. Maar jij hebt liever dat ik plastic tassen gebruik en de oceanen verstik? Goh, dat is een interessant inkijkje in je morele kompas, Luke. Heel interessant.’

Lukes mondhoek trekt en ik steek uitdagend mijn kin in de lucht.

‘Ik zeg niet dat je plastic moet gebruiken,’ zegt hij kalm. ‘Ik zeg dat je één tas kunt gebruiken, voor de rest van je leven. De clou zit in de naam, liefste. Het is een “bag for life”, niet een “tas voor eenmalig gebruik, en dan prop je hem in een kast en koop je een nieuwe”.’

Hij trekt het andere deurtje open en er valt een nog grotere berg tassen naar buiten. Oeps. Ik hoopte dat hij die niet te zien zou krijgen.

‘O, mijn god,’ zegt hij vol afgrijzen. ‘Becky, hoeveel “bags for life” heb je in vredesnaam nodig? Hoelang wil je blijven leven?’

‘Ze komen nog wel een keer van pas,’ zeg ik afwerend. ‘Trouwens, je hebt je papieren nog niet gevonden. Je houdt de boel alleen maar op.’

Op hetzelfde moment komt Minnie de gang in met haar rotan poppenwagentje. Luke werpt er een blik op en kijkt dan nog eens goed.

‘Daar zijn ze,’ roept hij uit en hij pakt een stapeltje papieren uit de poppenwagen.

‘Van mij, pappie!’ zegt Minnie boos terwijl ze probeert de papieren weer uit zijn hand te grissen. ‘Voor mijn bágertje.’

‘Bagertje’ is Minnies voor ‘wagentje’. En ja, ik weet dat we haar uitspraak moeten corrigeren, maar het is zo líéf. Ik

bedoel, ze kan praten. Ze kan zich heel goed uitdrukken voor haar leeftijd (heeft juf Lucas zelf gezegd toen ik haar ernaar vroeg). Ze slaat alleen de plank mis bij een paar woorden, zoals ‘montertuk’ en ‘bagertje’ en ‘badediefje’ voor ‘madeliefje’.

‘Die zijn niet voor je bagertje, schattebout,’ zegt Luke tegen Minnie. ‘Dat zijn belangrijke papieren van pappie. Kijk eens?’ Hij legt een duurzame tas over Minnies pop Speaky, die in het wagentje ligt, en stopt haar in. ‘We hebben er nog genoeg.’ Hij geeft Minnie een zoen op haar kruin en richt zich weer op. ‘Dus ik haal Minnie op bij Suze?’

‘Als het je nog uitkomt,’ zeg ik met een knikje. ‘Dan ga ik meteen uit mijn werk de stad in. Ik moet maar eens beginnen met de kerstinkopen.’ Ik slaak een gekwelde zucht. ‘Het is niet niks hoor, het kerstfeest verzorgen.’

‘Weet ik,’ zegt Luke, die opeens bezorgd kijkt. ‘Becky, ik wil echt graag helpen. Ik moet vrij vaak op reis voor de kerst, maar als je me een klusje geeft, doe ik het voor je.’

‘Oké.’ Ik knik. Hij geeft me een zoen. Ik voel dat zijn bovenlip een beetje prikt en knipper verbaasd met mijn ogen. ‘Heb je je niet geschoren vandaag?’

‘O,’ zegt Luke een tikje verlegen. ‘Dat. Ik laat mijn snor staan.’

‘Een snór?’ Ik kijk hem ontzet aan.

‘Je weet wel, voor Movember,’ licht hij toe. ‘Voor het goede doel.’

‘O ja!’ Ik plak snel een glimlach op. ‘Natuurlijk. Goed van je!’

Ik ben niet wild van snorren, eerlijk gezegd, maar een snor voor het goede doel is echt de moeite waard, dus moet ik Luke steunen. ‘Hij ziet er nu al goed uit,’ voeg ik er bemoedigend aan toe en ik geef hem nog een zoen. ‘Het staat je echt. Tot later!’

‘Veel plezier met shoppen,’ antwoordt Luke en ik kijk hem een beetje in mijn wiek geschoten aan. Heeft hij dan niet geluisterd?

‘Ik ga niet shoppen, ik ga k erstinkopen doen. Dat is iets heel anders. Het is w erk. Ik heb z oooo’n lijst.’ Ik maak een theatraal gebaar. ‘Cadeautjes, versiering, hapjes, extra’s...’

‘Extra’s?’ Luke kijkt me vragend aan. ‘Wat zijn extra’s?’

‘Extra’s! Je weet wel. Extra’s.’

Toevallig kan ik nu even geen extra’s verzinnen, maar ik weet dat ze er zijn, want in elke handleiding voor kerstfeesten organiseren hebben ze het over ‘al die extra’s op het laatste moment’.

‘Wacht even.’ Luke denkt na en fronst zijn voorhoofd. ‘Becky, had je je kerstinkopen niet al gedaan? Op die braderie van de zomer? Ja! Je hebt vijf handgemaakte leren kussens gekocht, want dat waren ideale kerstcadeaus, zei je. Loodzware kussens zelfs,’ voegt hij er met een grimas aan toe. ‘Ik heb er de hele dag mee lopen zeulen. Waar zijn die gebleven?’

Mijn gezicht gloeit. Ik had eigenlijk gehoopt dat hij ze vergeten zou zijn.

‘De school had spullen nodig voor de rommelmarkt.’ Ik probeer het achteloos te zeggen. ‘Dus heb ik die kussens gedoneerd. Ik vond dat ik dat moest doen.’

‘Heb je al die kussens zomaar weggegeven?’ Hij gaapt me aan.

‘Het was voor een goed doel!’ verdedig ik mezelf.

Wat ik niet ga zeggen is: ‘En ik besepte ook dat het waardeloze kussens waren toen ik ze op de bank legde en ze er allemaal af gleden.’

Het was allemaal de schuld van die man in de kraam met zijn vriendelijke gezicht. Hij heeft me zo gek gekregen dat ik niet alleen zijn stomme kussens, maar ook nog een leren olifant kocht.

‘Tja, nou... kunnen we het niet allemaal online regelen?’ oppert Luke. ‘Als we er samen voor gaan zitten met een laptop, zijn we er zo doorheen. Of geef mij een taak. Ik bestel de versieringen wel. Dat fiks ik in vijf minuten.’

Luke? Versieringen bestellen? Is hij niet goed wijs? De vorige keer dat hij de versieringen regelde, bestelde hij zes afstotelijke paarse kerstballen en toen ik erover klaagde, zei hij: ‘Nou, maar ik vind ze mooi.’

‘Nee, hoeft niet,’ zeg ik dus snel. ‘Ik moet alles in het echt zien, in een winkel. En trouwens, we moeten de fysieke winkels steunen.’

‘Nou, maar je hoeft toch niet helemaal naar Selfridges?’

‘Ik doe het graag,’ zeg ik met een geteisterde zucht. ‘Iemand moet die last op zich nemen. Tot later.’

O, mijn gód, wat heb ik het shoppen gemist. En Londen. En alles.

Overdonderd duw ik de zware deuren van Selfridges open. Wat twinkelt het allemaal! Het mag dan pas november zijn, de kerstsfeer is er al helemaal. Overal kerstverlichting en slingers. De roltrappen zijn versierd met grote rode kerstballen. Er klinken kerstliedjes en de lucht is warm en geparfumeerd en ik weet niet waar ik beginnen moet. Ik voel me euforisch, maar ook bijna panisch. Waar zal ik naartoe gaan? Naar boven? Naar beneden? Ik ben in geen eeuwigheid wezen shoppen.

Ik bedoel, ik heb natuurlijk wel op internet geshopt, maar dat is een totaal andere bezigheid. Volgens mij hadden ze er zelfs een ander woord voor moeten bedenken. Online bestellen is niet zozeer shoppen als wel verwerven. Je verwérfst spullen online, maar je krijgt niet die kick van een winkel binnenstappen en al die geweldige spullen zien, eraan voelen, erover aaien en je erdoor laten verleiden.

Ik zet een stap naar voren en laat de sfeer op me inwerken. Buiten Londen wonen is in veel opzichten heerlijk, maar dit mis ik echt. Ik mis het om elke dag langs oplichtende, opwindende etalages te lopen. Ik mis het om te blijven staan om naar een ongelooflijk Chanel-jasje te kijken. Ik mis het om bij Anthropologie binnen te wippen op weg naar het een of ander, even te kijken wat er nieuw is bij ZARA en een koopje te vinden bij Topshop.

Tegelijkertijd heeft het me gedwongen efficiënt te werk te gaan. Als je buiten Londen woont, moet je elk uitstapje naar de stad ten volle benutten. Het komt erop neer dat je als een gek moet rondrennen en alles moet kopen wat je maar kunt verzinnen, want je weet nooit wanneer je weer in Londen zult zijn.

Luke en ik zijn het niet helemaal eens over die theorie, maar dat is geen verrassing, want we zijn het niet eens over de betekenis van 'efficiënt'. Luke heeft eens gezegd dat het niet 'efficiënt' was om de hele voorraad afgeprijsde artikelen van Clarins bij TK Maxx op te kopen, maar 'bespottelijk'. Maar hij

weet er niets van. Beseft hij dan niet hoeveel geld ik heb bespaard? En tijd! Dat er in al mijn huidverzorgingsbehoefte wordt voorzien, zo ongeveer voor de rest van mijn leven. En daar zijn maar twee dozen in de garage voor nodig. Zo goed als niets.

(Het enige piepkleine dingetje, waarover ik niets tegen Luke heb gezegd omdat hij niet het naadje van de kous van me hoeft te weten, is dat ik, toen ik alles opborg in de garage, een doos vol afgeprijsde potjes hydraterende crème van L'Oréal vond die ik vergeten was. Maar dat geeft niet, want je kunt nooit genoeg hydraterende crème hebben. Het is een onmisbaar product.)

Opeens dringt het tot me door dat ik nog steeds bewegingloos op de parfumaafdeling van Selfridges sta en ik schud mezelf mentaal wakker. Kom op, Becky. Kop erbij. Kerstinkopen. Ik pak mijn 'nog doen'-boekje, kijk naar de lijst... en voel me overdonderd. Ik heb me een beetje laten meeslepen gisteren toen ik ideeën noteerde. Er staan wel honderd dingen op de lijst, van *Nieuwe kerstlampjes die niet zoemen* en *feestelijke placemats?* tot *CHOCOLA!!!*

Waar moet ik beginnen?

Er komt een man met een gigantische borstelsnor voorbij en die aanblik leidt me af. Stel dat Luke zo'n snor laat staan?

Nee. Dat doet hij niet. Doe niet zo gek. En trouwens, het is voor het goede doel. Ik moet positief zijn. Ik zet nog een stap naar voren in een poging me te concentreren. Kom op. Ik ben op de parfumaafdeling. Ik ga aftershave voor Luke uitzoeken. Ja. Strak plan.

Vlak bij me staat een gast in het zwart een nieuwe mannengeur te promoten die 'Granite' heet. Ik neem een testertje van hem aan, maar ik moet bijna kokhalzen van de geur. Het is me echt een raadsel waarom zoveel dure parfums zo vies zijn. Ze ruiken vaak alsof iemand gewoon alle geuren die niemand wil hebben door elkaar heeft gehusseld, het mengsel in een nieuw flesje heeft gegoten en daar een nieuwe naam aan heeft gegeven als 'Celebrity Pow!'

Luke heeft altijd Armani-aftershave, maar ik wil eens iets anders voor hem kopen. Ik ga naar Prada, besluit ik als ik een glimp van de toonbank in de verte opvang. Met Prada zit je toch altijd goed?

Maar na drie minuten bij de toonbank snap ik er helemaal niets meer van. Er is zo ontzettend veel keus. Ik snuffel aan ‘L’Homme Prada’, ‘Luna Rossa’ en ‘Marienbad’. Dan probeer ik ‘L’Homme Prada’ weer en een vriendelijke man achter de toonbank die Erik heet begint strookjes karton met testers te besproeien waar ik aan kan ruiken.

Tegen de tijd dat er acht strookjes voor me liggen, ben ik de draad kwijt. Erik blijft maar doorpraten over tonen amber en vleugjes leer en ik zeg telkens ‘O ja’, maar eerlijk gezegd ruikt het allemaal gewoon naar ‘aftershave’.

‘Wil je deze nog eens verversen?’ vraag ik wijzend naar ‘Prada Man’. ‘Of nee, kun je ze allemaal nog eens verversen? En heb je ook iets wat een beetje naar “Babylon” ruikt, maar dan net anders...’ Ik wuif vaag met mijn hand.

‘Neem me niet kwalijk,’ onderbreekt een sonore stem me en als ik me omdraai, zie ik een man in een grijze jas met een blauwe sjaal om ongeduldig naar me kijken. ‘Gaat dit de hele dag duren?’

‘Ik ben aftershave voor mijn man aan het kopen,’ leg ik uit terwijl Erik al mijn strookjes weer bespuit.

‘Nou, schiet dan op en koop wat!’

‘Nee, ik kan niet “opschieten en wat kopen”!’ replicer ik, geërgerd door zijn toon. ‘Ik moet de goede geur kiezen.’ Ik snuffel nog eens aan ‘Prada Man’ en deins achteruit. ‘Nee. Die in elk geval niet.’

‘O, ben je er zó een,’ zegt de man. Hij rolt laatdunkend met zijn ogen en ik kijk hem verontwaardigd aan.

‘Hoe bedoel je, “zó een”?’

‘Vrouwen die hun vent met alle geweld een andere aftershave willen geven met kerst.’

‘Toevallig heeft mijn man me gevraagd of ik hem aftershave wilde geven met kerst,’ zeg ik ijzig. ‘Niet dat het je iets aangaat.’

‘Kan zijn,’ pareert de man onverstoorbaar, ‘maar hij bedoelde: “Geef me de aftershave die ik altijd gebruik.”’

‘Niet waar.’

‘O, jawel.’

‘Je kent mijn man niet eens!’ Ik kijk hem woest aan.

‘Niet nodig. In de hele geschiedenis van de mensheid is er nog nooit iemand in geslaagd een geur voor iemand anders uit te kiezen die in de smaak viel.’ Hij richt zich tot Erik. ‘Mag ik een klein flesje L’Homme Prada Intense, alstublieft? Ik betaal daar wel.’

Erik overhandigt hem het glanzende doosje en de man loopt weg. ‘Fijne kerstdagen,’ voegt hij me over zijn schouder toe.

Hmpf. Wat zijn de mensen toch onbeschoft. Ik richt mijn aandacht weer op Erik en glimlach naar hem. Hij begrijpt metenminste.

‘Ik heb een selectie gemaakt,’ zeg ik wuivend met drie strookjes. ‘Een van deze wordt het.’

‘Super!’ zegt Erik enthousiast. ‘Goede keuzes! Hij vindt ze vast lekker!’ Hij kijkt naar de kartonnetjes en vervolgt dan gediensstig: ‘Kun je ze niet beter eerst op zijn huid testen? Het is immers een kwestie van chemische reacties?’

O, godsamme. Daar komt hij nú mee? Stel dat ze alle drie walgelijk ruiken op Lukes huid en hij ervan moet kokhalzen? Of ik?

Ik geef het niet graag toe, maar die irritante man met zijn blauwe sjaal had wel een punt. Aftershave geven is toch niet de makkelijkste optie. Het is de onmogelijkste optie. Of je koopt een oude favoriet, wat geen enkele moeite kost en echt slap is, óf je maakt het jezelf moeilijk en kiest iets nieuws uit dat hij vermoedelijk vreselijk vindt, maar waarvan hij moet zeggen dat hij er blij mee is. Dan vraag je je de rest van je leven af of hij het niet alleen uit beleefdheid heeft gezegd, tot

hij op zijn sterfbed opeens reutelt: ‘Ik haatte Prada L’Homme!’ en dan het loodje legt.

(Je snapt me wel. Doemscenario.)

‘Bent u er al uit?’ onderbreekt Erik mijn gedachten en ik schrik op. Ik wil geen dure miskoop doen, maar ik wil het ook niet opgeven.

Op dat moment loopt de irritante man met de blauwe sjaal weer langs, op weg naar de uitgang, en werpt me een sardonische grijns toe.

‘Nog bezig?’ zegt hij. ‘Je zou een koffiepauze moeten nemen.’

‘Sommige mensen doen graag een beetje extra moeite als het om het kerstcadeau van hun echtgenoot gaat,’ wijs ik hem ijszig terecht.

Hij trekt geamuseerd zijn wenkbrauwen op en loopt weg. Ik kijk hem wrevelig na, maar het gesprekje heeft me alleen maar gesterkt in mijn voornemen. Ik kán Luke van de sokken blazen met de perfecte nieuwe aftershave. Ik moet het gewoon wetenschappelijk aanpakken.

‘Dus, wat ik me afvroeg...’ zeg ik en ik werp Erik mijn innemendste glimlach toe. ‘Heb je misschien ook proefflaconnetjes?’

Drie uur later kom ik met ingehouden trots thuis. Niemand kan zeggen dat ik niet grondig te werk ben gegaan. Ik heb elke aftershave in die rotwinkel geroken en nu heb ik een Prada-tasje bij me met eenendertig monstertjes aftershave die ik voor Luke moet verstoppen. Wat ik ook moet verstoppen, is die grote opvallende Selfridges-tas die over mijn schouder...

O, te laat. Daar is hij al.

‘Hoe ging het?’ vraagt hij terwijl hij met een meelevende glimlach op me afloopt. ‘Zo te zien ben je doodop!’

‘Het gaat wel,’ zeg ik dapper. ‘Het ging niet slecht.’

‘Geef die maar aan mij.’ Luke reikt naar de grote Selfridges-tas. ‘Wat zit erin, versieringen? Cadeaus?’

‘O, eh, gewoon kerstspullen,’ zeg ik vaag terwijl ik de tas stevig vast blijf houden. ‘Ik ga ze even opbergen.’

Voordat hij nog iets kan vragen, ren ik de trap op.

‘En, heb je veel van je lijst kunnen afvinken?’ roept Luke me achterna. ‘Ben je lekker opgeschoten?’

‘Eh... best wel!’ roep ik over mijn schouder. Ik haast me onze slaapkamer in en doe de deur dicht. Ik gooi het tasje met aftersHAVEMONSTERTJES op het bed en richt me dan op de tas. Ik kijk er even naar en trek er dan eerbiedig iets uit met vloeipapier eromheen. Terwijl ik het vloeipapier eraf trek, hoor ik mezelf diep ademhalen. Ik kan bijna niet geloven wat ik in mijn handen heb. Een jurk van Alexander McQueen, met zeventig procent korting, alleen maar omdat er een haaltje op de rug zit! Wat zal ik er geweldig uitzien met Kerstmis!

En oké, ik weet dat *Nieuwe jurk kopen* niet op mijn-oorspronkelijke lijstje stond, maar iedereen weet dat succesvol shoppen draait om flexibel zijn en kansen benutten. Ik was op weg naar de kerstafdeling, vast van plan versieringen te kopen, toen ik toevallig over de modeafdeling kwam. En daar zag ik toevallig een rek met afgeprijsde designkleding waaraan die ongelooflijke Alexander McQueen op me hing te wachten. Hij heeft prachtige mouwen met ruches en strepen met lovertjes en het enige onbetekenende probleempje, een ieniemienie puntje, is dat hij me net iets te klein is.

Een fractie maar. Een ietsepietsie.

Het zit zo: het was de enige die ze nog hadden, er ging zeventig procent af en ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om hem niet te kopen. Bovendien is het niet zo dat ik er helemaal niet in pas. Hij zit gewoon een beetje... strak. Maar zo diep hoeft je toch niet te ademen met Kerstmis? En je hoeft je armen toch niet veel te bewegen? En waarschijnlijk val ik voor die tijd nog wel af.

Misschien. O, god...

Ik kijk gespannen naar de jurk, die lijkt te krimpen waar ik bij sta. Hij was duur, zelfs met korting. Ik mag er niet níét in passen met kerst. Misschien moet ik voor die tijd nog een

fitnessregime invoeren, bedenk ik. Sporten en groene sapjes drinken of zo. Dan val ik af en dan pas ik in die jurk... en op de koop toe word ik nog fit ook. Ideaal!

Ik kijk nog een paar seconden liefdevol naar de jurk en dan berg ik hem op in de kleerkast en pak mijn notitieboekje uit mijn handtas. Ik noteer *Nieuwe kerstjurk kopen* en vink het voldaan af.

Dan draai ik me om naar het bed en kijk naar mijn tas met aftershavemonstertjes. Ik heb een plan dat niet kan mislukken, zolang Luke maar in slaap valt en doorslaapt. Ik verstop de tas in mijn nachtkastje, loop naar beneden en kwinkeleer met mijn onschuldigste stem: 'Luke! Ik ben in feeststemming! Laten we een glas wijn nemen!'

Drie uur later lig ik in bed naar het plafond te staren, zacht ziedend van frustratie. Ik heb nooit geweten dat het zo lang duurde voordat Luke in slaap viel. Wat heeft hij toch?

Telkens als ik hem een subtiel porretje geef om te zien of hij al is ingedommeld, zegt hij 'Huh?' of 'Wat?', waarop ik zeg: 'Sorry, ik draaide me even om!'

Dat gaat zo door tot hij zijn ogen opendoet en korzelig zegt: 'Becky, ik vlieg morgenochtend heel vroeg naar Madrid en ik ben afgepeigerd. Kun je ophouden met die rotyoga in bed?'

Ik blijf dus even stil liggen en trommel gefrustreerd met mijn vingers tot hij dan eindelijk echt lijkt te slapen en niet eens reageert als ik op gespannen toon zeg: 'Luke, ik geloof dat ik een inbreker hoor!'

Vervolgens ben ik bang dat ik echt een inbreker hoor, dus sluip ik naar beneden, gewapend met een schoen met hoge hak, doe alle lampen aan, loop door het huis, vind geen inbreker, doe de lampen weer uit, ga nog even bij Minnie kijken en kruip weer in bed.

Inmiddels voel ik me ook afgepeigerd, maar ik moet mijn plan ten uitvoer brengen. Ik pak stilletjes de tas met aftershavemonsters uit het nachtkastje en haal er vier minuscule flesjes uit. Ik spriets wat 'Royal Oud' van Creed in Lukes nek, onder zijn linkeroor. Ik dep de 'Luna Rossa' van

Prada onder zijn rechteroor. Dan markeer ik ze allebei discreet met viltstift, 'L' en 'R', om niet in de war te raken. Ik bespriets zijn rechterspols met 'Quercus' en de linker met 'Sartorial' en zet daar een 'Q' en een 'S' bij. Ik snuif de geuren om de beurt op en noteer de scores in mijn boekje. Tot nu toe wint 'Sartorial'. Het ruikt zalig.

Luke ligt zo vredig te slapen dat ik er nog wel eentje kan wagen, vind ik. Ik pak dus nog een monstertje uit de tas, 'Pacific Lime', en buig me over Luke heen om het op zijn borst te sprietsen... maar net als ik de spuitknop indruk, komt er een enorme nachtvlinder uit het niets aangevladderd. Ik slaak geschrokken een gil en steek mijn handen op.

'Argh!' Luke schiet overeind en drukt een hand tegen zijn oog. 'Becky! Gaat het? Wat was dat?'

Hij kijkt me met knipperende ogen aan, nog half in slaap. Opeens zie ik dat zijn ene oog nat is. Shit! Ik heb er Pacific Lime op gespoten! Misschien merkt hij het niet.

'Niets aan de hand,' hijg ik. 'Sorry. Het was maar een nachtvlinder.'

'Shit. Au. Er is iets met mijn oog.' Hij drukt zijn hand weer tegen zijn oog, dat rood begint te worden.

De angst slaat me om het hart. O, god, zeg nou niet dat ik mijn man blind heb gemaakt. Ik kan de krantenkop al voor me zien: 'Ironie: vrouw maakt man blind op zoek naar perfect cadeau.'

'Ik ga een nat doekje voor je pakken,' zeg ik radeloos. 'Kun je nog zien? Zie je wazig?'

Ik sprint naar de badkamer en kom terug met een druipnat washandje. Ik druk het snel op Lukes gezicht en hij vloekt.

'Nu ben ik zeiknat!'

'Liever nu spijt dan straks,' zeg ik terwijl ik bezorgd naar zijn oog tuur. 'Voelt het al beter? Hoeveel vingers steek ik op?'

'Vier,' zegt Luke kortaf en de grond zakt onder mijn voeten weg.

‘Fout!’ zeg ik geschrokken. ‘O, mijn god, Luke, je moet naar het ziekenhuis...’

‘Ik had het niet fout!’ snauwt Luke ongeduldig. ‘Eén, twee, drie vier. Kijk uit je doppen.’

Ik kijk naar mijn hand en beseft opeens dat ik inderdaad vier vingers opsteek. Oké.

‘Ik heb niets.’ Luke knippert nog wat met zijn ogen en kijkt me dan lodderig aan. ‘Maar wat was dat in vredesnaam? Ik sliep als een os.’

‘Een nachtvlinder,’ zeg ik snel. ‘Meer niet.’

‘Werd jij wakker van een nachtvlinder?’ zegt hij ongelovig.

‘Eh... hij was echt gigantisch. Ga maar weer slapen.’

Ik hoop dat Luke weer gaat liggen, maar dan valt zijn blik op zijn pols. Hij staart even naar de ‘Q’ alsof hij probeert er chocola van te maken.

‘Iemand heeft een Q op mijn pols gezet,’ zegt hij dan.

‘Wauw!’ zeg ik zo verbaasd als ik kan. ‘Wat raar. Dat zal Minnie wel gedaan hebben. Maar goed, het is laat...’

‘En een S op mijn andere pols,’ zegt Luke. Hij staat abrupt op en loopt naar de spiegel. ‘Wat krijgen we nou?’ Hij kijkt naar de letters in zijn nek. Dan draait hij zich bliksemsnel om naar het bed en ik zie zijn blik op de viltstift vallen, die ik openlijk op het dekbed heb laten liggen, idioot die ik ben.

‘Becky?’ zegt hij dreigend.

‘Oké, ik heb het gedaan,’ ratel ik. ‘Ik testte aftershave op je uit terwijl je sliep. Voor je kerstcadeautje,’ voeg ik er veelbetekenend aan toe in de hoop dat zijn gezicht zacht zal worden en hij zal zeggen: ‘O, schat, wat ben je toch attent.’

Maar dat zegt hij niet.

‘Het is één uur ’s nachts,’ zegt hij op de toon van iemand die uit alle macht probeert zich te beheersen. ‘En ik ben verdomme helemaal onder gekliederd. Ik bedoel, dacht je dat ik dat niet zou merken?’

‘Je gaat altijd meteen onder de douche.’ Of ik wil of niet, ik klink nog steeds trots op mijn plan. ‘En het is afwasbare inkt. Ik wist dat het er allemaal af zou spoelen zonder dat je er iets van merkte.’

‘Nou, dat is dan nog iets,’ bromt Luke. Hij loopt terug naar het bed, maar dan blijft hij staan en kijkt nog eens naar de viltstift. ‘Wacht. Dat is een Sharpie. Dat is onuitwisbare inkt.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar!’

‘Alleen de zwarte inkt is onuitwisbaar,’ leg ik uit. ‘Ik heb een blauwe gebruikt.’

‘De blauwe zijn ook onuitwisbaar!’ valt Luke uit. ‘Kijk maar.’ Hij pakt de Sharpie, houdt hem onder mijn neus en wijst het woord met priemende vinger aan. ““Onuitwisbaar”.”

Wát?

Ik pak de viltstift uit zijn hand en tuur ernaar. O, mijn god, hij heeft gelijk. Het is echt onuitwisbare inkt. Dat heb ik nooit geweten. Ik gebruik al jaren Sharpies en ik heb het nooit beseft! Dat is best grappig, eigenlijk...

Dan kijk ik op, zie Lukes gezicht en hap naar adem. Misschien is het toch niet zo grappig.

‘Ik heb een L en een R in mijn nek staan,’ zegt Luke superkalm. ‘De L rechts en de R links. En morgen moet ik de minister van Financiën van Spanje spreken.’

‘Ja... Sorry.’ Ik slik iets weg. ‘Eh... kun je geen sjaaltje dragen?’

Luke verwaardigt zich niet iets terug te zeggen. (Ik bedoel, ik neem het hem niet kwalijk.)

‘Het spijt me heel erg,’ zeg ik met mijn nederigste stem. ‘Ik wilde alleen maar het perfecte kerstcadeautje voor je vinden. En nu we het er toch over hebben,’ vervolg ik hoopvol, ‘is er een bij die je graag wilt hebben? Ik vind die op je linkerpols lekker.’

Ik kijk Luke verwachtingsvol aan, maar hij maakt geen aanstalten om aan zijn linkerpols te ruiken.

‘Ik wil de aftershave die ik altijd gebruik graag hebben,’ zegt hij. ‘Zullen we nog even gaan slapen?’

Zoekgeschiedenis

Hoelang duurt het om een snor te laten groeien?

Aantrekkelijkste snorren

snorren ongezond

seks met snor

vijftien kilo kwijt voor Kerstmis

vijf kilo kwijt voor Kerstmis

online personal trainer

online personal trainer niet bezig

sportkleding

Sweaty Betty

Lululemon

Flatteuze legging

Wonderlegging

Twee maten minder door legging

Chocoladedieet

De volgende ochtend is Luke uitgesproken knorrig. Ik zeg wel ‘ochtend’, maar het is meer het holst van de nacht. Je zou denken dat je als baas van je eigen bedrijf níét op de gekste tijden hoeft op te staan om een vliegtuig te halen, maar kennelijk werkt het niet zo.

Ik geef hem een afscheidszoen en deins iets achteruit voor het harige gevoel van zijn nieuwe snor. (Het is voor het goede doel, zeg ik telkens tegen mezelf.) Ik kijk zijn wegrijdende taxi na en wuif, waarbij ik zo liefdevol en spijtig mogelijk kijk. Dan loop ik de keuken in en plof op een stoel.

Ik voel me zelf ook best knorrig. Ik heb ook niet lang genoeg geslapen, en ik vind het verschrikkelijk dat ik Luke bijna blind heb gemaakt. Het is allemaal één grote mislukking. Ik ben een eeuwigheid bezig geweest om al die aftershavemonstertjes te verzamelen, en allemaal voor niets. Luke wil geen andere aftershave. Hij wil dezelfde als altijd. Dat druist finaal tegen de geest van Kerstmis in! Stel je voor dat de Kerstman zijn brieven openmaakte en alleen maar las: ‘Lieve Kerstman, mag ik weer hetzelfde als altijd?’ Hij zou eraan onderdoor gaan.

Ik zet de waterkoker aan en denk terug aan die irritante gast in Selfridges die tegen me zei dat mijn man geen andere aftershave wilde. Ik baal ervan dat hij gelijk had, maar ik blijf bij mijn repliek. Sommige mensen spannen zich echt graag in voor het kerstcadeau voor hun man. Dan is die jas maar niets geworden, en die aftershave ook niet. Daar laat ik me niet door afschrikken. Het sterkt me alleen maar in mijn voornemen iets te vinden waar Lukes mond van openvalt.

(In positieve zin. Niet omdat het een paars mohair jasje is, en ik blijf vinden dat het hem goed stond. Het kwam alleen doordat mam zo ontsteld ‘Mijn god!’ riep toen hij het aantrok. Soms kan ik er met mijn hoofd niet bij hoe ik uit zo’n mode-onbewust gezin kan komen. Onbegrijpelijk.)

Als ik met Minnie bij de school ben, kijk ik om me heen of ik Steph zie, want misschien heeft ze behoefte aan een praatje of zo, maar ik zie haar nergens, dus ga ik naar mijn werk. Ik maak een kop koffie voor mezelf, leun tegen de toonbank en

kijk om me heen op zoek naar cadeau-inspiratie, maar ik heb Luke de heupflacon, de set herenzakdoeken en de karamel-zeezoutchocolade al gegeven. (Oké, die was vooral voor mezelf.)

Ik slaak een diepe zucht en vervloek mezelf. Die heupflacon had ik hem nooit moeten geven. Die had ik voor kerst moeten bewaren.

‘Bex, alles goed?’ Suze komt naar me toe en neemt me verbaasd op.

‘Niet zo lekker geslapen,’ zeg ik somber. ‘Eerlijk gezegd hebben Luke en ik ruzie gehad.’

‘Waarover?’

‘Kerstcadeaus en zo,’ zeg ik vaag.

Ik ga haar niet vertellen dat ik Luke met een Sharpie heb beschreven. Dat klinkt een beetje raar.

‘O, kerstcadeaus.’ Suze rolt meelevend met haar ogen. ‘Wij hebben ook ruzie gehad. Tarkie wil de kinderen allemaal een lammetje geven, maar ik liever een biggetje. Wie wil er nou een lam als je ook een big kunt krijgen?’ Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Eh...’ Ik persoonlijk wil geen van beide, maar dat zal wel niet het antwoord zijn waar Suze op hoopt.

‘Wil Minnie een biggetje?’ Suzes ogen lichten opeens op. ‘Zal ik haar er ook een geven?’

Een big? In onze tuin? Die loopt te knorren, er een puinhoop van maakt en een enorm varken wordt? Ik ben gek op Suze, maar er zijn bepaalde facetten van het leven waarover we het echt nooit eens zullen worden.

‘Dat lijkt me geen goed plan,’ zeg ik behoedzaam. ‘Ze is niet zo’n biggenmeisje. Trouwens, het enige nuttige wat ik tot nog toe voor Kerstmis heb gedaan, is Minnies cadeautje kopen,’ voeg ik eraan toe. ‘Ze smacht naar een set om zelf armbandjes te maken te maken en ik heb hem al besteld.’

Ik verwacht dat Suze: ‘Wat goed van je!’ zal jubelen, of dat ze me zal vragen of ze hem online mag zien, maar in plaats

daarvan trekt ze een bedenkelijk gezicht.

‘Heb je die set nu al besteld?’

‘Ja. Hoezo?’

‘Hmm.’ Suze klemt haar lippen op elkaar. ‘Is dat niet een beetje vroeg? Stel dat ze zich bedenkt?’

Dat ze zich bedenkt? Dat was niet eens in me opgekomen.

‘Dat doet ze niet,’ zeg ik met meer overtuiging dan ik voel. ‘Ze wil die set al een eeuwigheid hebben.’ Maar Suze schudt alleen maar haar hoofd.

‘Ze zijn zo wispelturig als het maar kan. Ik noem het “de ommezwaai”. Ze zeggen: “Ik wil heel graag een springstok, verder wil ik niets, alsjeblieft, toe, mag ik alsjeblieft een springstok?” En dan, drie dagen voor Kerstmis, komen ze bij een vriendje thuis en zien een pratende zeemeermin in een tv-reclame en dan willen ze die opeens. Maar die is al uitverkocht,’ besluit ze met een zwartgallige voldoening. ‘Dus die moet je dan op eBay zien te vinden, voor drie keer de prijs.’

‘Minnie bedenkt zich niet,’ zeg ik koppig. ‘Ze is wild van die armbandjes.’

‘Wacht maar af,’ zegt Suze op de toon van een grijze oude visser die noodweer voorspelt. ‘Zodra ze een pratende zeemeermin op tv ziet, kunnen die armbandjes het schudden.’

‘Nou, ze mag helemaal geen pratende zeemeermin zien,’ zeg ik narrig. ‘Ik doe de tv tot Kerstmis in de ban.’

‘Ja, vast,’ schampert Suze. ‘Ga je in een amish dorp wonen?’

Net als ik op het punt sta om: ‘Wie weet!’ te zeggen en amish dorpen te gaan googelen (héb je die in Hampshire?), komt Irene met een velletje papier naar me toe.

‘O, Becky!’ roept ze uit. ‘Goed nieuws! Ik heb de naam gevonden van die jongeman die naar je vroeg.’

‘De markánte jongeman,’ verduidelijkt Suze, die naar me grinnikt.

‘Precies.’ Irene lacht stralend, zich van geen kwaad bewust. ‘Het was...’ Ze leest de naam van het papiertje. ‘Craig Curton.’

Ik gaap haar met stomheid geslagen aan. Craig Curton?

‘Ken je die, Bex?’ vraagt Suze belangstellend terwijl Irene me het papiertje geeft.

‘Toevallig wel,’ zeg ik. ‘Toevallig...’ Ik aarzel. ‘Hij is een oude vlam van me.’

‘Een oude vlam?’ Suze kijkt me verwachtingsvol aan. ‘Ik heb nooit van hem gehoord! Wanneer was dat?’

‘Een eeuwigheid geleden.’ Ik maak een wegwuivend gebaar. ‘Op de uni.’

Ik was Craig Curton helemaal vergeten. Of nee, ik was hem niet echt vergeten, maar ik kan niet zeggen dat ik vaak aan hem heb gedacht.

‘Hij is heel markant, Becky, kind,’ mengt Irene zich met stralende ogen in het gesprek. ‘Heel aantrekkelijk.’ Ze loopt weg om een klant te begroeten en Suze grinnikt ondeugend naar me.

‘Irene valt op je oude vriendje. Is hij supermodel of zo?’

‘Ik denk dat Irene de lat niet zo hoog legt,’ zeg ik giechelend. ‘Hij zag er eerder nogal raar uit. Je weet wel, lijkbleek, met zwartgeverfd haar en een slecht gebit. Hij zat in een bandje,’ voeg ik er snel aan toe. ‘Daarom ging ik met hem om.’

‘Nou, ik ga hem googelen,’ zegt Suze grinnikend. ‘Ik moet die adonis met eigen ogen zien.’

‘Hij is geen adonis,’ zeg ik vertwijfeld. ‘Ik weet niet eens meer wat ik in hem zag.’

Ik wacht op Suzes reactie, maar ze staart lichtelijk perplex naar haar telefoon.

‘Weet je wat, Bex?’ zegt ze langzaam. ‘Hij is echt wel een soort adonis. Tenzij ik de verkeerde heb. Is dit hem?’

Ze laat me haar telefoon zien en ik schrik me te pletter. Wat een lekker ding. Dat kán Craig Curton niet zijn.

Ik kijk naar de foto, zoekend naar een verklaring. Oké, ik kan nog net zien dat het Craig is. Een oudere Craig. Maar zijn haar, dat raar en vormeloos was, valt nu in donkere, glanzende golven tot op zijn schouders. En zijn gebit is aangepakt. En hij is gebruind. En moet je die armen zien.

‘Hij is fantastisch,’ constateert Suze nuchter.

‘Hij is anders,’ zeg ik zodra ik weer kan praten. ‘Hij is... Zo zag hij er toen niet uit. Totaal niet.’

‘Wat doet hij?’ Suze scrolt door de pagina, die op de site van een soort platform voor professionals staat. ‘Musicus,’ zegt ze lichtelijk geïmponeerd. ‘Zijn laatste nummer heet “Love Underneath”.’

‘Echt?’ Ik probeer de telefoon weg te grissen, maar Suze trekt haar hand terug.

‘Ik ben nog aan het kijken!’ zegt ze. ‘Vorig jaar heeft hij “Honest” uitgebracht. Hij is onlangs met Blink Rage op tournee geweest in Duitsland. Wie is Blink Rage?’

Ik heb geen idee wie Blink Rage is, maar dat ga ik niet toegeven.

‘Ken jij Blink Rage niet, Suze?’ vraag ik meewarig.

‘Hoi Becky,’ zegt een gruizige mannenstem vanaf de andere kant van de winkel. We kijken allebei met een ruk op en ik besterf het.

Het is hem. Het is hem. Hij is hier. En wij staan hem te googelen. Shit.

‘Hallo,’ zegt Suze met een rare kwaakstem en ze laat de telefoon uit haar handen kletteren. ‘Hoi. Welkom in de... Hoi!’ Terwijl hij dichterbij komt, raapt ze haar telefoon op en draait hem snel om, maar dan hebben we allemaal zijn schermvullende gezicht al gezien.

Ik word op slag knalrood. Wat is dit gênant.

‘Hoi Craig,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk. ‘Hallo. We waren net... Hoi. Wat een verrassing! Dat is...’

‘Jaren geleden,’ zegt hij knikkend. ‘Onwezenlijk, hè?’

Hij klinkt als een rockgod, met die gruizige stem. En zo ziet hij er ook uit, met zijn lange haar en zijn doorleefde leren jack en die tattoo van een doodshoofd op zijn oorlel.

Hij geeft me een zoen op beide wangen, stapt achteruit en kijkt zwijgend naar me, met een ongedwongen, zelfverzekerde glimlach op zijn gezicht. Die is ook nieuw. Zo glimlachte hij op de uni nooit naar me. Hij las me deprimerende krantenartikelen voor en zei dat ik meer betrokkenheid bij de strijd moest tonen.

‘Dit is Suze,’ zeg ik.

‘O, hoi!’ zegt Suze. Ze geeft hem een hand, kijkt hem zwijmelig aan en speelt met haar haar als een meisje van veertien.

‘Je bent er weer!’ klinkt Irenes enthousiaste stem achter me. Ik kijk om en zie haar naar ons toe hollen. ‘Wat leuk!’ Tot mijn afgrijzen kijkt ze naar mij en zegt op een totaal niet subtiele manier geluidloos: ‘Heel markant!’ tegen me.

O, mijn god. Kan het nog minder cool?

‘Dus. Eh... Wat brengt je hierheen, Craig?’

‘Ik woon hier nu,’ zegt hij op diezelfde relaxte, ongedwongen manier.

‘Wóón je hier?’ herhaal ik verbluft.

‘Ik heb Lapwing Cottage gehuurd.’ Hij wendt zich tot Suze. ‘Ik ben je nieuwe huurder.’

‘O.’ Ik zie het muntje bij Suze vallen. ‘Ik wist niet dat Lapwing Cottage verhuurd was!’

Net iets voor Suze om niet te weten dat ze een huis op haar eigen landgoed heeft verhuurd. Tarkie en zij hebben samen zoveel vastgoed, investeringen en bezittingen dat ze het niet meer kan bijbenen. Toen we een keer in een café in het dorp zaten te lunchen, bleven ze maar plakken cake van de zaak

brengen en aardig tegen ons doen. We hadden geen idee waarom... tot het Suze opeens te binnen schoot dat zij de huurbaas was. Ze was het gewoon vergeten.

‘Is alles in orde?’ vraagt ze bezorgd. ‘Anders zeg je het maar tegen Gordon, onze rentmeester, die gaat over dat soort dingen.’

‘Het is super,’ zegt Craig. ‘Het is charmant. Van vroegere tijden. Rustiek.’

‘Dus, hoe wist je dat ik hier werk?’ vraag ik streng.

‘Zo’n krankzinnig gevalletje kleine wereld,’ zegt hij soepel. ‘Ik had het huisje online gehuurd. Ik wilde Londen kunnen ontvluchten. Een plek om songs te schrijven. Om te chillen, vat je? Ik kom in de dorpswinkel om inkopen te doen en zie een kaartje hangen. *Te koop aangeboden: drie tuinspaden, nooit gebruikt, voor meer informatie, neem contact op met Becky Brandon geboren Bloomwood.* Ik denk bij mezelf: er kunnen geen twee Becky Bloomwoods zijn. Dus ik vraag het aan die gast en hij vertelt me dat je hier werkt. Hoe toevallig is dat?’

‘Wauw,’ verzucht Suze.

‘Dus ik heb een vraag,’ vervolgt Craig, die me strak aankijkt met zijn donkere ogen. ‘Drié tuinspaden?’

‘Ze waren in de aanbieding,’ verdedig ik me, ‘dus nam ik er meteen een paar. We hebben een vrij grote tuin en ik dacht dat we er meer nodig hadden, maar dat bleek niet zo te zijn.’

‘Net iets voor jou.’ Hij lijkt het komisch te vinden. ‘Zo, ik moet eens gaan. Leuk je te zien, Becky. We moeten een keer iets gaan drinken. Wat heb jij al die jaren uitgespookt?’

‘O, eh...’ Mijn geest is op slag leeg. Wat heb ik al die jaren-eigenlijk uitgespookt? Ik kan helemaal niets bedenken. ‘Van alles,’ zeg ik zwakjes. ‘Je weet wel.’

‘Cool.’ Hij knikt. ‘Je hebt een kind, hoorde ik.’

‘Ja, een dochter. Minnie.’

‘Leuk.’ Hij wendt zich tot Suze. ‘Nog één vraag. Is het oké als ik een jacuzzi huur voor in de tuin?’

‘Een jacuzzi?’ herhaalt Suze van haar stuk gebracht.

‘Ik heb iets met jacuzzi’s.’

Hij glimlacht zijn oogverblindende nieuwe tanden bloot en ik krijg meteen een visioen van hem in een jacuzzi met nat, glanzend haar en een harige, Ross Poldark-achtige borst.

Ik bedoel, hij leek vroeger niet op Ross Poldark, maar ik wil wedden dat hij nu wel op hem lijkt.

‘Een jacuzzi,’ zegt Suze verbouwereerd. ‘Goh. Natuurlijk! Ik bedoel, het is niet gebruikelijk, maar... als jij het wilt...’

‘Cool.’ Hij knikt weer. ‘En ik geef natuurlijk een kerstborrel. Ik zal jullie allebei een uitnodiging sturen.’

‘O!’ zegt Suze. ‘Graag!’

‘Nou, ik zie jullie wel weer.’ Hij steekt een hand op ten afscheid en loopt met lange, soepele passen de winkel uit. Zo liep hij vroeger niet. Dat moet hij ergens hebben opgepikt.

Ik kijk naar Suze, die haar adem laat ontsnappen.

‘Wauw,’ zegt ze.

‘Ja,’ zeg ik, nog overdonderd. ‘Nou, kijk eens aan. Dat was mijn ex.’

‘Hij is echt cool.’ Ze neemt me wantrouwig op. ‘Bex, was jij echt cool op de uni?’

Ik zou het liefst zeggen: ‘Waar heb je het over? Dat ben ik nog steeds!’ Maar ik heb het wel tegen Suze.

‘Ik was een heel klein beetje cool,’ zeg ik naar waarheid. ‘Een half trimester, zeg maar.’

‘Zat jij ook in de band?’

Ik schraap mijn keel terwijl ik bedenk wat ik moet zeggen. De band is toevallig een teer punt, want ik h ad erin moeten zitten. Ik had een fantastische roze basgitaar gekocht en heel veel noten geleerd en Craig zei dat ik het mocht proberen, maar na de eerste repetitie vormden de andere bandleden een front en zeiden dat ik niet goed genoeg was. Het was z o gemeen. Ik mocht niet eens tamboerijn spelen van ze.

‘Ik was zijn muze,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Het was een gezamenlijk project. Mooie tijden,’ besluit ik op de achteloze toon van een rockchick.

‘Waarom ging het dan uit?’ vraagt Suze, die aan mijn lippen hangt.

‘De band kreeg een platencontract en alle leden stopten met hun studie om een album op te nemen.’

‘Néé!’ Suzes hand vliegt naar haar mond. ‘Ongelooflijk! Ken ik het?’

‘Nou, nee,’ beken ik. ‘Ze gingen allemaal naar een studio in Devon voor de opnames...’

‘Ging jij mee?’ onderbreekt Suze me.

‘Nee.’ Ik voel een oude wrok de kop opsteken. ‘Pap en mam wilden dat ik bleef studeren. Maar goed, ze gingen weg om dat album op te nemen, maar ze bleven erover ruziën. En toen gaf een van de bandleden een ander een mep en kwam de politie erbij. Dus toen reden al hun ouders erheen en maakten een eind aan de opnames en iedereen moest terug naar de uni.’

‘O,’ zegt Suze teleurgesteld. Ik zie aan haar dat ze op een afloop hoopte in de trant van: en toen speelden ze voor een uitverkocht Wembley!

‘Craig en zijn ouders kregen dikke ruzie,’ vervolg ik. ‘Hij weigerde terug te gaan naar Bristol. En toen viel de band uit elkaar.’

‘Wat deed Craig toen?’

‘Hij nam een jaar vrij en ging naar Manchester. Maar toen had ik het al uitgemaakt.’

‘Vanwege de band,’ vult Suze een beetje ademloos aan. ‘Omdat ze je allemaal als een Yoko zagen.’

‘Zoiets.’ Ik aarzel, maar het gevoel dat ik eerlijk moet zijn krijgt de overhand. ‘Maar hij was toen ook nog niet zo’n lekker ding. Hij was zelfs best irritant.’

We hebben genoeg over mijn ex-vriendje gepraat, vind ik, dus loop ik weg om praktisch een stapel truien recht te leggen,

maar Suze, die niets in de gaten heeft, loopt gewoon met me mee.

‘En nu woont hij hier in Letherby,’ zegt ze verwonderd. ‘Dat zal wel bizar voor je zijn.’

‘Nee hoor.’

Ik vind het ergens wel bizar, maar dat ga ik niet toegeven.

‘Het moet toch een beetje raar zijn,’ dringt Suze aan.

‘Helemaal niet,’ zeg ik gedecideerd. ‘Waarom zou het raar zijn?’

‘Ik bedoel, hij is heel anders dan Luke,’ mijmert Suze, die zich niets aantrekt van mijn tegenwerpingen. ‘Ga je naar zijn kerstborrel?’

‘Kweenie,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Jij?’

‘Natuurlijk!’ zegt ze gretig. ‘We moeten erheen! Wedden dat het geweldig wordt, met allemaal muzikanten en coole mensen?’

Op dat moment stoot een klant met veel gekletter een toren toffeblikjes om en dat is het eind van het gesprek. En terwijl ik de blikjes weer opstapel, probeer ik dit vreemde nieuws te verwerken. Craig Curton woont in Letherby. En wat ziet hij er anders uit! Zijn armen. Zijn haar! Het is dik en het danst, en die stoppels staan hem echt goed...

Ik stoot de toffeblikjes per ongeluk weer om. Ik zie Suze kijken en zeg snel: ‘Oeps!’

‘Aan het dagdromen, Bex?’ zegt Suze met suggestief opgetrokken wenkbrauwen, en ik steek waardig mijn kin omhoog. Natuurlijk ben ik niet aan het dagdromen. Ik ga het in elk geval niet toegeven aan Suze.

Maar o, god, ik kan er niets aan doen, het voelt alsof het weerzien met Craig een venster op het verleden heeft geopend. De herinneringen aan mijn studietijd stapelen zich op. Die spijkerbroeken die ik droeg. En die lippenstift. Wat bezielde me?

In het begin was ik diep onder de indruk van Craig. Ik dacht dat hij een echte intellectueel was, want hij praatte over Schopenhauer en dronk een merk gin waar ik nog nooit van had gehoord, maar nu, vanuit mijn volwassen standpunt, snap ik wel dat ik ten onrechte zo geïmponeerd was. Ik bedoel, iedereen kan gin drinken en over Duitse beroemdheden praten. Ik heb pas nog iets over Heidi Klum gezegd.

Nou ja, het is allemaal lang geleden. We hebben allemaal met rare mensen aangepapt toen we nog niet beter wisten. Toen ik Luke leerde kennen, had hij iets met een verwaand nest dat Sacha de Bonneville heette, dus hij moet er nodig iets van zeggen. (Waarom bekvecht ik hier in gedachten met Luke over? Geen idee.)

Ik zet het laatste toffeeblikje op zijn plek en schud mijn haar naar achteren. Het is gewoon zo'n vreemde gril van het toeval. En Suze heeft gelijk: als Craig een kerstborrel geeft, moeten we erheen. Misschien komen er wel beroemdheden. Of misschien speelt hij een nieuw nummer en zijn wij de eersten die het horen.

Misschien kan hij vipkaartjes voor zijn volgende concert voor ons regelen! Het voelt alsof ik opeens een heel nieuw statussymbool heb dat ik achteloos ter sprake kan brengen in gesprekken. 'Tja, ik heb natuurlijk iets gehad met een rockster...' 'Tja, ik ben natuurlijk altijd zijn inspiratie geweest...' 'Tja, hij heeft natuurlijk een nummer over mij geschreven...'

En dan verstijf ik. O, mijn god. Stel dat hij écht een song over mij heeft geschreven?

Zoekgeschiedenis

Craig Curton

Craig Curton Becky Bloomwood

Craig Curton songteksten

Craig Curton songs geïnspireerd door onbekende vrouw
identiteit mysterie

Craig Curton beroemde vrienden

Sacha de Bonneville

Venetia Carter

Pratende zeemeermin

Heidi Klum

De volgende ochtend heb ik de teksten van alle songs van Craig Curton die ik maar kan vinden gegoogeld. Ik heb er fragmenten van beluisterd en aandachtig naar de video's gekeken en ik weet nog stééds niet of er een over mij gaat.

Ik ben in elk geval niet het meisje uit zijn bekendste nummer, 'Lonesome Girl'. Het begint met: 'She's mesmerizing,' en ik dacht: O, dat zou ik kunnen zijn, ik ben best betoverend. Maar de volgende regel is: 'She's everywhere, she's in the air, feel the pain, know the pain.' Wat voor pijn? En trouwens, ik ben niet eenzaam. Dus. Dat ben ik niet.

Er is ook een nummer dat 'Girl Who Broke My Heart' heet, maar zij heeft 'French lips, French kisses, French soul, French heart'. Dus dat zal ook wel niet over mij gaan.

Ik kan maar beter niet de inspiratie zijn voor de vrouw in '23rd Century', want dat gaat zo: 'What will you learn from her?' Het antwoord is: 'Hate, only hate, twisted hate.' Wat niet erg opbeurend is.

Trouwens, niet één van Craigs songs is opbeurend. Het is allemaal rommelig en schreeuwerig en de teksten zijn deprimerend. Je kunt zijn video's veel beter zonder geluid bekijken (al ga ik dat natuurlijk niet tegen hem zeggen).

Ik volg hem nu ook op Instagram en hij is best cool. Hij lijkt nooit iets anders te dragen dan leer, gescheurde T-shirts, laarzen met studs, en stoppels. Zijn feed staat vol foto's van hem in rokerige cafés, omringd door meiden... En al die meiden zijn beeldschoon, met neuspiercings en tattoos en knalblauwe oogschaduw. Hij was altijd al een feestbeest. Dat weet ik nog goed. In mijn tijd met hem ben ik naar meer feesten geweest dan in de hele rest van mijn leven. Ik geloof niet dat ik ook maar een spat heb gewerkt.

Ook als we niet aan het feesten waren, waren we nachtbrakers. Ik herinner me dat we tot diep in de nacht opleven. We brandden wierook, lagen op de vloer en staarden naar het plafond. Craig speelde zacht gitaar en had het over

Zuid-Amerikaanse politiek, een onderwerp dat heel belangrijk voor hem was. Ik wist niet zo gek veel van Zuid-Amerikaanse politiek, maar ik deed toen wel een minor Spaans, dus liet ik achteloos Spaanse opmerkingen als *'Qué pena!'* vallen. Ik voelde me bijzonder. Alsof we de wereldproblemen oplosten, begeleid door een te gekke akoestische soundtrack...

'Pardon!'

De stem van een vrouw op leeftijd snijdt door mijn herinneringen en ik kom knipperend met mijn ogen terug in de werkelijkheid. Ik sta in Jermyn Street, omringd door mensen die kerstinkopen doen, en ik versper de ingang van een winkel. Oeps.

'Sorry!' zeg ik en ik stap een tikje schuld bewust opzij. Oké, ik moet ophouden met aan mijn ex denken. Kop erbij, Becky, kop erbij. Ik moet kerstinkopen doen, ik heb er speciaal een vrije dag voor opgenomen. Kerstinkopen.

Ik zet een paar stappen naar voren en kijk naar alle versierde winkelgevels om me heen om weer in de stemming te komen. Overal twinkelt kerstverlichting, wat helpt, en ik hoor 'Last Christmas' uit onzichtbare speakers komen. (Ik ben dol op dat nummer.)

Gisteravond heb ik een paar kersttijdschriften doorgenomen, waardoor ik echt in kerststemming ben gekomen. God, wat dompel ik me graag onder in een glossy. Je slaat blij versuft de bladzijden om, kijkt naar ongelooflijke versieringen en vrouwen in glittertopjes die lachend champagne drinken en je denkt: O, mijn god. Dat wil ik allemaal ook en ik moet beslist een nieuw topje met pailletten hebben en ik hoop maar dat mam die kerstpudding met een sinaasappel erin koopt.

Alleen moet ik de kerstpudding dit jaar natuurlijk zelf kopen. Ik heb de leiding. Soms knikken mijn knieën bij de gedachte aan de verantwoordelijkheid die ik heb gekregen, maar gelukkig stonden de tijdschriften vol handige tips. Zo is het 'must-have versiersel' dit jaar een zilveren lama met glitterhaar en WORLD PEACE in roze letters op zijn zijkant geborduurd. Eerlijk gezegd had ik me niet gerealiseerd dat er een 'must-have versiersel' wás, maar het stond in alle glossy's,

dus heb ik er maar zes besteld. We krijgen de meest trendy boom ooit!

Volgens de glossy's moet je je supermarktinkopen vroeg bestellen, dus heb ik dat ook alvast gedaan. Twee keer, zelfs. Ik laat de eerste lading op 22 december bezorgen, met de kalkoen en alle belangrijke dingen, en de tweede op kerstavond, voor het geval ik iets ben vergeten. Over systematiek gesproken!

Tegen die tijd begon ik een beetje opgefokt te raken, maar toen las ik een geniaal artikel met de kop: 'Probeer niet tien problemen tegelijk op te lossen!' Er stond in dat als je stressvrij kerstinkopen wilde doen, je prioriteiten moet stellen en één ding tegelijk moet doen. Vandaag richt ik mijn aandacht dus weer op één simpele taak: een cadeau voor Luke vinden.

Maar wát?

Ik heb totaal geen inspiratie. Ik ben alle warenhuizen al afgeweest en oké, ik heb leuke dingen gezien, maar niets waarbij ik dacht: Yessss! Toen ben ik dus maar naar Jermyn Street gegaan, want daar zitten alle mannenkledingwinkels. Maar nu ik wat heb rondgeslenterd, besef ik dat alle pakken op maat moeten worden gemaakt, wat te ingewikkeld is...

Ooo. Wacht eens even.

Ik blijf stokstijf staan en tuur naar de ongelooflijke ochtendjas die ik in een etalage heb gespot. Hij is donkerblauw met een print van jachtluipaarden en zo te zien is hij van prachtige zijde gemaakt. Zoiets zou een filmster kunnen dragen. In de film *De ochtendjas*.

Ik loop de winkel in, die Fox & Thurston heet en veel gilets, platte strohoeden en vrolijke sokken verkoopt. Achterin is een afdeling met ochtendjassen en daar loop ik regelrecht naartoe. En daar hangt hij! Van dichtbij ziet hij er nog beter uit, en Luke kan best een ochtendjas gebruiken.

Ik zoek onopvallend, maar vind geen prijskaartje. Ik stap dus snel opzij en pak mijn telefoon. Mijn nieuwe regel in dure winkels is: niet naar de prijs vragen, maar die googelen. Dan

kun je stiekem naar adem snakken, in plaats van onder de hautaine blik van een verkoper.

Ik ga naar de website van Fox & Thurston en klik op *Unieke Ochtendjassen*. Ik scrol langs verschillende exemplaren en dan zie ik de donkerblauwe opeens. Hij heet Cheetah Cloud en hij is gemaakt van handgeweven Chinese zijde en hij kost...

Wát?

Ik kijk ongeloofig naar het bedrag. Vierduizend pond voor een ochtendjas? Echt niet. De ceintuur kost los driehonderdvijftig pond, zie ik, en ik klem mijn lippen op elkaar om niet te giechelen. Wie wil er nou een losse ochtendjasceintuur?

‘Hallo!’ Een heel dun, knap meisje met dansend blond haar komt glimlachend naar me toe. ‘Hallo! Kan ik iets voor u doen?’

Een fractie van een seconde weet ik niet wat ik moet zeggen... maar dan krijg ik een geniale inval.

‘O, goedendag,’ zeg ik op zakelijke toon. ‘Ik ben Becky Brandon geboren Bloomwood.’ Ik steek een hand uit. ‘Ik werk in branding. Bent u degene met wie ik zakelijke kwesties kan bespreken?’

Het meisje zet grote ogen op en zegt: ‘Ik kan Hamish beter halen.’ Even later beent er een man met een baard in een rode broek en een gestreept gilet op me af.

‘Hamish Mackay,’ zegt hij. ‘Ik ben de bedrijfsleider. Wat kan ik voor u doen?’

‘Hallo,’ zeg ik en ik schud hem zelfverzekerd de hand. ‘Ik ben Becky Brandon geboren Bloomwood. Ik ben merkstrateeg en ik vroeg me af wie uw huidige merkambassadeur is.’

‘Juist,’ zegt Hamish, die me bevreed opneemt. ‘Voor zover ik weet hebben we geen merkambassadeurs.’

‘Echt niet?’ zeg ik quasigeschrokken. ‘Alle grote merken hebben er een, hoor. Het zou kortzichtig zijn als u deze unieke kans niet aangrijpt.’ Ik zie dat Hamish zijn mond opendoet om me tegen te spreken, dus vervolg ik snel: ‘Gelukkig heb ik een

gegadigde in mijn bestand die beschikbaar is en die naar mijn idee een uitstekende ambassadeur voor uw zaak zou zijn. Heel aantrekkelijk, heel modieus, erg gezien in de financiële wereld. Hij is precies degene die u nu nodig hebt.'

'Neem me niet kwalijk, maar wat ís dit?' zegt Hamish niet-begrijpend.

'Een deal,' zeg ik soepel. 'U levert een paar kledingstukken, een pak en een ochtendjas, bijvoorbeeld, en in ruil daarvoor draagt mijn cliënt die in allerlei situaties waarin hij in de kijker loopt. Het is een win-winsituatie. Het werkt altijd.'

Hamish neemt me zwijgend op. Dan zegt hij: 'Wat was uw naam ook alweer?'

'Becky Brandon geboren Bloomwood. Ik kan nu een paar stukken meenemen, dat is wel zo makkelijk,' vervolg ik achteloos terwijl ik naar de ochtendjas reik. 'Zal ik dat maar doen, dan regelen we de administratie later wel? Ik weet dat de heer in kwestie binnenkort een paar evenementen heeft waarbij hij in de belangstelling zal staan en u wilt natuurlijk dat hij die stukken dan draagt.'

'Een óchtendjas?' zegt Hamish met een ongelovige blik op het kledingstuk in mijn armen. 'Hoe kan hij in ochtendjas naar een belangrijk evenement?'

O. Daar had ik nog niet bij stilgestaan.

'Nou... wat ís een ochtendjas tegenwoordig?' repliceer ik brutaal. 'Noem het een ochtendjas, noem het een smokingjasje...'

'Het is geen smokingjasje,' onderbreekt Hamish me. 'Het is een ochtendjas.'

'Al die oude regels gelden niet meer,' vervolg ik alsof ik hem niet heb gehoord. 'Mijn cliënt zou dit kledingstuk achteloos over zijn smoking kunnen hangen... Hij zou voor de vrijetijdslook kunnen gaan... Hij zou hem over een jas kunnen dragen...'

'Een ochtendjas over een jás dragen?' zegt Hamish afkeurend.

‘Waarom niet?’ zeg ik uitdagend. Ik probeer niet aan het moment te denken dat ik tegen Luke zeg dat hij een ochtendjas over zijn jas moet dragen.

‘Dit is een heel duur stuk,’ zegt Hamish en hij pakt de ochtendjas van me af. ‘Raak het niet meer aan alstublieft. Hoe heet die persoon?’

‘Luke Brandon van Brandon Communications,’ zeg ik trots en dan zie ik dat het Hamish begint te dagen.

‘Dus dat is uw man?’

Kak. Ik had een pseudoniem moeten aannemen.

‘Zou kunnen,’ zeg ik met mijn kin in de lucht. ‘Maar daar gaat het niet om. We zijn uiterst professioneel...’

‘En u probeert gewoon wat gratis kleding te scoren,’ vervolgt hij onaangedaan.

Ik kijk hem beledigd aan. Gratis kleding? Hoe durft hij! Hij zou in de wolken moeten zijn dat Luke zijn kleding wil dragen.

‘Ik geloof dat u het concept van de merkambassadeur niet-helemaal begrijpt,’ zeg ik hooghartig.

‘Nee, ik geloof dat ik het maar al te goed begrijp,’ zegt Hamish met een lachje. ‘Leuk geprobeerd.’

Hmpf. Hij gaat me die ochtendjas toch niet geven. Dan kan ik net zo goed ophouden.

‘Tja, als u er zo over denkt,’ zeg ik zo waardig als ik kan, ‘dan zal ik u verder met rust laten en kunt u zich blijven afvragen hoe het had kunnen zijn. U zult altijd denken: Was Luke Brandon misschien de ideale merkambassadeur geweest? U kunt er in alle rust spijt van hebben dat u deze kans hebt laten schieten; ik kan alleen maar medelijden met u hebben.’

Ik schud mijn haar naar achteren en loop naar de uitgang. Ik hoop eigenlijk dat hij zal uitroepen: ‘Wacht! U hebt gelijk! Hier is de ochtendjas!’

Maar dat doet hij niet. Pfft.

Ik sluit humeurig de deur achter me en loop stampvoetend weg. Wat nu? Ik ga theedrinken bij Fortnums, besluit ik. Ik moet waarschijnlijk mijn bloedsuikerspiegel omhoog zien te krijgen of zo. Ik neem er een scone bij.

Ik heb in het wilde weg een stuk gelopen, dus draai ik me om en zet koers naar Piccadilly. Terwijl ik stevig doorstap, kijk ik onwillekeurig naar de etalages. Dan trekt iets mijn blik. Ik blijf als aan de grond genageld staan en mijn hart klopt in mijn keel.

Yesss! Ik heb het perfecte cadeau gevonden! Ten eerste is het een koffer.

Een kóffer.

Ik heb altijd een zwakke plek gehad voor koffers, al sinds die dag dat Luke en ik samen koffers gingen bekijken, toen we elkaar nog amper kenden. (Ze waren voor Sacha de Bonneville, bleek later, maar laten we haar erbuiten laten en trouwens, met wie is hij getrouwd? Nou dan.)

Ten tweede is hij heel mooi. Het is een soort koffer die je geopend rechtop kunt zetten met hangers en vakjes en zo. (Ik heb het gevoel dat er een naam voor is, maar ik kan er nu even niet op komen.) Hij is van prachtig donkerbruin leer en zó chic.

Ik kijk van dichtbij en weet niet wat ik zie. De koffer is gevoerd met zijdeachtige stof met een motief van het monogram LB. Lukes initialen! En er staat ook in reliëfletters LB op de zijkant. En o, mijn god, er hangt ook een messing LB-sleutelhanger aan het handvat.

Ik kijk er verbijsterd naar. Hoe kan iets zo volmaakt gewoon op me staan te wachten? Heeft de god van de kerstcadeaus me zien aankomen?

Ik kijk op om te zien hoe de winkel heet, maar het is geen winkel. De koffer staat in de etalage van... Wat ís dit in vredesnaam? Ik kijk verwonderd naar de voorgevel van iets wat op een huis lijkt. Het is een witgepleisterd gebouw met een grote geschilderde voordeur.

Dan zie ik een discreet metalen bordje aan een kant van de deur: LONDON BILLIARDS, met eronder in kleinere letters: *Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit, anno 1816*. O ja, natuurlijk. Het is een sociëteit. In dit deel van Londen stikt het van de elitaire sociëteiten. Luke is lid van zo'n club en hij heeft me een paar keer meegenomen, maar je gaat er dood van ellende. Er is geen muziek en ze hebben niet eens mojito's.

(Eerlijk gezegd vindt Luke er ook niets aan, maar hij zegt dat het goed kan zijn voor de zaak. Ik heb geen idee wat er zo bevorderlijk is aan in een stokoude armstoel zitten en garnalenpotjes eten, maar het is niet anders.)

Maar goed. Maakt niet uit wat het is. Waar het om gaat is dat ik dat koffergeval wil kopen. Zonder te aarzelen druk ik op de metalen bel en even later klinkt er een zoemer. Ik duw de deur open en beland in een hal met oude zwart-witte tegels, een trap met een rode loper en een man achter een balie die eruitziet alsof hij drieënnegentig is en in een ouderwetse telefoonhoorn praat. Hij houdt zijn hand voor het spreekgedeelte, zegt: 'Moment, jongedame,' en praat door.

Aangezien hij het druk heeft, drentel ik naar de andere kant van de hal en gluur door een paar immense houten deuren een grote zaal in met een marmeren schouw en veel stokoude armfauteuils, net als in Lukes sociëteit, maar o, mijn god. Hierbij vergeleken is Lukes sociëteit bruisend en trendy. Om te beginnen is de zaal halfleeg. En verder lijkt iederéén hier wel drieënnegentig. Zelfs de jongere mensen zien eruit als drieënnegentig. Ik heb nog nooit zoveel leren elleboogstukken bij elkaar gezien.

Terwijl ik kijk, gaat een verschrompelde ober rond met een houten trolley met flessen. Hij blijft bij een stoel staan en leunt naar voren om een van de jeugdige drieënnegentigjarigen aan te spreken.

'Sherry?' vraagt hij met een grafstem, en ik bijt op mijn onderlip om niet te giechelen. De ober ziet er het oudst uit van iedereen. Het verbaast me dat hij nog een sherryfles kan optillen.

‘Jongedame?’ Ik draai me om, zie dat de man achter de balie me wenkt en haast me naar hem toe.

‘Hallo,’ zeg ik met een vriendelijke glimlach. ‘Ik ben Becky Brandon geboren Bloomwood. Ik zag uw mooie kofferdinges in de etalage en ik wil hem graag kopen. Alstublieft,’ voeg ik er gehaast aan toe. ‘Dank u wel.’

De man achter de balie slaakt een lijdzame zucht.

‘Jongedame,’ zegt hij.

‘Becky,’ verbeter ik hem.

“Becky”,’ herhaalt hij laatdunkend, alsof hij de naam Becky nog nooit heeft gehoord en er niets van moet hebben. ‘Helaas is de uitgestalde kastkoffer...’

‘Kastkoffer!’ flap ik eruit. ‘Ik wist dat er een naam voor was!’

‘Hij is helaas niet te koop. Het is de hoofdprijs van onze kersttombola.’

Een tombola? Dat zul je altijd zien.

‘Nou, mag ik dan een lootje, alstublieft?’ vraag ik. ‘Of nee... een aantal lootjes?’

Ik koop er zoveel als ik kan betalen, besluit ik ter plekke. Ik bedoel, er moet toch iemand winnen? En waarom zou ik dat niet zijn?

‘De tombola is alleen voor leden,’ zegt de man op ontmoedigende toon.

‘O,’ zeg ik teleurgesteld. ‘Op die manier. Duidelijk.’

Hoe kan ik dit omzeilen? Zou ik een van de drieënnegentigjarigen kunnen vragen twintig lootjes voor me te kopen? Ik complimenteer hem met zijn elleboogstukken en van het een komt het ander...

‘Wat kosten de lootjes?’ vraag ik langs mijn neus weg. ‘Gewoon, uit belangstelling.’

‘Twintig pond,’ zegt de man, en ik kijk hem ontzet aan.

Twintig pond? Twíntig pond? Voor één lootje? Dat deugt niet. Het is tegen de tombolawet. Als ik lid was van deze soos, zou ik mijn beklag doen.

‘Was er verder nog iets?’ vraagt de man met opgetrokken wenkbrauwen.

Nou ja zeg, hij hoeft niet zo uit de hoogte te doen. Ik kom in de verleiding om te zeggen: ‘Ja, ik ben toevallig de sherryinspecteur en ik kom zien of uw serveerwagen wel aan alle voorschriften voldoet.’

‘Nee, ik denk het niet,’ zeg ik. ‘Maar toch bedankt. Waarom heet het eigenlijk “Londense Biljartsociëteit”?’ kan ik niet nalaten te vragen. ‘En waar is de “salonmuziek” gebleven?’

‘De salonmuziek is in onbruik geraakt,’ zegt hij misprijzend, al kan ik niet bepalen of hij iets tegen salonmuziek heeft of het niet eens is met het feit dat die in onbruik is geraakt.

Ze zouden hier wel wat salonmuziek kunnen gebruiken, als je het mij vraagt.

Als de salonmuziek Beyoncé was en de salon een disco.

‘Nou, tot ziens dan maar,’ zeg ik. ‘Succes met het biljarten.’

Ik loop met tegenzin naar de deur, zonder de kastkoffer uit het oog te verliezen. Hij zou zo perfect zijn... zo perfect... En dan krijg ik opeens een inval.

‘Neem me niet kwalijk,’ zeg ik terwijl ik terug naar de balie been. ‘Kunt u me alstublieft de naam en de contactgegevens verschaffen van de maker van de kastkoffer?’

Ik ben erg in mijn nopjes met dat ‘verschaffen’. Het klinkt gepast pretentieus.

Ik zie aan de man dat hij probeert een reden te verzinnen om nee te zeggen, maar er niet in slaagt.

‘Goed dan,’ zegt hij ten slotte. Hij slaat een grootboek open, bladert erin, tuurt naar een naam en noteert die dan met veelomhaal op een velletje papier. Het is een zekere Adam Sandford met een adres in Worcestershire.

‘Heel erg bedankt.’ Ik lach stralend naar de man.

Dit is nog beter. Ik geef Luke zijn eigen, speciaal voor hem-gemaakte kastkoffer! Van uitstel komt afstel, dus stuur ik Adam Sandford zodra ik weer op straat sta een e-mail. Dan besluit ik zelfvoldaan bij Hamleys te gaan kijken, de grote speelgoedwinkel. Ik neem de kortste weg, door Burlington Arcade. De galerij staat vol prachtige twinkkelende kerstbomen met enorme rode ballen, en ik kom uit in het feestelijk met engelen verlichte Regent Street.

Wanneer ik de rode luifels van Hamleys nader, merk ik dat mijn tred verend wordt. Voor de winkel staat een machine die zeepbellen de lucht in pompt, er schalt kerstmuziek uit de speakers en twee elfen in gestreepte maillots delen winkelmandjes uit. Net als ik er een wil aannemen, trilt mijn telefoon in mijn zak. Hij is het! Adam Sandford heeft nu al gereageerd!

Maar bij het lezen van zijn woorden verdampt mijn blijdschap als sneeuw voor de zon.

Beste mevrouw Brandon geboren Bloomwood,

Dank u voor uw verzoek met betrekking tot de kastkoffer. Ik wil er graag een voor uw man maken, maar u begrijpt ongetwijfeld dat het vervaardigen van zo'n uniek stuk een tijdrovende bezigheid is en dat ik een wachtlijst heb. Ik schat dat ik er over plusminus drie jaar een voor u klaar kan hebben. Schikt dat u?

Met vriendelijke groet,

Adam Sandford

Drie jaar! Drie jáár? Wat heb ik daaraan?

'Pardon!' zegt een vrouw die behangen is met Hamleys-tassen, en ik draai me snel om. Ik loop moedeloos weg, diep in gedachten verzonken. Elk ander cadeau-idee voor Luke valt in het niet bij die kastkoffer. Zal ik naar Adam Sandford toe gaan? Of zal ik hem vragen of hij een andere goede kastkoffermaker weet? Maar waarom zou hij een concurrent aanbevelen? Tenzij zijn zoon misschien in het vak is gegaan...

En dan weet ik het opeens.

Twintig minuten later sta ik weer voor de Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit, anno 1816. Dit is mijn plan: ik word lid van de sociëteit en doe mee aan de tombola. En als ik de kastkoffer niet win, haal ik degene die hem wel heeft gewonnen over hem aan me te verkopen. Perfect! Je zult wel referenties of zo moeten hebben om lid te mogen worden, maar daar verzin ik wel wat op. Oké. Daar gaan we.

Ik recht mijn rug, loop de sociëteit in en schrijd naar de balie, waar dezelfde man van drieënnegentig nog zit. Hij neemt me sceptisch op, maar voordat hij iets kan zeggen haal ik adem en steek van wal.

‘Daar ben ik weer! Ik ben Becky Brandon geboren-Bloomwood, en ik wil graag lid worden van de Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit,’ verklaar ik zelfverzekerd. ‘Mijn referentie is Tarquin Cleath-Stuart. Een van zijn voorvaders stond aan de wieg van het biljarten, in 1743.’

Het is misschien niet helemaal waar, maar daar komen ze toch nooit achter en ik kan Tarkie makkelijk overhalen me te steunen.

‘Hij heette Biljart Cleath-Stuart,’ voeg ik eraan toe om het nog mooier te maken. ‘Vandaar dat het “biljarten” heet. Mijn tweede referentie is Danny Kovitz, de internationale modeontwerper en tevens beroemd fan en pleitbezorger van het biljartspel.’

Ik zal Danny vragen een T-shirt voor me te maken met IK HARTJE BILJART erop. Het komt wel goed.

‘Mijn derde referentie,’ begin ik, maar de man steekt een hand op. Hij lijkt totaal niet onder de indruk van mijn lijst referenties; hij lijkt zelfs te wachten tot hij zelf iets kan zeggen.

‘Jongedame,’ zegt hij korzelig.

‘Becky,’ verbeter ik hem.

‘Jongedame,’ herhaalt hij met nadruk. ‘De Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit staat alleen open voor heren.’

Ik gaap hem aan. Dit neemt me de wind uit de zeilen. Heren? Wat is dit gemeen.

O, wacht. Zal ik me voor een man uitgeven? Zal ik zeggen: ‘Eigenlijk heet ik niet Becky, dat was me even ontschoten, ik heet Geoff’?

Nee. Want dan zouden ze vrijuit gaan. Vrouwen zouden gewoon lid moeten mogen worden. Waarom mogen vrouwen geen lid worden?

‘Nou, daar ben ik het niet mee eens,’ zeg ik kordaat. ‘Als vrouw met een passie voor zowel biljarten als salonmuziek vind ik het discriminerend dat de sociëteit mij uitsluit. Wie kan ik hierover aanschrijven?’

De man neemt me een paar tellen ijzig op.

‘Sir Peter Leggett-Davey is de voorzitter van het bestuur,’ zegt hij uiteindelijk. ‘U kunt hem op dit adres schrijven.’

‘Dank u zeer,’ zeg ik met een buiginkje. ‘Verblijf ik, met hoogachting, et cetera.’

Ik weet niet precies wat ik daarmee bedoelde. Het floepte er zomaar uit.

‘Goedemiddag,’ zegt de man op een toon die geen tegenspraak duldt.

‘Goedemiddag,’ kaats ik terug. Ik draai me vliegensvlug om met de bedoeling op indrukwekkende wijze van het toneel te verdwijnen, maar ik sla per ongeluk met mijn tas op zijn balie en moet eraan toevoegen: ‘O, oeps, sorry.’

Terwijl ik naar buiten loop, schrijf ik in gedachten al brieven aan sir Peter Leggett-Davey, dus ik schrik me wild als ik een hand op mijn arm voel.

‘Jongedame, je was geweldig!’ jubelt een stem.

Ik draai me als door een wesp gestoken om en zie een man op leeftijd die me stralend aankijkt. Hij is lang en dun, met levertvlekken en vrij lang, zilvergrijs haar en een violette choker met paisleymotief in de boord van zijn overhemd.

‘Ik hoorde je praten en ik ben het hartgrondig met je eens!’ zegt hij met klem. ‘Die sociëteit leeft nog in de middeleeuwen! Ik was al op zoek naar een gelijkgestemde vrouw om de regels aan te vechten, maar mijn nicht had geen belangstelling.’

‘O, nou, ik wel,’ zeg ik. ‘Zeker weten.’

‘Ik ben Edwin,’ zegt de man, die mijn hand omklemt en eraan schudt. ‘Het is me een genoegen. Mag ik je een drankje aanbieden om je campagne voor het lidmaatschap te bespreken?’

‘Bedoel je... daarbinnen?’ Ik wijs naar de sociëteit.

‘Natuurlijk. Als mijn introducee. Vrouwelijke introducés worden nog wel toegestaan.’

‘Nou, goed dan!’ zeg ik met een stralende glimlach. ‘Graag. Maar wel snel, want ik moet mijn kerstinkopen doen.’

‘O, één slokje maar,’ zegt Edwin met een samenzweerderig knikje. ‘Geen enkel punt.’

Hij gaat me voor de sociëteit weer in en noteert me onder de afkeurende blik van de oude man in het gastenboek terwijl ik triomfantelijk glimlach. Dan loodst hij me die enorme zaal met de oude stoelen, de marmeren schouw en de sherryrolley in.

‘Zo, waar kunnen we gezellig zitten?’ vraagt hij om zich heen kijkend, maar de zaal lijkt volgelopen te zijn. Onder elke stoel lijken benen in broekspijpen uit te piepen en anders steekt er wel een krant boven de rugleuning uit.

‘Lord Tottle?’ zegt een man met een sloof voor die naar ons toe loopt. ‘Alles naar wens?’

‘Alle stoelen zijn bezet,’ zegt Edwin tobberig. ‘Er komt niemand van zijn plaats. Baines daar lijkt zelfs wel dood. Je moet echt zorgen dat de leden niet doodblijven in hun stoel, Finch.’

‘Loopt u maar mee, milord,’ zegt Finch sussend en hij gaat ons voor naar een andere zaal, waar hij ons bij het haardvuur installeert. ‘Zal ik de sherryrolley sturen?’

‘Goeie god, nee,’ zegt Edwin vol afgrijzen. ‘We willen iets lekkers. Kan ik je overhalen een cocktail te drinken, Becky?’

‘Ja!’ zeg ik van mijn stuk gebracht. ‘Super! Graag!’

Het is nog niet eens middag, besef ik, maar misschien helpt een cocktail me om mijn kerstinkopen te doen. Daar ben ik

eigenlijk wel zeker van.

‘Finch staat aan onze kant,’ zegt Edwin zacht als Finch wegloopt. ‘We vechten er al tien jaar voor, weet je. Het is nooit gelukt, maar nu heb ik er een goed gevoel over. Ik denk dat het jou gaat lukken. Ik doe het voorstel namens jou, natuurlijk, en ik zal drie medestanders van de soos vinden, anders wordt het niet in overweging genomen.’

‘O, dank je wel.’ Ik lach weer stralend naar hem.

‘Ik ken de Cleath-Stuarts wel,’ voegt hij er achteloos aan toe. ‘Nooit geweten dat zij het biljarten hebben uitgevonden.’

‘O, nou ja, het is maar een overlevering,’ zeg ik. ‘Of meer een broodje aap, eigenlijk.’

Finch zet onze drankjes op tafel en Edwin heft zijn glas naar me.

‘Op je lidmaatschap!’ proost hij. ‘Goed, als het niet te veelgevraagd is, zou ik dan je brief aan sir Peter mogen opstellen? Ik weet precies hoe ik hem moet bespelen, die pompeuze rotzak.’

‘Natuurlijk! Graag zelfs.’

‘En dan komt de kwestie in december op de agenda van de jaarlijkse algemene vergadering.’ Edwin kijkt over de rand van zijn glas naar me en het valt me op dat hij prachtige, roze geëmailleerde manchetknopen heeft. ‘Zou jij op onze vergadering kunnen spreken, Becky? Ik wil met alle plezier je toespraak schrijven, als jij die dan met verve kunt brengen?’

‘Zeker weten,’ zeg ik vastbesloten.

‘Uitstekend.’ Hij klinkt nog eens met me. ‘Ik stuur je de details en we gaan samen de strijd aan. Ik ben een vriend van de rechtelozen, kind, altijd al geweest, en ik zal heel blij zijn als we zegevieren. En het is heerlijk om zo’n felle voorstander van biljarten als jij te treffen,’ vervolgt hij stralend. ‘Zo ongebruikelijk. Zo verfrissend.’

O, dat is waar ook, dat over biljarten was ik vergeten.

‘Nou...’ zeg ik na enig nadenken. ‘Je weet wel. Ik bedoel, biljarten. Het is gewoon zo...’ Is steek expressief mijn handen

op. ‘Wat kun je er níét leuk aan vinden?’

‘Precies!’ zegt Edwin enthousiast. Hij slaat zijn ene been over het andere en ik zie dat zijn sokken net zo violet zijn als zijn choker. ‘Het is altijd een genoegen om een medeliefhebber tegen te komen.’

‘Ik heb nog één vraagje,’ zeg ik zo achteloos als ik kan. ‘Wanneer wordt de tombola gehouden?’

‘De tombola?’ herhaalt Edwin verbaasd.

‘De kersttombola. Ik zag er iets over in de lobby?’

‘O, dat,’ zegt Edwin. ‘Ja, die wordt meestal direct na de vergadering gehouden. We hebben glühwein en wat niet al. Feeststemming.’ Hij kijkt met twinkelende ogen naar me. ‘Laten we hopen dat wij ook in feeststemming zijn, kind!’

Ik lach stralend terug en neem een slok van mijn cocktail. - Alles valt netjes op zijn plaats. Ik ga naar de jaarvergadering, lees de briljante toespraak van Edwin voor, word lid van de soos, doe mee aan de tombola en win de kastkoffer. En Luke zal steil achteroverslaan. Ha!

Ik straal nog als ik weer op het station van Letherby aankom. Ik heb een fantastische middag gehad. Niet alleen ben ik heel ver gekomen in mijn zoektocht naar een waanzinnig cadeau voor Luke, ik ben ook teruggegaan naar Hamleys, waar ik een geweldige eenhoorn heb gevonden waar Clemmie weg van zal zijn. Ik heb zo’n voorsprong!

Ik moet Minnie bij Suze ophalen, maar ik besluit eerst even snel naar huis te gaan om de eenhoorn te verstoppen. Hij is gigantisch, maar ik kan hem net hanteren.

‘Becky.’

Ik maak een sprongetje van schrik bij het horen van een bekende, gruizige stem en kijk om. Craig komt vanuit het station naar me toe gebeend, in hetzelfde gehavende leren jack als eerder, boven een zwarte, met een soort graffiti bedekte spijkerbroek.

‘O, hoi!’ roep ik uit en ik laat de eenhoorn iets zakken om hem beter te kunnen zien. ‘Craig! Alles goed?’

‘We moeten zonder het te weten in dezelfde trein hebben gezeten.’ Hij glimlacht over de eenhoorn heen naar me. ‘Hier, geef mij iets om te dragen.’

‘O. Dank je.’ Ik reik hem onhandig mijn tassen aan. Hij werpt een nieuwsgierige blik op de eenhoorn, past zijn tred aan de mijne aan en slaat samen met mij de hoofdstraat in.

Craig loopt in een ander ritme dan Luke; eigenlijk heeft alles wat hij doet een ander ritme. Hij is veel gelijkmatiger. En hij laat zich niet opjagen, herinner ik me nu weer. (Dat vond ik vroeger heel irritant.)

Hij steekt een sigaret op en kijkt naar mij. ‘Roken?’

‘Nee, dank je,’ zeg ik. Ik zie hem inhaleren en een rookwolk uitblazen en voeg eraan toe: ‘Hoe bevalt het in Letherby?’

‘Het is net wat ik nodig had,’ zegt hij peinzend. ‘Een beetje rust, weet je wel? Een totaal ingedutte plek in een niemandsland waar nooit iets gebeurt. Perfect.’

Ik voel me een beetje beledigd namens Letherby. Er gebeurt niet bepaald niets hier. We hebben de dorpswinkel en Suzes winkel en we hebben de Lamb & Flag, waar ze op zondag een prima lunch verzorgen, maar dat zeg ik allemaal niet. Ik zeg alleen: ‘Daar zul je wel aan toe zijn.’

‘Vertel mij wat.’ Hij knikt nadrukkelijk. ‘Ik heb net twee volle maanden getourd. Daarvoor heb ik een halfjaar in Kiev gezeten. Ik bedoel, je kent de scene in Kiev. Ze feesten er als dollen.’

Kiev? Ik weet niets van Kiev, behalve dan dat ik weleens kip Kiev heb gegeten, maar dat ga ik niet toegeven.

‘O, Kiev!’ Ik knik en probeer blasé te klinken, alsof ik er alles van afweet. ‘God, ja, die scene. Extreem. Het is gewoon... krankzinnig!’

‘Het is het nieuwe Berlijn.’ Craig blaast weer een rookwolk uit.

‘Ja,’ val ik hem vurig bij. ‘Dat zeg ik ook altijd. Het is het nieuwe Berlijn.’

‘Maar Tbilisi dan,’ vervolgt Craig peinzend. ‘Dáár hebben ze een te gekke scene.’

‘Tbilisi!’ Ik knik enthousiast. ‘Absoluut. Onwijs. Het is het nieuwe Kiev,’ gok ik.

Waar ligt Tbilisi ook alweer?

‘Dus je bent er geweest?’ Craig neemt me belangstellend op. ‘Wanneer was dat?’

‘Gewest?’ herhaal ik om tijd te rekken, en ik frons mijn wenkbrauwen alsof ik mijn best doe om het me te herinneren. ‘Hmm. Wás het wel Tbilisi... of was het Tenerife? Hoe dan ook, zie je de rest van de band nog weleens?’ schakel ik snel op iets anders over.

‘Tjeezus, nee,’ zegt Craig verbaasd. ‘Ik ben dat stelletje losers uit het oog verloren. Maar hé, Becky.’ Het is alsof hij me nu pas echt ziet. ‘We gaan met een groepje naar Warschau dit weekend, een nieuwe club checken. De jongens van Blink Rage, een paar anderen... Heb je zin om mee te gaan?’

Ik gaap hem gefascineerd aan. Hij vraagt of ik met Blink Rage mee wil naar Warschau? Even zie ik mezelf al daar, met knalblauwe oogschaduw en waanzinnige schoenen (die ik nog zou moeten kopen), rondspringend op een dreunend nummer in een club, en ze noemen me ‘Het Meisje met de Fantastische Oogschaduw’, maar dan in het Pools...

En dan knipper ik met mijn ogen en herinner me dat Minnie zaterdag ballet heeft. En ik heb Suze beloofd de hele zondag op haar drie kinderen te passen, zodat Tarkie en zij naar de uitvaart van een familievriend kunnen. En de supermarkt komt een bestelling bezorgen.

‘Het klinkt super,’ zeg ik spijtig, ‘maar ik heb al iets. Een andere keer misschien?’

‘Oké,’ zegt Craig op die relaxte manier van hem. We lopen een stukje zwijgend door en dan zegt hij langs zijn neus weg: ‘Ik heb veel aan je gedacht, Becky. Ik vroeg me altijd af wat je aan het doen zou zijn.’

‘Ik ook,’ zeg ik prompt. Het is strikt genomen niet waar, maar ik kan moeilijk zeggen: ‘Toevallig was ik jou helemaal

vergeten.’ We lopen nog een paar stappen en dan voeg ik er nonchalant aan toe: ‘En, voldoe ik aan de verwachting?’

‘Hmm.’ Craig denkt even na en kijkt dan op. ‘Eerlijk gezegd... had ik verwacht dat je wat meer *edgy* zou zijn.’

Ik gaap hem gekwetst aan. Wat meer *edgy*?

‘Ik ben *edgy*!’ zeg ik. Ik probeer er luchtig bij te lachen. ‘God, ik ben zo *edgy* als het maar kan.’

‘O ja?’ zegt Craig sceptisch. ‘Want ik zie een sloom dorp, man en kind, twééd...’ Hij werpt een blik op de eenhoorn. ‘En wat dat ook maar mag zijn.’

‘Een eenhoorn,’ zeg ik en hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Dat zegt genoeg.’

‘Dat is maar een deel van wie ik ben!’ zeg ik geagiteerd. ‘Ik ben nog steeds hartstikke *edgy*. Ik ben... weet ik veel. Kom maar op. Vet.’

O god, wat zeg ik nou? Niemand zegt nog ‘vet’, behalve dan hippies van een miljoen jaar oud.

‘Het geeft niet,’ zegt hij schouderophalend. ‘Mensen settelen nu eenmaal. Ze krijgen kinderen, laten zich gaan.’

‘Ik heb me niet laten gaan!’

Ik probeer mijn haar in een stoerdere stijl te duwen. Jammer dat ik geen tattoo heb om achteloos te laten zien.

‘Mooi.’ Craig glimlacht, maar misschien alleen om me te sussen. We zijn bij de afslag naar zijn huis en blijven op de stoep staan.

‘Zal ik deze voor je naar huis brengen?’ zegt hij met een knikje naar de tassen.

‘Nee, hoeft niet, ik red me verder wel.’ Ik neem de tassen van hem over. ‘Bedankt. En hé, als je weer naar Warschau gaat, ben ik van de partij!’ voeg ik eraan toe. ‘Ik ga nog steeds uit, ik bèn *edgy*...’

‘O, mevrouw Brandon!’ roept een vrolijke stem en als ik opkijk zie ik Jayne, de schoolverpleegkundige, helemaal

opgetut voor een avondje uit langslopen. ‘Wat een mooie eenhoorn!’ Ze aait bewonderend over de donzige witte manen. ‘Goed dat ik u tegenkom, want ik heb u niet gezien bij het ophalen. Er is helaas weer een luizenplaag op school.’

Luizen. Waarom begint ze nou uitgerekend over lúizen?

‘O, jeetje,’ zeg ik gejaagd. ‘Nou, dank je...’

‘We vragen dus of alle ouders vanavond het haar van hun kinderen willen controleren. Denk erom, de neten zijn wít, maar de luizen zijn brúín.’ Ze glimlacht stralend naar Craig. ‘Hallo!’

‘Hoi,’ zegt Craig met een lachje. ‘Nou, dan zal ik je niet langer ophouden. Ik zie je wel weer, Becky.’

Hij loopt met grote passen weg en ik word overmand door frustratie. Het is gemeen. Niemand kan er cool uitzien tijdens een gesprek over luizen. Zelfs Kate Moss zou er niet cool uitzien als ze het over luizen had.

Als Jayne eindelijk klaar is met haar handleiding voor het gebruik van de luizenkam wensen we elkaar een goedenavond en loop ik door naar huis, nog steeds met de eenhoorn in mijn armen. Het zit me dwars. Ik weet dat het maar een losse opmerking was, maar Craigs oordeel heeft me geraakt.

Van: Myriad Miracle

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Je nieuwe abonnement!

Hallo mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Welkom bij het Myriad Miracle Training System™!

Gefeliciteerd! Je hebt ervoor gekozen je leven een nieuwe wending te geven met ons gerenommeerde Lifestyle & Health-programma, samengesteld door deskundigen.

Dankzij onze hightech Exer-Monitor™ kan ons team je-dagelijkse routine volgen en verbeteren door je mate van activiteit bij te houden via onze interactieve app. We zullen je van je sokken blazen met leuke motiverende berichtjes,-voedingstips en de dagelijkse 'Oefening van de Dag'.

Elke dag!

Je hebt voor Ultra Miracle gekozen, het hoogste niveau van het programma. Wauw! Dat betekent dat we je niet alleen onze wekelijkse analyse van je bewegingspatroon, voeding en mindfulness sturen, maar je ook steunen door middel van een ongelimiteerd aantal berichten en de mogelijkheid van rechtstreekse Skype-sessies.

Mevrouw Brandon, je bent een unieke persoonlijkheid. Geniet van het leven. Geniet van het streven naar gezondheid. Geniet van het succes van Myriad Miracle.

Met vriendelijke groet,

Russ Danbuster

(Oprichter)

Ik ben nog wel edgy. Min of meer. Toch?

Tijdens de rit naar Shoreditch de volgende dag blijft dat gesprek maar door mijn hoofd malen. Ik blijf Craigs meewarige blik maar voor me zien. Tegen de tijd dat we uitstappen word ik er zo door in beslag genomen dat ik zonder erbij na te denken vraag: ‘Luke, zie ik er edgy uit?’

‘Nee, je ziet er heel mooi uit,’ antwoordt hij afwezig en ik krijg een schok van ontzetting.

‘Je zegt dus dat ik er waardeloos uitzie,’ zeg ik somber en Lukes hoofd schiet omhoog.

‘Wát?’ Hij gaapt me aan. ‘Becky, ik zeg net dat je er heel mooi uitziet. Hoe kun je dat in godsnaam zo verdraaien dat het “waardeloos” wordt?’

‘Je zei dat ik er niet edgy uitzag. Edgy is goed.’ Ik probeer het tot hem door te laten dringen. ‘Edgy is góéd.’

‘O,’ zegt Luke perplex. ‘Nou, dan zie je er inderdaad edgy uit. Als ik je op straat zag lopen, zou ik denken: wauw. Wat een edgy type.’

Hmpf. Hij neemt een loopje met me, hè?

Onder het lopen kijk ik kritisch naar mijn weerspiegeling in autoruiten. Ik bedoel, oké, ik ben geen student meer. Ik ga niet meer elke avond uit. Maar gaat het verder dan dat? Ben ik totaal niet cool meer?

Mijn nieuwe satijnen jumpsuit is best edgy, stel ik mezelf gerust. Anderzijds, moet je die laarzen met blokhakken zien die ik onder mijn skinny jeans draag. Ze zitten lekker. Ze zijn praktisch. Het zijn drukke-werkende-moederlaarzen, besef ik vol afgrijzen. Ik moet ze wegdoen! Ik moet in actie komen! Edgy zien te worden voordat het te laat is.

‘Hé, Luke,’ zeg ik achteloos als we de hoek omslaan. ‘We zouden eens een weekend naar Warschau moeten gaan, vind je ook niet?’

‘Warschau?’ Luke kijkt verbaasd, maar dan klaart zijn gezicht op. ‘Is daar een nieuw winkelcentrum geopend?’

‘Nee!’ zeg ik gepikeerd. ‘Ik bedoelde dat we het nachtleven daar eens moesten gaan bekijken. Er is een fantastische underground technoscene,’ voeg ik er nonchalant aan toe. ‘Wist je dat LL Dee dit weekend in de Luzztro draait? Ze schijnt dit jaar als een speer te gaan.’

‘Pardon, wie?’ zegt Luke verbijsterd, en ik voel frustratie oplaaien. Ik doe zo mijn best om edgy te zijn en mijn echtgenoot heeft nog nooit van LL Dee gehoord!

Ik bedoel, oké, ik had ook nog nooit van haar gehoord tot ik haar gisteren tegenkwam bij het googelen, maar ik heb tenminste die moeite nog genomen.

‘Ik kijk ervan op dat je nog nooit van LL Dee hebt gehoord, Luke,’ zeg ik. ‘Je hebt een communicatiebedrijf. Je zou je bewust moeten zijn van wat er speelt in de wereld.’

‘Ik zit in de financiële pr, schat,’ repliceert Luke beleefd. ‘Techno-dj’s zijn niet echt mijn vakgebied.’

Nou vraag ik je. Wat kan Luke toch kleingeestig zijn. Ik kijk opzij, op het punt dat tegen hem te zeggen... en word bevangen door ontzetting. Het is de zoveelste keer dat ik door ontzetting word bevangen sinds zijn terugkeer uit Madrid met die snor die er zo... zo snorrig uitzag.

Ik probeer verdraagzaam te zijn. Echt. Ik blijf mezelf erop wijzen dat het voor het goede doel is. Ik vind het alleen jammer dat het goede doel aan snorren is gekoppeld.

Hij is nog niet volgroeid en ik blijf er steelse blikken op werpen om te zien hoe hij zich zou kunnen ontwikkelen. Wordt het zo’n groot, borstelig rupsgeval, of wordt hij dun en sprietig? Ik blijf *snorren* googelen, op zoek naar een exemplaar dat ik leuk vind, maar tot nu toe heb ik alleen snorren gevonden die ik níét leuk vind.

‘Kijk die nijntje!’ onderbreekt Minnie mijn gedachten. Ze wijst opgewonden naar een vrouw met roze haar die powerwalkend met een buggy op ons af loopt. ‘Hij zit in het bagertje, mammie! In het bagertje!’

Ik kijk nog eens goed en beseft dat Minnie gelijk heeft: de vrouw duwt een levend konijn in een buggy. O, mijn god. Ik wacht tot ze voorbij is en wissel dan een blik met Luke. Dat zul je in Letherby beslist niet zien.

Ik ben maar een paar keer eerder in Shoreditch geweest en vind het nog steeds een exotisch oord. Het lijkt meer op het Meatpacking District in New York dan op een buurt in Londen, met allemaal gebouwen van rode baksteen, graffiti en overal spannend uitziende winkels en mensen die konijnen in buggy's duwen.

Mijn ouders wonen edgyer dan ik, dringt het met een schok tot me door. O, god. Dat moet toch tegen de natuurwetten indruisen? Ouders horen milder cool te zijn dan hun kinderen.

Moeten wij ook snel naar Shoreditch verhuizen? Of naar een nog edgyer buurt, zoals Dalston? Ik kom in de verleiding mijn telefoon te pakken en *edgy buurt Londen supercool* te googelen, maar ik heb het nog niet gedacht of ik weet al dat ik het niet echt wil. Minnie heeft het ontzettend naar haar zin op haar school en het is super om zo dicht bij Suze te wonen. Trouwens, ik kan in Letherby toch ook edgy zijn?

'Zijn die cadeaus allebei voor je ouders?' vraagt Luke met een blik op de geschenktasjes aan mijn hand.

'De champagne is voor mijn ouders, maar dit is om Jess welkom thuis te heten,' zeg ik terwijl ik de kleinere, vierkantere tas aan hem laat zien. 'Bodylotion met kruiden.'

'Een cadeau voor Jess!' roept Luke met een lach uit. 'Is dat geen hachelijke onderneming?'

'Het is vegan,' leg ik uit. 'En gemaakt door een collectief. Ze móét er wel blij mee zijn.'

Ik weet waarom Luke het grappig vindt. Ik heb me in het verleden een paar keer verkeken op wat Jess leuk zou vinden. Zoals die keer dat ik haar die nieuwe hightech mascara gaf en ze niet: 'O, fantastisch, dank je wel!' zei, zoals elk normaal mens zou doen, maar me een enorme preek gaf over de milieuschade door cosmetica.

Maar vandaag geef ik haar het meest verantwoorde cadeautje van de wereld. Het is vegan, het is eco en het heeft ook nog eens een slijkachtig groene kleur. Ik ben ermee in mijn nopjes.

‘We zijn er.’ Luke blijft staan en tuurt naar een dubbele deur. ‘The Group.’

Zo heet het complex waarin mijn ouders nu wonen: The Group. Het ziet eruit als een afgedankte fabriek, met zwartmetalen raamkozijnen, bakstenen bogen en een muurschildering met olifanten. Ik kijk langs de gevel omhoog en moet wel onder de indruk zijn.

‘Nou,’ zegt Luke. ‘Je ouders zullen wel blij zijn. Dit ziet erfantastisch uit.’

‘Het is ongelooflijk!’

“‘Leven, werken, chillen’,” leest Luke van een bord. “‘Commune van nu’. Is er geen bel?’

Net als ik naar een bellentableau zoek, gaan de deuren open en stormt mam naar buiten.

‘Daar zijn jullie! Welkom!’ roept ze enthousiast. ‘Janice en Martin zijn er al, en Jess natuurlijk, en pap maakt espresso-martini’s!’

Espresso-martini’s?

Ik sta op het punt om te zeggen: ‘Sinds wanneer weet pap wat een espresso-martini is?’ als ik opeens opmerk wat mam aanheeft. Ze draagt een oranje slobberbroek die eruitziet als een afdankertje van een boeddhistische monnik, met daarop een T-shirt met de slogan BITCH DON’T KALE MY VIBE.

Ze... wat?

Mam ziet me met open mond naar haar outfit kijken en straalt.

‘Vind je mijn nieuwe broek niet super, snoes? Van een kraampje in Brick Lane. Hij zit zó lekker. Kom, dan laat ik jullie ons nieuwe huis zien!’

Ze neemt ons mee door een lobby met kale bakstenen muren en overall keilbouten en neonborden met teksten als ‘Work’,

‘Play’ en ‘Chill’.

‘Zo, dit is een van onze chillruimtes...’ Ze duwt een deur open met daarachter een schemerig verlichte kamer vol zitzakken en lage banken. Er staat zachte muziek op en in een hoek ligt een jongen met dreadlocks zo te zien te pitten. Minnie rent meteen naar een zitzak, maar Luke buigt snel naar voren en onderschept haar.

‘Sorry dat we je storen, Kyle!’ fluistert mam goed hoorbaar voordat ze de deur weer sluit. ‘Die zitzakken zijn heerlijk,’ vervolgt ze tegen ons. ‘Zo lekker voor mijn zere voeten! Goed, ik zal jullie de hangplek buiten laten zien...’

Voordat ik iets kan zeggen, drijft ze ons door een gangetje en duwt een deur open naar een cool uitziend terras. Er hangen planten in manden, er staan een paar tuinbanken en er is een vuurkuil.

‘Wauw!’ zeg ik vol bewondering.

‘Het is een aardige ruimte,’ zegt mam zelfgenoegzaam. ‘De bijen worden op het dak gehouden. En kijk, er is een fietsenstalling voor paps eenwieler.’

‘Zijn wát?’

‘Hij volgt een cursus circustechnieken hier in de buurt,’ zegt ze stralend. ‘Zo leuk. En hier is het epicentrum.’

Ze gaat ons voor naar een andere deur en loodst ons een grote, lichte ruimte in met daklichten en een enorme houten tafel in het midden waaraan een stuk of tien mensen met laptops zitten te werken, de meesten met oortjes in. Een paar steken een hand op en zeggen: ‘Hé, Jane.’

‘Hé, Lia,’ groet mam vrolijk terug. ‘Hé, Tariq. Dit zijn mijn dochter Becky, haar man Luke en mijn kleindochter Minnie.’

‘Hoi,’ zeg ik. Ik steek vriendelijk een hand op en glimlach naar alle gezichten.

‘Schat,’ fluistert mam in mijn oor. ‘Mag ik je een advies geven? Geen mens zegt hier “hoi”. Dat is een beetje passé. Iedereen zegt “hé”.’

‘O, oké,’ zeg ik bedremmeld.

‘Wat zitten hier voor bedrijven?’ vraagt Luke met een blik op alle laptops.

‘Veel start-ups,’ zegt mam. ‘Misschien gaan pap en ik ook wel een bedrijfje beginnen,’ voegt ze er monter aan toe. ‘In onze vrije tijd. Dat is het helemaal nu.’

‘Super!’ zegt Luke. Zijn ene mondhoek trekt een beetje. ‘Goed plan.’

‘Maar laten we naar boven gaan,’ zegt mam, die ons van het ‘epicentrum’ naar een ouderwetse rammelende lift duwt. ‘We drinken iets en dan hebben we een tafel gereserveerd voor de brunch. Jess verheugt zich er zo op,’ voegt ze eraan toe. ‘Ze staat te trappelen om jullie te zien.’

‘Heeft ze dat echt gezegd?’ vraag ik verbaasd, want Jess loopt nooit zo te koop met haar gevoelens.

‘Nou, misschien niet letterlijk,’ geeft mam na een korte stilte toe, ‘maar ik weet zeker dat ze dat wel bedoelde.’

Oké, ik zeg alleen maar dat sommige mensen als ze hun halfzus voor het eerst in tijden weer zagen op haar af zouden rennen om haar te knuffelen. Maar ik ben zo langzamerhand aan Jess gewend.

Als mam ons de flat in laat, kijkt Jess op van haar drankje, steekt een hand op en zegt met haar vlakke, kalme stem: ‘Hoi Becky.’

Nou vraag ik je. Denkt ze nou echt dat ik net zo onderkoeld ‘hoi Jess’ ga zeggen en dat we dan klaar zijn met de begroeting?

‘Jess!’ Ik ren op haar af om haar een berenknuffel te geven, of ze die nou wil of niet. Ze voelt dunner en gespierder aan dan ooit, haar huid is gebruind en haar haar is gebleekt door de zon.

‘Waar is Tom?’ Ik kijk om me heen. ‘Is hij er niet?’

‘Nee,’ zegt Jess.

‘Waarom niet?’ vraag ik verbaasd... en tot mijn verontrusting zie ik Jess in elkaar krimpen.

Jess krimpt nooit in elkaar. Ze is van graniet. Is er iets aan de hand?

‘Tom moest nog een paar dingen afhandelen in Chili,’ zegt ze stijfjes en zonder me aan te kijken. ‘Je weet toch dat hij met een liefdadigheidsinstelling samenwerkt daar? Hij komt zo gauw als hij kan. Hij wil zijn ouders natuurlijk zien, dus...’

Ze breekt haar zin af alsof ze niet weet wat ze verder nog moet zeggen, wat ook niets voor haar is.

‘O, oké,’ zeg ik. ‘Jammer dat jullie niet samen konden reizen.’

‘Ik had al toegezegd een serie colleges over stollingsgesteenten te geven in Londen,’ zegt Jess onaangedaan. ‘De data lagen al vast.’

‘Juist.’ Ik knik wijs, al weet ik niet wat stollingsgesteenten zijn. ‘Nou, hoe dan ook... welkom terug!’

‘Tante Jess!’ Minnie slaat haar armen om Jess’ benen. Luke komt haar ook een zoen geven en ze krijgt rode koontjes, alsof ze het tegen wil en dank fijn vindt. Misschien moet ze gewoon een beetje opgevrolijkt worden.

‘Hoe was je vlucht?’ vraag ik. ‘Heb je een jetlag? Ik heb iets voor je om je te verwelkomen...’

Ik geef Jess haar cadeautje en terwijl zij het uitpakt, kijk ik om me heen in het appartement. Het heeft ramen van de vloer tot aan het plafond, er staat een blauwgroene velours bank en ik zie overal ongelooflijke lampen. En daar staat pap, in een verschoten spijkerbroek en een grijs gemêleerd T-shirt met lange mouwen, espresso-martini’s te mixen achter de koperen cocktailbar, terwijl Janice en Martin op industriële barkrukken zitten.

Ik moet pap wel aangapen, zoals ik mam ook aangaapte. Mijn vader draagt nooit T-shirts met lange mouwen. Hij draagt geen spijkerbroeken. Ik heb hem nooit relaxter gekleed gezien dan in een polo van de golfclub.

‘Gefeliciteerd met je nieuwe huis, pap!’ zeg ik. Ik geef hem de champagne en een zoen. ‘Het is ongelooflijk!’

‘Vind je het mooi, Becky?’ vraagt pap stralend.

‘Het is zo anders.’

‘Het is heel anders, hè, schat?’ zegt Janice beverig. ‘Heel anders.’ Ze heeft een pakje aan met een uitgesproken druk bloempatroon en een plooirok en ze valt nogal uit de toon, zoals ze nerveus op haar industriële barkruk om zich heen zit te kijken alsof ze opeens midden in de Gobiwoestijn is beland.

‘Espresso-martini, Martin!’ zegt pap opgewekt, en hij overhandigt Martin een cocktailglas. Die kijkt er sceptisch naar en neemt een klein slokje.

‘Heel verfrissend,’ zegt hij na een korte stilte.

‘Minnie, snoesje, hier is wat sap voor jou...’ Pap geeft haar een tuitbeker en ze lacht blij, gaat op de vloer zitten en zet de beker aan haar mond. ‘En jij wilde een gin-tonic, toch, Janice? Goed, wat voor gin wil je?’

‘Wat voor gin?’ Janice’ ogen vliegen onzeker heen en weer, alsof het een strikvraag is. ‘Eh... Gordon’s?’ fluistert ze.

‘Janice!’ zegt pap vermanend. ‘Word eens wat avontuurlijker! We zijn pas naar een ambachtelijke ginproeverij geweest. Dit is een Japanse.’ Hij houdt een fles voor Janice op. ‘Probeer die eens.’

‘Lekker!’ zegt Janice verontrust. ‘Denk ik.’ Ze kijkt naar pap, die een komkommer snijdt, en vervolgt: ‘We hebben jullie gemist op de bridgeclub. Iedereen zei: “Wat jammer dat de Bloomwoods er niet zijn.”’

‘We gaan pokeravondjes houden!’ zegt mam, die naar de bar zeilt en een zak bietenchips opentrekt.

‘Poker!’ zegt Janice. ‘Mijn hemel!’

‘Dank je wel, Becky,’ klinkt Jess’ stem achter me. Ik draai me naar haar om en zie haar met de flacon slijkerig groene bodylotion in haar hand zitten.

‘Lijkt het je iets?’ vraag ik gretig terwijl ik naar tekenen van blijdschap op haar gezicht speur. ‘Het is vegan en de flacon is van hergebruikt glas en de doos van duurzaam karton.’

‘Dat zag ik.’ Ze knikt uitdrukingsloos. ‘Dank je wel.’

Ik voel een steekje frustratie. Kan Jess niet eens één keer jubelen: ‘O, mijn god, wat goéd!’ en me om de hals vallen?

‘Ik weet dat je anticommercieel bent en alles,’ voeg ik eraan toe, ‘maar dit leek me wel oké omdat het is gemaakt door een vrouwencollectief.’

‘Ja, ik heb het etiket gelezen,’ zegt Jess met een knikje. ‘Het is een goed initiatief.’

Ik kijk naar haar emotioneel gezicht alsof ik haar telepathisch kan dwingen meer te zeggen. Ik weet wel dat het sneu van me is, maar ik wil haar goedkeuring. Ik wil dat ze zegt: ‘Wauw, Becky, dat is het perfecte cadeautje!’

‘Je moet toegeven dat het een milieuvriendelijke keuze is,’ zeg ik met een luchtig lachje. ‘Het voldoet aan alle eisen. Ik bedoel, het is toch zo’n beetje ideaal? Je kunt er niets op tegen hebben.’

‘Nou...’ zegt Jess en ze doet haar mond weer dicht.

‘Wat?’ Ik knijp mijn ogen tot spleetjes.

‘Ik stel het erg op prijs, Becky, het was heel attent en gul van je. Je bent altijd gul. Dank je wel.’ Ze legt het cadeau op een bijzettafel. ‘Zo, heb je nieuws? Hoe doet Minnie het op school?’

Ze ontwijkt de vraag.

‘Wat?’ vraag ik streng. ‘Wat is er mis met mijn cadeautje? Waarom is het niet ideaal? Zeg op!’

Jess zucht. ‘Tja, de verpakking is problematisch. Maar dat moet je zelf toch ook beseffen?’ Ze wijst naar het laagje plastic om de doos.

‘Dat is volledig herbruikbaar,’ zeg ik verbijsterd. ‘Ik heb het gecontroleerd. ‘Er staat: “Volledig herbruikbaar.”’

Jess kijkt me alleen maar uitdrukingsloos aan. ‘We kunnen ons geen weg “hergebruiken” uit de plasticvervuilingsramp waarmee we onze planeet verwoesten in ons gedachteloze

streven naar consumeren,' zegt ze. 'Maar nogmaals bedankt,' voegt ze er dan aan toe. 'Heel attent van je, zoals ik al zei.'

Ik voel mijn schouders kromtrekken. Joepie. Telkens als ik denk dat ik groen genoeg ben voor Jess, wordt zij nog groener. Ik geef haar zoiets groens met Kerstmis dat ze niet weet wat ze ziet, neem ik me in stilte voor. Ik geef haar... bladeren.

Er gaat een zoemer en mam pakt de hoorn van een intercom. 'Hallo? O, Suzie! Kom binnen! Derde verdieping!'

'Ik zie dat je voor gezichtsbeharing gaat, Luke!' zegt pap joviaal. 'Heel erg in. Becky, wat vind je van Lukes snor?'

Mijn hoofd schiet omhoog en ik zie dat iedereen naar me kijkt. Shit. Oké, ik moet Luke steunen.

'Ik vind het een geweldig initiatief voor het goede doel,' antwoord ik, de vraag omzeilend, 'en iedereen moet Luke sponsoren.'

'Zullen we je snorolie voor Kerstmis geven, Luke?' zegt Janice en mijn glimlach wordt een starre grijns. Snórolie?

'Dan is hij al weg,' zeg ik iets te snel.

'Nou,' zegt Luke, die peinzend over zijn bovenlip strijkt, 'dat was de aanleiding. Maar als je hem mooi vindt, Becky...'

Of ik hem móói vind?

'Wat vind je van die snor, snoes?' vraagt mam belangstellend.

Argh! Ik voel me volkomen voor het blok gezet. Ik wil niets negatiefs zeggen, maar ik kan toch niet zeggen dat ik hem mooi vind? Mannen mogen het in beschaafd gezelschap níét met hun vrouw over snorren hebben, besluit ik ter plekke. Dat zou een grote inbreuk op de etiquette moeten zijn.

'Je zei pas nog dat je hem zo goed vond staan,' zegt Luke, waarmee hij het nog erger maakt.

'Ja,' zeg ik met iets te schelle stem. 'Ja. Dat heb ik gezegd, hè?'

'Dus!' zegt mam, die Luke en mij een espresso-martini aanreikt. 'Over Kerstmis gesproken, zullen we bespreken hoe

we het gaan doen?’

‘Laten we op Suze wachten,’ zeg ik. ‘De Cleath-Stuarts komen met Kerstmis ook bij ons.’

‘O, leuk!’ roept mam uit. ‘Het wordt een heerlijke dag. Stel je voor, Graham! We hoeven niet te koken, niets te versieren... Becky zorgt voor alles!’

‘Voor álles?’ herhaal ik geschrokken.

Ik weet dat we kerst bij mij vieren, maar wil mam niet ook iets doen? Of... het meeste?

‘Becky, snoes, we willen je niet in de weg lopen,’ zegt mam hartelijk. ‘Het is jouw kerstfeest.’

Voor ik kan zeggen dat ik het best wil delen, gaat de bel. Pap zwaait de deur open.

‘Suze, kind!’ roep hij uit. ‘Welkom in ons nieuwe huis.’

‘Wauw,’ zegt Suze, die zich met ogen als schoteltjes naar binnen waagt en om zich heen kijkt. ‘Wauw, gewoon. Wat een flat! En Jess, jij bent er ook en Jane, je ziet er ongelooflijk uit en... O, mijn god, Luke!’ zegt ze alsof hij de grootste verrassing van allemaal is. ‘Je hebt een snór!’

‘Becky vindt hem mooi,’ zegt Janice gretig, en Suze richt haar verbijsterde blik op mij.

‘Echt waar?’

‘Nu even,’ vul ik snel aan. ‘Ik vind hem nu even mooi. Je kunt iets tijdelijk leuk vinden. Je kunt dol op iets zijn en dan... niet meer zo.’ Ik schraap mijn keel. ‘Dat komt voor.’

‘Hmm,’ zegt Suze verwonderd. ‘Ik had nooit gedacht...’ Ze roept zichzelf tot de orde. ‘Ik bedoel, zeker weten. Goed van je, Luke. Het is alleen... Alleen...’ Ze lijkt er geen woorden voor te hebben. ‘Wauw!’

Onderweg naar het restaurant waar we gaan brunchen houdt Minnie mijn hand vast en Suze, Jess en ik blijven wat achter bij de anderen.

‘Heb je wel gezien wat er op het T-shirt van je moeder staat?’ vraagt Suze zodra mam buiten gehoorsafstand is. Ze

klinkt bijna hysterisch, precies hoe ik me voel.

‘Ja!’ zeg ik. ‘Goddank kan Minnie nog niet lezen!’

‘En espresso-martini’s.’

‘En circustechnieken.’

Pap heeft ons een paar trucjes met zijn net aangeschafte diabolo laten zien, vlak voordat we van huis gingen. We klapten allemaal en riepen ‘Bis!’ en Janice heeft maar één keer gegild, toen de diabolo Martin bijna op zijn hoofd raakte.

‘Ik vind dat iedereen zijn oude dag in Shoreditch moet doorbrengen,’ zegt Suze gedecideerd. ‘Zo pak je dat aan.’

Jess heeft de hele tijd zwijgend naast ons gelopen, maar nu zegt ze: ‘Het is heel royaal van je ouders om me hun huis te geven. Dat hadden ze niet hoeven doen.’

‘O, ze wilden het zelf!’ zeg ik snel. ‘Ze genieten hier! Het is een avontuur voor ze. Wanneer denk je dat Tom overkomt?’ voeg ik er achteloos aan toe, gewoon om het gesprek gaande te houden, maar Jess krimpt weer in elkaar, net als eerder.

‘Ik weet het niet,’ zegt ze. ‘Zodra... Als hij...’ Ze zwijgt alsof ze zichzelf tijd wil gunnen. ‘Weet niet. Ik weet het niet.’

Oké. Dat was een rare reactie. Jess klemt haar kaken op elkaar en kijkt strak voor zich uit. Ik werp een blik op Suze en zie dat zij het ook vreemd vindt.

‘Hoe gaat het met Toms werk in Chili?’ vraag ik voorzichtig.

‘Ja. Goed.’

‘Nog nieuws over de adoptie?’ vraag ik nog behoedzamer.

‘Nee, niets.’ Jess’ gezicht klapt nu helemaal dicht en ik zie dat ze haar vuisten balt.

Ik krijg een akelig gevoel in mijn maag. Mijn zus is nog korter van stof dan anders. Haar ogen zijn dof van ellende. En oké, ik weet dat we maar halfzussen zijn, maar we hebben onmiskenbaar een paranormale band. (We hebben een keer allebei precies dezelfde kast gebouwd, de hare voor stenen, de mijne voor schoenen.) Ik heb het gevoel dat ik haar ken, en op

dit moment ben ik er vrij zeker van dat er iets niet goed zit tussen Tom en haar.

Ik neem haar gespannen op. Het liefst zou ik een arm om haar heen slaan en zeggen: ‘Jess, wat is er? Gaat het om Tom? Hij is altijd al een beetje raar geweest, trek je er maar niets van aan.’ Alleen weet ik niet of ze er goed op zou reageren. Ze is niet de spraakzaamste persoon op aarde. Ik kan het beter kalm aan doen.

‘Trouwens, Suze,’ zegt Jess, die nog steeds strak voor zich uit kijkt. ‘Ik heb je niet meer gezien sinds je... je verlies. Ik vond het heel erg om te horen.’

‘Dank je,’ zegt Suze, en nu wordt haar blik ook verdrietig. ‘Het was... je weet wel. Die dingen gebeuren.’ Ze kijkt naar mij en ik kijk scheef glimlachend terug.

We lopen zwijgend door en ik weet vrij zeker dat we alle drie aan kinderen denken. Ik denk verlangend: zouden Luke en ik ooit nog een tweede kindje krijgen? Maar dan schaam ik me meteen omdat ik meer wil dan Minnie en ik knijp stevig in haar hand, om het goed te maken.

Dan valt me in dat Jess misschien helemaal niet aan kinderen denkt, maar dat ze loopt te piekeren: Hoe ga ik iedereen vertellen dat Tom en ik uit elkaar zijn?

Bij die gedachte krijg ik het ijskoud, terwijl het niet echt een schok is. Het moet moeilijk voor ze zijn, zo ver weg wonen. En ze werken allebei hard. En Tom wordt omringd door hordes sexy jonge liefdadigheidswerksters in een kakibroekje (stel ik me voor). Misschien is hij verliefd geworden.

Of is Jess gevallen voor een man in een kakibroekje? Of een vrouw in een kakibroekje?

Ik bedoel, alles is mogelijk.

Ik kijk weer naar Jess terwijl ik me afvraag of ik haar moet dwingen het te zeggen. Maar ze is er nog maar net en er zijn zoveel mensen bij. Ik ga een keer iets met haar drinken, dan kan ik onder vier ogen met haar praten, neem ik me voor. Meiden onder elkaar, gezellig en relaxed. Dan komt ze wel los.

‘Bex, je moet wel heel erg uit vorm zijn!’ zegt Suze. ‘Je loopt te hijgen!’

‘O.’ Ik kijk verdwaasd op. ‘Nee, ik dacht aan... je weet wel. Dingen.’ Ik vraag me af of Jess mijn meelevende, zusterlijke-gedachten aanvoelt, maar ze werpt me alleen een onverstoorbare blik toe.

‘Je zou intensieve trainingen moeten doen, Becky. Jij spijbelt meestal van cardio, hè?’

Mijn medeleven smelt als sneeuw voor de zon. Spijbelen van cardio? Ik spijbel niet van cardio!

‘Ik heb toevallig een nieuwe online personal trainer,’ zeg ik uit de hoogte. ‘Ik volg een speciaal op mij afgestemd trainingsprogramma.’

‘Wauw!’ zegt Suze. ‘Daar wist ik niets van.’

‘Tja, ik heb een nieuwe jurk gekocht voor kerst,’ leg ik uit. ‘Een Alexander McQueen met zeventig procent korting.’

‘Alexander McQueen?’ Suze spert haar ogen open.

‘Ja! Maar hij is net iets te klein. Ik dacht dus, ik neem een personal trainer, dan kan ik straks in die jurk en word ik ook nog eens fit. Win-win.’

Jess kijkt bedenkelijk. ‘Wat kost dat programma?’ vraagt ze. ‘Dit wordt uiteindelijk samen toch veel duurder dan wanneer je meteen een jurk had gekocht die je paste of, nog beter, als je een jurk had genomen die je toch al in de kast had hangen?’

Ik was even vergeten dat Jess de gewoonte heeft irritante vragen te stellen en je dan aan te kijken zonder met haar ogen te knipperen. Straks zegt ze nog: ‘Kun je niet gewoon elke dag honderd push-ups doen?’ of ‘Kun je niet gewoon op aardappels en water leven?’

‘Gezondheid heeft geen prijs,’ zeg ik kortaf. ‘Het is een investering.’

Op dat moment wuift mam naar ons vanuit de ingang van een restaurant en roept: ‘We zijn er! Hierheen!’

‘Wacht,’ zegt Suze. ‘Bex, voordat we naar binnen gaan, moet ik je even spreken over... iets. Jess, laat je ons even? Misschien kun jij Minnie mee naar binnen nemen?’

Suze wacht tot Jess met Minnie aan de hand het restaurant in is gelopen. Dan wendt ze zich tot mij en zegt ingehouden: ‘Wat vind je nou écht van die snor van Luke?’

‘Vreselijk,’ prevel ik terug. ‘Maar ik steun hem.’

‘Helder.’ Suze knikt en als we het restaurant in lopen, werpt ze Luke een oogverblindende glimlach toe.

‘Trouwens, Luke,’ zegt ze, ‘prima snor!’

Het lijkt wel een uur te duren voordat we allemaal onze brunch hebben besteld, wat onder andere komt doordat Janice ‘chia’ niet kan uitspreken en Martin geen kurkuma in zijn mangosmoothie wil, terwijl mam overal extra spirulina in wil, zelfs in haar kop thee. Pap bestelt op een overdreven achteloze, parmantige manier geprakte avocado op zuurdesembrood en mam zegt tegen mij: ‘Hij eet elke dag avocado, Becky! Echt elke dag!’

Maar ten slotte is onze ober weg en drinken we allemaal koffie en sapjes terwijl Minnie in haar *How the Grinch Stole Christmas*-kleurboek kleurt. Net als ik haar uitleg dat een grinch niet altijd groen hoeft te zijn, dat hij ook roze mag zijn (we hebben geen groen kleurpotlood) tikt mam met een vork tegen haar kopje om de aandacht te vragen.

‘Goed, mensen,’ zegt ze. ‘Ik wil jullie graag welkom heten in Shoreditch en jullie allemaal bedanken omdat jullie ons nieuwe huis zijn komen bekijken!’

We geven haar een applausje en ze kijkt stralend van de een naar de ander.

‘En nu,’ vervolgt ze, ‘draag ik jullie over aan Becky, die dit jaar het kerstfeest voor ons allemaal verzorgt. Becky, dit is jóúw kerst, schat. Het is jóúw dag. We zullen ons er niet mee bemoeien. Je mag het doen zoals je wilt! Als we maar naar de kersttoespraak van de koningin kunnen kijken.’

Jess steekt prompt haar hand op. ‘Als republikein boycot ik de kersttoespraak van de koningin,’ zegt ze, ‘maar ik heb er

begrip voor dat jullie de repressieve, ondermijnende tradities van de monarchie willen steunen. Roep me maar als het voorbij is.'

'Als er maar kalkoen is,' zegt Martin met een nerveus lachje. 'Ik eet graag kalkoen op eerste kerstdag.'

'Martins zus had een keer vstaart gemaakt,' fluistert Janice op gekwelde toon, alsof ze een moord in de familie opbiecht. 'Vstaart, bij het kerstdiner! Dat geloof je toch niet?'

'Natuurlijk eten we kalkoen,' zeg ik. 'En vegan kalkoen voor Jess,' voeg ik er trots aan toe.

Ik heb een vegan kalkoen op internet gevonden, gemaakt van sojabonen en paddenstoelen. In de vorm van een kalkoen, met poten en alles!

'Dank je wel, Becky,' zegt Jess blij. 'Wat goed van je.'

'En vulling,' zegt Martin. 'Lekker veel vulling. En worstenbroodjes...'

'Broodsaus,' zegt pap.

'Ik hou van spruitjes met kastanje,' zegt Janice. 'Ik heb een heerlijk recept van Delia, Becky. Ik stuur het je wel.'

'Nee, nee,' zegt mam hoofdschuddend. 'Spruitjes hebben geen opsmuk nodig. Gewoon koken met een klontje boter.'

'Ik eet geen boter,' zegt Jess meteen.

'Het komt er allemaal,' beloof ik. 'En kerstpudding en een tulband en... eh...'

Wat nog meer? Mijn hoofd is leeg.

'Knalbonbons!' zegt Suze. 'Ik zorg voor de knalbonbons. Of wil jij ze meebrengen, Jess?'

'Knalbonbons zijn problematisch,' zegt Jess zonder een spier te vertrekken. 'De speeltjes binnenin zijn waardeloze plastic troep die bijdragen aan de verstikking van de fauna en de verwoesting van ons ecosysteem. Maar ik wil ze best meebrengen als je wilt,' besluit ze.

‘Juist,’ zegt Suze perplex. ‘Of misschien kunnen we... de knalbonbons overslaan?’

‘Ik ga wel op zoek naar ecologisch verantwoorde knalbonbons,’ zeg ik snel.

‘Martin en ik zaten aan een piñata te denken!’ mengt Janice zich enthousiast in het gesprek. ‘Dat zou leuk zijn voor de kinderen.’

‘Een piñata?’ herhaal ik verwonderd. ‘Is dat een kerstding?’

‘Martin en ik volgen *Christmas Round the World*, kind,’ vertelt Janice. ‘Een middagserie op BBC2. Heel informatief. En in Mexico hebben ze een piñata met Kerstmis! Waarom wij dan niet?’

‘Tja,’ zeg ik van mijn stuk gebracht. ‘Eh...’

‘We willen ook Santa Lucia vieren,’ vervolgt Janice. ‘Dan zet je kaarsen op je hoofd, draag je een wit gewaad en zing je Zweedse liedjes.’

‘Enig!’ valt mam haar enthousiast bij. ‘Laten we een internationaal kerstfeest vieren!’

‘Dat is culturele toe-eigening,’ zegt Jess afkeurend.

‘Niet als je van álle culturen leent,’ pareert mam. ‘Dan ben je eerlijk.’

‘Kerstbomen zijn een Germaanse traditie,’ vult pap aan alsof hij er alles van weet. ‘Prins Albert heeft ze hierheen gehaald.’

‘Kerstbomen zijn problematisch,’ zegt Jess, maar ik weet niet of er nog iemand luistert.

‘Jezus was niet Brits,’ zegt Janice. ‘Ik wil niet respectloos zijn of zo, maar dat was hij niet.’ Ze kijkt uitdagend om zich heen.

‘Nee, Jezus was duidelijk niet Brits...’ begint Luke.

‘Nou dan!’ zegt mam triomfantelijk. ‘Dan kan een piñata ook! Becky, dat kun je wel regelen, hè, schat?’

‘Eh... natuurlijk!’ zeg ik. Ik pak mijn kerstnotitieboekje uit mijn tas en noteer: *piñata, kaarsen, Zweedse liedjes??*

‘Kerstbomen zijn problematisch,’ herhaalt Jess iets luider. ‘Je kunt beter iets wat je al in huis hebt versieren, een bezem bijvoorbeeld.’ Ze kijkt naar mij. ‘Je kunt hem versieren met gebruikte materialen, zoals lege blikjes die je in feestelijke vormen klopt.’

Een bézem? Ik ben niet van plan oude blikjes aan een bezem te hangen en dat een kerstboom te noemen. Dat weiger ik gewoon.

Luke ziet mijn gezicht en zegt gedecideerd: ‘We kunnen vast wel een soort ecologisch verantwoorde boom vinden.’

‘Hoe zit het met de cadeautjes?’ vraagt Suze. ‘Heeft er iemand verzoekjes? Ik weet nooit wat ik moet kopen.’

‘Ik geef iedereen op de dag zelf een make-over bij wijze van cadeau,’ zegt Janice vrolijk. ‘Nu is de verrassing er wel af, maar dan weten jullie in elk geval dat jullie mooi worden!’

Mijn mond zakt open en ik wissel een blik met Suze.

‘Wauw, Janice!’ zegt Suze. ‘Dat klinkt... Wat bedoel je precies?’

‘Ik maak alle meiden op met mijn speciale contourmake-up,’ zegt Janice monter. ‘En de mannen krijgen een gezichtsscrub en maskertje. Ik breng al mijn spullen mee.’

‘Juist,’ zeg ik zwakjes. ‘Eh, super!’

Ik heb al eens zo’n speciale make-over met contourmake-up van Janice gekregen. Eerst trok ze strepen over mijn gezicht alsof ze een snelweg markeerde. Toen gebruikte ze plakband om mijn oogschaduw ‘mooie strakke lijnen’ te geven en raakte ik een stuk of vier lagen huid kwijt.

Maar goed. Het is heel lief van haar en misschien is ze beter geworden.

‘En raad eens? Tom en Jess geven ons allemaal zerowastecadeautjes,’ zegt Janice trots. ‘Jess heeft me er alles over verteld, hè, schat? Heel vindingrijk.’

‘Wat ga je ons dan geven, Jess?’ vraag ik. Het lukt me niet mijn scepsis te verbergen.

Ik weet dat het fout van me is, maar ik wil haar betrappen. Wat het ook is, ik ga er iets ‘problematisch’ aan vinden. Zelfs al is het een hennepmand uit een kringloopwinkel, dan ga ik nog zorgelijk mijn hoofd schudden en zeggen: ‘O, Jess, maar hoe zit het dan met de stroomverspilling in de kringloopwinkel?’

‘Tja,’ zegt Jess na een korte stilte. ‘Ik denk dat ik het wel kan zeggen zonder alles te verklappen. Tom en ik willen jullie graag allemaal een... woord geven.’

Ik kijk haar aan, met stomheid geslagen. Een wóórd?

‘Je bedoelt zo’n woord van houten letters voor op de schoorsteenmantel?’ vraagt mam confuus.

‘Nee, gewoon een woord,’ zegt Jess. ‘We zeggen het woord hardop tegen je en dat is ons cadeau.’

‘Goh,’ zegt Suze overdonderd. ‘Dat is... Ik heb nog nooit...’

‘Beetje lastig om in te pakken,’ grapt pap joviaal.

‘Het is verpakt in betekenis,’ wijst Jess pap zonder blikken of blozen terecht, en hij kucht.

‘Natuurlijk!’ zegt hij dan.

‘Wat voor woorden gaan jullie ons dan geven?’ vraag ik zodra ik mijn stem terug heb.

‘Als ik dat zeg, is de verrassing eraf,’ zegt Jess. ‘We willen-jullie allemaal een ander woord geven, afhankelijk van...’ Ze kijkt aarzelend van de een naar de ander. ‘Nou ja. Dat zijn we van plan.’

Ik kijk gefascineerd naar haar. Ik ben zo nieuwsgierig welk woord ze mij wil geven. Het moet wel complimenteus zijn.

O, god. Als het maar niet ‘rood staan’ is.

Nee, geen paniek. Dat zijn twee woorden.

‘Hé, Bex,’ klinkt Suzes stem in mijn oor, en als ik opkijk zie ik dat ze naast me gehurkt zit met haar koffiekop. ‘Een woord, hmm?’

‘Ja,’ zeg ik en ik wend de blik even ten hemel. ‘Het is Jess wel toevertrouwd om het deugdzaamste cadeau te verzinnen.’

‘Nou, ik zat te denken, zullen wij elkaar dit jaar ook zerowastecadeaus geven? Je weet wel, in plaats van gedachteloos te consumeren en zo?’

Suze kijkt me verwachtingsvol aan en ik vind het op slag jammer dat ik er zelf niet op ben gekomen.

‘Ja!’ zeg ik enthousiast. ‘Maar wat moeten we geven? Geen woord, want dat geeft Jess al.’

‘Nee, maar misschien...’ Ze denkt even na. ‘Misschien kunnen we een liedje voor elkaar schrijven? En dat zingen bij wijze van cadeau?’

‘Wát?’ zeg ik ontsteld. ‘Suze, ben je gek geworden?’

‘Of we maken iets van dingen die we hebben gevonden.’ Suzes ogen lichten op. ‘Dat lijkt me leuk.’

Leuk? Ik probeer te bedenken hoe ik Suze tactvol duidelijk kan maken dat niets me minder leuk lijkt dan dat, maar dan krijg ik een geniale inval.

‘Ik heb het!’ zeg ik enthousiast. ‘We geven elkaar gewoon iets wat we al hebben. Het is groen, het is makkelijk en het is ook nog eens een mooi cadeau.’

‘Jaaa!’ juicht Suze. ‘Wat een briljant idee, Bex!’

In de stilte die valt, neem ik in gedachten Suzes garderobe door. Ze heeft zoveel geweldige kledingstukken. Stel dat ze me haar paarse jas met borduursel geeft?

Nee. Dat doet ze niet. Die jas is te bijzonder. Maar misschien zou ze...?

Opeens zie ik dat Suze ook een dromerige blik heeft.

‘Suze, zeg het maar,’ zeg ik. ‘Wat je ook maar wilt hebben, je krijgt het.’

‘Nee!’ protesteert ze. ‘Ik ga niet om iets vragen. Dat past niet bij de kerstsfeer.’

‘Geef dan een hint,’ opper ik.

‘Nee! Ik ben blij met alles wat je me geeft, Bex. Het maakt niet uit wat.’

Maar terwijl ze een slokje koffie neemt, zie ik haar weer ingedachten verzinken. Wat gaat er in haar om? Denkt ze aan mijn nieuwe zilveren pumps? Of... nee. Mijn tas met panterprint?

Argh. Dit is geen doen. Misschien geef ik haar meer dan één ding.

‘Mangosmoothie, sojalatte, geprakte avocado op zuurdesem...’ onderbreekt een ober ons en we kijken allemaal op.

‘Ik ga maar gauw terug naar mijn stoel,’ zegt Suze. ‘Eet smakelijk!’

De ober begint sapjes en borden neer te zetten en ik pak mijn pen weer. Ik kan maar beter nog een paar aantekeningen maken voordat ik alles weer vergeet. Ik noteer *cadeautje Suze, vulling, broodsaus, eco knalbonbons, eco boom (géén bezem)*. Dan val ik even stil.

Het dringt tot me door dat ik niet weet hoe je broodsaus maakt. Er stond gewoon altijd een kommetje op tafel met Kerstmis. Hoe kun je sáús maken van bróód? En waar haal ik een eco boom vandaan?

Ik zit met gefronst voorhoofd voor me uit te staren als Luke naast me komt zitten.

‘Alles in orde?’ vraagt hij.

‘Prima!’ zeg ik in een reflex, maar dan schieten de worstenbroodjes me te binnen. Ik noteer ze snel. Dan schrijf ik erachter: *vegan worstenbroodjes???* Bestaan die? Zonder het zelf te beseffen slaak ik een diepe zucht en als ik opkijk, zie ik dat Luke me opneemt.

‘Becky,’ zegt hij zacht. ‘Maak je niet druk. Het is allemaal niet echt belangrijk. Het kerstfeest staat of valt niet met worstenbroodjes.’

‘Weet ik,’ zeg ik met een dankbare glimlach. ‘Maar toch, nou ja, ik wil dat iedereen het naar zijn zin heeft...’

‘Dat komt wel goed,’ zegt hij resoluut. ‘Minnie, poppetje, mag ik je boek even lenen?’

Hij pakt Minnies kleurboek en vindt de bladzij waarop de Whos elkaar allemaal de hand reiken en zingen zonder zich er iets van aan te trekken dat de Grinch al hun cadeaus heeft gejat. Ik ben dol op die bladzij.

‘Dit is kerst,’ zegt hij wijzend naar de rij blije Whos. ‘Weet je nog? Vrienden en familie die samen feestvieren. Geen cadeaus, geen piñata’s, ménsen.’

‘Weet ik, maar...’

‘De Grinch kan stelen wat hij wil, maar niet Kerstmis,’ zegt Luke gedecideerd.

Ik laat zijn woorden door mijn hoofd spelen. *De Grinch kan stelen wat hij wil, maar niet Kerstmis.* Wat goed. Ik moet gewoon proberen dat vast te houden. Ik kijk nog even naar het boek... en geef Luke dan in een opwelling een zoen.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. ‘Dank je wel.’

Ik hou echt heel veel van mijn man. Ook al heeft hij een snor.

Berichten

Janice

Becky, hierbij het recept van de spruitjes met kastanjes.
Heerlijk! Janice xxx

Mam

Niet op Janice letten, schat. Met spruitjes moet je niet moeilijk doen. Gewoon schoonmaken en op een laag vuur koken. Geen kunst aan. Mam xxx

Suze

Bex, ik ben eigenlijk niet zo dol op spruitjes, kunnen we ook broccoli krijgen? Suze xxx

Bex

Hoi Jess!

Ik vind jouw idee om ons allemaal een woord als kerstcadeau te geven geweldig!!! Ik vroeg me af of ik je een tip mag geven voor mijn woord? Want in dat geval, en het is maar een idee, zou je me 'edgy' kunnen geven.

Bx

Bex

Of 'cool'.

Bx

Bex

Of: 'Het Meisje met de Blauwe Oogschaduw'. Ik weet dat het meer dan één woord is, maar woorden zijn toch gratis, nietwaar?

Bx

Jess

Becky, ik ga je niet vertellen wat je van me krijgt.

Jess

Van: Myriad Miracle

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Fitness vragenlijst!

Hallo mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Dank je voor je ingevulde online fitnessvragenlijst. We hopen dat je zin hebt om aan je nieuwe Myriad Miracle Training System™ te beginnen!

We denken alleen dat je een paar vragen verkeerd hebt begrepen en verzoeken je ze opnieuw te beantwoorden, zodat we ze kunnen meenemen in de analyse.

OPNIEUW TE BEANTWOORDEN VRAGEN

12. Wat is je doel precies?

We verwachten hier meer een doel op het gebied van fitness of gezondheid dan 'Me in een Alexander McQueen-jurk kunnen persen'.

13. Heb je speciale aandachtspunten?

Hier verwachten we punten als 'lichaamsvetpercentage' of 'cardiotraining', niet 'rits'.

We zien je aangepaste vragenlijst tegemoet.

Veel plezier in je streven naar gezondheid!

Debs

(ledenbegeleiding)

Ik ben nog wel edgy. Echt wel.

Het is maandagochtend en ik sta voor de spiegel naar mezelf te kijken en aan mijn tweed Letherby-mantelpak te frunniken dat ik daarnet heb ‘gedistrest’. Ik heb me laten inspireren door mijn vriend Danny Kovitz, de modeontwerper. Hij kan een jutezak hier en daar innemen, een zoompje uitrafelen... en er een fantastische jurk van maken. Dat wilde ik dus ook doen. Alleen weet ik niet of ik er helemaal in geslaagd ben.

Ik heb een paar naden losgetornd, de zomen gerafeld met mijn nagelschaar en er een paar broches op gespeld. Ik heb ook geprobeerd het jasje hier en daar met een paar steken in te nemen om nieuwe vormen en lijnen te creëren, maar in plaats daarvan is er alleen een raar uitstulpsel ontstaan. Misschien draai ik dat even snel terug.

‘Becky, ik ga,’ zegt Luke, die met zijn koffertje de slaapkamer in beent. Als hij me ziet, blijft hij stokstijf staan. ‘Wauw,’ zegt hij voorzichtig. ‘Wat zie je er... anders uit.’

‘Het is edgy,’ zeg ik snel. ‘Ik heb het gedistrest.’ Dan beseft ik dat hij naar mijn gezicht kijkt. ‘O, mijn oogschaduw?’ voeg ik er achteloos aan toe. ‘Ja, ik wilde eens voor een krachtiger look gaan.’

Na ons bezoek aan Shoreditch gisteren ben ik op de terugweg bij een Boots binnengewipt en heb een oogschaduwpalet gekocht dat ‘Ultimate Drama’ heet, en ik heb net een YouTube-tutorial gevolgd voor de ‘Edgy Blue-Black Look’.

Ik bedoel, oké. Het is wel dramatisch voor de maandagochtend, maar waarom zou de maandagochtend niet om gewaagde oogschaduw mogen draaien?

‘Hm-hm,’ zegt Luke langzaam. ‘Is dat een blauwe streep in je haar?’

‘Een kleintje maar,’ zeg ik schouderophalend.

‘En wat is dat voor muziek?’ vraagt Luke verwonderd. Hij luistert met zijn hoofd schuin naar de beat die door de kamer

dreunt.

‘Spittser,’ zeg ik achteloos. ‘Die dj, weet je wel? Hij is waanzinnig. Hij draaide gisteravond in Gdańsk. Jammer dat we er niet bij konden zijn.’

Dat heb ik vannacht allemaal van een website geplukt. En ik heb de tien ‘niet te missen underground clubtracks’ gedownload.

‘Gdańsk?’ herhaalt Luke perplex. ‘Becky... vanwaar die-plotselinge belangstelling voor Oost-Europese clubs?’

‘Het is niet plotseling,’ spreek ik hem tegen. ‘Ik heb altijd iets met edgy muziek gehad, dat weet je best.’

‘Vorig jaar moesten we met Kerstmis van jou allemaal naar *Abba's Greatest Hits* luisteren,’ frist Luke mijn geheugen op.

‘Ik ben eclecticisch,’ zeg ik ijzig. ‘Mensen kunnen eclecticisch zijn hoor.’

Lukes mondhoeken trekken, maar ik doe alsof ik het niet zie. Ik gesp een leren armband om de mouw van mijn tweedjasje en kijk voldaan naar mezelf. Intussen is Lukes blik afgezakt naar mijn nieuwe zwarte laarzen.

‘Dát zijn goede laarzen,’ zegt hij.

‘O, die?’ Ik haal achteloos mijn schouders op.

Ik weet niet of ik erop kan lopen, maar ik heb nog nooit iets gehad wat zó edgy was. Ik heb ze op internet besteld en ze waren de volgende dag binnen. Ze hebben torenhoge hakken, studs, metalen versieringen én er bungelen kettinkjes aan de achterkant.

‘Sexy,’ zegt Luke, die als gehypnotiseerd naar de laarzen blijft kijken.

Aha. Duidelijk. De laarzen hebben indruk gemaakt. Lukes stem is ongeveer een octaaf gezakt en als hij eindelijk naar me opkijkt, glanzen zijn donkere ogen.

‘Ik ben blij dat je ze leuk vindt,’ zeg ik koket.

‘O, en óf ik ze leuk vind.’ Hij knikt langzaam.

Luke heeft iets met laarzen. Ik had ze gisteravond moeten aantrekken. En door de manier waarop hij nu naar me kijkt, stokt mijn adem. Ik kijk zwijgend terug en voel dat mijn hart sneller gaat kloppen.

Ik heb vaak gedacht dat ik *Becky Brandon geboren Bloomwoods gids voor een goed huwelijk* zou moeten schrijven. Ik zou af en toe bruikbare observaties moeten noteren. En de eerste zou zijn dat liefde in het huwelijk zo'n golvende grafiek is waarbij de naald maar op onvoorspelbare wijze op en neer blijft schieten.

Natuurlijk hou ik altijd van Luke, als een eeuwig bonzend achtergrondmuziekje, maar die opzwevende gitaarsolo's als ik opeens denk: O, mijn god, ik wil je, nú, lijken zich lukraak aan te dienen. (Is dat iets wat ik alleen heb? Ik moet het aan Suze vragen.)

En dit is een schoolvoorbeeld. Gisteravond hebben we gezellig met z'n tweeën in de keuken gegeten en het had heel romantisch kunnen zijn, maar ik bleef maar naar Lukes bovenlip kijken en denken: Moet je nou echt je snor laten staan, had je niet gewoon geld kunnen geven? Terwijl ik vanochtend, nu we haast hebben om de deur uit te gaan, alleen maar kan denken: Die snor boeit me niet, je bent mijn absolute liefdesgod. Ik voel me zelfs verhit en opgewonden. Het komt door de manier waarop hij naar me kijkt, de lust in zijn ogen.

‘Hoe laat ben je vanavond thuis?’ vraag ik hees. ‘Heb je vergaderingen?’

‘Die zeg ik wel af,’ zegt Luke zonder mijn blik los te laten. ‘Als jij die laarzen aanhoudt.’

‘Mammie!’ Minnie rent de kamer in en weg is de sfeer. Ik knipper een paar keer met mijn ogen en glimlach spijtig naar Luke. ‘Mammiííé!’ Ze pakt mijn handen en trekt eraan. ‘Waar is mijn biddeltuintje?’

‘Wees maar niet bang, lieverd,’ zeg ik. ‘Het staat al klaar.’

‘Ik moet rennen,’ zegt Luke met net zo'n spijtige blik op mij. ‘Tot later. O, en de school heeft net gemaaild,’ voegt hij

eraan toe terwijl hij de kamer uit loopt. ‘Iets over luizeninspectie?’

Nou vraag ik je. Telkens als ik probeer edgy te zijn, begint de school over luizen. Ik durf te zweren dat ze het expres doen.

Terwijl ik mijn regenjas uit de gangkast pak, besluit ik Minnie op gympen naar school te brengen en mijn edgy laarzen in een tas te stoppen. Niet omdat ik niet op die palen kan lopen, maar gewoon omdat de weg hier en daar wat modderig kan worden. En ik moet vandaag iets van zeventigduizend stappen zetten om de stappen die ik de afgelopen tijd niet heb gezet in te halen.

O, zou seks ook tellen? Daar verbrand je toch ook calorieën mee?

Onder het lopen luister ik met een half oor naar Minnies gebabbel over een amberdje voor Kerstmis en kijk ik met een half oog naar het ‘wintertuintje op een dienblad’ dat op mijn vrije hand balanceert. Bij elke blik die ik erop werp slaak ik inwendig een zucht. Ik was vast van plan het eerstvolgende knutselproject te rocken, maar het was me ontschoten, dus toen we terugkwamen uit Shoreditch moest ik door de tuin hollen om snel wat twijgen en bessen te verzamelen. Het lijkt niet op een ‘wintertuintje op een dienblad’, het lijkt op ‘zomaar wat zoi op een dienblad’.

Terwijl ik Minnie help haar jas op te hangen, zie ik Steph met Harvey binnenkomen, dus wacht ik even, zodat we samen naar het lokaal kunnen lopen. Haar gezicht is bleek en gespannen, maar ze lacht flauwtjes naar me.

‘Mooi tuintje,’ zeg ik, hoewel het hare nog erger is dan het-mijne, alleen maar een pluk modderig gras waar een bruin blad op balanceert.

‘Ja hoor,’ zegt ze kortaf. ‘Het zal wel. O, gód.’

Ik volg haar blik en zet grote ogen op. Suze is er al en houdt stralend het mooiste ‘wintertuintje op een dienblad’ op dat ik ooit heb gezien. (Van de drie in totaal.) Het heeft mos en takjes

en sneeuw en eikeltjespoppetjes die zitten te picknicken. Hoeveel tijd heeft dat gekost?

‘Hemeltje!’ roept juf Lucas uit. ‘Wat beeldig, lady Cleath-Stuart! Is dat een echt vogelnestje?’

‘Dat hebben we in een boom gevonden,’ zegt Suze. ‘De vogels waren er al uit,’ voegt ze er snel aan toe.

‘Een echt vogelnest,’ herhaalt Steph ongelovig, en ik zie haar met een soort uitgeputte, verlangende blik naar Suzes tuintje kijken.

‘O, Bex!’ zegt Suze als ze zich omdraait om te vertrekken. ‘Ik had je helemaal niet binnen zien...’ Ze breekt haar zin af en gaapt me aan. ‘Je ógen.’

‘Ik wilde eens wat nieuws proberen,’ zeg ik achteloos. ‘Wat vind je?’

‘Eh... ja!’ zegt Suze na een korte stilte. ‘Heel... Wil je een lift naar het werk?’

‘Nee, hoeft niet, ik ga lopen. Ik moet stappen zetten.’

‘Cool. Nou, dan zie ik je daar. Hoi Steph,’ zegt Suze in het voorbijgaan tegen Steph.

‘Hoi,’ mompelt Steph terwijl ze zich snel afwendt om haar-modderige graspol aan het oog te onttrekken.

Minnie en Harvey lijken gelukkig niet op te merken hoe oneindig veel mooier Suzes tuintje is. (Het briljante van kinderen is dat ze zich van niets bewust zijn.) En ik moet juf Lucas nageven dat ze net zo verrukt naar onze tuintjes kijkt als naar dat van Suze.

‘Harvey!’ zegt ze. ‘Minnie! Wat een mooie wintertuintjes!’

‘Ja hoor,’ zegt Steph weer, zo zacht dat alleen ik het kan horen. ‘Dat van ons is geselecteerd voor de Turner Prize.’

Ik grinnik naar haar... en zie dat haar ogen vochtig zijn. O jee. Het is die verschrikkelijke ellendeling van een man van haar, ik weet het zeker, alleen kan ik haar er hier in de gang van de school niet naar vragen.

‘Goed, ik ben bij dat ik jullie samen tref,’ zegt juf Lucas. ‘We hebben net de rollen van ons kerstspel verdeeld, en Minnie en Harvey spelen allebei een koning!’

Een koning! Ik kan alleen maar stralend naar Minnie lachen.

‘De kostuums zijn heel simpel,’ voegt juf Lucas er monter aan toe. ‘Hier is het patroon...’ Ze geeft ons allebei een dikke envelop en mijn glimlach verstart. Patroon? Een nááípatroon? ‘Gebruik maar een simpele rijgsteek,’ vervolgt juf Lucas achteloos, ‘met misschien een paar plooitjes. Het zou heel fijn zijn als jullie het ook met wat borduursels of biesjes versierden, maar het hoeft niet per se.’ Ze glimlacht vrolijk naar ons.

Plooitjes? Borduursels?

Ik herinner me haarscherp dat ik deze school kwam bekijken en bij mijn weten heeft de directeur niet gezegd: ‘Als uw kind hier komt, wordt er natuurlijk wel van u verwacht dat u plooitjes en borduursels kunt maken.’ Maar ik kan niets zeggen. Minnie kijkt verwachtingsvol naar me op.

‘Geen punt!’ flap ik er opgewekt uit. ‘Ik denk dat ik er ook wat pailletten op zet, en nog wat extra met de hand gestikte details.’

‘Wat fijn!’ Juf Lucas klapt in haar handen.

Intussen heeft Steph de envelop zonder een woord te zeggen in haar tas geschoven, met een afstandelijke blik in haar ogen. Als we afscheid hebben genomen van de kinderen en naar buiten lopen, zegt ze ‘Tot ziens, Becky,’ en duikt snel de wc in, voor ik iets terug kan zeggen. Ik kijk haar een beetje verontrust na en loop dan achter haar aan. Ik wil gewoon even zien of het wel goed met haar gaat.

Er zijn vrij veel moeders binnen, zoals altijd. Niemand moet echt naar de wc, ze zijn gewoon aan het roddelen. Steph baant zich een weg naar een van de twee wastafels, kijkt somber naar haar spiegelbeeld en begint haar oogmake-up bij te werken. Ik besluit even te wachten tot ze klaar is en haar dan apart te nemen voor een bemoedigend woord.

Het kost haar echter veel moeite om zich op te maken, want de tranen blijven uit haar ogen lopen en dan moet ze ze weer afvegen. Na een poosje neemt een vrouw die ik niet herken Steph aandachtig op en zegt: ‘Neem me niet kwalijk... Gaat het wel?’

‘Heb je het tegen mij?’ Steph reageert als door een wesp gestoken. ‘Ja, prima. Prima!’

Ze werpt me via de spiegel een radeloze blik toe en duikt dan snel een cabine in. Zonder erbij na te denken duik ik die ernaast in. Ik wil haar appen, maar het bereik is hier waardeloos. Als ik fluister, zou iedereen het kunnen horen... als ik op de muur klop, hoort iedereen het sowieso...

Ik krijg een inval, pak een pen uit mijn tas en diep er een oud bonnetje uit op. Het is van drie tubetjes No7-serum van Boots, een speciale aanbieding. O ja. Waar heb ik die gelaten?

Nou ja. Daar gaat het nu niet om. Ik schrijf op de achterkant: *Gaat het echt? Liefs, Becky xx*, en schuif het onder de tussenwand door.

Een paar seconden later komt het terug. *Nee. Niet echt*, heeft Steph eronder geschreven.

Ik wist het wel.

Ik schrijf: *Laten we praten. In jouw auto?* en schuif het terug. Ze antwoordt vrijwel meteen: *Ja, graag. Dank je. x*

Twintig minuten later heb ik meer over Steps leven, dat van haar man Damian en hun laatste catastrofale vakantie op Cyprus gehoord dan ik ooit had kunnen denken. Eerlijk gezegd ben ik een beetje overstuur geraakt. Een huwelijk zou als repen plakband moeten zijn, stevig aan elkaar geplakt. Maar zo is het niet altijd, de repen raken van elkaar los in de stoom en soms krijg je ze nooit meer goed aan elkaar geplakt.

Suze had een hobbel met Tarkie in de States, en ik vreesde het ergste. En Jess zag er gisteren zo somber uit... en nu dit. Het schijnt dat Damian niet voor rede of therapie vatbaar is. Hij zei eerst dat er geen andere vrouw was, maar toen bleek die er toch te zijn. Een collega. Hij zit op de IT-afdeling en zij organiseert evenementen. Ze moesten naar een congres in

Manchester en daar is het allemaal begonnen, in het Malmaison Hotel. (Ik vind de informatie hierover iets te gedetailleerd, maar ik wil Steph niet onderbreken nu ze haar hart lucht.)

We staan in een zijstraat geparkeerd. Steph praat maar door, en telkens controleert ze op een paranoïde manier of er niemand naar ons kijkt. Haar grootste zorg lijkt te zijn dat iemand erachter komt, want dan komt Harvey er misschien ook achter. En wat ze écht wil is dat Damian beseft dat hij zich als een idioot gedraagt en terug naar huis komt en dat Harvey er nooit iets van hoeft te weten.

‘Ik bedoel, Damian zal wel gelijk hebben,’ zegt ze terwijl ze verdrietig door de voorruit staart. ‘Ik ben niet zo leuk meer. Ik maak niet veel grapjes. Als we uit eten gaan, is de kans groot dat ik aan tafel in slaap val.’ Ze zucht diep. ‘Maar het is zwaar, weet je, Harvey naar school brengen en op tijd op kantoor zijn en dan heb ik ook nog een megaproject gehad op het werk...’ Ze wrijft over haar voorhoofd alsof ze probeert haar getob eruit te masseren. ‘We wonen hier nu een halfjaar, maar ik heb nog steeds niet besloten in welke kleur we de slaapkamer zullen verven. Ik heb nog niet eens alle dozen uitgepakt. Daar kregen we ruzie over en toen zei hij dat ik een zeur was geworden. En hij had gelijk.’

Ik voel woede oplaaien. Hoe durft die gast iemand die zo hard werkt als Steph een rotgevoel te bezorgen? Toen ik hem laatst op het schoolplein zag, heb ik hem discreet bekeken... en ik was niet onder de indruk. Hij droeg die verschoten spijkerbroek waarin hij lijkt te wonen en hij was de hele tijd met zijn telefoon in de weer. Hij kéék niet eens naar Harvey, die zijn hand stevig vasthield. En dan heeft hij ook nog een ontzettend irritante lach. Ik bedoel, wie denkt hij wel niet dat hij is?

‘Steph, jij bent geen zeur, hij is een eikel!’ zeg ik fel. ‘Je bent geweldig! Je bent sterk en positief en je bent er altijd voor Harvey. En trouwens, wie heeft er tijd voor pleziertjes? We hebben het allemaal veel te druk met macaronischilderijtjes maken!’

Ik probeer Steph aan het lachen te maken en het lukt nog ook, half.

‘Ik heb nog drie dozen die ik niet heb uitgepakt sinds ik uit mijn flatje in Fulham ben weggegaan,’ vertel ik haar om het af te maken. ‘Ik heb geen idee wat erin zit. Trouwens, als je man zo graag wil dat die dozen worden uitgepakt, dan pakt hij ze toch lekker zelf uit?’

Steph lacht weer, half, maar ze gaat er niet op in en ik vind dat ik haar niet goed genoeg ken om dieper te graven.

‘En je moeder?’ vraag ik voorzichtig. ‘Wat vindt zij hiervan?’

‘Ik heb het haar niet verteld,’ bekennt Steph na een korte stilte. ‘Jij bent de enige die het weet, Becky.’

‘Vertel het haar!’ zeg ik in een opwelling, al weet ik helemaal niets van Stephs moeder.

‘Misschien.’ Steph bijt op haar onderlip en glimlacht dan, met moeite. ‘Ik moet eens gaan. Jij zult ook wel weg moeten. Dank je wel.’

‘Het is niets,’ zeg ik hulpeloos.

‘Wel waar.’ Ze leunt opzij en omhelst me stevig. ‘Ik stel het erg op prijs, Becky. Ik breng je even naar je werk.’

Steph zet me af bij de poort van Letherby Hall en ik haast me over de met bomen afgezette oprijlaan naar het hoofgebouw. Ik loop de cadeauwinkel in, klaar om Suze uit te leggen waarom ik zo laat ben... maar word begroet door Tarquin, haar man.

Ik ken Tarkie al jaren. Hij heeft zijn ups en downs gekend, maar momenteel is hij in topvorm. Sinds onze terugkeer uit Amerika heeft hij zich op Letherby Hall gestort. Hij heeft hopen goede ideeën voor de zakelijke kant, waar hij veel met Luke over praat en Luke zegt dat Tarquin volgens hem echt in zijn rol begint te groeien.

Anderzijds is hij nog steeds een rare. Op een aandoenlijke,-Tarkie-achtige manier. Vandaag draagt hij een gekrompen rugbyshirt met gaten waarvan ik vrij zeker weet dat het nog uit

zijn schooltijd stamt, en hij haalt diep adem, met een gespannen blik in zijn ogen.

‘Ik hoor dat we met kerst naar jou toe komen, Becky,’ zegt hij. ‘Magnifiek!’

‘Ja!’ zeg ik vrolijk. ‘Ik hoop dat het leuk wordt!’

‘Ik weet dat het nog wat vroeg is om de details te bespreken,’ gaat Tarkie verder, ‘maar je denkt waarschijnlijk al na over wat we die dag zullen gaan doen. Ik vraag het omdat er die dag een uitvoering van *Parsifal* door het Metropolitan Opera House wordt uitgezonden.’

‘Is dat... Wagner?’ gok ik, want Tarkie is een complete Wagner-fanaat.

‘Zijn meest sublieme, extatische opera.’ Tarkie knippert met zijn ogen naar me. ‘Een meesterwerk. En ik zat te denken dat we ons na de lunch rond jouw televisie konden scharen om ernaar te kijken. Het lijkt me ook heel stimulerend voor de kinderen.’

Een opera van Wagner? Met k erst?

‘Wauw,’ zeg ik in een poging mijn afgrijzen niet te laten blijken. ‘Dat klinkt... Nou ja. Super. Ik bedoel, ik ben gek op Wagner, wie niet? Alleen, ik bedenk net, is dat wel zo kerstig?’

‘Het is tijdloos,’ zegt Tarkie ernstig. ‘Het is inspirerend. De-ouverture op zich is al een kerstgeschenk voor iedereen. Taa-aah-daaa-d iie-daaah...’

‘Tarkie!’ onderbreekt Suzes schrille stem hem tot mijn immense opluchting. Terwijl ze met grote stappen naar ons toe komt, neemt ze Tarkie wantrouwig op. ‘Zing je nou Wagner? Je w et wat we hebben afgesproken. Geen Wagner in de winkel.’

‘Tarkie vertelde net dat *Parsifal* met kerst wordt uitgezonden,’ zeg ik opgewekt. ‘Is dat geen goed nieuws?’

‘Wij gaan verdomme geen Wagner kijken met Kerstmis!’ blaft Suze en ik slaak een zucht van verlichting.

‘Ik probeer alleen maar te helpen met de dagbesteding,’-verdedigt Tarkie zichzelf. ‘Opera is een kunstvorm waar jong en oud van kunnen genieten.’

‘Nee, niet waar,’ kapt Suze hem af. ‘Het is een kunstvorm die de meeste mensen in starre standbeelden verandert omdat ze zich dood vervelen, maar niet weg kunnen lopen omdat de operaliefhebber ‘Sst!’ zegt zodra ze maar een kijke geven. En het zeurt een uur of zes door.’

‘*Parsifal* duurt geen zes uur...’ begint Tarkie beledigd, maar Suze luistert niet meer.

‘Ik vind dat Kerstmis om de kinderen moet draaien,’ zegt ze tegen mij. ‘Ik vind dat we knutselingen moeten doen met vingerverf, glitter, dat soort dingen.’

Ik word er een beetje mistroostig van. Nog meer knutselen? We hebben het wel over Kerstmis. Kerstmis draait niet om vingerverven. Het draait om op de bank zitten, Quality Street eten en kerstspecials op tv kijken terwijl de vaders batterijtjes zoeken voor al het nieuwe speelgoed, waarvan ze de helft kapotmaken, waarna de kinderen in huilen uitbarsten. Dát is traditie.

‘Dat zou misschien wel kunnen,’ zeg ik behoedzaam, ‘alleen vindt Jess glitter zondig.’

‘Hmm.’ Suze bijt peinzend op haar onderlip. ‘Zullen we zelf klei maken?’

‘Dat zou kunnen,’ zeg ik iets enthousiaster dan ik me voel. ‘Maar we kunnen ook gewoon tv-kijken.’

‘Oké, laten we afwachten tot we weten wat er op tv komt,’ zegt Suze. ‘Dan kunnen we een plan maken. O, trouwens, ik kan Afrodite en Hermes vanavond ophalen,’ schakelt ze op iets anders over. ‘De vorkheftruck is gerepareerd. Ik zal met een van de mannen komen.’

‘Suze,’ zeg ik, op slag overmand door schuldgevoel. ‘Je hoeft mijn afstotelijke standbeelden niet over te nemen. Je bent sowieso van harte welkom bij ons met Kerstmis. Je wilt ze niet.’

‘Jawel hoor!’ zegt Suze gretig. ‘Ik heb een geniale inval gekregen. We kunnen ze met Halloween gebruiken. Ik noem ze “Grotescus en Grotasca”.’

‘O,’ zeg ik een ietsepietsie beledigd. ‘Nou, zelf weten.’ Net als ik mijn jas wil uitdoen, legt Suze een hand op mijn schouder.

‘Hoor eens, Bex,’ zegt ze zacht. ‘Nog iets. Voordat de klanten komen. Wat ik nog wilde vragen... Ik heb zitten denken.’ Ze zwijgt even en vervolgt dan nog zachter: ‘Gaat het wel goed met Jess, denk je? Ze deed een beetje vreemd gisteren.’

‘Ja!’ roep ik uit. ‘Dat vond ik ook! Ze was gespannen en een beetje... raar.’

‘Precies! Ze klapte dicht toen we over Tom begonnen en ik dacht... Ik werd bang dat ze misschien...’

Suzes gezicht is zorgelijk vertrokken en ik weet haarfijn wat ze denkt.

‘Kakibroekjes,’ flap ik eruit.

‘Hè?’ zegt Suze verwonderd.

‘Ik dacht dat Tom ervandoor zou kunnen zijn gegaan met een liefdadigheidswerker in een kakibroekje. Of Jess. Of zoiets.’

‘O, god.’ Suze kijkt me ongerust aan. ‘Zoiets dacht ik ook. Alleen zag ik een afgeknipte chino en een bandana voor me.’

We vallen stil en ik zie voor me hoe Tom een meid in een afgeknipte chino met een rode bandana aflebbert. Dan geef ik de bandana een walgelijke kleur groen en die meid een grotere neus, want ze ziet er te leuk uit. Dan maak ik haar broek heel onflatteus en laat haar in haar neus peuteren. Bah, wat is ze walgelijk. Waarom zou Tom voor háár kiezen?

‘Dat hoeft het niet te zijn,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Misschien hebben ze gewoon ruzie.’

‘Ja.’ Suze grijpt de mogelijkheid met beide handen aan. ‘Ik bedoel, wachten op een adoptie moet veel stress geven.’

‘Heel veel stress,’ zeg ik instemmend. ‘En ze zitten daar helemaal alleen, zonder vangnet... Maar goed, ik had het idee om iets met Jess te gaan drinken. Kom je ook? Misschien ontspant ze dan en vertelt ze ons wat er aan de hand is.’

‘Ze is niet zo spraakzaam,’ zegt Suze weifelend. ‘En drinkt ze eigenlijk wel?’

‘Oké, dan gaan we fairtrade haveremout eten bij een collectief,’ zeg ik een beetje korzelig. ‘Waar het om gaat is dat ze nu helemaal dichtzit. Wij kunnen haar helpen zich open te stellen en haar verdriet te delen.’

Na mijn sessie met Steph voel ik me een echte expert in het-luisteren naar huwelijksproblemen. Ik zie Suze en mij al aan de haveremout zitten en Jess’ handen vasthouden terwijl zij met horten en stoten over haar perikelen vertelt, huilt en dan zegt: ‘Maar dat ik dit met jullie kan bespreken, vooral met jou, Becky, is al een enorme steun voor me.’

Ik bedoel, ze hoeft niet ‘vooral met jou, Becky,’ te zeggen. Maar het zou kunnen.

‘Arme Jess,’ zegt Suze, terwijl ik mijn regenjas uitdoe. ‘Ik heb altijd gedacht...’ Ze breekt haar zin af en als ik opkijk, zie ik haar met grote ogen naar mijn gedistreste tweedpakje kijken. ‘O, mijn god, Bex. Wat is er met je pák gebeurd?’

Ze lijkt niet zo onder de indruk van mijn aanpassingen als ik had gehoopt. Haar toon doet zelfs verdacht veel aan afgrijzen denken.

‘O,’ zeg ik en ik pluk verlegen aan mijn gerafelde jasje. ‘Vind je het leuk? Ik dacht, kom, ik speel er een beetje mee.’

‘Heb je dat zélf gedaan? Exprés?’

‘Ja!’ roep ik afwerend uit. ‘Ik heb het gepersonaliseerd.’

‘O,’ zegt Suze na een lange stilte. ‘Eh... super!’

Ze ziet me mijn gympen verruilen voor mijn zwarte laarzen met studs en zet nog grotere ogen op. ‘Wauw. Die zijn... heftig.’

‘Vind je ze mooi?’ vraag ik, meteen alert. Wil Suze deze laarzen voor kerst? Ik heb ze nog maar net, maar daar draait

het om met Kerstmis: geven. ‘Ze zouden je heel goed staan,’ vervolg ik grootmoedig. ‘Wil je ze passen?’

‘Nee,’ zegt Suze achteruitdeinzend. ‘Alsjeblieft niet! Ik bedoel, ze staan jou fantastisch, maar...’

‘Becky, kind!’ Irene komt naar ons toe en kijkt geschrokken naar mijn mantelpak. ‘Lieve hemel, wat is er met je kleren gebeurd? Heb je een ongeluk gehad?’

Nou vraag ik je. Ziet dan niemand hier hoe edgy dit is?

‘Het is gedistrest,’ leg ik een tikje wrevelig uit. ‘Het is in de mode.’

‘Aha,’ zegt Irene zwakjes. ‘Heel modern, kind. O, je laarzen.’ Ze slaat een hand voor haar mond.

‘Heb je blauwe verf in je haar?’ vraagt Suze, die ongelovig naar mijn hoofd tuurt.

‘Ja.’ Ik haal achteloos mijn schouders op. ‘Je weet toch dat ik graag afwissel? Je moet een beetje op het randje leven.’

Zó op het randje was het eigenlijk niet: het is uitwasbare, niet-giftige blauwe haarverf voor kinderen. Maar daar gaat het niet om. Ik loop nonchalant naar de spiegel, wankelend op mijn palen, en kijk naar mezelf. Ik zie er niet uit als een saaie burgerlijke moeder, dat staat vast. Ik zie eruit als...

Nou, ik zie er in elk geval niet saai uit.

Het is geen drukke ochtend en tegen elf uur crepeer ik van de pijn in mijn voeten, al zou ik dat nooit aan iemand toegeven. Net als ik overweeg even weg te glippen om een KitKat te eten, komt er een groep vrouwen de winkel in, allemaal keurig gekleed en voorzien van de *Letherby Hall Gids*. Ze moeten het huis net hebben bekeken.

‘Nou, ik vond de Lange Galerij niet zo bijzonder,’ zegt een vrouw met een blonde paardenstaart terwijl ze een rek met veelkleurige tweedjasjes bekijkt, en ik neem haar verontwaardigd op. Hoe kan ze zoiets zeggen? De Lange Galerij is schitterend, vol prachtige schilderijen en beelden waar ik ooit nog eens meer van wil weten. Gelukkig heeft Suze het niet gehoord, want ze zou diep gekwetst zijn.

‘De Rodin was wel boeiend,’ zegt haar vriendin met donker haar voorzichtig, maar de valse blonde vrouw rolt met haar ogen.

‘Cliché,’ zegt ze laatdunkend.

Cliché? Ze is zelf cliché.

Ik zou wel iets onbeschofts tegen haar willen zeggen, maar dat mag natuurlijk niet. Mijn schoenen zijn een marteling en ik heb goed de pest in, maar Suze en Irene zijn er allebei vandoor, dus dwing ik mezelf met een vriendelijke glimlach naar het groepje te lopen.

‘Hallo, kan ik iets voor u doen?’

Terwijl ik het zeg, neem ik de valse blonde taxerend op en concludeer dat ze moet zwemmen in het geld. Die jas kost achthonderd pond op Net-a-Porter. Ik heb hem gezien.

‘Nee, dank je,’ zegt de aardige vrouw die de Rodin mooi vond.

‘Zit dat tweedjasje in het assortiment?’ vraagt de valse blonde, die aandachtig naar me kijkt... en dan dringt het tot me door dat ze mij taxerend opneemt. ‘Ik heb ze niet in het rek gezien,’ vervolgt ze terwijl ze de rafels van dichtbij bekijkt. ‘Is het te koop?’

Hmm. Tja, die vrouw mag dan een kreng zijn, ze heeft wél oog voor mijn creativiteit.

‘Het is toevallig een speciaal gemaakt, uniek gepersonaliseerd kledingstuk,’ zeg ik iets milder. ‘Hier op Letherby vinden we dat tweed niet saai hoeft te zijn. Je kunt het rafelen, plooiën, het is edgy, krachtig... de mogelijkheden zijn grenzeloos,’ besluit ik geïnspireerd. Ik zou de woordvoerder van de Tweed Promotiecommissie kunnen zijn! ‘Wilt u misschien een unieke tweedcreatie voor uzelf bestellen?’

Ik maak hem zelf, denk ik opgewonden. Ik begin een bedrijfje! Ik noem mijn label Becky’s Tweed op Maat en de mensen zullen zeggen...

‘Nee,’ zegt de vrouw effen. ‘Ik vroeg me gewoon af waarom je er zo vreemd uitziet.’

Vréemd?

Mijn enthousiasme sneuvelt en ik moet me bedwingen om de vrouw niet woedend aan te kijken, maar zo beleefd mogelijk te zeggen: ‘Goed, veel plezier in de winkel.’

Ik doe of ik aan het redderen ben met een tafel vol tweedtasjes, maar als de vrouwen zich omdraaien, werp ik een boosaardige blik op de rug van de valse blonde. Als ze nog één rotopmerking maakt...

Ze bekijken de zeep en de shampoo, maar leggen niets in hun mandje. Ook geen marmelade of jam. Dan blijven ze staan bij mijn prachtig ingerichte hyggetafel.

“‘Hygge Collectie’?” zegt de valse blonde smalend als ze mijn handgeschreven kaartje ziet. ‘Godsamme, echt? Zijn we allemaal nog niet dood gehygged? Is dat niet een beetje passé?’

Oké, klaar. Ik ben het zat. Niemand noemt mij ‘passé’.

‘O, neem me niet kwalijk,’ zeg ik soepel terwijl ik naar de tafel heen en het hyggekaartje weghaal. ‘Dat kaartje is verouderd. Dit is toevallig onze gloednieuwe spryggecollectie.’

Ik streep *Hygge Collectie* door, klap het kaartje de andere kant op dubbel, schrijf er kordaat *Sprygge Collectie* op en zet het terug op de tafel.

“‘Sprygge’?” De valse blonde gaapt me aan.

‘Ja, sprygge. Hebt u daar nog niet van gehoord?’ zeg ik meewarig. ‘Het is nog vrij nieuw hier. Vrij exclusief. Uit Noorwegen,’ besluit ik om het af te maken.

Als ik heel eerlijk ben, moet ik toegeven dat het woord ‘sprygge’ er zomaar uit floepte, maar nu ik het heb opgeschreven, vind ik het er wel goed uitzien.

‘Wat betekent dat?’ vraagt een van de andere vrouwen.

‘Als je geen Noors spreekt, is het moeilijk te omschrijven,’ zeg ik om tijd te rekken. ‘Maar het komt neer op... positiviteit. Een stralende, vreugdevolle, maar toch complexe emotie. Intenser dan hygge. Zeg maar... turbohygge.’

‘Turbohygge?’ herhaalt de valse blonde sceptisch.

‘Ja,’ zeg ik uitdagend. ‘Het is het gevoel van euforie en opluchting dat je ervaart als alles hopeloos verkeerd leek te gaan, maar dan toch goed uitpakt. Dát gevoel is het.’

‘Dat ken ik wel!’ zegt de donkerharige vrouw.

‘Zie je wel!’ Ik lach stralend naar haar. ‘Stel je voor dat je je trein dreigt te missen en helemaal panisch bent, maar dan ren je het perron op en kun je op het nippertje instappen. Wat je dan door je lichaam voelt trekken als je zit uit te hijgen, dat is nou sprygge.’

‘Nooit geweten dat daar een woord voor was,’ zegt de derde vrouw verbaasd. ‘Wat is taal toch boeiend.’

‘Precies!’ Ik glimlach naar haar. ‘En deze met zorg-geselecteerde producten passen bij dat heerlijke gevoel,’ vervolg ik met een gebaar naar de tafel. ‘De geurkaarsen kalmeren de zenuwen... het dekentje bevestigt dat alles nu in orde is... en de bonbons zeggen: goed gedaan, het is je gelukt, je hebt een beloning verdiend!’

De valse blonde kijkt nog steeds hautain naar me, maar haar vriendinnen lijken helemaal in mijn ban te zijn.

‘Ik neem een kaars,’ zegt de donkerharige vrouw.

‘Ik neem de bonbons,’ zegt de derde vrouw. ‘We hebben wel een beloning verdiend, nietwaar?’

‘Tja, dan neem ik wel een dekentje,’ zegt de valse blonde schoorvoetend.

Ik kan het bijna niet geloven, maar de vrouwen beginnen alle drie geïnteresseerd artikelen van de tafel te pakken en te bekijken. Sprygge heeft gewerkt!

Ik kijk om, zie Suze en Irene vanaf de andere kant van de winkel naar me kijken en lach trots naar ze.

‘Ik laat u even rustig rondkijken,’ zeg ik tegen de vrouwen. ‘Laat het maar weten als u nog hulp nodig hebt.’

Terwijl ik naar Suze en Irene loop, zeg ik geluidloos ‘Gelukt!’ en stomp discreet in de lucht.

‘Wauw, Bex,’ zegt Suze als ik bij haar ben. ‘Dat klonk waanzinnig!’

‘Heel boeiend, kind,’ zegt Irene bewonderend.

‘Kijk, ze kopen zich suf!’ vervolgt Suze fluisterend. ‘Bex, waar heb je al die informatie over sprygge vandaan?’

Ik doe mijn mond open om tegen haar te zeggen dat ik het allemaal heb verzonnen... en klap hem weer dicht. Ik kan net een glimp opvangen van een leren jack, door de deur. Is dat...

Ja, het is hem. Craig. Wauw. Ik had niet verwacht hem zo snel weer te zien.

Ik bedoel, niet dat ik hem verwachtte, alleen... Nou ja. Daar is hij. Voordat ik mezelf tot de orde kan roepen, schud ik mijn haar over mijn schouders, zet een cool gezicht op en leun nonchalant tegen een toonbank.

‘Bex, wat doe je?’ vraagt Suze verbaasd. Dan draait ze zich om en volgt mijn blik. ‘O. O!’ Ze draait zich bliksemsnel weer om, kijkt me aan en zegt nog eens ‘O’, maar nu op een heel andere toon. Haar blik dwaalt langzaam van de blauwe streep in mijn haar naar mijn edgy laarzen. ‘O,’ zegt ze voor de vierde keer, nu met veel nadruk. ‘Oooo.’

Nou ja, zeg. Kan ze niet ophouden met ‘O’ zeggen?

‘Wat?’ zeg ik zo neutraal mogelijk.

‘Je bent vandaag een echte rockchick, hè?’ Suze kijkt met argusogen naar me. ‘Ik vroeg me al af waar je mee bezig was.’

‘Rockchick?’ Ik probeer verbijsterd te klinken. ‘Kom op, Suze. Ik heb gewoon... je weet wel. Mijn normale kleren aan.’

‘Normaal?’ schampert Suze. ‘Noem je die laarzen normaal? En die blauwe streep?’ Ze vervolgt op gedempte toon: ‘Je wilt er cool uitzien voor de rockgod.’

‘Niet waar!’ ga ik er woest tegenin. ‘Trouwens, jij ook!’ voeg ik eraan toe als ik zie dat ze snel de scrunchie uit haar haar trekt en het gladstrijkt. ‘En sst! Daar komt hij! O, hallo,’ zeg ik nonchalant als Craig bijna bij ons is. ‘Hoe was het in Warschau? Hoe was Blink Rage? Hoe was de scene?’

‘Goed,’ zegt Craig met zijn lome kraakstem. ‘Je had mee moeten komen, Becky.’

‘Warschau?’ zegt Suze. ‘Ik wist niet dat je naar Warschau ging. Hoe wist je dat, Bex?’

‘Becky en ik kwamen elkaar pas tegen op het station,’ zegt Craig gladjes.

‘O já?’ zegt Suze. Haar wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Hoe is het mogelijk.’

‘Het huisje is waanzinnig,’ zegt Craig, en hij richt zijn donkere ogen op haar. ‘De jacuzzi staat. Ik wil nooit meer weg.’

‘Wauw,’ zegt Suze, die een beetje bloost. ‘Wat fijn dat het goed bevalt.’

‘Het is geweldig,’ zegt hij nadrukkelijk. ‘Geweldig.’ Dan richt hij die indringende, donkere blik weer op mij. ‘Zo, Becky, we moeten eens wat gaan drinken samen. Een paar shotjes tequila achteroverslaan!’

‘O, oké!’ Ik slik en probeer nonchalant te klinken. ‘Ja! Shotjes tequila! Zeker weten.’

‘Zullen we in de Lamb & Flag afspreken? Dan zien we wel verder. Breng je man mee,’ vervolgt hij soepel. ‘Ik wil hem graag ontmoeten. Zijn jullie vanavond vrij?’

‘Eh, ja,’ zeg ik geagiteerd. ‘Hoewel, ik moet een oppas zoeken...’

‘Ik kan wel oppassen,’ zegt Suze met een sardonische blik op mij. ‘Ik kan Minnie oppikken als ik de beelden kom halen. Gaan jullie maar lekker uit.’

‘Super.’ Craig krijgt lachrimpeltjes rond zijn ogen. ‘Wat dacht je van... zeven uur?’

‘Perfect!’

‘Tot dan, Becky.’ Hij legt zijn hand op mijn arm en geeft er een kneepje in, en dan glijdt zijn blik naar beneden. ‘Leuke laarzen,’ voegt hij er met een knipoog aan toe.

En dan loopt hij ongehaast met zijn lange passen de winkel uit. Terwijl ik hem nakijk, merk ik opeens dat ik mijn adem heb ingehouden. Suze ook, weet ik bijna zeker.

‘O, mijn god,’ zegt Suze zodra de deur achter hem dicht is gevallen en ze zwenkt mijn kant op. ‘Wat was dat?’

‘Wat bedoel je?’ vraag ik afwerend.

‘Dát!’ ze draait expressief met haar hand. ‘Al die zinderende blikken!’

‘Er waren helemaal geen zinderende blikken!’

‘O, jawel! Je smolt helemaal onder zijn blik.’

‘Nou, jij ook,’ pareer ik, en Suze kijkt beteuterd.

‘Oké, zou kunnen,’ geeft ze toe, ‘maar dat boeit niet, want het gaat hem niet om mij. Hij heeft mij niet gevraagd of ik met hem wil daten.’

‘We gaan niet “daten”,’ zeg ik en ik rol minachtend met mijn ogen. ‘En hij is niet in me geïnteresseerd.’

‘Wat moest die hand op je arm dan voorstellen?’ vraagt Suze streng. ‘Er was beslist sprake van seksuele spanning. Ik heb het wel gezien.’

Onwillekeurig voel ik een sprankje trots. En níét omdat ik iets in Craig zie. Natuurlijk niet. Maar als je oude, middelmatig uitziende vriendje onverwacht in een rockgod verandert, is het best vleierend als hij nog steeds... nou ja.

Ik bedoel, ik ben ook maar een mens.

‘Heb je Luke wel over Craig verteld?’ vraagt Suze streng.

‘Eh...’

Ik ga even op in mijn gedachten. Nee, ik heb Luke niets verteld. Wat gek. Waarom niet?

Ik pijnig mijn hersenen op zoek naar het antwoord. Het is gewoon niet ter sprake gekomen, neem ik aan, maar er zit geen boze opzet achter. Ik heb niets te verbergen. We zijn gewoon een druk stel en we vertellen elkaar niet elke dag elk wissewasje.

Maar als ik dat tegen Suze zeg, schiet ze in de stress. Dan denkt ze dat ik dingen voor Luke achterhoud. Ik bedoel, oké, ze is hypergevoelig en dat kan ik haar niet kwalijk nemen. Ze heeft die wankele periode met Tarkie gehad en zij hield echt dingen voor hem achter. (En voor mij. En voor iedereen.) Maar daar lijkt dit in de verste verte niet op.

‘Natuurlijk heb ik het aan Luke verteld!’ Het is een leugentje om bestwil. ‘Hij vindt het hilarisch. We hebben er grapjes over gemaakt.’

‘O.’ Daar had Suze niet op gerekend. ‘O, oké.’

Het is half waar, stel ik mezelf gerust, want ik ga het nog aan Luke vertellen. Zodra ik hem vanavond zie, vertel ik hem alles over Craig en dan lachen we er samen om en is het allemaal oké.

‘Nou, veel plezier vanavond,’ zegt Suze met haar kin in de lucht. ‘Vermaak je.’

‘Suze, heb je zin om ook te komen?’ vraag ik snel. ‘Je bent vast ook uitgenodigd.’

‘O, nee!’ zegt Suze waardig. ‘Hij is jouw vriend. Waarom zou ik ook willen komen? Ik hoor het wel als jullie samen in de jacuzzi belanden,’ voegt ze er met die sardonische blik aan toe. ‘Ik zou mijn bikini maar meebrengen als ik jou was.’

Nou ja, zeg. Mijn bikini meebrengen. Wat een absurd idee.

Hoewel... zal ik het doen? Voor je weet maar nooit?

Nee. Néé. We belanden niet in de jacuzzi, natuurlijk niet. We gaan gewoon beschaafd iets drinken in het dorpscafé.

Ik zit met Minnie in de keuken te kleuren en te wachten tot Luke thuiskomt, en ik zie er een beetje tegen op om Luke in één klap te vertellen dat 1. mijn ex nu in het dorp woont en 2. een rockmuzikant is en 3. heeft gevraagd of we vanavond iets met hem gaan drinken.

Ik bedoel, het is geen probleem. Het is alleen vrij veel informatie, zo uit het niets. Suze heeft gelijk, ik had hem eerder over Craig moeten vertellen. Ik weet niet waarom ik het niet heb gedaan.

Zodra ik de voordeur hoor, haal ik diep adem, klaar om aan mijn verklaring te beginnen, maar Luke beent overlopend van energie de keuken in en neemt als eerste het woord.

‘Ik heb de hele dag aan je laarzen gedacht,’ zegt hij terwijl hij op me afkomt en met glanzende ogen naar me kijkt. ‘En ze zijn nu nog lekkerder dan vanochtend. Is het al tijd om Minnie in bed te stoppen?’ vraagt hij met een blik op haar. ‘Ze heeft vast zin om er eens vroeg in te kruipen. Ja toch, poppetje?’

Het is zo duidelijk wat hij van plan is dat ik wel moet lachen. Ik ga staan en zeg: ‘Hoe was je dag?’ Zo zou ik snel bij het onderwerp Craig moeten aankomen, maar Luke geeft geen antwoord.

‘Weet je wat?’ zegt hij terwijl hij me omhelst. ‘Zullen we er na de feestdagen even samen tussenuit gaan? Als je naar Warschau wilt, Becky, dan gaan we toch? Ik heb er in de lunchpauze naar gekeken en een fantastisch hotel met een spa gevonden, vlak naast het paleis van de president. Ze doen er ook aan massages voor koppels,’ voegt hij eraan toe en zijn ogen beginnen te schitteren.

‘Dat klinkt waanzinnig,’ zeg ik een beetje ademloos, want ik wil hem nu echt over Craig vertellen. ‘Dus, eh... er is zoiets

geks gebeurd!’ Ik zwijg even om mijn woorden te ordenen, maar Luke lijkt me niet te horen.

‘Wat je pas tegen me zei, is blijven hangen,’ zegt hij iets-ernstiger. ‘Je hebt gelijk, we moeten echt aan onze band werken. Jij experimenteert altijd met kleding en muziek, Becky... daar zou ik een voorbeeld aan moeten nemen. Waarom zouden we niet uitgaan in Gdańsk? Waarom zouden we geen weekend naar Warschau gaan? Spreek jij een beetje Pools?’ Hij grinnikt naar me. ‘Ik heb “mooie laarzen” op Google Translate opgezocht. Het is *świetne buty*,’ zegt hij verlekkerd. ‘*Świetne buty, kochanie*. Dat betekent: “Mooie laarzen, schatje.”’

‘Juist!’ zeg ik in een wanhopige poging zijn enthousiaste woordenstroom in te dammen. ‘Dus, nou ja. Ik moet je iets vertellen.’

‘Wat dan?’ zegt Luke, die met zijn handen over mijn rug strijkt en in mijn billen knijpt. ‘Heb je nog drie paar laarzen gekocht en ze onder het bed verstopt? Ik vind alles best, als je ze maar meeneemt naar Warschau.’

‘Nee,’ zeg ik met een nerveus lachje. ‘Het is alleen... eh...’

‘Joehoe!’ onderbreekt een vrolijke stem me en we kijken allebei op en zien Suze met een grote kartonnen doos in de deuropening staan. ‘De deur was open en dit stond op de stoep.’

‘O ja,’ zegt Luke en hij slaat met een hand tegen zijn voorhoofd. ‘Dat moest ik nog pakken, maar ik werd opgehouden door mijn beeldschone vrouw.’

Ik zie Suzes voorhoofd ontspannen terwijl ze naar ons samen kijkt. Ze zet de doos op tafel en grinnikt naar me.

‘Sorry dat ik jullie romantische onderonsje onderbreek. Ik kom die afzichtelijke standbeelden ophalen.’

‘Uitstekend!’ zegt Luke. ‘Mijn dag wordt steeds beter. Glasje wijn, Suze? We zijn net een tripje naar Warschau aan het plannen.’

‘Warschau?’ zegt Suze verbaasd. Dan lichten haar ogen op. ‘Gaan jullie met Craig?’

‘Craig?’ herhaalt Luke.

‘Je weet wel, Becky’s vriendje van vroeger,’ zegt Suze achteloos. ‘Was hij dit weekend niet in Warschau? Heeft Becky je al over de jacuzzi verteld?’ vervolgt ze met een giechel. ‘Ik ben net even gaan kijken. Wat een gevaarte. Ik durf het niet aan Tarkie te vertellen, hij zou helemaal flippen.’

Ze kijkt Luke verwachtingsvol aan, maar hij staat er niet-begrijpend bij, met de wijnfles in zijn hand.

‘Vriendje van vroeger?’ zegt hij na een korte stilte.

‘Suze... ik had Luke eigenlijk nog niet over Craig verteld.’ Ik probeer het nonchalant te zeggen, maar Suze kijkt me ontzet aan.

‘Maar je had gezegd dat je het al had verteld!’ barst ze los. ‘Je zei dat je het had verteld!’

Ik voel een steekje frustratie. Waarom moet Suze nou zo reageren? Ze maakt dit ongemakkelijk, terwijl het dat niet is.

‘Het stelt niets voor!’ zeg ik snel en ik wend me met een lachje tot Luke. ‘Iemand met wie ik een eeuwigheid geleden iets heb gehad, op de universiteit nog, Craig heet hij, nou ja, die woont nu in een van Suzes huisjes. En hij heeft gevraagd of we vanavond iets met hem gaan drinken. Dat is alles.’

‘Aha.’ Luke laat het even bezinken. ‘En wat heeft dat met Warschau te maken?’

‘Hij was afgelopen weekend in Warschau. Hij had toch gevraagd of je meeding, Bex?’ zegt Suze en ik zie iets vreemds over Lukes gezicht trekken.

‘Juist,’ zegt hij effen. ‘Dus daarom... Ik ga de glazen even pakken.’

‘Dat bracht me gewoon op het idee van Warschau,’ zeg ik. ‘We moeten echt gaan, Luke! Het klinkt super!’

Ik probeer onze stemming van daarnet terug te halen, maar ik weet niet of het lukt. Luke schenkt drie glazen wijn in en als hij opkijkt, glimlacht hij weer, want zo is Luke.

‘Dus, wat doet die vent in Letherby?’ vraagt hij.

‘Hij moet bijkomen van een tour,’ zegt Suze op een toon alsof ze er alles van weet. ‘Hij is een echte... je weet wel. Een rocker. Leren jack, laarzen, tattoos, lang haar... Een beetje grunge. Heel anders dan jij, Luke,’ zegt ze gretig. ‘Hij is totaal anders.’

Ik denk dat ze probeert Luke gerust te stellen, maar ergens heb ik dat liever niet.

‘Aha,’ zegt Luke weer. Hij laat zijn blik over de blauwe streep in mijn haar glijden en dan via mijn gerafelde pakje naar mijn nieuwe laarzen. Hij kijkt er even zwijgend naar en laat zijn blik dan weer omhoogglijden, naar mijn gezicht, dat begint te gloeien, al heb ik geen idee waarom.

Ik kijk hulpeloos terug terwijl ik denk: Nee! Je hebt het mis!

Maar wat heeft hij precies mis? Ik wil er niet naar raden wat Luke nu denkt. Ik wil geen kleinigheidje opblazen tot een heel ding, terwijl het geen ding is. Dat is het niet.

‘Maar goed,’ zeg ik zo luchtig mogelijk. ‘Hij heeft gevraagd of we vanavond iets met hem gaan drinken. Hij wil je graag ontmoeten. Suze past op.’

‘Fijn,’ zegt Luke op diezelfde effen toon. ‘Klinkt goed.’

Mijn hoofdhuid prikt en ik voel dat Suze indringend naar me kijkt, maar ik wil haar blik niet vangen. Ik wil die perfecte, luchthartige opmerking maken die alles op slag gladstrijkt, maar ik kan er nu even niet op komen.

We lopen door de kille straten van Letherby naar de Lamb & Flag en het dorp ziet er sprookjesachtig uit. Door de gordijnen van alle ramen schijnt licht en op de brink staat een kerstboom met twinkellende verlichting. Het is hier idyllisch en ik hou echt van dit dorp, al is het dan niet zo edgy als Shoreditch.

Alleen kan ik door mijn zenuwen niet ten volle van de omgeving genieten. Luke heeft weinig meer gezegd sinds ik hem heb overvallen met het nieuws dat we iets gaan drinken met mijn vroegere vriendje. Zijn blik is afstandelijk en zijn kaakspieren zijn gespannen. Het is moeilijk te zeggen wat er in hem omgaat.

Ik bedoel, kom op! Het stelt niets voor. Of zo zou het moeten zijn. Luke en ik zijn een gesetteld, gelukkig stel. Dat Craig een ex van me is, boeit niet. Luke zou er open in moeten staan. Ik zou er in zijn plaats open in staan, hou ik mezelf gedecideerd voor. Ik stónd er ook echt open in toen we een paar jaar geleden een vroegere vriendin van hem tegenkwamen, Venetia. Echt.

(Tot het tot een enorme, vlamme ruzie kwam, maar die was uitgelokt.)

Waar het om gaat is dat Craig een talentvolle, interessante man is, hij woont bij ons in de buurt en we zouden met hem bevriend moeten zijn.

‘Zo, je zult wel benieuwd zijn naar Craig,’ zeg ik achteloos onder het lopen.

‘Niet echt,’ zegt Luke op een toon waar ik niets uit kan afleiden.

‘O. Tja. Nou, maar goed... we hebben nauwelijks iets gehad,’ ratel ik nerveus. ‘Dus. Je kunt hem amper een ex noemen.’

‘Hmm,’ zegt Luke alsof het hem koud laat.

‘Ik bedoel, in sommige opzichten lijkt hij wel op jou,’ zeg ik weifelend. ‘Hij reist ook veel.’

Terwijl ik het zeg, zie ik opeens een beeld voor me van Luke op weg naar het vliegveld met zijn lange jas en koffertje, met daarnaast een selfie van Craig op Instagram, hangend in een tourbus, met daarbij: *#brak*. Ik moet toegeven dat ze niet heel veel op elkaar lijken, maar daar ga ik nu verder niet op in.

We moeten wachten bij een kruising en ik pluk aan mijn-waanzinnige nieuwe panty met doodshoofdjes. Ik heb hem van dezelfde website als de fantastische laarzen en hij zit een beetje strak, maar hij ziet er heel edgy uit. Mijn hele outfit is edgy, eigenlijk. Onder mijn jas draag ik een grijs t-shirt (met scheuren langs de naden) en een zwarte leren minirok. Ik heb mijn nieuwe zwart met zilveren oorbellen met doodshoofdjes ook in, en ik heb knalblauwe oogschaduw op. En ik heb mijn haar vastgebonden met een leren koordje.

Ik kijk op naar Luke, die zijn pak nog aanheeft, en voel een vleugje onvrede. We gaan tequilashotjes drinken met een rocker, maar hij ziet eruit alsof hij een presentatie gaat geven voor een internationale bank.

‘Waarom maak je je bovenste knoopje niet los?’ stel ik voor. ‘Niet zo stijf, Luke! Kom een beetje in de stemming!’

Ik woel door zijn haar en maak zijn bovenste knoopje los. Ik hoop dat hij een beetje ontspant, maar hij kijkt me alleen maar aan. ‘Heb je liever dat ik terug naar huis ga om een leren jack met scheuren aan te trekken?’

‘Nee!’ zeg ik met een lach. ‘Doe niet zo gek!’ Ik aarzel even en vraag dan: ‘Héb je dan een leren jack met scheuren?’

Hij kijkt me weer alleen maar aan en ik bijt op mijn onderlip. O. Duh.

We lopen nog een stukje door. Luke blijft zwijgen. Verbeeld ik het me maar of neemt de spanning toe? Telkens als ik naar Luke kijk, lijkt hij zijn kaken harder op elkaar te klemmen. Als we bijna bij het café zijn, krijg ik opeens het gevoel dat ik mogelijk een grote fout bega.

Verdring ik iets? Is er wél seksuele spanning tussen Craig en mij?

Ik bedoel, oké, ja. Ik moet eerlijk bekennen dat ik mijn best heb gedaan om er edgyer uit te zien vandaag. Om Craig een plezier te doen. Maar ik vól niet op hem.

Toch?

Nou, misschien val ik wel een beetje op hem, domweg omdat hij objectief gezien knap is en iedereen op hem zou vallen. (Kijk maar naar Suze.) Maar ik verlang niet naar hem.

Toch?

O, god. Verlang ik zonder het te beseffen naar hem? Wil mijn onderbewuste een verhouding met Craig?

Ik loop zwijgend door terwijl ik een beetje ademloos de verste uithoeken van mijn geest aftast, maar als je je onderbewuste vraagt wat het wil, lacht het je gewoon uit en zegt: ‘Zoek dat zelf maar uit, malloot.’

Hoe zit het met Luke? Hij ziet er redelijk kalm uit, maar zou hij in stilte zieden van jaloezie en haat? Als we bij het café zijn, zit mijn keel dicht van de spanning. Zal ik de afspraak snel afblazen en zeggen: ‘Kom, we gaan naar huis’? Maar zou dat niet nog meer achterdocht wekken?

Stel dat Luke en Craig ruzie krijgen? Of dat ze een duel aangaan? Ik heb geen idee hoe ik daarbij kom, maar opeens zie ik Luke in zijn Armani-pak en Craig in zijn leren jack in het café op elkaar inhakken met zwaarden, waarbij ze op de bar springen en om de tafels dansen, terwijl ik wanhopig roep: ‘Alsjeblieft, vecht niet om mij! Je leven is te kostbaar!’

‘Becky?’ Luke kijkt me bevreemd aan. ‘Gaan we nog naar binnen?’

‘O.’ Ik kom terug tot de werkelijkheid en knipper een paar keer met mijn ogen. ‘Ja. Vooruit maar.’

Binnen is het warm en knus, met een knapperend haardvuur. Door de speakers zingt Chris Rea dat hij op weg naar huis is voor Kerstmis en het ruikt naar glühwein. Als ik mijn jas uitdoe, zie ik de barvrouw verwonderd naar mijn outfit kijken.

‘Ga je naar een verkleedfeest?’ vraagt ze.

Nou ja, zeg. Dat zouden ze in Shoreditch niet vragen.

‘Nee, gewoon een avondje uit,’ antwoord ik koeltjes. ‘Met-vrienden.’

Het woord ‘vrienden’ klinkt mij best cryptisch en mysterieus in de oren. Ik heb mezelf nooit als een femme fatale gezien, maar nu voelt het opeens alsof ik in een driehoeksverhouding in een film noir zit en dit de cruciale scène is.

‘Luke, je weet toch dat ik van je hou, hè?’ zeg ik met een stem die opeens laag en geëmotioneerd klinkt.

‘Ja,’ zegt Luke, die me aankijkt alsof ik niet goed snik ben.

‘Becky, wat wil je drinken?’ vraagt Dave, de uitbater, opgewekt, maar voordat ik iets terug kan zeggen, zwaait de buitendeur achter me open en hoor ik Craigs stem, begeleid door violen in mijn hoofd: ‘Becky.’

Het is vrijwel exact hetzelfde als in *Casablanca*. (Maar dan in een café. En niet in zwart-wit. En niet in Casablanca.)

‘Craig,’ zeg ik ademloos en ik draai me om. Dan knipper ik verbaasd met mijn ogen. Hij is niet in het leer. Hij heeft een jas aan. En heeft hij zich geschoren?

Hij begroet me met een zoen op elke wang en dan wend ik me met een onbehaaglijk gevoel tot Luke.

‘Luke... dit is Craig,’ zeg ik plechtig.

Ik weet niet wat ik precies verwacht. Een directe confrontatie? Zo gaat het natuurlijk niet. Ze geven elkaar een hand en Luke zegt: ‘Welkom in Letherby.’

‘Bedankt, maat,’ zegt Craig. ‘Koud buiten. Wat drink je?’

De hele film noir-sfeer is zo’n beetje verdampt. Ze klinken gewoon als twee kerels in een café.

‘Becky, wat wil je drinken?’ vraagt Dave weer. ‘Hetzelfde als altijd? Baileys met ijs?’

Ik voel me op slag gegeneerd. Baileys met ijs is niet hetzelfde als altijd. Ik heb het maar een paar keer besteld.

‘Tequila, graag,’ zeg ik zo cool als ik kan, en ik kijk naar Craig. ‘We gaan toch tequilashotjes drinken?’

‘Tequilashotjes?’ zegt Luke verbaasd, maar ik doe alsof ik hem niet hoor.

‘Ik niet,’ zegt Craig, die zijn hand opsteekt, en ik gaap hem aan.

‘Hoezo niet?’

‘Dat was maar een grapje,’ zegt hij met een spijtige glimlach. ‘Dat verdraag ik niet meer sinds ik mijn maagwand heb geruïneerd. Ik neem wijn. Maar laat je door mij niet weerhouden, jongens,’ voegt hij er tegen Luke aan toe.

‘Ik neem ook wijn,’ zegt Luke resoluut. ‘Ze hebben hier een goede malbec...’

‘De malbec.’ Craig knikt enthousiast. ‘Dat is een goede wijn, ja. Die heb ik zondag bij de lunch gedronken.’

Malbec? Sinds wanneer drinken rockgoden malbec?

Ik zie in verlegenheid gebracht hoe Dave twee glazen wijn en een tequilashotje inschenkt. Wat voel ik me nu stom. Ik heb geen zin om in mijn eentje shotjes te drinken.

‘Proost,’ zegt Craig en hij klinkt met Luke en mij. De beide mannen nippen van hun wijn en ik sla mijn shotje achterover.

Oef. Dat was niet mis. Het is een beetje wazig voor mijn ogen.

‘Nog een?’ vraagt Dave, die me vol belangstelling opneemt.

‘Eh... straks misschien,’ zeg ik terwijl ik een tissue pak om mijn ogen te betten.

‘Dus, je bent een wijnkenner?’ vraagt Craig aan Luke.

‘Een beetje,’ zegt Luke. ‘Jij?’

‘Ik begin me er net in te verdiepen,’ zegt Craig met zijn gruisige, relaxte stem. ‘Mijn maat Adam, de zanger van Blink Rage, heeft net een doos Château Lafite gekocht bij Sotheby’s. 1916.’

Lukes gezicht klaart op. ‘Daar heb ik over gelezen,’ zegt hij. ‘Er werd verwoed geboden, schijnt het?’

‘Het was heftig,’ zegt Craig. ‘Ik was bij Adam. Hij bood-telefonisch, en hij flipte... Hé, zullen we bij het haardvuur gaan zitten?’ vervolgt hij als hij een groep mensen ziet opstaan.

‘Oké,’ zegt Luke met een knikje. ‘Goed idee.’

Ze lopen samen naar het haardvuur en ik kijk ze gepikeerd na. Toen ik zei dat ik hoopte dat Luke en Craig het goed met elkaar zouden kunnen vinden, bedoelde ik niet dat ik wilde dat ze aan de praat zouden raken over wijn en mij zouden vergeten.

‘Becky, kom je?’ vraagt Luke over zijn schouder. ‘En wil je nog een shotje?’ voegt hij eraan toe.

Neemt hij me nou in de maling?

‘Ik bestel wel een glas wijn voor mezelf,’ zeg ik waardig.

Ik wacht tot Dave mijn wijn heeft ingeschonken en bestel ook een paar zakjes chips. Net als ik me bij Luke en Craig om de haard wil voegen, gaat de buitendeur open en komt er een vrouw binnen. Ze is van mijn leeftijd en ze draagt een jas met daaronder een loeistrak zakenpak dat een ongelooflijk decolleté onthult. Ze heeft lang, steil haar en erg gekunstelde wenkbrauwen en het bruin van haar huid is duidelijk nep. En ze heeft onmiskenbaar haar lippen laten opspuiten met fillers. (Waarschijnlijk twee keer. De eerste keer zal ze wel gezegd hebben: ‘Het moet wel natuurlijk blijven,’ en de tweede keer: ‘Geweldig! Kom maar op! Meer!’)

Ze kijkt verbaasd van mijn panty met doodskopjes naar mijn oorbellen met doodskopjes, houdt haar lach in... en kijkt om zich heen.

‘Craig!’ roept ze neuzelig.

‘Schat!’ Craigs hele gezicht licht op en hij komt van zijn stoel. ‘Schatje, hierheen! Luke, Becky, mag ik jullie voorstellen aan Nadine, mijn vriendin?’

Zijn...

Wát?

Waarom zou Craig geen vriendin hebben? Natuurlijk heeft hij een vriendin. Ik begrijp niet dat ik er niet eerder aan heb gedacht dat hij een vriendin zou kunnen hebben. Het is niet echt een verrassing.

Wat daarentegen wél een verrassing is...

Nou ja. Zij.

Als je ‘Craigs vriendin’ tegen me had gezegd, had ik me een cool iemand voorgesteld. Een rockchick. Met knalblauwe oogschaduw en een grungy panty, zoals de meiden op zijn Instagramposts. Maar Nadine is heel anders.

Ze heeft een drankje gehaald en is bij ons komen zitten, entgegen wil en dank blijf ik ongelovig naar haar kijken. Zij kan Craigs vriendin toch niet zijn? Maar op de een of andere manier is ze het toch. Ze is tot in de puntjes verzorgd, rijdt in een Fiat en schijnt de pest aan Craigs muziek te hebben. Dat blijft hij maar tegen ons zeggen, alsof hij er trots op is.

‘Ze wil niet naar me komen luisteren,’ zegt hij met een lach. ‘Ze gaat niet mee touren. Nee hè, schat? Ze weigert het gewoon.’

‘Blink Rage!’ zegt Nadine smalend en ze neemt een teug prosecco. ‘Wat is dat nou voor naam? En hebben jullie die herrie gehoord die ze maken?’ Ze laat haar blik weer afkeurend over mijn doodshoofdpanty glijden. ‘Maar misschien is dat jouw ding, Becky?’

‘Ik ben eclecticisch,’ zeg ik en ik trek achteloos een schouder op. ‘Ik hing vroeger in Bristol met Craigs band. Zo hebben we elkaar leren kennen, destijds. Mooie tijden,’ besluit ik mijmerend.

Ik verwacht dat Nadine door zal vragen, maar ze zegt met een ultieme desinteresse ‘Hmm’ en wendt zich tot Luke.

‘Zo, ik weet alles van jouw onderneming,’ zegt ze. ‘Brandon Communications. Het is beroemd. Waar jij staat, daar wil ik komen. Neem maar van mij aan dat jij mijn inspiratie bent.’

Ze leunt naar voren en kijkt Luke aan met haar helderblauwe ogen. En ze duwt met haar ene arm haar boezem omhoog, zie ik opeens.

‘Nadine doet het heel goed met haar marketingbureau,’ zegt Craig. ‘Ze heeft een nieuwe cliënt. Sportkleding.’ Hij neemt een grote slok wijn en klopt trots op Nadines arm.

‘Ik wil graag van je leren, Luke,’ zegt Nadine met veel ademgeruis. ‘Maakt niet uit wat. Hoe ben je begonnen? Hoe was het in het begin? Je bent een lichtend voorbeeld.’

Telkens als ze iets zegt, steekt ze haar borsten nog iets verder naar voren. Dat geloof je toch niet? Ik kijk naar Luke om zijn blik te vangen, maar hij lijkt helemaal in de ban van Nadine.

‘Je wilt niet over mijn lange, saaie weg naar het ondernemerschap horen,’ zegt hij met een lach.

‘O, zeker wel!’ Nadine fladdert met haar wimpers naar hem. ‘Neem maar van mij aan dat ik het naadje van de kous wil weten. Ik kan zóveel van je leren.’

‘Het is echt zo,’ zegt Craig. ‘Ze bleef maar zeuren! “Stel me voor aan Luke Brandon.” Hoezo, Blink Rage leren kennen? Boeit niet. Ze wil jón ontmoeten.’

‘Nou,’ zegt Luke, die het wel leuk lijkt te vinden, ‘ik voel me gevleid. Nog een wijntje, Craig?’

‘Ik ga wel,’ zegt Craig, die haastig opspringt. ‘Praten jullie maar met elkaar. Becky, alles goed?’ Hij werpt me een vluchtige blik toe.

‘Ja hoor!’ zeg ik met een brede glimlach. ‘Prima!’

Maar het gaat niet prima. Een uur later is mijn glimlach bevroren. Deze avond is het tegendeel van wat ik verwachtte.

Luke en Nadine gaan op in een saai, technisch gesprek over marketing waar verder niemand aan mee kan doen. Nadine heeft Luke al tig keer verteld dat hij haar lichtende voorbeeld is, ‘neem dat maar van mij aan, Luke.’ (Ze zegt zo’n beetje om de vijf minuten ‘neem dat maar van mij aan’ en het maakt me razend.) Maar Luke lijkt het niet eens te merken. Hij lijkt gewoon te genieten van de aandacht.

Intussen lijkt Craig totaal niet door te hebben dat ik een poging doe om een gesprek met hem aan te knopen. Ik heb allerlei onderwerpen geprobeerd, van muziek tot Kiev (ik heb wat research gedaan) tot een verslag van onze brunch in Shoreditch, maar hij houdt telkens op met luisteren om tegen Luke te zeggen wat een bikkelaar Nadine is, of dat ze een echte techneut is en zijn hele website heeft vernieuwd.

‘Nog een drankje, Luke?’ vraagt Nadine met een blik op zijn lege glas, en hij kijkt van zijn horloge naar mij.

‘We kunnen maar beter gaan,’ zeg ik. Ik probeer spijtig te klinken. ‘Ik heb tegen Suze gezegd dat we niet zo lang weg zouden blijven. Maar het was heel leuk om je te ontmoeten.’

‘O, insgelijks, Becky!’ zegt Nadine onoprecht. Dan kijkt ze naar mijn laarzen. ‘Kunnen je voeten dat hebben? Ik kan niet op palen lopen. Ik doe niet aan rockmuziek en ik doe niet aan hakken van meer dan vijf centimeter. Punt.’ Ze kijkt voldaan naar Craig, die bewonderend terugkijkt.

‘Ze weet wat ze wil, die Nadine,’ zegt hij trots. ‘Altijd.’

‘Ben jij afgelopen weekend ook in Warschau geweest?’ vraag ik haar, onbedwingbaar nieuwsgierig.

‘Warschau?’ zegt Nadine en ze zwiëpt haar haar over haar schouder. ‘Echt niet! Ik heb gewerkt. Trouwens, ik mag Craigs muziekvrienden niet zo. Te onverzorgd.’ Ze trekt haar neus op. ‘En ik heb het niet zo op reizen.’

Oké, ik snap deze relatie niet. Ze houdt niet van muzikanten, rockmuziek of reizen. Wat hebben die twee dan gemeen? Wat?

‘Nou, tot ziens!’ zeg ik terwijl ik ga staan. ‘Het was leuk om bij te praten en welkom in Letherby...’

‘Jullie moeten een keer langskomen,’ zegt Craig, die ook opstaat. ‘Het huis zien. De jacuzzi testen.’

‘Ooo, de jacuzzi,’ zegt Nadine, opeens enthousiast. ‘Die vind ik wél leuk. Ik kan er de hele dag in zitten. Hou jij van jacuzzi’s, Luke?’

Ik neem haar argwanend op. Ze leunt wel erg dicht naar Luke over. Denkt ze soms dat hij doof is?

‘Ik hou wel van een jacuzzietje,’ antwoordt Luke zonder een spier te vertrekken en ik zet prompt mijn stekels op. Ik weet niet eens goed waarom. Het komt door de manier waarop hij ‘jacuzzietje’ zei. Het klonk als ‘vrijpartijtje’.

‘Leuke snor trouwens, Luke,’ zegt Nadine hees en ze kijkt er vol bewondering naar. ‘Dat wilde ik de hele avond al zeggen. Je bent net een van de drie musketiers.’

‘O!’ Luke voelt er verlegen aan. ‘Tja, nou ja. Het is gewoon voor het goede doel.’

‘Je moet hem houden,’ raadt Nadine hem aan.

‘Ik zit eraan te denken,’ zegt Luke aangenaam verrast.

‘Die snor past zó goed bij je,’ dweept Nadine. ‘Hij staat je perfect.’

Wat? Nee, niet waar. Kop dicht, Nadine, denk ik woest. Bemoei je niet met Lukes snor.

‘O, Luke, voor je gaat,’ vervolgt Nadine, ‘mag ik je nog één ding vragen? Ik heb een website opgezet voor een cliënt en ik

twijfel aan iets...' Ze begint op haar telefoon te tikken en Luke volgt haar blik terwijl ik in stilte begin te zieden.

'Hé, Becky,' zegt Craigs stem vriendelijk in mijn oor. 'Sorry dat we je zo hebben verwaarloosd.'

'Doe niet zo gek!' zeg ik met een vrolijke, reflexmatige glimlach.

'Nee, echt.' Hij kijkt me spijtig aan. 'Sorry. Nadine had zich er zo op verheugd je man te ontmoeten, hem vragen te stellen en alles. Ik ben gewoon heel blij dat Luke met Nadine kan opschieten, en wij met elkaar... We passen goed bij elkaar, wij vieren, ja toch? En we wonen nu zo dicht bij elkaar. Volgens mij kunnen we echt goede vrienden worden, denk je ook niet?'

'Tja,' zeg ik iets toeschietelijker. 'Wie weet.'

'We zouden het echt leuk vinden als jullie een keer bij ons langskomen.' Craigs gezicht is vlakbij en zijn donkere ogen kijken strak in de mijne. 'Wat kletsen. Bij elkaar zijn. Chillen. We gaan lekker in de jacuzzi en... we zien wel, oké? Alleen wij vieren, lekker onder elkaar.' Hij legt nonchalant een hand op mijn arm. 'Dan speel ik mijn nieuwste nummers voor jullie. Lijkt dat je wat?'

Zijn nieuwste nummers voor ons spelen? Oké, dat zou wel cool zijn. Als Nadine hem maar niet telkens onderbreekt met gezever over inkomsten en omzet, of waar ze het ook maar de hele tijd over heeft.

'Klinkt super,' zeg ik welgemeend.

'Mooi zo. Geregeld. Nadine!' vervolgt hij met stemverheffing. 'Becky en Luke komen binnenkort een keer bij ons langs.'

'O, fijn!' verzucht Nadine. 'Ik kan niet wachten om je weer te zien. O, en jou ook, Becky,' voegt ze er snel aan toe.

We wisselen afscheidszoenen uit en zeggen tegen elkaar hoe leuk het was en dan lopen Luke en ik het café uit. Luke zegt niets en weer weet ik niet wat hij denkt.

'Zo!' zeg ik als we een stukje hebben gelopen. 'Hoe vond je het? Sorry, ik had je eerder over Craig moeten vertellen...'

‘Nee, geeft niet,’ zegt Luke. ‘Maakt niet uit. Leuke meid,’ voegt hij er peinzend aan toe en zonder dat ik er iets aan kan doen gaan mijn stekels weer overeind staan.

Leuke meid? Of leuk geflirt?

Maar dan roep ik mezelf tot de orde. Ik moet niet zo wantrouwig zijn. Als ik vriendschappelijk met Craig kan omgaan, kan Luke dat ook met Nadine, ook al heeft ze lippen als kussens. Precies.

Van: Klantenservice@gardendecorations.co.uk

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Uw bestelling 7654

Beste mevrouw Brandon,

Betreft: Uw bestelling 7654

De volgende artikelen zijn helaas uitverkocht. Het door u betaalde bedrag is teruggestort.

Product Aantal

Decoratieve lama, zilver 6

Met vriendelijke groet,

Klantenserviceteam

ChristmasCompare.com™

Leverancier Product Prijs Beschikbaarheid

Decorationstogo.co.uk

Zilveren kerstversiering lama

6,99

Uitverkocht

Deze aantrekkelijke kerstversiering heeft zilverkleurig glitterhaar en een roze 'World Peace'-logo

Treesandtoppers.co.uk

Zilveren glitterlama kerstversiering

5,99

Niet leverbaar

Laat je boom knallen met deze schattige lama!

ACuratedChristmas.co.uk

Lama 'World Peace'-kerstbal

10,99

Levertijd 26 weken

Stijlvolle boomdecoratie in zilver en roze met zilverkleurig ophanglusje

Berichten

U heeft de groep 'kerstfeest!' aangemaakt

KERSTFEEST!

Becky

Hoi allemaal! Ik heb een nieuwe groep aangemaakt voor de organisatie van het kerstfeest! Als je ideeën of verzoeken hebt, zeg je het maar! Becky xxx

Janice

Schat, ik wilde bij de brunch nog zeggen dat kerst voor ons geen kerst is zonder Quality Street.

Martin

Ik wil graag Matchmakers. Die met sinaasappelvulling.

Suze

Tarkie is gek op die bonbons in de vorm van schelpen, hoe noem je die ook alweer?

Jess

Ik wil het liefst alleen fairtrade chocola, of misschien een gezonder alternatief, zoals carobe.

Suze

Hé Bex, ze hebben kerstlampjes in de vorm van chilipepertjes bij Tesco, die moet je kopen!

Janice

Bij Sainsbury's hebben ze ze in de vorm van bananen.

Martin

Wat hebben bananen met Kerstmis te maken???

Mam

Pap zegt, waarom geen avocadothema? Het is heel actueel. We hebben net lampjes in de vorm van avocado's gekocht

voor ons gin-cactusavondje!!!!

Janice

Wat is een gin-cactusavondje?

Mam

Je drinkt gin en laat je cactussen zien. Dat doet iedereen in Shoreditch, lieverd.

Janice

Ze zullen wel meer doen in Shoreditch.

Jess

Kerstverlichting is problematisch.

Oké, die groepsapp was misschien een vergissing.

Ik heb al honderdvierendertig berichten, terwijl we gisteravond pas zijn begonnen. Ik kan de miljoenen suggesties die iedereen doet met geen mogelijkheid bijbenen. Binnen een halfuur gingen we van de lekkerste chocola naar de lekkerste kersttaartjes, naar de mooiste kerstfilms, naar de beste versie van *A Christmas Carol*.

(Die van de Muppets, natuurlijk. Pap is het niet met me eens, maar hij kon maar niet geloven dat het Muppets zijn en niet ‘puppets’ zoals hij ze noemt. Dat heeft iets van tien berichten gekost.)

Ik zeg telkens tegen mezelf dat ik kalm moet blijven. Ik blijf tegen mezelf zeggen dat de Grinch kan stelen wat hij wil, maar niet Kerstmis. Het zijn maar details. Het is maar ruis. Het maakt toch niet uit wat voor kersttaart we eten? Of wat voor cognacboter?

Maar het zijn niet alleen de verzoekjes die me ongerust maken, het is vooral de toon van de discussie. Ik begrijp volkomen waarom de overheid bang is dat de sociale media pestgedrag bij een zekere generatie bevorderen... want mam en Janice beginnen steeds kattiger tegen elkaar te doen.

Mam blijft maar vertellen hoe ze de dingen in Shoreditch doen, opscheppen over haar volle agenda en opmerkingen maken over ambachtelijke-ginproeverijen. Uiteindelijk reageerde Janice met: ‘Heb je eigenlijk nog wel tijd om Kerstmis te vieren, meid, met je stampvolle nieuwe sociale leven?’

Au. Al heeft Janice wel een punt. Mam zou aanstaande donderdag met me meegaan naar de Kerstbeurs, maar gisteravond om tien uur heeft ze afgezegd. Ze zei dat ze dan een workshop experimenteel toneel heeft die ze niet kan verzetten.

Ik bedoel, moet kunnen, experimenteel toneel is altijd goed, maar hoe zit het dan met het kerstfeest? Hoe zit het met mij?

Als ik de volgende dag op mijn werk aankom, duizelt het me nog van de appjes, maar als ik Suze heb begroet, zegt ze: ‘En? En?’ alsof ik moet weten waar ze op doelt.

‘Ik koop de cognacboter van Waitrose wel,’ zeg ik een beetje daas, en ze klakt ongeduldig met haar tong.

‘Ik bedoel, hoe is het gegáán? Hoe was je avond met Craig? Ik heb je tig keer geappt gisteravond!’

‘O, dat.’ Ik probeer mijn hoofd helder te krijgen. ‘Sorry. Ik raakte afgeleid door alle kerstklets. Eh... het ging wel. Het was leuk. Hij heeft een vriendin.’

‘Een vriendín?’ zegt Suze verbouwereerd.

Ik overweeg even te zeggen: ‘Wist je dat dan niet, Suze?’ en net te doen alsof ik het allang wist, maar ik weet niet of ik het vol kan houden en trouwens, ik wil lekker roddelen.

‘Ik stond er ook van te kijken,’ beken ik. ‘En raad eens? Ze is totaal anders dan hij! Ze heet Nadine en ze is supernetjes en zakelijk. En ze moet niets hebben van zijn muziek en zijn gereis en alles wat hij belangrijk vindt. Het is bizar.’

‘Hmm,’ zegt Suze peinzend terwijl ze een doos met vesten uitpakt.

‘Ik zou niet weten wat die twee bindt,’ vervolg ik. ‘Maar uiteindelijk was het best leuk. Ik denk dat we vrienden worden.’

‘Hmm,’ zegt Suze weer. Ze stopt even met uitpakken en neemt me op. ‘Waar is je rockchick outfit gebleven, Bex?’

Ik heb vandaag mijn gedistreste tweedpakje niet aan, want...

Oké, ik geef het toe. Want toen ik wakker werd en het zag, dacht ik: Wat bezielde me? Ik zal het op de een of andere manier moeten ontstressen. Wat de laarzen betreft had Nadine een punt. Mijn voeten deden vandaag zo’n pijn dat ik ze niet had kunnen dragen. Niet dat ik dat aan Suze ga toegeven.

‘O,’ zeg ik schouderophalend. ‘Vandaag ga ik voor een andere stijl. Ik wissel het af.’

‘Nu je denkt dat Craig voor zakenvrouwen gaat, ga jij voor de zakelijke look?’ Suze kijkt me priemend aan en als het tot me doordringt wat ze bedoelt, snak ik naar adem.

‘Nee!’ zeg ik gekwetst. ‘Natuurlijk niet... Nee! Suze, wat bedoel je?’

‘Je weet heel goed wat ik bedoel,’ zegt Suze dreigend, en er valt een stilte tussen ons.

Ik dénk dat ik weet wat ze bedoelt.

Maar stel dat ze iets anders bedoelt?

Of nog iets anders?

‘Zeg op.’ Ik steek uitdagend mijn kin omhoog.

‘Je ex-vriendje komt opdagen en je zegt niets tegen Luke.’ Suze telt op haar vingers af. ‘Je kleedt je anders om indruk op hem te maken. Je gaat iets met hem drinken. Nu zeg je dat Craigs vriendin niets met hem gemeen heeft. Maar jij wel, Bex?’ Ze trekt bijna beschuldigend haar wenkbrauwen op.

Oké, ik weet inderdaad wat ze bedoelt en ze heeft het mis.

‘Hou op,’ zeg ik verontwaardigd. ‘Dat is níét wat... Zo was het helemaal niet.’

‘Wil je zeggen dat Craig geen oogje op je heeft?’ gaat Suze door. ‘Wil je zeggen dat hij niet met je flirtte?’

‘Ja!’ roep ik uit. ‘Dat is precies wat ik zeg. Als je het dan per se moet weten, ze hebben me allebei bijna de hele avond genegeerd. Ze hadden het veel te druk met Luke. Vooral Nadine. Ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Als iemand zich zorgen moet maken, ben ik het wel,’ voeg ik er nadrukkelijk aan toe. ‘Ik.’

‘Hmm,’ zegt Suze sceptisch.

‘Suze, wat insinueer je nou?’ Ik klink tegen wil en dank gekwetst. ‘Denk je echt dat ik een verhouding wil beginnen?’

‘Dat zeg ik niet,’ antwoordt Suze na een korte stilte. ‘Ik zeg alleen...’ Ze aarzelt. ‘Ik weet hoe zoiets kan gaan. Je moet oppassen.’

Ze kijkt me niet aan... en weer weet ik dat ze aan haar eigen vlaag van verstandsverbijstering van afgelopen zomer denkt.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ zeg ik waardig. ‘Mijn huwelijk loopt geen gevaar.’

We zwijgen allebei weer. Suze pakt nog steeds vesten uit en ik begin ze in het schap te leggen.

‘Dus, ga je naar Craigs kerstborrel?’ vraagt Suze na een tijdje, en ik voel een steekje schuldgevoel. Opeens snap ik het. Suze voelt zich buitengesloten. Dát is waar dit om gaat.

‘We gaan allemaal,’ zeg ik gedecideerd. ‘En Suze, je moet ook komen als we weer een afspraak hebben. O, en heb je zin om donderdag met me mee te gaan naar de Kerstbeurs?’ Het schiet me opeens te binnen. ‘Mam heeft afgezegd. Ik betaal wel voor een invalkracht voor de winkel. We kunnen het nichtje van Irene vragen, die doet het altijd graag. Ik trakteer.’

‘O, Bex,’ zegt Suze spijtig. ‘Dat had me heel leuk geleken, maar ik ben met een groot project bezig dat ik de komende dagen wil afmaken. Ik moet helaas nee zeggen.’

‘Wat voor groot project?’ Ik kijk haar verbaasd aan. Het is voor het eerst dat ik iets over een groot project hoor.

‘Gewoon... iets voor de winkel,’ zegt ze vaag. ‘Je ziet het vanzelf.’

‘Wat dan?’ dring ik aan.

‘Het is geheim. Je vindt het vast leuk,’ voegt ze er met een lachje aan toe. ‘Ik weet het wel zeker. Je zult er zelfs weg van zijn. Maar ik heb donderdag de hele dag nodig om het af te krijgen. Ik neem de hele dag vrij.’

‘Oké. Geen probleem.’

Ik denk even na. Wie zou ik dan kunnen vragen? Jess zit in-Oxshott en ze zou de Kerstbeurs toch niet op prijs stellen. Ze zou langs de kraampjes benen, de kraamhouders streng aankijken en zeggen dat ze geen kerstlichtjes in de vorm van chilipepertjes zouden moeten verkopen, maar dat ze kaarsen zouden moeten maken van gerecyclede chilipepertjes, of dat

ze gewoon in het donker zouden moeten zitten, zoals de natuur het bedoeld heeft.

Dan krijg ik een idee. Ik pak mijn telefoon en app Janice: *Hoi Janice! Heb je zin om donderdag met me mee te gaan naar de Kerstbeurs? Ik heb een kaartje over, Becky xxx*

Ik krijg vrijwel meteen antwoord: *O, kind, wat leuk! Heel graag! Ik verheug me er nu al op! Janice xxx*

Ze klinkt zo enthousiast dat ik gloei van genoeg. Ik had niemand beter kunnen vragen dan Janice. Ik ga haar op een lekkere lunch trakteren. Het wordt leuk!

Ik stuur je het elektronische toegangsbewijs en dan zie ik je daar. Jeej! Becky xxx

Net als ik mijn telefoon wil opbergen, krijg ik nog een appje van Janice: *Maar ga je dan niet met je moeder? Of heeft die het te druk in 'Shoreditch'? Janice xxx*

O, god. Moet je die aanhalingstekens zien. Dat zijn superkattige aanhalingstekens. Ik wil het niet nog erger maken tussen die twee, dus denk ik even na en stuur dan een opzettelijk vaag antwoord: *Ze had al wat! Geeft niet, het wordt leuk. Moet nu gaan! xx*

Terwijl ik mijn telefoon wegstop, werpt Suze een blik op haar horloge en loopt naar de deur om de winkel te openen, maar ik vind dat we nog niet zijn uitgepraat.

‘Suze, wacht,’ zeg ik in een opwelling en ze draait zich om.

‘Wat is er?’

‘Ik weet dat je het goed bedoelt,’ zeg ik ernstig. ‘Maar maak je geen zorgen. Ik ga geen verhouding beginnen met Craig.’

‘Als je het maar laat, oké?’ zegt ze fel. ‘Want het zou het hele kerstfeest bederven.’

Het kerstfeest bederven? Oké, al heb ik absoluut geen overspelige plannen, dit kan ik niet over mijn kant laten gaan.

‘Nee hoor,’ spreek ik haar tegen. ‘Geen mens zou er iets van merken.’

‘O, jawel,’ zegt Suze smalend. ‘Jij bent hopeloos in geheimen bewaren, Bex. Waarschijnlijk zou je met kerst de kamer in komen en zeggen: “Hoe vinden jullie mijn verhoudingsrok? Is hij niet geweldig?”’

Ik ga niet de moeite nemen daar iets op terug te zeggen.

De rest van de dag hebben we het druk in de winkel en we beginnen geen van beiden over Craig, dus ga ik ervan uit dat het onderwerp is afgesloten. We verkopen een stapel van Suzes zelfgemaakte fotolijstjes (speciale aanbieding), twee wandelstokken, een tweedjas, een paar manden en potten jam. In de middagpauze helpen Suze en ik Irene een mooie trui voor haar nicht in Amerika uit te zoeken, nadat ze op iets van vijfhonderd websites heeft gekeken, die ze allemaal open heeft gehouden, en de computer het bijna heeft begeven. (Ik had nooit gemerkt hoe besluiteloos Irene eigenlijk is.)

Maar dan, als we aan het eind van de dag met z’n allen naar buiten lopen, trekt Suze me terug en zegt zogenaamd achteloos: ‘O, Bex, ik wilde nog iets tegen je zeggen.’

Ze wacht tot Irene ruim buiten gehoorsafstand is, schraapt haar keel en kijkt me aan alsof ze niet weet waar ze beginnen moet.

‘Wat is er?’ vraag ik verwonderd.

‘Oké,’ ratelt Suze. ‘Het zit zo. Ik heb Craig gegoogeld om te zien wat voor soort man hij is.’

‘Suze.’ Ik kijk haar verontwaardigd aan. ‘Ben je daar nou nog steeds mee bezig?’

‘Ja, ik weet het,’ zegt Suze beschaamd. ‘Het gaat me niets aan. Maar goed, ik heb een interview gevonden en... Nou ja. Ik vind dat je het moet zien.’ Ze houdt me haar telefoon voor en ik kijk naar een onbegrijpelijke stroom tekst, geïllustreerd met een foto van Craig.

‘Dat is...’ Ik trek een gezicht. ‘Welke taal is dat?’

‘O, sorry, dat is het origineel,’ zegt Suze zonder met haar ogen te knipperen. ‘Het is in het Lets. Je moet het door Google Translate halen.’

‘Wat jij ongetwijfeld al hebt gedaan,’ zeg ik bits. ‘Omdat je een obsessieve stalker bent.’

‘Kijk nou maar,’ zegt Suze en nu laat ze me een vertaalde versie zien. ‘Ik heb stukjes gemarkeerd.’

Terwijl ik de telefoon van haar aanneem, vraag ik me plotseling af of hij mij heeft genoemd in het interview. O, mijn god! Stel dat hij zegt dat al zijn inspiratie te danken is aan zijn eerste liefde, Becky Bloomwood, en dat hij me nooit had moeten laten gaan? Stel dat ik beroemd ben in Letland?

Maar als ik naar het scherm tuur, zie ik nergens de naam Becky. Er springt wel een ander woord in het oog: *orgie*.

‘Orgie,’ zegt Suze, die ernaar wijst alsof ik niet kan lezen, en ik rol met mijn ogen naar haar.

‘Waar heb je het over? Suze, wat moet dit voorstellen? Heeft hij het over mij?’ flap ik eruit.

‘Nee,’ zegt Suze, ‘maar hij heeft het over genoeg andere dingen. Lees maar.’

Met een vertwijfelde zucht kijk ik weer naar het interview. Mijn blik valt op de ene gemarkeerde passage na de andere.

‘... geloof niet in monogamie,’ zegt Curton ... regelmatig te vinden in het sekspartycircuit in Moskou ... zijn huidige vriendin in een beruchte club leren kennen ... ‘experimentele seks is de enige manier’ ... ‘Sinds wanneer is een-op-een genoeg? Nooit,’ zegt hij met een lach...

Ik kijk op en vang Suzes blik. Het duizelt me een beetje.

‘Oké, hij leidt een wild leven,’ zeg ik zo nonchalant als ik kan. ‘Wat wil je nou zeggen?’

‘Misschien wil hij een wild leven met Luke en jou.’ Suze wiebelt suggestief met haar wenkbrauwen naar me. ‘*Met Luke en jou, Bex.*’

‘Wat...’ Dan dringt het tot me door waar ze naartoe wil. ‘Néé! Suze, je bent gestoord! Waar haal je het idee vandaan?’

‘Laten we de feiten op een rij zetten.’ Suze begint te ijsberen als een advocaat die een zaak bepleit. ‘Je vroeg je gisteravond

af wat Craig en zijn vriendin gemeen hadden. Ik heb Craig met jou zien flirten en hij is een lekker ding. Nu storten ze zich allebei op Luke. Het komt er dus op neer...' Ze laat even een stilte vallen voor het effect. 'Dat ze jullie allebéí willen.'

'Nee, niet waar,' zeg ik honend, maar Suze neemt geen notitie van me.

'Ik geef je op een briefje dat de bindende factor tussen Craig en zijn vriendin niets meer is dan seks. Multiplayerseks,' voegt ze er triomfantelijk aan toe.

'Multiplayerseks?' herhaal ik ongelovig. 'Heet dat zo?'

'Geen idee,' bekent Suze. 'Maar je snapt me wel. Ik wil wedden dat ze elkaar in een club hebben ontmoet en dat ze daaraan doen. En nu willen ze het met Luke en jou doen. Partnerruil. Multiplayer. Wat het ook maar is.'

'Onzin,' zeg ik met klem.

'Waar is die jacuzzi anders voor?' repliceert ze alsof ze een troefkaart op tafel smijt.

'De jacuzzi?' Ik gaap haar aan.

'Ja! De jacuzzi! Die is voor seksfeestjes! Wat zal Tarkie er wel niet van zeggen?' voegt ze er tobberig aan toe, opeens in haar rol van verhuurster. 'Je kunt hem vanaf de weg zien. Er komen vast klachten!'

Haar gezicht staat zo afkeurend dat ik wel moet grinniken.

'Oké, Suze,' zeg ik sussend. 'Als Craig ons uitnodigt voor een seksfeest, zal ik je waarschuwen, dan kun je de politie bellen.'

'Vind je het grappig?' zegt Suze. 'Wacht maar tot je daar bent en Craig zegt: "Waarom trek je niet iets makkelijk aan?" en dan komt Nadine erbij en die draagt al een sexy negligé en ze zegt: "Wauw, Becky, wat ziet dat er lekker uit," en ze begint je uit te kleden en... Nou ja.' Suze breekt haar zin af alsof ze haar fantasie nu een halt moet toeroepen.

'Je bent ziek!' Ik grijp naar mijn maag. 'Hou op!'

‘Ik heb een vooruitziende blik,’ zegt Suze zonder enige gêne. ‘Ik heb de seksuele spanning tussen Craig en jou gezién. Hij gaat Luke en jou in de jacuzzi uitnodigen voor multiplayerseks.’

‘Toevallig heeft hij dat al gedaan,’ beken ik. ‘Ons uitgenodigd in de jacuzzi, bedoel ik, níét voor multiplayerseks,’ verbeter ik snel, maar Suze wijst al triomfantelijk naar me, alsof dit alles bewijst.

‘Zie je wel!’

‘Nee, ik zie niets! Suze, mensen hebben jacuzzi’s! Ze hebben niet allemaal multiplayerseks!’ Ik vang Suzes blik en ze bijt op haar onderlip, alsof ze er opeens de grap wel van inziet.

‘Nou ja,’ zegt ze. ‘Je bent gewaarschuwd.’

‘Dank je wel,’ zeg ik pijnlijk beleefd. ‘En ik stel je bezorgdheid op prijs. Tot morgen.’

‘Verdring het maar, Bex,’ zegt Suze terwijl we de deur uit stappen. ‘Maar ik heb gelijk.’

Terwijl ik over de oprijlaan van Letherby Hall loop, neem ik ons gesprek nog eens door en barst in lachen uit. Nou ja, zeg. - Multiplayerseks. Suze is gek!

Hoewel...

Nee. Ophouden.

Maar nu kan ik er niets meer aan doen... Ik herinner me hoe Craig ons uitnodigde gisteren. Hoe dicht hij bij me kwam. Hoe hij zachtjes zei: ‘We gaan lekker in de jacuzzi en... we zien wel, oké? Alleen wij vieren, lekker onder elkaar.’

Hoe hij zijn hand op mijn arm legde. Hoe hij naar me keek, die indringende blik.

Ik bedoel... Hij wilde toch niet...?

Dat was toch niet...?

Nee, Becky. Natuurlijk niet. Doe normaal.

Van: Myriad Miracle

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Vragenlijst!

Hallo mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

We hopen dat het Myriad Miracle Training System™ goed bevalt!

Het is ons team opgevallen dat je trainingsactiviteiten tot nu toe in de categorie ‘verwaarloosbaar’ vallen.

Heb je problemen met het gebruik van ons interactieve-systeem?

Neem alsjeblieft contact op met ons behulpzame klantenserviceteam, zodat we je kunnen helpen met je instellingen en al je trainingsactiviteiten correct worden ingevoerd.

Debs

(ledenbegeleiding)

Maar het idee laat me niet los. Op donderdagochtend om halftien heb ik Minnie naar school gebracht en zit ik aan de keukentafel stof te knippen voor haar kerstspelkostuum, maar ik kan mijn aandacht er niet bij houden. Ik denk half: Concentreer je. En half: O, mijn god, ik heb nog nooit een kwartet gedaan.

Hoe werkt dat eigenlijk? Ik bedoel, wat is de logistiek? De verleiding is groot om *seksfeesten wat gebeurt daar?* te googelen, maar Luke zou binnen kunnen lopen en dan zou hij het verkeerd kunnen opvatten. Hier komt hij al, trouwens. Moet ik het aan hem vertellen?

Nee, want het klinkt krankzinnig. Het is ook krankzinnig.

‘Hoe gaat het?’ Hij kijkt naar de zee van donkerblauwe zijde op de tafel. ‘Ziet er goed uit.’

‘O, ja.’ Ik richt mijn aandacht met moeite weer op Minnies-kostuum. ‘Het gaat best goed. Dank je!’

Ik wil niet opscheppen, maar ik heb een prachtige stof gekozen voor Minnies kostuum. Het is weelderige, nachtblauwe zijde met gouden stippen. En oké, het was niet de goedkoopste optie, maar hoe vaak speelt je dochtertje nou een koning in het kerstspel van school? Ik heb er goudkleurig fluwelen lint bij gekocht en pailletten. Minnie zal er spectaculair uitzien.

‘Ik ben net het patroon aan het knippen,’ voeg ik er kordaat aan toe, als een echte costumière, en ik pak de schaar weer op. Ik zeg er niet bij dat het de tweede poging is. De eerste keer was het een compleet fiasco, maar deze keer heb ik spelden gekocht. Wat is dat handig! Had iemand me er maar eerder over verteld. Gelukkig had ik genoeg stof over. (Ik sloeg een beetje door in de stoffenwinkel en dacht dat ik een bijpassende jurk voor mezelf zou kunnen maken. Wat nu eerlijk gezegd iets minder waarschijnlijk lijkt.)

‘Ik ga koffie voor onderweg maken,’ zegt Luke. ‘Wil jij ook?’

‘Ja, graag,’ zeg ik afwezig terwijl ik doorga met knippen. Ik geniet van het metalige geluid waarmee de schaar door de stof snijdt. Het geeft me het gevoel dat ik een echte vakvrouw ben. Ik knip voorzichtig om de ronding van de mouw, kijk op en zie dat Luke vol genegenheid naar me kijkt.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Niets. Alleen, Minnie boft maar.’

‘O,’ zeg ik en ik voel een zachte gloed vanbinnen. ‘Tja, nou ja. Ik wil dat ze een zo mooi mogelijk kostuum krijgt. Al boft ze misschien ook niet,’ voeg ik er eerlijk naartoe. ‘Het kan ook een grote mislukking worden. Ik ben niet bepaald geniaal in al dat handwerkgedoe. Niet zoals Suze.’ Ik kan een diepe zucht niet bedwingen. ‘Je zou moeten zien wat zij maakt...’

‘Becky,’ onderbreekt Luke me vastberaden. ‘Jij bent jij. Andere mensen zijn andere mensen. Dit wordt een waanzinnig kostuum en Minnie wordt een waanzinnige koning. Moet ze ook tekst leren?’ vervolgt hij opeens belangstellend. ‘Moeten we met haar repeteren?’

‘Nee,’ zeg ik en ik schiet in de lach. ‘Ze moeten het zelf verzinnen. Juf Lucas is voor improvisatie. Ze denkt dat de kinderen er creatief van worden.’

‘Improvisatie?’ herhaalt Luke met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Is dat geen risicovolle strategie voor die leeftijdsgroep?’

‘Dat zou je denken. Tijdens de laatste repetitie schijnt een van de herders tegen zijn schaap te hebben gezegd dat hij het een pak op zijn donder zou geven als het niet opschoot.’

Luke lacht. ‘Nou, juf Lucas liever dan ik.’

Hij zet een kop koffie voor me neer, pakt zijn eigen meeneembeker (van bamboe, cadeautje van Jess) en geeft me een zoen. ‘Veel plezier op de Kerstbeurs vandaag.’

‘Komt goed!’

Ik kijk Luke na en als hij bijna bij de deur is, zeg ik in een opwelling: ‘Hé, Luke. Weet je, Craig en Nadine?’

‘Ja?’ Hij draait zich om en ik aarzel. Wat ik eigenlijk wil zeggen is: ‘Denk je dat ze een kwartet met ons willen in hun jacuzzi?’

Maar dat kan ik niet doen. Ik bedoel, het is absurd.

‘Niets,’ zeg ik ten slotte. ‘Alleen... Het was gezellig met ze.’

‘Ja.’ Hij knikt. ‘Het was leuk. Tot vanavond!’

De Kerstbeurs is in het Olympia en op weg erheen spreek ik mezelf in gedachten streng toe. Ik heb veel te veel tijd verspild met piekeren over Craig, seksfeesten en jacuzzi's. Het is allemaal onzin en het leidt me af van wat echt belangrijk is, namelijk dat ik het kerstfeest geef. En het is nu al over een maand. Ik moet me focussen.

In de metro blader ik een kersttijdschrift door om mezelf gerust te stellen, maar het werkt averechts. Er staan allemaal lastige vragen in waar ik geen antwoord op heb, zoals: waarom niet zelf je kerstslingers maken? en: waarom geen Scandinavisch dressoir vullen met feestelijk serviesgoed, klaar om de gasten te begroeten?

Ik zit al *Scandinavisch dressoir bezorging voor kerst* te googelen voordat het tot me doordringt dat we geen ruimte hebben voor een Scandinavisch dressoir en dat ik Luke er ook nooit van zal kunnen overtuigen dat we drie levensgrote pluchen rendieren moeten hebben om ervoor te zetten, net als in de fotoreportage. Ik moet met beide benen op de grond blijven, zeg ik resoluut tegen mezelf. Realistisch en praktisch zijn en nadenken over wat ik echt nodig heb.

En ja, oké, ik weet dat Kerstmis om familie en vrienden draait, maar de mijne blijken tamelijk veeleisend te zijn. Janice vraagt me telkens wat mijn ‘tafelthema’ is en ik blijf dubben. Zal ik voor Scandi gaan? Modern metallic? Schotse ruit? Telkens als ik een bladzij van het tijdschrift omsla en een nieuwe foto zie, denk ik: Ooo, dát ziet er mooi uit, en verwerp ik mijn vorige keuze.

Maar goed, ik heb een lijst die begint met *Tafelkleed, servetten, kaarsen*. Ik heb me voorgenomen vandaag een

thema te kiezen en daarbij te blijven. Ik ga me niet laten afleiden en ik ga geen nutteloze aankopen doen. Precies.

Maar o, gód. Als ik de immense hal in stap, kan ik niet anders dan me overdonderd voelen door de onovertroffen... feestelijkheid. Er zijn stands zo ver het oog reikt, allemaal versierd. Er zijn cadeaus en slingers en ballen en taarten en het wemelt al van de mensen, die allemaal een doel lijken te hebben. Ik app Janice: *Ik zie je zo in rij A* en stort me in de massa, ademloos van opwindning.

Het is allemaal leuk en aardig, je richten op wat je echt nodig hebt, maar soms weet je pas wat je nodig hebt als je het ziet. Ik bedoel, moet je die stand met kerstschorten zien! Ze zijn van rustiek linnen met snoezige prints van dingen als hulstbladeren en roodborstjes. Ik móét een hele gezinsset hebben. We kunnen toch vast een beter feest geven als we bij elkaar passende kerstschorten hebben?

Ik neem de tijd om alle verschillende ontwerpen te bekijken en kies dan hulst voor mezelf, roodborstjes voor Minnie en tulbanden voor Luke. Als je er drie koopt, krijg je korting, wat nog beter is, en als ik wegloop met mijn linnen tas, voel ik dat ik een verende tred heb. Het is begonnen!

In de volgende stand verkopen ze taartetagères van tweedehands serviesgoed. Ik wist ook niet dat ik die nodig had, maar ik moet er beslist een hebben.

‘Zal ik hem naar de afhaalbalie sturen?’ vraagt de standhouder bij het afrekenen en ik kijk hem stralend aan.

‘Ja, graag!’

Het wordt steeds beter. Ik hoef dat rotting niet mee te zeulen. Het is hier fantastisch.

Terwijl ik mijn afhaalbon aanneem, vang ik een glimp van Janice op in de massa en zwaai verwoed naar haar.

‘Becky!’ Ze haast zich naar me toe in een jas met een bontkraag en een ceintuur die van mam is geweest en met een nieuwe, afstotelijk mauve lippenstift op.

‘Janice!’ jubel ik en ik geef haar een zoen. ‘Is het niet super? Heb jij al iets gekocht?’

‘Ja!’ Ze houdt haar tas naar me op. ‘Eetbaar bladgoud en sinaasappelschil in een jasje van chocola. En ik heb een fantastische kerstkrans gezien, gemaakt van rode kerstklokjes.’

Goh. Zal ik rode kerstklokjes als thema nemen? Net als ik Janice wil vragen waar ze die krans heeft gezien, valt het me op dat ze telkens verlangend naar een horecapleintje kijkt, dus zeg ik: ‘Zullen we eerst even bijtanken met koffie en een taartje?’

‘Wat een goed idee!’ roept ze uit en ze drijft me naar een lege tafel. Binnen de kortste keren hebben we allebei een cappuccino en een kersttaartje en zit ik tevreden naar de kerstdrukke om me heen te kijken.

‘Nou, dank je wel voor de uitnodiging, Becky,’ zegt Janice. ‘Al verbaast het me dat je moeder niet kon, zoals ik al zei.’

‘O, nou ja,’ zeg ik omzichtig. ‘Je weet wel. Zo gaat dat soms.’

‘Ze heeft het de laatste tijd wel heel druk,’ zegt Janice zonder me aan te kijken. Ik zie de gedachten over haar gezicht trekken en begin me ongerust te maken.

‘Ja,’ zeg ik behoedzaam. ‘Heb je haar de laatste tijd nog gezien?’

‘Niet echt,’ zegt Janice. ‘Ze heeft het te druk met haar nieuwe leven, toch? In dat beroemde “Shoreditch”. Ze deelt de hele tijd opschepperige foto’s op WhatsApp. Ze is ons in Oxshott helemaal vergeten.’

Ze bet haar neus met een tissue, maar ik weet niet of ze van streek, boos of allebei is.

‘Mam zei dat ze je voor van alles zou uitnodigen,’ zeg ik. ‘Heeft ze dat niet gedaan?’

‘Ze heeft ons voor een poëzieavond gevraagd,’ zegt Janice na een korte stilte. ‘En ze had het over de een of andere danscursus. Maar we zijn niet gegaan.’

‘Waarom niet?’ zeg ik verbaasd.

‘Ach, kind, dat is niets voor ons,’ zegt Janice geëmotioneerd. ‘Het zijn allemaal jonge mensen daar. Ze hebben een andere

kijk op de dingen. Al dat nieuwe eten en die nieuwe woorden en nieuwe manieren van leven... We zouden er nooit bij kunnen horen, Martin en ik. Wij zijn niet van de “ambachtelijke gin”.’

‘Jawel!’ zeg ik bemoedigend. ‘Jullie kunnen er wel bij horen!’

‘Zo zijn we niet, kind.’ Janice lijkt heel zeker van haar zaak. Ik weet niet wat ik zeggen moet. ‘Maar gelukkig heb ik een nieuwe vriendin in Oxshott,’ voegt ze er afstandelijk aan toe. ‘Ze heet Flo. We drinken tegenwoordig koffie na de zumba. Zeg dát maar tegen je moeder.’

Ik kijk haar ontzet aan. Dit is nog erger dan die kattige appjes. Hebben Janice en mam echt ruzie? Dat bestaat niet. Ze waren voor mijn geboorte al vriendinnen. Als zij uit elkaar gaan, kom ik uit een gebroken gezin!

‘Janice...’ begin ik, maar ik weet niet hoe het verder moet. Ik kan niet namens mam spreken. Ik weet niet hoe ik het goed kan maken. Ik weet alleen dat dit niet deugt.

‘Maar goed,’ zegt Janice kordaat voordat ik iets kan bedenken. ‘Laten we het er niet meer over hebben. Hoe gaat het met de voorbereidingen voor het kerstfeest, Becky? De make-up voor de feestmake-overs is bezorgd, dus dat kan al afgevinkt worden, al hebben ze de verkeerde highlighterstick gestuurd, dat geloof je toch niet...’

Terwijl zij doorpraat over al haar online bestellingen, kom ik tot bedaren. Ik sla door. De vriendschap tussen Janice en mam kan helemaal niet kapot! Daarvoor zijn ze al veel te lang bevriend. Het is maar een ruzietje. Ik bespreek het met mam en dan is het allemaal zo weer...

Wacht eens even. Wat was dat? Ik zie iets zilverkleurigs uit de shopper van een vrouw piepen. Is dat de must-have kerstlama?

Ik tuur er verwoed naar, maar even later is de vrouw weer in de massa opgegaan. Misschien was het maar wat glitterfolie. Ik richt mijn aandacht schuldbevestigend weer op Janice, die het nu over iets anders lijkt te hebben.

‘Hoe haalt hij het in zijn hoofd!’ foetert ze. ‘Ik bedoel, jý moet toch begrijpen dat ik boos werd, Becky.’

‘Eh, sorry, Janice,’ zeg ik. ‘Dat laatste ontging me even. Wat zei je?’

Janice slaakt een zucht. ‘Ik vertelde dat Martin een zootje had gemaakt van mijn cadeaukast. Al mijn etiketten eraf gescheurd, al mijn lijstjes weg... Wat moet ik nu?’

‘Heb je nu al etiketten op je cadeaus geplakt?’ zeg ik verbaasd. ‘Dat is wel heel efficiënt.’

‘Ik doe de etiketten elk jaar op tweede kerstdag, kind,’ zegt Janice.

‘Op tweede kerstdag?’ Ik gaap haar perplex aan.

‘Terwijl we *Oklahoma* zitten te kijken,’ zegt Janice knikkend. ‘Op eerste kerstdag pakken we de cadeaus uit.’ Ze telt op haar vingers af. ‘Op tweede kerstdag plak ik er etiketten op en berg ze op in de cadeaukast. Het jaar daarop verdeel ik ze weer en pak ze opnieuw in. Dat is mijn systeem, kind. En dat wéét Martin.’

Ze verdeelt ze weer?

‘Bedoel je... dat je de cadeaus weer weggeeft?’

‘Ja, natuurlijk, kind.’ Janice lijkt het een vreemde vraag te vinden. ‘Dat doet iedereen.’

‘Iedereen geeft een páár dingen door. Geef jij alles wat je krijgt opnieuw weg?’

Janice nipt peinzend van haar cappuccino en zegt dan: ‘Geen bederfelijke waar.’

‘Maar verder alles? Verder geef je álles weer weg?’

‘Logisch toch?’ zegt Janice afwerend.

‘O, mijn god, Janice.’ Ik kijk haar met grote ogen aan. ‘Je bent een doorgeefjunk! Ik had geen idee.’

‘Ik doe heel voorzichtig, Becky,’ zegt Janice een beetje schaapachtig. ‘Ik draag katoenen handschoenen en ik check

altijd op gebruikssporen en slijtage. Niemand krijgt een inferieur cadeau.'

De implicaties van deze ontdekking beginnen in volle omvang tot me door te dringen. Ik wist al dat Janice er graag 'vroeg bij' is met haar kerstkaarten, wat inhoudt dat ze ze op de dag vóór Kerstmis voor de halve prijs inslaat, ze op 1 januari schrijft en ze de rest van het jaar in een la laat liggen, maar dit is nog erger.

'Wil je zeggen dat al die cadeaus die ik je in de loop van de jaren heb gegeven regelrecht in een kast zijn verdwenen en daarna weer zijn weggegeven?' Mijn stem verraadt dat ik me gekwetst voel.

'O, kind toch.' Janice geeft een klopje op mijn hand. 'Ik ben er echt blij mee. Elk cadeautje dat ik krijg, scheelt me het jaar daarop een aankoop, snap je?'

'Maar daar zijn cadeautjes niet voor! Hoe zit het met dat *Make-up Manual* van Bobbi Brown dat ik je heb gegeven?'

'Dat is naar mijn zus Anne gegaan,' bekennt Janice.

'En die cocktailshaker?' Ik kijk haar teleurgesteld aan. 'Heb je niet één cocktail gemaakt?'

'Aha,' zegt Janice, die triomfantelijk een vinger opsteekt. 'Dát was een geslaagd cadeau. We hebben het aan Martins niet Judy gegeven. Ze gebruikt hem heel vaak!'

Dat kan best, denk ik een beetje wrokkig, maar ik wilde niet dat Martins niet Judy hem zou gebruiken, ik wilde dat Janice en Martin hem zouden gebruiken. (Trouwens: geen wonder dat haar make-uptechniek niet is verbeterd.)

'Janice, mensen geven je cadeaus omdat ze dat willen,' zeg ik ernstig. 'Omdat ze van je houden. Ze willen dat je blij bent met hun cadeaus. Cadeaus zijn blijdschap en liefde, niet zomaar kastvulling.'

'Weet ik wel, Becky.' Ze glimlacht verontschuldigend naar me. 'Ik weet dat ik mijn cadeautjes zou moeten gebruiken, maar ik ben nu eenmaal praktisch ingesteld.'

Ik ga haar geen preek geven, want je kunt er niets aan doen als je een doorgeefjunc bent, toch? Het zal wel iets genetisch zijn waar ze nog eens wetenschappelijk onderzoek naar gaan doen. Maar dit jaar, neem ik me heilig voor, geef ik Janice iets wat ze niet door kan geven. Bederfelijk luxe-eten, misschien. O, misschien een kreeft. Ik moet wel grinniken bij het idee dat ik Janice een levende kreeft aanbied en ze vraagt prompt: ‘Wat is er?’

‘Niks.’ Ik zet mijn kop neer. ‘Kom op, shoppen!’

We zetten koers naar de afdeling levensmiddelen, die het immense voordeel heeft dat ze er van alles weggeven. Bij elke stand kun je iets proeven, van fudge tot tulband tot kerstwodka.

‘Is kerstwodka een ding?’ vraag ik weifelend aan Janice, maar ze heeft al twee proefcupjes voor ons gepakt.

‘Natuurlijk, kind!’ zegt ze terwijl ze haar cupje achteroverslaat. ‘Kijk maar, er zit glitter op de fles. Zullen we alle smaakjes proeven? Ze hebben citroen. En kaneel!’

Eigenlijk geeft wodka best een kerstgevoel, zolang het maar naar kaneel smaakt en je meezingt met Mariah Carey terwijl je het drinkt. We vervolgen met kerstgin en dan traditionele ‘kerstmede’ en dan gaat Janice terug en vraagt om een tweede ronde. Als ik niet ingrijp, blijft ze de hele dag bij de drankafdeling.

‘Janice,’ zeg ik ten slotte. ‘We moeten verder! We proberen de glühwein wel een andere keer, oké?’

Terwijl ik aan haar arm trek, valt mijn oog op een standje met gerookte zalm, dat toevallig op mijn lijst staat. Er is een enorm lange rij, wat een goed teken is, dus sluit ik snel aan. Net als ik mijn nek uitstrek om het bord met de uitleg over roken op appelhout te lezen, zie ik vanuit mijn ooghoek weer een zilveren flits. Ik draai me hoopvol om...

En het is hem! De must-have zilveren lama! Hij hangt aan het handvat van een buggy met een kind erin en ik durf te wedden dat zijn moeder die lama hier heeft gekocht.

Deze keer zal hij me niet ontglippen.

‘Janice,’ zeg ik gejaagd, ‘wil jij alsjeblieft gerookte zalm voor me kopen? Hier heb je mijn pas.’ Ik geef haar mijn pas en voeg er fluisterend aan toe: ‘Mijn pincode is 4657. Betaal maar, wat het ook kost. Ik moet even snel iets anders kopen.’

‘Natuurlijk, kind!’ zegt Janice vriendelijk. ‘Hoeveel? Ik weet niet wat de prijzen zijn...’

‘Geeft niet, als je maar veel koopt. Of kijk in elk geval of er een speciale aanbieding is.’ Ik zie Janice ademhalen om nog iets te vragen en voeg er snel aan toe: ‘Dank je wel!’ Dan haast ik me de menigte in. Ik moet en zal die lama vinden.

Ik worstel me langs groepen mensen en dan zie ik de moeder met de buggy. En daar is hij! De zilveren lama aan het fluwelen lusje. Hij heeft lang glitterhaar en op zijn zijkant staat in prachtige letters WORLD PEACE geborduurd. Ik begrijp wel waarom het de must-have versiering van dit jaar is.

‘Pardon!’ hijg ik terwijl ik een hand op de schouder van de vrouw leg, die zich geschrokken omdraait.

‘Ja?’

‘Hebt u die hier gekocht?’ Ik wijs naar de lama.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Die stand daar.’ Ze wijst naar de verste hoek van de hal.

‘Ontzettend bedankt,’ zeg ik terwijl ze de buggy een duw geeft. ‘Het is de must-have versiering dit jaar, weet u!’ voeg ik er over mijn schouder aan toe. ‘Overal uitverkocht! Bijna nergens te krijgen!’

Terwijl ik me in de aangewezen richting haast, krijg ik een app binnen.

Wil je op eiken, op appel of koud gerookt? Janice xxx

Ik denk snel na en antwoord: *Maakt niet uit. Appel misschien? B x*

Dan hol ik door, maar mijn telefoon gaat en ik zie op mijn scherm dat het Janice is.

‘Hoi Janice,’ hijg ik. ‘Alles goed?’

‘Er is een speciale aanbieding, kind!’ zegt ze triomfantelijk. ‘Ze hebben grootverpakkingen van twintig, dertig of veertig pond. Ik weet wel dat je hebt gezegd dat het niet uitmaakt wat het kost, maar ik vind dat ik die beslissing niet kan nemen...’

‘Dertig, graag,’ kap ik haar snel af. ‘Perfect! Heel erg bedankt.’

Ik ren zo snel mogelijk door en ben bij de volgende hoek als er weer een app van Janice binnenkomt: *Sorry, mijn fout, dertig hebben ze niet van de op appelhout gerookte, Janice x*

Nou ja, zeg. Alsof iemand het verschil nog proeft na een paar cocktails. Ik wil mijn ergernis niet laten merken en app: *Neem maar wat je wilt. Heel erg bedankt, Janice, ik stel het op prijs!!! B x*

Het gangpad voor me is wonderbaarlijk genoeg leeg, dus zet ik het op een rennen en kijk niet als ik weer een app binnenkrijg. Het zal wel een onzinvraag over de verpakking zijn of zo. Janice zal zelf moeten beslissen.

Ik ben aan de andere kant van de hal, kijk verwilderd om me heen... en daar is-ie! Hij hangt aan de zijkant van een stand: een zilverkleurige lama met in het roze WORLD PEACE op zijn flank. Jeej!

Ik kom weer op adem, loop naar de stand en lach stralend naar de vrouw erachter, die poeslief teruglimlacht terwijl ze haar bril met gouden montuur poetst. Ze heeft een sleutelkoord met een kaartje om haar nek en ik zie dat ze Yvonne Hanson heet.

‘Hallo Yvonne!’ begroet ik haar. ‘Mooie stand.’

‘Dank je,’ zegt ze zelfingenomen. ‘Ik doe mijn best. Wat kan ik voor je doen?’

‘Mag ik alsjeblieft zo’n zilveren lama?’ vraag ik. Ik doe mijn best om niet te hebbertig te klinken. ‘Of eigenlijk... een paar? Of eigenlijk... de hele voorraad?’

‘De lama is jammer genoeg uitverkocht,’ zegt Yvonne minzaam terwijl ze haar bril weer opzet. ‘Het spijt me.’

Uitverkocht? Maar er hangt er een recht voor mijn neus.

‘Mag ik die alsjeblieft?’ vraag ik beleefd wijzend.

‘O.’ Ze fronst haar voorhoofd. ‘Nee, dat kan helaas niet. Dat is een showmodel.’

Ik kijk haar lichtelijk verbijsterd aan. ‘Maar ze zijn uitverkocht.’

‘Precies.’ Ze knikt instemmend. ‘Dat zei ik al. Uitverkocht.’

‘Dus... kan ik die dan niet kopen?’

‘Dit is een showmodel,’ zegt ze langzaam en duidelijk. ‘Ter-demonstratie.’

‘Ik snap het niet,’ zeg ik zo geduldig als ik kan. ‘Als hij uitverkocht is, hoef je hem toch niet meer te demonstreren?’

‘Jawel, want hij maakt onderdeel uit van het assortiment.’ Ze glimlacht. ‘Hij is heel gewild.’

‘Maar niemand kan hem kopen!’ roep ik gefrustreerd uit. ‘Hij is uitverkocht! Dus dit is misleidend. Je lokt mensen naar je stand als een luchtspiegeling in de woestijn! Je speelt met de hoop van de mensen! Is dat eerlijk? Is dat rechtvaardig? Is dat humáán?’

Het dringt met een schok tot me door dat ik luider ben gaan praten en dat een paar mensen me aangapen, onder wie Yvonne, die een nogal starre glimlach heeft gekregen.

‘De lama is helaas uitverkocht,’ zegt ze beleefd, alsof ze het gesprek opnieuw begint. ‘Wil je anders een schildpad? Snoezige lovertjes, heel gewild.’

Ik kijk even naar de met lovertjes bezette schildpad, die niet aan de lama kan tippen, en richt mijn blik weer op Yvonne. Ik zwijg even. Ik ben geen wraakzuchtig mens, maar Yvonne is me tegen gaan staan, met haar gouden brilmontuur en haar machtsmisbruik.

‘Mag ik de lama even zien, alsjeblieft?’ vraag ik uiteindelijk.

Yvonne knijpt haar ogen tot spleetjes, maar ik zie dat ze geen reden kan bedenken om te weigeren en ten slotte zegt ze: ‘Natuurlijk.’ Ze pakt hem van zijn spijker en zet hem voor me

op de kraam met de woorden: ‘Hij is uitverkocht, zoals ik al zei.’

‘Natuurlijk,’ zeg ik net zo beleefd als zij. ‘Ik heb er alle begrip voor dat hij uitverkocht is en dat je me deze niet kunt verkopen, ook al heb ik hem hier in mijn handen. Het is volkomen logisch.’

Yvonne zegt niets terug, maar als ik een blik op haar werp, zie ik het van haar gezicht spatten: we zijn vijanden.

‘Hij is snoezig, hè?’ zeg ik terwijl ik zachtjes over het zilverkleurige haar aai. ‘Heel mooi. Hoe sterk zouden die franjes zijn?’ Ik haal mijn vingers een paar keer door de metallic haren... en breek er dan weloverwogen een af. Zogenaamd geschrokken roep ik uit: ‘O nee, nou heb ik hem stukgemaakt. Wat stom van me!’

‘Wat?’ Yvonne probeert de lama weg te grissen, maar ik trek hem weg en zet grote ogen op.

‘Wat een verschrikkelijk ongeluk! Mijn verontschuldigen. En nu hij beschadigd is, kun je hem natuurlijk niet meer demonstreren, dus ik móét hem wel kopen, om je schadeloos te stellen.’ Ik kijk haar onschuldig aan. ‘Voor de volle prijs natuurlijk. Ik sta erop.’

‘Ik vind hem er niet beschadigd uitzien,’ zegt een dame op leeftijd die net naast me is komen staan, maar Yvonne en ik besteden geen aandacht aan haar. Dit is een strijd van vrouw tegen vrouw.

‘Wat kost hij?’ vraag ik terwijl ik naar mijn portemonnee reik, maar Yvonne zegt niets. Als ik opkijk en haar ogen triomfantelijk zie schitteren, krijg ik een bang vermoeden.

‘O, ik zou nooit een beschadigd artikel verkopen,’ zegt ze met een mierzoete glimlach. ‘Nu kan ik hem niet meer als showmodel gebruiken, helaas. Wil je hem me geven, alsjeblieft? Ik heb liever geen beschadigde waar in de stand, dat is slecht voor mijn goede naam.’

Ze steekt haar hand uit en ik kijk haar kwaad aan, zoekend naar een repliek, voordat ik haar onwillig de lama teruggeef.

‘Hij ziet er prima uit!’ zegt de dame op leeftijd, maar we geven allebei geen krimp. Ongelooflijk dat Yvonne me te slim af is geweest.

‘Kan ik hem niet als beschadigde waar kopen?’ doe ik een laatste poging. ‘Je wilt beschadigde artikelen toch niet zomaar weggooien?’

‘Maar hij is niet beschadigd!’ zegt de dame op leeftijd verbijsterd.

‘Ik hou in juni een verkoop van beschadigde artikelen,’ bijt Yvonne me toe op een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Kijk maar op mijn website als je meer wilt weten.’

Ze legt de lama in een kartonnen doos, werpt me een zegevierende blik toe en plakt de doos met plakband dicht om het af te maken.

‘Oké dan. Nou, fijne kerstdagen,’ zeg ik sarcastisch. Ik hoop dat ze de onderliggende boodschap opvangt: niet dat je die verdient.

‘Jij ook!’ antwoordt ze luchtig, waarmee ze duidelijk bedoelt: ik heb gewonnen, dus het boeit me niet wat je denkt. Ze richt zich tot de dame op leeftijd. ‘Kan ik u helpen?’ Ik werp een laatste verbolgen blik op haar en loop weg. Kerstinkopen doen is oorlog. Oorlog is het.

Net als ik Janice wil appen om te vragen waar ze is, hoor ik haar vrolijke stem roepen: ‘Becky, daar ben je eindelijk. Goed nieuws, kind! Ik heb de gerookte zalm gekocht en kersttaartjes besteld én ik heb wat kerstbrandewijn voor ons!’

Ze biedt me een cupje aan en ik gris het zo’n beetje uit haar hand. Als je een aanvaring hebt gehad met een bureaucratische despoot, is kerstbrandewijn het enige wat erop zit.

‘Heerlijk,’ zeg ik en ik sla het cupje achterover. ‘Net wat ik nodig had. Kom, dan gaan we er nog een halen.’

Van: malcolm@christmaswholesale.co.uk

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Kerstlamacrisis

Beste mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Dank u voor uw e-mail.

Het spijt me te horen dat u geen zilveren kerstlama hebt kunnen kopen. Helaas hebben we ze niet meer op voorraad op het hoofdkantoor, want het artikel is erg gewild gebleken.

Ik wens u veel succes met uw kerstversieringen en adviseer u de bijgevoegde catalogus van onze volledige collectie boomdecoraties door te nemen.

De beste wensen voor de feestdagen.

Met vriendelijke groet,

Malcolm

Van: malcolm@christmaswholesale.co.uk

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Kerstlamacrisis

Beste mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Dank u voor uw e-mail.

Ik kan u verzekeren dat we niet opzettelijk een voorraadge van de zilveren kerstlama's achterhouden in een poging een 'speculatieve zeepbel' te creëren.

We spelen dus ook geen 'gevaarlijk spel', zoals u het noemt. We zijn het ook niet met u eens dat onze handelwijze 'bedreigend is voor de economie en tot een wereldwijde ravage zal leiden'.

De beste wensen voor de feestdagen.

Met vriendelijke groet,

Malcolm

Berichten

KERSTFEEST!

Martin

Becky, mijn rug speelt op, dus mag ik mijn orthopedische kruk meenemen op eerste kerstdag?

Becky

Natuurlijk!

Jane

Martin, wat vervelend van je rug! Bij ons in de straat in Shoreditch zit een fantastische nieuwe kliniek, het Tantrisch Rug Collectief. Zal ik een afspraak voor je maken?

Janice

Wij in Oxshott hebben liever bevoegd medisch personeel, meid.

Jane

Wat wil je daarmee zeggen, Janice?

Janice

Niets, Jane.

Jane

O, jawel.

Janice

Nee, echt niet. Wat wil jij zeggen?

Martin

Dames, dames.

Janice

Hou je erbuiten, Martin.

O, mijn god. Mijn hóófd.

Het bonst als een gek. Ik heb een zonnebril moeten opzetten. Die kerstbrandewijn heeft me de das omgedaan. Het kan ook de kerst-pina colada zijn geweest die Janice bij een stand had opgeduikeld. Wat bezielde haar? (Het was trouwens zo zalig dat ik een fles heb besteld.)

Ik ben door mijn Black Friday-wekker heen geslapen en heb dus geen enkel online koopje kunnen binnenhalen, en nu moet ik me haasten. Nog erger: ik heb net een blik op mijn aankopen van gisteren geworpen... en ik ben zwaar uit de bocht gevlogen.

Wat ik van plan was te kopen:

Tafellaken

Servetten

Kaarsen

Cadeaupapier

Wat ik heb gekocht:

Kerstschorren voor het hele gezin

Etagère voor kersttaartjes

Gerookte zalm

Kerst-pina colada (een fles)

Kerstmojito (twee flessen)

Opblaasbare maretakkrans

Twaalf kerstballen die ‘Jingle Bells’ spelen

Vilten kerstboom met vilten zuurstokken (snoezig)

Witte kerstboom met ledlampjes en strasversieringen (adembenemend, ik bedoel, echt iedereen bleef staan om ernaar te kijken)

Papier-machékerstboom bedekt met in rood folie verpakte chocoladesterren (hoe kun je geen kerstboom bedekt met rode

glimmende chocoladesterren kopen?)

Dat zijn dus drie kerstbomen. En ik heb ook al een gigantische Noorse fijnspar besteld, die ik niet kan afzeggen omdat Luke telkens beweert dat de geur van de boom zijn favoriete onderdeel van kerst is. En ik moet nog een ecoboom voor Jess hebben.

Dat zijn dus... vijf kerstbomen in totaal.

Ik hou even op met mijn haar borstelen om diep na te denken. Kan ik vijf kerstbomen hebben? Ik probeer me voor te stellen dat ik Luke vertel dat we vijf kerstbomen hebben en bijt op mijn onderlip. Het klinkt gewoon... nou ja. Vrij veel.

Kan ik ze niet een beetje door het huis verspreiden, zodat het niemand opvalt?

Of... yes! Ik zeg dat het geen kerstbomen zijn. Ik noem de echte onze kerstboom en de andere kunnen 'kerststruiken' zijn. Ik heb kerststruiken. Geniaal. En...

O, god, moet je zien hoe laat het is. Ik moet opschieten.

Gelukkig is het een heldere, frisse dag met zo'n onwezenlijke, stralend blauwe winterlucht, dus niemand vindt het gek dat ik een zonnebril opheb als ik Minnie bij school afzet. En tegen de tijd dat ik naar Letherby Hall loop, voel ik me weer een beetje mens. Zolang niemand een hard geluid maakt...

'Stop! Bex, wacht!' Ik schrik op uit mijn gepeins en zie Suze verwoed wuivend op me afkomen.

'Sst!' Ik krimp in elkaar. 'Zachtjes! Wat is er? Waar is de brand?'

'Nergens!' hijgt Suze. 'Maar ik wil je de verrassing laten zien!'

O, god, de verrassing. Die was ik vergeten. Het zal wel gewoon een nieuwe manier zijn om de handtassen te etaleren of zo, maar ik moet Suze steunen, dus haal ik ergens de energie vandaan om naar Suze te glimlachen en te zeggen: 'O ja! Spannend! Laat zien!'

‘Oké, ogen dicht,’ zegt Suze opgewonden. ‘Wedden dat je het nooit raadt...’

Ik doe mijn ogen dicht (wat best een opluchting is) en laat me door Suze de winkel in leiden, waarbij ik over de drempel struikel.

‘Tadaa!’ roept ze en als ik verdwaasd mijn ogen opendoe, zie ik een groot bord met de tekst: *Thank Sprygge It’s Friday!*

Ik staar er een paar tellen confuus naar. Is dit een bizarre katerhallucinatie?

‘Wa-wat?’ pers ik er ten slotte uit.

‘Kijk dan!’ Suze gebaart enthousiast naar de toontafel eronder. ‘Moet je zien!’

Ik laat gedwee mijn blik zakken naar de toontafel, waarop een gloednieuw bordje staat met de tekst: EXCLUSIEF – NIEUWE SPRYGGECOLLECTIE. Er ligt een stapel wenskaarten op waarop in vette letters staat: SPRYGGE KERSTMIS! Ernaast ligt een kussen met de opdruk: DON’T WORRY, BE SPRYGGE. Er staat een rij bekers met de aansporing: SPRYGGE ON en een mand met sleutelhangers met daarop #SPRYGGE.

Ik kan geen woord uitbrengen, maar Suze lijkt het niet te merken.

‘Het is ons nieuwe sprygge-assortiment!’ jubelt ze. ‘Daar heb ik in het geheim aan gewerkt. O, Bex, het is zo populair. Het vloog de winkel uit gisteren!’ Dan schiet haar iets te binnen. ‘Maar je moet wel opschrijven wat “sprygge” precies betekent,’ vervolgt ze, ‘want de klanten vroegen er gisteren naar en Irene en ik wisten het niet meer zo goed. Het is iets met blij zijn, toch?’ Ze kijkt me vragend aan. ‘Iets in die trant? Ik heb het gegoogeld, maar kon niets vinden.’

‘O, Becky, daar ben je!’ zegt Irene, die gejaagd naar me toe komt. ‘Zeg je nou “sprugge” of “sprigge”? Je moet ons Noorse les geven! Het is een doorslaand succes,’ voegt ze eraan toe. ‘Zo nieuw. Zijn wij de eerste spryggeleveranciers in het Verenigd Koninkrijk?’

‘Dat moet haast wel,’ zegt Suze handenwrijvend. ‘Er waren zoveel klanten die zeiden dat ze er nog nooit van hadden

gehoord!’

‘We zijn voorlopers,’ zegt Irene knikkend. ‘Becky weet altijd wat de nieuwe trends zijn.’

‘Ja, Bex heeft een neus voor nieuwe dingen,’ zegt Suze vol-overtuiging. ‘Ze is een echte trendsetter.’

Ik word een beetje misselijk en het komt niet alleen door de kerstbrandewijntjes.

‘Suze...’ begin ik, maar de woorden besterven me op de lippen. Ik weet niet hoe ik het haar moet vertellen. O, god. Ik kán het haar niet vertellen.

Maar het moet. Hoe dan ook.

‘Suze, kom eens.’ Ik trek haar mee, weg van de spryggetafel, naar een hoek op veilige afstand van Irene.

‘Suze, luister,’ zeg ik radeloos. ‘Ik heb sprygge verzonnen.’

‘Hè?’ Ze kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Ik heb sprygge zelf bedacht om dat verwaande mens dwars te zitten. Ik heb het gewoon uit mijn duim gezogen. Het is geen echt woord.’

Ik zie het langzaam dagen op Suzes gezicht.

‘N-nee,’ stamelt ze. ‘Wil je zeggen...’ Haar blik flitst een paar keer naar de spryggetafel en weer terug. ‘Bedoel je... O, mijn god.’ Ze slikt. ‘Bex, je maakt een grapje.’

‘Nee,’ zeg ik wanhopig. ‘Sorry.’

‘Maar je hebt er een hele verhandeling over gehouden! Je was heel overtuigend! We dachten allemaal dat het echt waar was!’

‘Ja! Ik was wel van plan je te vertellen dat ik het had verzonnen, maar...’ Ik krijg een denkrimpel in mijn voorhoofd, zo hard vraag ik me af waarom ik het niet heb verteld... en dan weet ik het opeens weer. ‘Craig kwam binnen en toen ben ik het vergeten,’ beken ik beschaamd.

Suze kijkt strak naar de spryggetafel. Ik zie aan haar ogen dat de gedachten door haar hoofd buitelen, en niet op een

positieve manier.

‘Ongelooflijk dat je zoiets verzint,’ zegt ze. ‘Hoe kón je?’ Ze kijkt me verwijtend aan.

‘Ik wist niet dat je een stapel kussens met “Don’t worry, besprygge!” erop ging maken!’ verdedig ik mezelf. ‘Hoe had ik dat kunnen voorzien?’

‘Maar dan is dit misleidend!’ zegt Suze, die geagiteerd om zich heen gebaart. ‘We hebben tegen iedereen gezegd dat het iets Noors is! Dat is een strafbaar feit! We kunnen een proces aan onze broek krijgen! We moeten de hele collectie vernietigen.’ Ze laat haar hoofd in haar handen zakken en ik word overspoeld door schuldgevoel.

‘Suze, rustig maar.’ Ik sla mijn armen om haar schouders. ‘We krijgen geen proces aan onze broek.’

We kijken allebei op als de eerste klanten van de dag binnenkomen: twee vrouwen van middelbare leeftijd. Ze lopen regelrecht naar de spryggetafel en ik hoor ze enthousiaste uitroepen slaken.

‘Ik moet gaan zeggen dat het allemaal nep is,’ zegt Suze mismoedig.

‘Suze, niet doen!’ zeg ik in een opwelling. ‘Niet de hele collectie vernietigen. Dat zou zó zonde zijn. Het is maar een woord. En je hebt zulke prachtige dingen gemaakt. Is het nou echt zo erg als een paar mensen een kussen met “sprygge” erop in huis halen?’

‘Maar we zeggen dat het Noors is,’ zegt Suze radeloos. ‘We zijn niet eerlijk.’

‘Nou... dan zeggen we niet meer dat het Noors is,’ stel ik na enig nadenken voor. ‘Dan zeggen we: “Sommige mensen geloven dat het uit Noorwegen komt.” Dat is op zich waar. Alle klanten van gisteren geloven het, om te beginnen. En trouwens,’ vervolg ik, want ik krijg nog een inval. ‘Taal is altijd in ontwikkeling. Taal is veranderlijk. Er staan elk jaar nieuwe woorden in het woordenboek! Waarom zou sprygge er niet bij kunnen komen?’

‘Hoe bedoel je?’ Suze neemt me achterdochtig op.

‘Als we het woord sprygge heel vaak gaan gebruiken, nemen andere mensen het misschien over, en dan wordt het in de taal opgenomen. Zo wérkt taal,’ zeg ik met klem tegen Suze. ‘Zo ontwikkelt taal zich. Als iemand ernaar vraagt, kunnen we zeggen dat het zo goed als Noors is. We kunnen zeggen dat het “aanstaand” Noors is.’

Een van de vrouwen legt met een flonkering in haar ogen spryggemokken in haar mandje.

‘Wat zal mijn dochter die leuk vinden,’ zegt ze tegen haar vriendin. ‘Zo anders!’

‘Heel origineel!’ beaamt haar vriendin, die naar een kussen reikt. ‘Ik heb ze nog nergens gezien.’

‘Zie je nou?’ zeg ik tegen Suze. ‘Ze zijn zo opgetogen allebei. Als we zeggen hoe het echt zit, bederven we de pret voor ze, en is dat de bedoeling van kerst? Nee dus. Weet je hoe ik erover denk? Als het woord sprygge mensen blij maakt, wie zijn wij dan om ze van die blijdschap te beroven?’

‘Het is wel een goed woord,’ geeft Suze schoorvoetend toe.

‘Het is een briljant woord,’ beaam ik om haar vertrouwen op te krikken. ‘Het is een positief, vreugde verspreidend woord en het boeit niet waar het vandaan komt.’

Net als ik de klanten wil gaan helpen met hun aankopen, krijg ik een appje binnen. Ik maak het open en lees het. Dan lees ik het nog eens en slik iets weg.

‘Wat is er?’ vraagt Suze, die aandachtig naar me kijkt.

‘Eh, niks. Gewoon, eh, Craig die vraagt of Luke en ik vanavond een glas wijn komen drinken.’ Ik probeer het achteloos te zeggen. ‘Hij schrijft: “Laten we er een bijzondere avond van maken, wij vieren.”’

Suze zet theatraal grote ogen op.

‘Een “bijzondere avond, wij vieren”?’ herhaalt ze gechoqueerd. ‘Bex, je wéét wat dat betekent!’

Ik ben al op precies dezelfde gedachte gekomen, maar dat ga ik niet aan Suze bekennen. Niet eens aan mezelf.

‘Nee, dat weet ik niet,’ zeg ik stoer. ‘Suze, je hebt een veel te rijke fantasie.’

‘O ja, Bex? Of ben jij misschien te naïef om te zien wat zich voor je neus afspeelt?’ Ze legt haar handen op mijn schouders en kijkt me ernstig aan. ‘Als je me maar belooft dat jullie een stopwoord afspreken, oké?’

‘Een stopwoord?’ Ik barst onwillekeurig in lachen uit. ‘Ik ga geen stopwoord afspreken. Hoezo, denk je dat hij ons in een kerker gaat opsluiten?’

‘Het zou me niets verbazen,’ zegt ze duister. ‘Je weet niet wat hij in zijn schild voert.’

‘Heeft het huisje een kerker?’

‘Nou, dat niet,’ geeft ze na enig nadenken toe, ‘maar hij zou een sekskamer kunnen hebben ingericht in de achterkamer.’

‘Suze, je bent niet goed wijs! We gaan erheen om beschaafd een glas wijn te drinken, meer niet. Einde gesprek. En nu ga ik onze klanten helpen, want daar krijg ik voor betaald,’ zeg ik nadrukkelijk.

Terwijl ik naar de spryggetafel heen, zoemt mijn telefoon weer. Ik zie dat ik weer een bericht van Craig heb en snak inwendig naar adem.

Breng je zwemkleding mee, dan kunnen we van de jacuzzi genieten! Het kan ook zonder... ;)

Ik ga dit maar niet aan Suze vertellen.

O, god...

Die avond om halfzeven heb ik besloten wat ik aan ga trekken naar ons avondje bij Craig. Ik heb een zwarte broek uitgekozen met een hooggesloten topje met een strik om de hals. En een dichtgeknoopte avondcape. (Toen ik hem in de uitverkoop had gekocht, dacht ik: O, god, wat een miskoop. Wanneer heb ik nou ooit een avondcape nodig? Nu weet ik het.)

Ik zit aan de keukentafel en terwijl Minnie haar melk opdrinkt, ben ik met mijn telefoon bezig. Het voelt alsof ik een soort heftig dubbelleven leid. Daar zit mijn onschuldige kind

haar melk te drinken... en hier zit ik stopwoorden te zoeken. Ik heb een stuk of tien kanshebbers gevonden, waaronder 'Chanel', 'Dolce' en 'Gabbana'.

Dan komt het in me op dat die misschien niet zo makkelijk in het gesprek te verweven zijn. Misschien moet een stopwoord iets neutraler zijn, iets als 'hallo' of 'water'.

Maar als ik dan een glas water wil?

Nou vraag ik je. Hoe werken die stopwoorden eigenlijk? Het meest logische is toch 'Stop'? Of: 'Ik ga nu naar huis, ik ben het zat en eigenlijk hou ik niet zo van groepsseks, ik ga liever shoppen.' (Oké, dat is meer een stopzin.)

Luke komt de keuken in en ik krijg de zenuwen. 'Dus we gaan echt?' flap ik eruit.

'Hè?' Luke werpt me een verbaasde blik toe. 'Natuurlijk gaan we. Tenzij... Ben je van gedachten veranderd? Voel je je niet lekker?'

'Ik voel me prima!' Mijn stem schiet schrill omhoog. 'Het wordt superleuk! Ik kan niet wachten! Eh... Craig zei iets over samen in de... eh...' Ik schraap mijn keel. 'De jacuzzi.'

'De jacuzzi?' Luke grinnikt. 'Tja, maar afwachten of het ervan komt.'

Ik kijk hem onzeker aan. Wat bedoelt hij precies met 'ervan-komen'? O, god. Heeft Suze gelijk, ben ik echt naïef en heeft alles zonder dat ik het ooit heb geweten een dubbele bodem?

Luke zou geen groepsseks willen.

Nee toch?

Net op dat moment gaat de bel. Luke laat de oppas binnen, een vrolijke vrouw van in de zestig die Kay heet en overloopt van de dorpsroddels. Terwijl we samen Minnie in bed stoppen, horen we alles over de operatie van de hond van Kays burens. En dan, voordat ik er erg in heb, lopen we over de donkere, kille dorpsweg naar Lapwing Cottage.

Luke heeft het over de fles wijn die hij meebrengt en dat we een keer naar Frankrijk zouden moeten gaan, een rondreis langs wijngaarden maken, en ik knik en zeg: 'Ja, ja,

bourgogne, top,' zonder te weten waar ik het over heb. Ik word bij elke stap zenuwachtiger. Stel je niet aan, zeg ik tegen mezelf. Er gaat niets gebeuren.

Maar als er toch iets gebeurt? Wat moet ik dan doen? O, god, we zijn er bijna. Moet ik snel iets tegen Luke zeggen?

Lapwing Cottage staat aan het eind van een onverlicht laantje, maar het is er niet pikdonker: er straalt een gloed vanuit de verte, die uit het huis moet komen. Hoe dichterbij we komen, hoe sterker de gloed wordt, en dan knipper ik verbaasd met mijn ogen. Wauw. Het huis is helemaal behangen met kerstlampjes, wit, gekleurd en knipperend. Minnie zou het prachtig vinden.

We zijn er nu bijna en Luke fluit tussen zijn tanden.

'Daar staat de jacuzzi.' Hij grinnikt kort. 'Moet je zien. Dat is niet niks.'

Hij wijst over de heg naar de achtertuin. Ik volg zijn blik en weet niet wat ik zie. Er staat niet alleen een immense jacuzzi op het terras, ik zie ook een Hawaiaans aandoende bar, drie ligstoelen, een stuk of zes terrasverwarmers en een paar potpalmen.

'Hebben ze die palmen zelf meegebracht?' zegt Luke verbijsterd. 'En die ligstoelen? Het is er niet echt het seizoen voor. En wat die terrasverwarming betreft, daar heb ik laatst een artikel over gelezen...' Hij begint over de opwarming van de aarde te vertellen, maar ik kan niet luisteren, want ik staar lichtelijk panisch naar de palmen.

Palmen. Is dat niet het teken? Is dat niet wat swingers in hun tuin zetten als herkenningsteken voor andere swingers?

Ik loop met bonzend hart naar de voordeur. Het is zover. Suze had gelijk. Ik moet het aan Luke vertellen, nu meteen.

Hij heft zijn hand om op de bel te drukken en ik pak zijn arm.

'Luke,' fluister ik vertwijfeld. 'Ik weet niet of ze wel over wijn willen praten. Dat is maar een dekmantel.'

'Hè?' Luke kijkt me verwonderd aan.

‘Ik denk dat ze... je weet wel,’ hikkel ik en ik vervolg fluisterend: ‘Een orgie willen.’

‘Wát?’ Luke lacht blaffend en neemt me dan onderzoekend op. ‘Becky, meen je dat?’

‘Ja! Craig houdt van trio’s en kwartetten en... als het maar veel is. Suze heeft het op internet gezien. Hij loopt alle seksfeesten af. En moet je die palmen zien.’ Ik gebaar wild naar de achtertuin. ‘Dat is het teken! Swingers!’

‘Ik ben er vrij zeker van dat het teken voor swingers pampasgras is,’ zegt Luke bedaard.

‘Palmen... pampasgras... het is één pot nat. We moeten een plan maken,’ voeg ik er gespannen aan toe. ‘We moeten seintjes hebben.’

‘Hallo daar! Jullie hebben het gevonden!’ begroet Craigs gruizige stem ons schijnbaar uit het niets, en ik schrik. Hij hangt uit een bovenraam, gekleed in een overhemd met open boord en met een stralende lach.

O, god. Heeft hij ons gehoord? Nee, ik denk het niet.

‘Hallo,’ zeg ik met verstikte stem. ‘We stonden net... Hoi!’

‘Hallo daar!’ groet Luke ongedwongen terug.

‘Ik kom naar beneden...’ Craigs hoofd verdwijnt en ik hoor hem roepen: ‘Nadine, ze zijn er!’

Ik hoor het getik van hoge hakken al naderen aan de andere kant van de deur. Shit.

‘Ons stopwoord is “sprygge”,’ zeg ik panisch. ‘Oké?’

‘Wat?’ zegt Luke perplex.

‘Sprygge! Stopwoord! Sprygge!’

Ik kan niets meer zeggen, want de deur zwaait al open en daar staat Nadine in een wolk van zwaar parfum en een dure zijden blouse met een indrukwekkend decolleté.

‘Mensen,’ zegt ze. Ze omhelst eerst Luke en dan mij. ‘Welkom!’

‘Hallo,’ zegt Luke soepel. ‘We hebben een kleinigheidje meegebracht.’

Nadine neemt de fles wijn en onze jassen aan en gaat ons voor naar een mooie grote kamer met een vlamvend haardvuur en kerstlampjes langs de schoorsteenmantel. De inrichting is half rustiek, half muziekstudio. Er staan met linnen beklede banken en stoelen, maar ook drie gitaren op standaards en een paar enorme versterkers.

‘Jongens!’ Craig beent de kamer in in zijn gebruikelijke gescheurde spijkerbroek en met een fles zo te zien dure wijn in zijn hand. (Het etiket ziet er heel oud en gescheurd uit, zo weet ik dat.)

Hij geeft mij een zoen en Luke een vriendschappelijke handdruk. We gaan op de linnen banken zitten, horen het vuur knetteren en zien de kerstverlichting rond de schoorsteenmantel aan en uit knipperen. Nadine laat olijven en nootjes rondgaan, Craig zet muziek op en ik word er iets geruster op. Het voelt niet als een seksfeest, niet dat ik er ooit een heb bezocht.

‘Wat vind je van de wijn, Luke?’ vraagt Craig. ‘Zal ik je nog eens bijschenken?’

‘Luke, kom wat dichterbij het vuur zitten,’ mengt Nadine zich in het gesprek. ‘Zit die bank wel lekker? Wil je nog een kussen? Nog wat olijven?’

Mijn alarmbellen beginnen meteen te rinkelen. Ze storten zich allebei weer op Luke, net als in het café. Maar misschien willen ze gewoon aardig zijn.

‘Het huis ziet er schitterend uit!’ zeg ik om het gesprek te openen. ‘Al die kerstverlichting! Zo mooi!’

‘Die heb ik Craig laten ophangen,’ zegt Nadine voldaan. ‘Ik had iets van, schat, die ladder op en wel nu.’

‘Zij is de baas,’ zegt Craig instemmend en hij grinnikt. ‘Je zou moeten zien hoe ze haar team op het werk commandeert. Nog wijn, Luke? Wat gaan jullie met kerst doen?’

‘Wij organiseren voor het eerst een kerstfeest,’ zegt Luke. ‘Becky is het meesterbrein.’

‘Het kerstfeest, voor het eerst!’ zegt Nadine, die meelevend met haar ogen rolt. ‘Ik herinner me mijn eerste keer nog wel. Ik werd gek. En mijn familieleden maar zeuren: “Kunnen we dit eten, kunnen we dat doen?” Uiteindelijk heb ik gezegd: “Ophouden! We doen het zoals ik het wil!”’

‘O, mijn god!’ roep ik uit. Voor het eerst voel ik een band met Nadine. ‘Dat heb ik nou ook! Ik heb een groepsapp aangemaakt en ik word er knetter van. Iedereen wil andere chocola, taart en tradities. Mijn zus is veganistisch, mijn beste vriendin wil met de kinderen knutselen, haar man wil opera’s kijken en onze buurvrouw Janice wil een piñata. Je kunt het niet iedereen naar de zin maken.’

‘Hoeveel mensen heb je wel niet uitgenodigd?’ vraagt Nadine meelevend terwijl ze mijn glas bijvult.

‘Nou, eigenlijk hebben ze zichzelf allemaal uitgenodigd,’ antwoord ik na enig nadenken.

‘Zichzelf?’ Nadine spert haar ogen open.

‘Ik bedoel, ik wil ook dat ze komen,’ vul ik snel aan. ‘Ik ben dol op ze. Het wordt super! Het is alleen... je weet wel. Best veel werk.’

‘Ik weet het,’ zegt Nadine knikkend. ‘Neem maar van mij aan, Becky, je moet je poot stijf houden.’

‘Het is gewoon zoveel.’ Ik neem een grote slok wijn. ‘En nu heeft mijn moeder ook nog ruzie met Janice, en ze zouden allebei komen...’

‘O nee!’ roept Nadine uit en ze trekt haar neus op. ‘Dat wil je niet.’

‘Nee.’ Ik slaak een diepe zucht. Ik had nog niet beseft hoe gestrest ik ben van al dat kerstgedoe. Het lucht op dat ik het met een buitenstaander kan delen. ‘Ik wil gewoon dat het een fijne dag wordt, snap je? Dat iedereen het gewoon gezellig heeft met elkaar en dat het niet uitmaakt hoe we de spruitjes koken.’

‘Geen spruitjes, dat zeg ik,’ zegt Nadine kordaat. ‘Die spruitjes zoeken het maar lekker uit.’

‘Kerstmis gaat niet om spruitjes,’ zegt Craig ernstig. Zijn stem klinkt zo gruijig en rocksterachtig dat het lijkt alsof hij de tekst van een ontzettend slecht kerstliedje voordraagt en ik kan een lach niet bedwingen.

‘Dat zeg ik ook steeds tegen mezelf,’ beaam ik. ‘De details doen er allemaal niet toe, toch? Het enige waar het om gaat is dat we met zijn allen om de tafel zitten. Vrienden. Familie. Dáár draait Kerstmis om.’

‘Daar drink ik op,’ zegt Craig, die zijn glas heft.

‘Zo is dat,’ zegt Luke instemmend.

‘Ik ben het er hartgrondig mee eens,’ zegt Nadine. Ze klinkt zo hartelijk en vriendelijk dat ik me nog verder voor haar openstel.

‘We hebben een motto aangenomen,’ vertrouwt ik haar toe. “‘De Grinch kan stelen wat hij wil, maar niet Kerstmis.’”

‘Mooi,’ zegt Craig, die wijs knikt. ‘Ja, die vind ik goed. Trouwens, spruitjes zijn niet te hachelen.’

Ik giechel weer en Nadine geeft een klopje op mijn knie.

‘Becky, jij krijgt je perfecte kerstfeest met je familie en vrienden wel,’ zegt ze geruststellend. ‘Als je er maar voor zorgt dat jij er ook van kunt genieten.’

Genieten? Daar had ik nog helemaal niet aan gedacht; ik wilde alleen zorgen dat het geen ultieme ramp zou worden. Maar ik glimlach naar haar en zeg: ‘Ja, zal ik doen, dank je.’

In de stilte die valt, eten we allemaal een paar olijven. Craig dimt het licht iets. Ik heb het naar mijn zin, stel ik vast. Ik begin tot rust te komen.

‘En nu...’ Hij gaat weer op de bank zitten en strekt zijn benen. Hij kijkt met een opgetrokken wenkbrauw naar Nadine en wendt zich dan tot Luke. ‘Zo. Jullie hebben het zeker al geraden. We hebben iets van een... agenda vanavond.’

Ik verstijf meteen weer. Een agenda?

Craig leunt langzaam naar voren, met een ernstige blik op Luke, en Nadine volgt zijn voorbeeld. Er hangt opeens

spanning in de lucht en mijn hoofdhuid begint te tintelen. Het is dus echt waar. Ze maken avances. Ik had niet moeten ontspannen, ik had mijn waakzaamheid niet moeten laten varen...

‘Agenda?’ zegt Luke soepel. ‘Ik dacht dat dit voor de gezelligheid was.’

‘Tja, ach.’ Craig lacht weer. ‘Voordat je partners wordt, wil je elkaar toch eerst leren kennen?’

Partners. O, god...

‘Ik weet niet of jullie voor zoiets openstaan?’ vraagt Nadine met hese stem terwijl ze haar haar over haar schouder zwiept en Luke recht aankijkt. Het licht valt op haar lipgloss, haar decolleté en haar glanzende blouse en ze ziet er spectaculair uit.

Mijn hart bonst opeens als een gek, maar ik lijk geen woord te kunnen uitbrengen. Ik heb een onwezenlijk gevoel. En wat zal Luke zeggen?

‘Ik niet, sorry,’ zegt Luke effen, en ik word overspoeld door opluchting.

(Ik bedoel, ik wist natuurlijk wel dat hij dat zou zeggen.)

‘O,’ zegt Nadine zonder aarzelen. ‘Dat is jammer. Maar misschien kunnen we je op andere gedachten brengen.’

‘Ik heb vandaag een nieuw woord geleerd,’ zeg ik zodra ik mijn stem heb teruggevonden. “Sprygge”. Het is Noors. Sprygge.’ Ik kijk radeloos naar Luke. ‘Sprygge!’

Maar er kijkt niet eens iemand mijn kant op.

‘Ik dacht dat je overal voor openstond, Luke,’ zegt Nadine zwoel terwijl ze nog verder naar hem toe leunt met haar zacht glanzende borsten. ‘En ik zal eerlijk zijn, oké? Ik wil dit echt. Ik wil écht dat je naar mijn pitch luistert.’

Ik gaap haar verbluft aan. ‘Pitch’? Wat bedoelt ze? Is dat een bizar seksueel fetisjwoord dat ik nog nooit...

Dan zie ik opeens het woord PITCH op een uitgeprint document staan dat aan Nadines voeten ligt, half onder de

bank.

Wacht eens even. Pitch in de betekenis van... pitch?

Oké, wacht, wat is hier gaande?

‘Ik kan je wel advies geven,’ zegt Luke gladjes tegen Nadine, ‘maar ik ben geen investeerder.’

‘Maar je beschikt over de middelen,’ zegt Nadine, die met haar wimpers naar hem fladdert. ‘Je hebt een bedrijf dat zou kunnen uitbreiden. Jij hebt de ervaring, ik het talent.’

‘Wil je geld?’ zeg ik verbijsterd. Nadine draait geërgerd haar gezicht mijn kant op.

‘Ik wil partners worden,’ zegt ze. ‘Het is geen kwestie van geld, maar van het combineren van talent en ideeën. Het gaat om mijn energie en ambitie naar grotere hoogten stuwen.’ Dan knijpt ze haar ogen tot spleetjes. ‘Wat dacht je dan dat ik wilde?’

‘Seks!’ flap ik eruit voordat ik me kan inhouden.

Er valt een geschokte stilte. Craigs ogen zijn groot geworden. Ik ben te geagiteerd om Lukes gezichtsuitdrukking te kunnen duiden.

‘Seks?’ zegt Nadine ten slotte. Ze kijkt me zo geamuseerd aan dat ik me gepikeerd voel. Ze hoeft niet te doen alsof ik achterlijk ben omdat ik zelfs maar op het idee ben gekomen.

‘Een vriendin van me had online gelezen dat je aan seksfeesten doet,’ zeg ik afwerend tegen Craig. ‘In Moskou en zo. Trio’s en... dingen.’ Als Nadine niet wist van de seksfeesten in Moskou heeft ze pech gehad. Hoezo, vrouwen moeten onderling solidair zijn?

Maar ze geeft geen krimp. Ze rolt alleen ongeduldig met haar ogen, alsof ik haar afleid van haar taak.

‘Ja, ja, daar doen we aan.’ Craig haalt zijn schouders op alsof hij zegt dat hij wel van een potje golfen houdt in het weekend. ‘Maar daar gaat het vanavond niet om.’

‘Wat wij doen en laten gaat jou niets aan,’ zegt Nadine een beetje kattig. ‘Maar als je denkt dat we jullie daarom hebben-

uitgenodigd...' Ze laat haar blik over mijn hooggesloten topje glijden alsof ze een binnenpretje heeft. 'Laten we zeggen... dat je er het type niet voor bent.'

Ben ik er het type niet voor? Ik voel me op slag tot in het diepst van mijn wezen beledigd. Wijzen ze ons af? Op welke gronden? Waarom ben ik het type niet?

'Ik ben anders geweldig in bed,' repliceer ik verontwaardigd. 'En Luke is nog beter!'

'Lieverd,' zegt Luke met trekkende mondhoeken. 'Bedankt voor de aanbeveling, maar... te veel informatie? Het was heel gezellig,' vervolgt hij beleefd terwijl hij zijn wijnglas neerzet. 'Dank jullie wel, allebei. Maar misschien...'

'Je gaat toch niet weg?' Nadines stem klinkt verstikt. 'Je geeft me niet eens een kans! Waarom denk je...' Ze breekt haar zin af en glimlacht weer. 'Ik heb mijn pitch klaar. Ik heb me hierop voorbereid. Ik vind dat ik deze kans verdien.'

Ik kijk naar Luke en zie dat hij zich in het nauw gedreven voelt.

'Goed dan,' zegt hij uiteindelijk. 'Ik wil met alle plezier luisteren.'

'Laten we naar hiernaast gaan,' zegt Nadine, die opstaat en haar haar over haar schouder zwiept. 'Ik heb mijn presentatie daar voorbereid. Neem je glas maar mee.' Terwijl ze Luke door een deur achter ons drijft, werpt ze me een zijdelingse blik toe. 'Wees maar niet bang, Becky, ik zal hem niet bespringen.'

God, wat geestig.

Als Luke en Nadine de deur achter zich hebben gesloten, pookt Craig het vuur op, dat even vonkt, en dan zitten we te zwijgen. Ik voel me onbeschrijflijk onbehaaglijk, maar Craig lijkt zich prima op zijn gemak te voelen. Hij lijkt zich zelfs amper bewust te zijn van mijn aanwezigheid.

'Hoe gaat het met de muziek?' zeg ik ten slotte. 'Heb je nog nieuwe songs die je voor ons kunt spelen?'

'Hè?' zegt hij afwezig. 'Nee, niet echt.'

‘Dus... waar gaat de volgende reis naartoe? Heb je nog een weekend in Warschau gepland?’

‘Weet niet,’ zegt Craig op dezelfde verstrooide toon.

‘Dus... eh... wat denk je van de toestand in Venezuela?’ probeer ik wanhopig.

‘Venezuela?’ Hij kijkt me wezenloos aan.

Hoe kan hij zo wezenloos kijken? Venezuela was altijd zo ongeveer zijn favoriete onderwerp! Ik wil uitroepen: ‘Je dramde altijd maar door over Venezuela! En je speelde altijd gitaar! En je kon een gesprek voeren!’ Alleen weet ik niet eens of hij me wel zou horen.

Als Suze ons nu kon zien, zou ze alles terugnemen. Seksuele spanning? Avances? Wat een bak. Hij kijkt niet eens naar me. Hij heeft het te druk met naar de deur kijken waarachter Luke en Nadine zich hebben teruggetrokken en grote teugen wijn nemen.

‘Ik ben benieuwd hoe het daar gaat,’ zegt hij een beetje gespannen. ‘Ze is zó getalenteerd, Nadine. Ze verdient een kans, weet je? Ze werkt zo hard aan haar ondernemersplan. Ik zeg tegen haar: “Schatje, neem even rust,” maar dat doet ze niet. Ze is gedreven, weet je wel? Gedreven.’

‘Ze is heel anders dan jij,’ gok ik.

‘Ja. Dat bewonder ik zo.’ Craigs ogen glanzen. ‘Ze heeft haar shit goed voor elkaar. Ze heeft een plan. De eerste vrouw die ik ooit heb ontmoet die een plan heeft.’

Ik wil hem in een reflex tegenspreken. Ik had altijd zat plannen! Hij wilde er alleen nooit naar luisteren. Maar eigenlijk heb ik niet zo’n zin meer om met Craig te praten. Als je eenmaal voorbij het leer en de gruisige stem bent, is er weinig inhoud.

‘Heb je zin om tv te kijken?’ zegt hij plotseling. Ik gaap hem aan. Dit is de druppel. Hij nodigt ons uit om iets te komen drinken en dan zet hij de tv aan?

Maar eigenlijk verveel ik me wel, dus waarom ook niet?

Hij zet een kerstfilm op waarin een gestrest stadsmeisje dat Rae heet op kerstavond in een klein plaatsje belandt: een en al sneeuw en warme chocolademelk en een knappe houthakker met een stoppelbaardje die Chris heet. Ze besluit net om mee te doen aan de mooist-versierde-kerstboomcompetitie en Chris biedt aan een boom voor haar om te hakken... als de deur opengaat en Nadine tevoorschijn komt, gevolgd door Luke.

Ik knipper met mijn ogen naar hen, nog half in de kerstfilmwereld, en zeg: ‘O, hoi. Zijn jullie klaar?’

‘Zoals ik al zei, Luke,’ zegt Nadine zonder acht op mij te slaan, ‘zijn er genoeg andere wegen die we kunnen inslaan. Neem maar van mij aan dat een van mijn sterke punten is dat ik opensta voor de toekomst. Alle versies van de toekomst. Want vandaag is de toekomst.’

‘Absoluut,’ zegt Luke op ondoorgrondelijke toon.

‘Dus je belt me nog?’

‘Nou, wat denk je?’ zegt Craig gretig. ‘Wat een talent, hè, die Nadine?’

‘Zeg dat wel.’ Luke glimlacht beleefd naar Craig. ‘Maar er is veel stof tot nadenken. Misschien moeten we het nu laten rusten en het onder kantoortijd weer oppakken.’

‘Ik ben ook flexibel met bedragen,’ voegt Nadine er snel aan toe. ‘Dat had ik duidelijk moeten maken...’

‘Mooi,’ zegt Luke. ‘Goed om te weten.’

Craig heeft het geluid van de tv zachter gezet en volgt het gesprek aandachtig, maar ik volg de gebeurtenissen op het scherm nog half. Rae en Chris hebben ruzie. Ze zwaait met de bijl naar hem terwijl haar haar pittoresk opwaait in de wind. Waarom doet ze dat? Wat is er gebeurd?

‘Maar goed,’ zegt Luke zo resoluut dat ik opschrik. ‘Het was heel boeiend om je ideeën te horen, Nadine, en bedankt voor de wijn, heerlijk, maar ik geloof dat onze oppas vroeg weg moest, toch, Becky?’

Aha. Hij wil weg.

O, als we opschieten, kunnen we de rest van de film thuis zien!

‘En de jacuzzi dan?’ werpt Nadine tegen. ‘We kunnen ons gesprek daar voortzetten, nog een wijntje drinken...’

‘Ja, je moet de jacuzzi proberen,’ zegt Craig.

‘Ik denk dat we het hierbij laten,’ zegt Luke met een blik op mij. ‘Of niet?’

Ik ga echt niet met Nadine in een jacuzzi zitten, dus ja.

‘Inderdaad,’ zeg ik en ik ga staan. ‘We moeten gaan, maar bedankt voor de leuke avond,’ voeg ik er onoprecht aan toe.

Een leuke avond. Hmpf. Naar een zakelijke pitch luisteren, tv-kijken en te horen krijgen dat we niet goed genoeg zijn voor een kwartet? Ik was net zo lief naar Pizza Express gegaan, dan hadden we tenminste nog pizza gegeten.

Deze avond is het absolute tegendeel van wat ik had verwacht. En de grootste desillusie is Craig, die van een fascinerende charmeur is veranderd in... blêh.

We nemen afscheid, waarbij zowel Craig als Nadine telkens ‘Dank je wel’ tegen Luke zegt en hem uitgebreid de hand schudt. Craig geeft hem zelfs een lange, innige omhelzing. (Mij omhelst hij niet, valt me op.)

Maar we staan snel genoeg buiten, en dan lopen we door het dorp naar huis onder een heldere maan met het geroep van uilen in de verte. De hele avond lijkt een onwezenlijke droom.

‘Raar,’ zegt Luke ten slotte.

‘Heel raar,’ beaam ik. ‘Wat vond je van haar pitch?’

‘Waardeloos,’ zegt Luke zo hartgrondig dat ik wel moet lachen. ‘Het was gênant. Ik heb nog steeds geen idee wat haar zakelijke voorstel nou was, behalve dan dat Brandon Communications haar enorme geldbedragen moet geven en haar personeel en een auto moet geven.’

‘O, mijn god.’ Ik kan een giechel niet onderdrukken. ‘Heb je nee gezegd?’

‘Dat zeg ik wel als we elkaar weer spreken,’ zegt Luke. ‘Ik wilde haar nu alleen maar laten ophouden. Ik zal het tactvol doen,’ voegt hij er iets milder aan toe. ‘Ze zou er iets aan kunnen hebben om met een paar mensen te gaan praten. Ik zal een lijst voor haar maken, haar wat contacten geven. Ik bedoel, het is goed van haar dat ze een pitch wil houden. Ze heeft alleen wat sterkere ideeën nodig. Ze moet nog veel leren.’

Ik geef een kneepje in zijn hand omdat het echt iets voor hem is dat hij haar toch wil helpen. Hoe kan Nadine nou geen seks met hem willen, denk ik verontwaardigd, en dan corrigeer ik mijn gedachten snel. Ik wil natuurlijk niet dat ze seks hebben. Maar toch. Ze heeft totaal geen smaak.

Als we bijna thuis zijn, blijf ik onder een overhangende hulststruik staan en trek Luke in een opwelling naar me toe voor een lange zoen. Ik weet wel dat het een maretak moet zijn, maar die kan ik zo snel niet vinden. (Ik zou mijn opblaasbare maretak overal mee naartoe moeten nemen.) Zoenen op straat is sexy. Het doet me denken aan toen we elkaar net kenden. We zouden vaker op straat moeten zoenen.

De snor is nog steeds niet ideaal, als ik eerlijk moet zijn, maar verder is het zo ongeveer volmaakt.

‘Ik vind dat we een lekker stel zijn,’ zeg ik als we ons eindelijk van elkaar losmaken. ‘Ik zou dolgraag seks met ons willen hebben.’

‘Ik ook,’ zegt Luke. ‘Ze weten niet wat ze missen.’ Hij trekt aan de strik van mijn blouse. ‘Kan die los?’

‘Misschien.’ Ik kijk hem plagerig aan terwijl hij de strik lostrekt. Al dat gepieker over een kwartet heeft me in de stemming gebracht. Zodra Kay weg is steken we een paar kaarsen aan... leggen een schapenvacht voor de open haard... zetten een sexy playlist op... mmm.

O, en de kerstfilm dan? schiet me opeens te binnen. Hoe moet het dan met Rae en de houthakker? Ik móét weten hoe het afloopt...

Nee, geen paniek, we hebben uitzending gemist. Lang leve de technologie.

Berichten

suze & bex

Suze

Nou??? Liggen jullie verstrengeld met Craig en Nadine in de jacuzzi??!!

Bex

Nee!!! Ik zit toevallig een kerstfilm te kijken met Luke.

Suze

Een kerstfilm?? Wat is er gebeurd??

Bex

Ze wilden geen trio. Of kwartet. Of wat voor combo dan ook.

Suze

Echt niet??? Ik zweer dat ik heb gelezen dat Craig daaraan doet.

Bex

Klopt. Zij allebei. Maar niet met ons.

Bex

Ze zeiden dat we hun type niet waren.

Bex

Suze? Ben je er nog????

Suze

Sorry. Ik moest zo hard lachen dat ik mijn telefoon liet vallen.

BECKY & JESS

Becky

Ha Jess! Wat ik me afvroeg, komt Tom echt op tijd voor Kerstmis terug naar Engeland?

Jess

Ja

Becky

Want hij is al wel heel lang weg, hè?

Jess

Ja

Becky

Maar goed, Suze en ik vroegen ons af of je zin hebt om een keer iets te gaan doen? Zullen we naar Waste Not Foods gaan? Het is een verpakkingsvrije winkel met een veganistisch café! Klinkt dat niet ideaal??!!

Jess

Ja

Becky

En je weet zeker dat het goed zit tussen Tom en jou?

Jess

Ja

Becky

Want je kunt me alles vertellen, dat weet je toch, hè?

Jess

Ja

Becky

Dus het gaat echt goed tussen Tom en jou???

Jess

ja

Van: Tom Webster

Aan: Becky

Onderwerp: Dat je het maar weet

Beste Becky,

Jess heeft me jullie recente appjes laten lezen. Je denkt duidelijk dat we het een of andere probleem hebben. Ik wil je daarom laten weten:

Er is niets mis met ons huwelijk.

Ik herhaal:

ER IS NIETS MIS MET ONS HUWELIJK!!

Groet,

Tom

Van: Anders Halvorsen

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Een spannend nieuw woord voor uw woordenboek: 'srygge'!

Beste mevrouw Brandon geboren Bloomwood,

Dank u voor uw e-mail. Ik moet bekennen dat ik erdoor in verwarring werd gebracht.

Om uw vraag te beantwoorden: nee, ik kan 'srygge' niet in de Woordenlijst der Noorse Taal opnemen. Ik ken het woord niet. Ik geloof niet dat het 'zijn weg naar de Noorse spreektaal' heeft gevonden. Evenmin ligt het 'tegenwoordig op het puntje van ieders tong'.

Wat denkt u precies dat het betekent?

Met vriendelijke groet,

Anders Halvorsen

Redacteur

Woordenlijst der Noorse Taal

Er is een week verstreken en ik heb Craig en Nadine uit mijn hoofd gezet. Want het beste wat je in dit leven kunt doen is gênante ontmoetingen achter je laten en niet omkijken, ook niet als je man je ermee blijft plagen. Gisteren stuurde hij me een app: *John van het werk heeft gevraagd of we in het nieuwe jaar bij zijn vrouw en hem komen eten. PS Vrij zeker dat hij eten bedoelt, geen kwartet in een jacuzzi.*

Haha, om je dood te lachen.

Maar ik heb het ook druk met over Jess piekeren, want Toms e-mail baart me zorgen. Iemand met een goed huwelijk stuurt niet zo'n e-mail. Tom komt zelfs een beetje gestoord over, als je het mij vraagt. Hoewel, laten we eerlijk zijn, hij is nooit wat je noemt 'doorsnee' geweest. Nog niet zo lang geleden was hij een immens zomerhuis bij Janice en Martin in de tuin aan het bouwen en verkondigde hij dat hij daar ging wonen.

Terwijl ik op zaterdagochtend Minnies verjaardagstaart glazuur, voel ik me best bezorgd, al maak ik me meer zorgen om die stomme taart. De cake verkruimelt telkens als ik het glazuur erop wil smeren. Ik dacht dat het me maar tien minuutjes zou kosten en dat ik het allemaal af zou kunnen maken terwijl Minnie op ballet zat, maar dit is een ramp.

'Suze, help,' zeg ik radeloos als ik haar de keuken in zie komen. 'Mijn taart valt uit elkaar als ik probeer hem te glazuren.'

'Heb je wel een basislaag aangebracht?' vraagt ze.

'Natuurlijk niet.' Ik gaap haar aan. 'Een basislaag? Hoe weet je dat?'

Suze haalt vaag haar schouders op, wat waarschijnlijk betekent dat ze het op de Zwitserse meisjesschool heeft geleerd waar ze na de middelbare school nog een jaar op heeft gezeten. Ze heeft altijd van die tips die ze daar heeft opgedaan, zoals hoe je een tafel voor zes gangen dekt of hoe je een brief aan een bisschop moet adresseren. Net als ik wil vragen of het nu te laat is voor die basislaag, komt Luke de keuken in.

'Jezus,' verzucht hij.

‘Wat is er?’

‘Ik heb Nadine net aan de lijn gehad.’

‘Nadine?’ Ik leg mijn spatel neer en kijk hem aan. ‘Hoe dat zo?’

‘Ze belde me over haar pitch.’

‘Op zaterdag?’

‘Ze zei dat ze vol spanning op mijn telefoontje had gewacht.’ Hij grimast. ‘Ze leek het... Laten we zeggen dat ze een verkeerde indruk had van hoe het was gegaan tijdens onze laatste ontmoeting.’

‘In welk opzicht?’

‘In het opzicht dat ze dacht dat ik op het punt stond haar een zak met geld en een auto te geven en mijn bedrijf “Brandon & Nadine Communications” te noemen.’

‘O, mijn god.’ Ik kijk hem met grote ogen aan, half ontzet en half met lachkriebels. ‘Maar dat is gestoord! Je hebt haar niets beloofd. Je hebt alleen gezegd dat er veel stof tot nadenken was. Ik heb het zelf gehoord.’

‘Natuurlijk heb ik haar niets beloofd!’ zegt Luke. ‘Ze is een-opportunist. Of ze heeft waandenkbeelden. Of allebei. Hoi Suze,’ voegt hij eraan toe.

‘Hoi Luke,’ zegt Suze opgewekt. ‘Dus Craig en Nadine zijn toch niet jullie nieuwe beste vrienden? Jammer.’

Ik werp een wantrouwige blik op haar. Ik bespeur een duidelijk ‘Had ik het niet gezegd?’ in haar stem, maar als ik haar daarmee confronteer, zal ze zeggen: ‘Waar heb je het over?’

‘Weet je?’ zegt Luke, die koffie begint te zetten. ‘Nadine werd nogal onaangenaam aan de telefoon. Ze liet doorschemeren dat ze het geld nodig hebben.’

‘Nodig?’ Ik kijk hem verbaasd aan. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Ze zei min of meer dat Craig aan de grond zit.’ Luke haalt zijn schouders op. ‘Of dat leidde ik uit haar woorden af.’

‘Maar hij is een rockster!’ zeg ik verbluft. ‘Hij is naar Warschau geweest! Hij kan niet aan de grond zitten!’

‘Gelijk heb je, Bex,’ zegt Suze droog. ‘Want rocksterren die aan de grond zitten, gaan nooit naar Warschau. Ze gaan andermans was doen voor geld en knippen kortingsbonnen uit.’

‘Haha.’ Ik rol met mijn ogen.

‘Arme Bex,’ zegt Suze opeens milder. ‘Ik zie dat je de blauwe verf uit je haar hebt gewassen. En waar zijn je sletterige stiletto’s? Ga je ze ooit nog dragen?’

‘Ze zijn boven,’ zeg ik waardig. ‘En natuurlijk ga ik ze nog eens dragen, als de gelegenheid zich voordoet.’

‘Ik vind de sletterige stiletto’s mooi,’ zegt Luke opgewekt. ‘Kraak de sletterige stiletto’s niet af. Wil er nog iemand koffie?’

‘Nee, dank je,’ zeg ik. ‘We hebben een lunchafspraak met Jess en jij gaat Minnie ophalen, weet je nog?’

‘Trouwens, dat zijn écht mooie laarzen,’ zegt Suze, die opeens naar mijn voeten kijkt. ‘Zijn die nieuw?’

‘Ja! Gloednieuw!’

Het zijn karamelkleurige enkellaarsjes en ik was vergeten dat ik ze had besteld, maar vanochtend werden ze bezorgd. Ik draai naar links en naar rechts om Suze de laarzen van alle kanten te laten zien... en dan krijg ik een ingeving. Is dit een hint?

‘Suze, neem ze maar,’ zeg ik spontaan.

‘Hè?’

‘Als kerstcadeau!’ Ik begin er een uit te trekken. ‘Pas maar!’

‘Nee! Ik hoef die gloednieuwe laarzen die je nog niet eens hebt gedragen niet!’ zegt Suze bijna verbolgen. ‘Trek aan, Bex. We moeten gaan. Wat ga je met je taart doen?’

‘Weet niet,’ geef ik toe terwijl ik mijn voet weer in de laars wurm.

‘Is dat een táárt?’ zegt Luke met een verbijsterde blik op de wanstaltige berg cake en glazuur op het werkblad. ‘Ik dacht...’ Hij houdt zich in. ‘Ik bedoel, Minnie vindt hem vast geweldig.’

‘Zet hem in de vriezer,’ adviseert Suze. ‘Maak meer glazuur en smeer dat erop. Je kunt nooit te veel glazuur op een taart smeren. En spuit er eetbare glitter op,’ voegt ze er luchtig aan toe. ‘Het komt wel goed. Kom op, we gaan.’

Ik heb me er erg op verheugd om eens een verpakkingsvrije winkel te bezoeken en als ik Waste Not Foods in loop, krijg ik een oogverblindende openbaring. Híér zouden we boodschappen moeten doen. Altijd! Híér!

Ik bedoel, kík dan. Er staan rustieke houten kratten volmodderige aardappels en wortels. Er zijn eieren waar nog veertjes aan kleven. En er zijn heel veel grote glazen potten, zoals in ouderwetse snoepwinkels, vol noten en haver en dat soort dingen. Je pakt het gewoon zelf! Het is geniaal!

‘Hallo,’ zegt het meisje achter de kassa. Ze heeft een neuspiercing, haar haar is vastgebonden met touw en ze draagt zo’n kunstzinnig bruinlinnen topje dat ik altijd half wil kopen, maar waarin ik eruitzie als een zak aardappels.

Niet dat zij op een zak aardappels lijkt.

Ik bedoel, oké, een heel klein beetje wel, maar dat zal ze wel niet erg vinden.

‘Hoi!’ Ik glimlach stralend naar haar. ‘Fantastische winkel!’

Bij de ingang hangen juten kerstsokken, gevuld met een ingerecycled papier verpakte reep fairtrade-chocola, een eco koffiekop en een exemplaar van een boek met de titel *Waarom we allemaal ten onder gaan*. Ik kom hier beslist terug om dat boek voor Jess te kopen. Ze zal het prachtig vinden!

‘Ga jij iets kopen?’ vraag ik aan Suze.

‘Ja, ik moet rijst hebben,’ zegt ze terwijl ze twee plastic ijsbakken uit haar tas pakt. ‘En misschien nog wat pasta. En die zoete aardappels zien er goed uit, hè?’ Terwijl ze praat, haalt ze een extra katoenen boodschappentas tevoorschijn en schudt ze een paar bruine papieren zakken uit.

Ik kijk beteuterd naar al haar inpakmateriaal. ‘Heb je dat allemaal meegebracht?’

‘Eh, ja,’ zegt Suze verwonderd. ‘Natuurlijk. Ze hebben hier geen verpakkingen, Bex. Daar moet je zelf voor zorgen.’

Juist.

Ik bedoel, dat wist ik natuurlijk wel, alleen...

O, god. Waarom heb ik niet een paar bakjes en zo meegebracht? Ik heb niet eens een Bag for Life bij me, besef ik met een schok van afgrijzen. Maar dat ga ik niet toegeven. Echt niet.

Terwijl ik langs de potten met specerijen en peulen drentel, voel ik me zowel geïnspireerd als gestrest. Ik wil alles hier! Ik moet alleen iets hebben om het allemaal in te doen, een bakje, een zak, wat dan ook...

Dan zie ik gelukkig een plank achter de kassa met wat glazen weckpotten. Uitstekend. Ik koop een voorraad potten en doe alsof ik dat al de hele tijd van plan was.

‘Hallo,’ zeg ik en ik loop naar het meisje achter de kassa toe. ‘Wat een inspirerende winkel is dit. Ik ga helemaal ophouden met verpakkingen.’

‘O, mooi,’ zegt ze.

‘Dus, mag ik dertig weckpotten van je? Vijftien grote en vijftien kleine?’

‘Dertig weckpotten?’ Ze kijkt me beduusd aan.

‘Om dingen in te doen,’ licht ik toe.

Ik wil nooit meer verpakkingen, besluit ik. Ik zie mijn keuken al voor me, alsof hij zo uit een woontijdschrift komt, met rijen potten met etiketten. Het wordt prachtig!

Maar het meisje fronst weifelend haar voorhoofd.

‘Ik heb niet eens dertig weckpotten op voorraad,’ zegt ze. ‘Kun je wel dertig glazen potten dragen?’

O. Daar had ik nog niet bij stilgestaan.

‘De meeste mensen brengen oude plastic bakjes mee,’ vervolgt ze. ‘We moedigen de mensen aan zo veel mogelijk te recyclen. Heb je niets bij je?’ Ze kijkt naar mijn lege handen. ‘Helemaal niets?’

Ze hoeft niet zo meewarig te klinken.

‘Ik ben toevallig plasticvrij,’ repliceer ik hooghartig. ‘Goed, dan begin ik met zes potten, alsjeblieft. Voorlopig.’

Het meisje trekt haar wenkbrauwen op, wat me niet nodig lijkt, maar ze reikt achter zich en zet zes glazen weckpotten op de toonbank.

Ze zijn wel lijvig. Maar wat zullen ze fantastisch staan!

Ik pak een rieten boodschappenmand, leg de glazen potten erin, loop naar een grote bak vol bonen en vul een van de potten ermee. Dan kijk ik wat ik heb gekocht. Mungbonen! Ik heb geen idee wat ik ermee moet doen, maar ik zoek wel een recept.

Net als ik de volgende pot met gerst vul, krijg ik een app van Luke: *Wil je eieren kopen? Ze zijn op.* Ik app snel *Doe ik* terug en loop naar het rek met de rustieke eieren met veertjes. Ik pak er twee... en vraag me af wat ik ermee moet doen. Ze zitten niet in dozen, dus hoe vervoer je ze?

‘Heb je een eierdoosje bij je?’ vraagt het meisje achter de kassa, dat me met haar blik heeft gevolgd. ‘We vragen al onze klanten om een oude eierdoos mee te brengen als ze eieren willen kopen. Anders kun je een herbruikbare bamboe-eierdoos kopen voor een pond, maar we hebben natuurlijk liever dat mensen recyclen. Wil je een bamboedoosje kopen?’

Ik weet precies wat die hatelijke gezichtsuitdrukking betekent. Ze bedoelt: wil je de planeet nog verder vervuilen, idioot die niet eens aan een eierdoos kon denken?

‘Nee, dank je,’ zeg ik met mijn kin in de lucht. ‘Ik heb al verpakkingsmateriaal.’

‘Je kunt eieren niet in weckpotten vervoeren,’ zegt ze op een toon alsof ik achterlijk ben.

‘Wel waar,’ spreek ik haar tegen.

Ik stop voorzichtig twee eieren in een glazen pot en sluit hem af, en dan doe ik hetzelfde met nog drie potten. Ik zal ze gewoon behoedzaam moeten dragen.

‘Hoi Becky,’ hoor ik Jess achter me zeggen en ik draai me vliegensvlug om.

‘Ha Jess!’ Ik geef haar een knuffel. ‘Het is hier geweldig!’

‘Wat doe jij nou?’ Ze kijkt verwonderd naar mijn weckpotten.

‘Eieren kopen.’ Ik breng mijn mand met weckpotten naar de toonbank en het meisje kijkt ernaar. ‘Hallo,’ zeg ik nonchalant. ‘Ik wil graag afrekenen.’

‘Waarom heb je geen eierdoos gekocht?’ vraagt Jess ongelovig.

‘Omdat ik de planeet niet wil verwoesten met inhoudsloze consumptie,’ antwoord ik met een vertwijfelde blik omhoog. Alsof ze dat nog moet vragen.

‘Maar de helft van je eieren is al gebroken,’ zegt het meisje met een blik op de potten.

Kak.

‘Het is voor roereieren,’ zeg ik kordaat. ‘Dus het geeft niet. Hoeveel is dat?’

‘Vijfenveertig pond negenentachtig,’ zegt ze. ‘Heb je zelf een tas of wil je er een kopen?’

Ik ben even sprakeloos. Ik ga echt niet toegeven dat ik benvergeten een duurzame tas mee te brengen.

‘Ik zie toevallig niets in tassen,’ zeg ik ten slotte. ‘Mijn stelregel is: “Koop niet meer dan je kunt dragen.”’

‘Maar dat kun je niet allemaal dragen,’ zegt het meisje.

‘Mijn zus helpt me wel,’ zeg ik soepel. ‘Je helpt me toch wel dit allemaal naar de auto te brengen? En Suze?’ zeg ik met stemverheffing. ‘Ik wil de planeet niet kapotmaken, dus wil jij ook helpen?’

We laden samen mijn weckpotten in Suzes auto en gaan dan de winkel weer in, want Suze moet nog betalen.

‘Pardon?’ zegt het meisje achter de kassa tegen me. ‘Je bent je laatste weckpot vergeten.’ Ze reikt me de pot aan en ik neem hem nonchalant over om indruk op Jess te maken.

‘Dank je,’ zeg ik. ‘Misschien vul ik die met... zwarte schildpadbonen,’ vervolg ik tegen Jess. ‘Die zijn zó vegan.’

Ik heb geen idee wat je met zwarte schildpadbonen moet doen, maar ze klinken ontzettend deugdzaam.

‘Ik ben gek op zwarte schildpadbonen,’ vervolg ik tegen Jess. ‘Die zijn zó veganistisch verantwoord. Ze zijn zó vegan.’

Ik kuier naar een enorme pot met het etiket ‘Zwarte schildpadbonen,’ hou mijn pot eronder en haal de hendel over. De kleine, gedroogde zwarte bonen stromen er prompt uit en ik glimlach naar Jess. Als de pot bijna vol is duw ik de hendel achteloos terug... maar hij werkt niet mee. Ik probeer het nog eens, maar hij zit vast. Shit.

Shít.

Tot mijn ontzetting stroomt mijn pot over en kletteren de bonen op de vloer. Ik ruk wanhopig aan de hendel, maar ik kan hem niet in beweging krijgen en de bonen gaan steeds sneller stromen.

‘Wat krijgen we nou?’ zegt het meisje achter de kassa. Iedereen kijkt nu naar mij en de stortvloed bonen. ‘Duw die hendel terug! Snel!’

‘Dat probeer ik!’ zeg ik met een kop als een biet. ‘Wat denk je dan dat ik doe?’

Het meisje springt van haar kruk en haast zich naar me toe, maar het is al te laat. Het gekletter is opgehouden. De pot is leeg. De vloer ligt bezaaid met bonen. Ik hoor een proest uit Suzes richting, kijk op en zie dat ze een hand voor haar mond heeft geslagen.

‘Ik koop ze natuurlijk,’ zeg ik voordat het meisje een woord kan uitbrengen. ‘Allemaal. Ze zullen goed van pas komen voor... gerechten.’

‘Koop je ze allemaal?’ Het meisje in de aardappelzak neemt me ongelovig op.

‘Natuurlijk!’

‘Hmm.’ Ze denkt even na en trekt dan haar wenkbrauwen op. ‘Hoe wil je ze vervoeren? Heb je een tas nodig? Heel misschien?’

Ze klinkt zo arrogant dat ik verontwaardiging voel oplaaien.

‘Nee, ik hoef geen tas,’ zeg ik koeltjes. ‘Zoals ik al zei ben ik een ethische, tasvrije consument. Daarom zal ik ze vervoeren in... eh...’ Ik krijg een inval. ‘Mijn rok,’ besluit ik.

‘In je rók?’

‘Ja!’ zeg ik tartend. Ik kniel op de vloer, maak een hangmat van mijn rok, die lang en breed is, en begin er bonen in te scheppen. ‘Zie je wel?’

Suze proest weer en komt naar me toe.

‘Bex,’ zegt ze, ‘dat is een goed plan. Uiteraard. Maar als je je ethische principes even opzij zou kunnen zetten... zouden we dan geen kartonnen doos kunnen gebruiken?’

Hmpf. Ik geloof nog steeds dat ik die bonen wel in mijn rok had kunnen meenemen. Ik had een deel in het handschoenvak kunnen opbergen en een deel in de kofferbak. De auto had onze schildpadbonenopslag kunnen zijn.

Het zal inderdaad wel sneller zijn geweest om ze allemaal in een doos te vegen, te betalen en naar het café te gaan. Nu zitten we aan een tafeltje bij het raam, knus bij elkaar. We hebben iets te eten besteld, we nippen van ons water en Suze en ik kijken elkaar telkens even aan. Het is tijd om Jess aan te pakken, met alle tact en empathie die we kunnen opbrengen.

‘Wacht maar tot je je vegan kalkoen ziet met Kerstmis,’ zeg ik bij wijze van inleiding tegen Jess. ‘Hij wordt fantastisch!’

‘Mooi,’ zegt Jess.

Ik werp nog maar eens een blik op Suze en vraag me af hoe het verder moet. We waren van plan Jess te helpen ‘uit haar

schulp te kruipen', maar hoe?

'Dus... hoe bevalt het leven in Chili?' begin ik voorzichtig. 'Het zal wel pittig zijn. Hoe is het met... Tom?'

'Goed, dank je,' zegt Jess bondig. 'Het gaat allemaal goed.'

Maar ik zie de pezen in haar hals trekken. En ze omklemt haar waterglas te stevig. Denkt ze echt dat wij ons laten foppen?

'Jess, je bent ontzettend sterk en zelfstandig,' zeg ik ernstig. 'Dat heb ik altijd bewonderd. Maar ik wil dat je weet... dat we er voor je zijn.'

'We zijn er helemaal voor je,' bevestigt Suze.

'Dus mocht er iets zijn...' Ik breek onzeker mijn zin af.

'Dat hele adoptiegedoe moet wel een zware belasting zijn voor jullie allebei,' zegt Suze. 'Toch?'

Er valt een stilte en ik hou mijn adem in, want Jess' ogen worden vochtig. Jess' ogen worden nóóit vochtig. Ik heb altijd gedacht dat ze van graniet waren, net als haar buikspieren.

'Ja, het is best zwaar,' zegt ze uiteindelijk met verstikte stem. 'Het is zwaarder dan we hadden gedacht. Je denkt dat je geduldig bent, je denkt dat je stoïcijns bent... maar...'

Ze zwijgt weer. O, god. We moeten dit heel voorzichtig-aanpakken. Ik kijk nerveus naar Suze, die een bemoedigend gezicht naar me trekt.

'Is het... Ik bedoel...' Ik aarzel. 'Hebben jullie...'

Ik weet niet eens wat ik wil vragen. Wat ik zou willen, is dat Jess spontaan haar hart lucht, dat ik dan een wijze opmerking maak en dat we allemaal elkaars hand vasthouden.

Maar ze vermant zich al. Haar ogen zijn weer droog.

'Misschien moeten we ook wat brood bestellen,' zegt ze met een blik op de bar.

'Jess, hou op over brood!' zeg ik zo meevoelend als ik kan. 'We zijn er nu. Alleen wij drieën op een veilige plek. Laten we het hebben over...'

‘Wat?’ Ze knijpt haar ogen tot spleetjes.

‘Maakt niet uit!’ Ik wuif vaag met mijn handen. ‘Wat je wilt! Chili... Tom...’

Als ik ‘Tom’ zeg, hoor ik Jess’ adem stokken.

‘Wat is dit?’ vraagt ze streng terwijl ze van Suze naar mij kijkt. ‘Je zeurt weer over Tom. Ik dacht dat hij je had gemaïld dat alles oké was.’

‘Tja,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Ja, dat heeft hij gedaan.’

Ik wil er niet aan toevoegen: ‘En zijn e-mail maakte me nog ongeruster!’ Ik wil ook niet nog eens vragen: ‘Wanneer komt hij nou eindelijk terug naar Engeland?’

‘Alles gaat goed.’ Jess kijkt me kwaad aan. ‘Wat wil je nou dat ik zeg, Becky? Waar ben je op uit?’

‘Niets!’ krabbel ik haastig terug. ‘Nee! Ik ben nergens... Alleen... als je iets wilt delen... Ik ben tenslotte je zus...’ Ik leg zacht een hand op haar arm en probeer er niet op te letten dat ze in elkaar krimpt.

‘En ik ben je vriendin,’ zegt Suze, die een hand op Jess’ andere arm legt en haar strak aankijkt met haar blauwe ogen. ‘Dus als je iets wilt delen...’

‘Ze wil niets delen!’ klinkt de sardonische stem van het meisje in de aardappelzak, dat nu serveerster lijkt te zijn en net langsloopt. ‘Jezus! Laat dat arme mens met rust!’

‘Bemoei je er niet mee!’ zeg ik verontwaardigd, maar Jess heeft haar armen al bevrijd van onze handen. Ze steekt ze onder de tafel en lijkt zich hoogst onbehaaglijk te voelen.

‘Sorry, Becky, maar ze heeft gelijk,’ zegt ze met gespannen, zachte stem. ‘Hou er gewoon over op. Dicht mij geen problemen toe.’

‘Maar...’

‘Hou erover op,’ kapt Jess me af en ik zucht gefrustreerd. Hoe kunnen we praten... als Jess niet wil praten?

Ik doe mijn mond open... en weer dicht. Ik snak ernaar om meer te zeggen, maar Jess’ koppige gezicht weerhoudt me

ervan. Ze zou alleen maar boos worden, en dat is het laatste wat ik wil.

‘Als je je ergens zorgen over moet maken, is het niet mijn huwelijk,’ vervolgt Jess gedecideerd, ‘maar je moeder en Janice. Dát is de relatie die op springen staat. Voor zover ik het kan nagaan praten ze niet eens meer met elkaar.’

‘Wat?’ zegt Suze ontdaan, en het dringt tot me door dat ik haar er niets over heb verteld.

‘O ja, mam en Janice hebben een beetje ruzie,’ beken ik. ‘Niet zo leuk.’

‘Maar waarom dan?’ vraagt Suze. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Janice voelt zich verwaarloosd,’ zegt Jess onomwonden. ‘Ze heeft het gevoel dat je ouders verder zijn gegaan met hun leven en haar helemaal vergeten zijn.’

‘Pap en mam hebben Janice en Martin echt wel voor dingen in Shoreditch uitgenodigd,’ zeg ik om mijn ouders te verdedigen.

‘O, weet ik wel,’ zegt Jess schouderophalend. ‘Ik kies geen-partij. Janice maakt het alleen maar erger voor zichzelf. Ze heeft een mentale blokkade als het om Shoreditch gaat. Haar nieuwe hobby is misdaadstatistieken opzoeken. Ze zegt telkens dingen als: “Nou, ik hoop maar dat die arme Jane en Graham niet worden beroofd door een drugskoerier op een scooter,” en: “Nou, ik hoop maar dat die arme Jane en Martin niet in een bendeoorlog verzeild raken.”’

Jess imiteert Janice’s beverige stem zo goed dat ik wel moet-grinniken. ‘Maar ze heeft er wel verdriet van,’ besluit Jess.

‘Al heeft dat haar er niet van weerhouden een nieuwe vriendin te zoeken,’ repliceer ik kattig.

‘O, god.’ Jess rolt met haar ogen. ‘Flo.’

‘Flo?’ herhaalt Suze geboeid. ‘Wie is Flo?’

‘Janice’s nieuwe hartsvriendin,’ leg ik uit. ‘In Oxshott.’

‘Ik kan me Janice niet eens voorstellen met een nieuwe hartsvriendin,’ zegt Suze verwonderd. ‘Ik vind het heel

bijzonder!’

‘Het is gruwelijk,’ zegt Jess hoofdschuddend.

‘Je bent geen fan van Flo?’ Suze giechelt en voegt er dan snel aan toe: ‘Sorry. Ik weet dat het niet om te lachen is.’

Op dat moment komt de serveerster ons eten brengen, dus we breken ons gesprek af. En net als ik naar mijn servet reik, krijg ik een app binnen. Ik kijk ernaar om te zien of het meer bestellingen van Luke zijn... maar als ik het lees, sla ik een hand voor mijn mond.

‘Echt niet,’ zeg ik zodra ik weer kan praten.

‘Wat is er?’ vraagt Suze.

‘Het is van Janice,’ zeg ik en ik draai mijn telefoon zodat de andere twee het ook kunnen lezen.

*Kan niet wachten op Minnies verjaarsfeestje, Becky, kind. Ik kom samen met mijn nieuwe vriendin, Flo, als dat goed is.
Liefs Janice xxx*

Van: Anders Halvorson

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Een spannend nieuw woord voor uw woordenboek: 'srygge'!

Beste mevrouw Brandon geboren Bloomwood,

Dank u voor uw e-mail.

Uw definitie van 'srygge' zegt me niets.

Er staat me niets bij van oude Noorse 'srygge-mythes', zoals u oppert, en evenmin van 'rijmpjes die ik als kind van mijn moeder heb geleerd' of grapjes met het woord 'srygge' erin.

Ik moet bij mijn vorige antwoord blijven: dat ik 'srygge' niet kan opnemen in de Woordenlijst der Noorse Taal. Dank voor uw aanbod van een T-shirt met het opschrift WE'LL ALWAYS HAVE SPRYGGE, dat ik helaas niet kan aannemen.

Met vriendelijke groet,

Anders Halvorsen

Redacteur

Woordenlijst der Noorse Taal

Het komt erop neer dat Janice ons de oorlog verklaart. Ik weet dat het extreem klinkt, maar zo is het wel: met een nieuwe vriendin ons territorium betreden. Ze wéét dat mam ook komt. Ze wéét van de spanning tussen hen beiden. Ze doet dit om onrust te stoken.

Niet dat ik tijd heb om daar nu over na te denken, want ik heb het te druk met het besmeren van Minnies verjaardagstaart met lagen glazuur. Ik heb veel gemaakt. Iets van twee beslagkommen vol. Ik kijk naar de taart, die nog steeds een beetje krakkemikkig is, en smeer er nog een dikke laag glazuur op. En nog een. Dan denk ik: O, wat dondert het ook, en hoop de rest in het midden op. Je kunt nooit te veel glazuur hebben, zoals Suze al zei. En nu is de taart iets van dertig centimeter hoog en hij ziet er fantastisch uit.

Minnie heeft een heerlijke ochtend gehad. Ze heeft al haar verjaardagskaarten bekeken en met haar nieuwe monstertruck en interactieve donzige katje gespeeld. (Ze had het in een tv-reclame gezien en erom gesmeekt, maar dat heb ik niet aan Suze toegegeven.) Nu zijn Suze en haar kinderen er ook en is het hier een slagveld. Minnie en Wilfie rijden met monstertrucks over de vloer in de woonkamer en Ernest speelt iets op de stokoude piano (die al in het huis stond en zo vals is als het maar kan). Intussen heeft Clemmie de ‘Jingle Bells’-kerstballen ontdekt en laat ze allemaal door elkaar heen tingelen.

‘Wat een waanzinnig katje!’ zegt Suze, die samen met Jess de keuken in komt. ‘Het kan spinnen en het drinkt melk en van alles. Waar heb je dat vandaan?’

‘O, ik kwam het gewoon tegen!’ zeg ik vaag. ‘Ik was natuurlijk op zoek naar een duurzame houten versie,’ voeg ik er snel aan toe met een blik op Jess. ‘Bij DuurzaamHoutenSpeelgoed.com. Maar ze hadden het niet. Jammer.’

‘De speelgoedindustrie heeft veel verantwoording af te leggen,’ zegt Jess grimmig.

‘En weet je wat? Minnie wil nog steeds een armbandsetje voor Kerstmis,’ vertel ik aan Suze. Ik probeer niet al te zelfvoldaan te klinken. ‘Ik heb het haar gisteravond nog gevraagd. Dat is alles wat ze wil, een armbandje. Ik wist wel dat ze zich niet zou bedenken.’

‘Verbeeld je maar niets,’ zegt Suze en ze rolt met haar ogen. ‘Er is nog tijd om van gedachten te veranderen.’

‘Nee, niet waar.’ Ik kijk haar kwaad aan. ‘Zit me niet te stangen.’

‘Het is nog lang geen Kerstmis. Tijd zat voor andere gedachten.’ Suze zet een kinderlijk, ademloos stemmetje op. “‘Mammie, ik wil alleen maar een pratende zeemeermin! Als de Kerstman echt van me houdt, geeft hij me een pratende zeemeermin. Hij weet dat ik van gedachten ben veranderd, want hij kan toveren!’”

‘Hou op. Je zit me gewoon op de kast te jagen.’

“‘Maar... houdt de Kerstman dan niet van me?’” vervolgt Suze met een snik in haar stem. “‘Ben ik niet lief geweest, mammie? Heeft hij me daarom die stomme lelijke armbandenset gegeven die ik helemaal niet meer wil?’”

‘Kop dicht!’ Ik moet er tegen wil en dank om grinniken. ‘Je bent een slecht mens!’

‘Leuk schortje trouwens,’ zegt Suze, die eindelijk ophoudt, met een gebaar naar mijn nieuwe kerstschort.

‘O,’ zeg ik, op slag niet meer boos. ‘Vind je het leuk? Ik heb het van... O!’ onderbreek ik mezelf. ‘Wil je het voor Kerstmis?’

‘Bex, hou eens op!’ roept Suze vertwijfeld uit. ‘Je probeert me telkens al je nieuwe spullen te geven! We geven elkaar dingen die we al hebben voor Kerstmis,’ legt ze aan Jess uit. ‘Je weet wel, tegen de overconsumptie en zo.’

‘Goed plan,’ zegt Jess knikkend.

‘Alleen wil Suze me totaal niet vertellen wat ze wil hebben,’ zeg ik verwijtend.

‘In sommige culturen is het zo dat als je iets van iemand bewondert, hij het meteen aan je geeft,’ vertelt Jess.

‘O, mijn god,’ zegt Suze lacherig. ‘Kun je het je voorstellen? Bex en ik zouden ons continu moeten uitkleden en alles moeten ruilen wat we hebben. “Mooie schoenen, Becky.” “Je mag ze hebben!” “Mooie wimpers, Suze.” “Neem maar!”’

Ik moet wel gniffelen bij het idee dat Suze midden op een cocktailparty haar nepwimpers lostrekt en aan mij overhandigt.

‘Wimpers?’ zegt Jess niet-begrijpend. ‘Nepwimpers bedoel je?’

‘Eh... ja,’ zegt Suze.

‘Doe jij nepwimpers op, Suze?’ vraagt Jess ontsteld en ik stap snel achteruit, voordat ze het ook aan mij vraagt.

‘Soms,’ zegt Suze omzichtig en Jess neemt haar bezorgd op.

‘Vind je het niet tragisch dat je de noodzaak voelt je eigen lichaam aan te passen aan ingewortelde seksistische stereotypes?’

‘Alleen voor feestjes,’ zegt Suze. ‘Ze zijn biologisch, geloof ik,’ voegt ze er met een ontwijkende blik aan toe.

Ze liegt dat ze barst. Die wimpers zijn echt niet biologisch.

‘O,’ zegt Suze snel als de bel gaat. ‘Zijn dat je ouders, Bex?’

Goddank, want ik heb zo’n gevoel dat Jess me net wilde vragen waarom ik mijn haar borstel terwijl haarborstels seksistisch zijn of zoiets. Terwijl ik het glazuur snel met eetbare roze glitter bestrooi, hoor ik Lukes voetstappen in de gang, gevolgd door mams karakteristieke stemgeluid: ‘Luke! Minnie, liefje, gefeliciteerd met je verjaardag!’

Ik zet een flonkerende fee op de taart en bedek het hele geval met een gigantische houten slakom die ik per ongeluk heb gekocht.

(Oké, het was een grote vergissing. Het probleem met online shoppen is dat je niet kunt zien hoe groot iets is. Ik bedoel, ik

weet wel dat er staat: ‘diameter 54 cm’. Maar wie weet er nou hoe 54 centimeter eruitziet? Niemand. Precies.)

Ik doe mijn schort af en hol de gang in, waar pap en mam hun jas staan uit te trekken.

Oké. Wauw. Ik knipper een paar keer met mijn ogen terwijl ik hun nieuwe uiterlijk op me in laat werken. Op de een of andere manier was ik vergeten dat mijn ouders er totaal anders uitzien. Ik dacht dat ze in hun traditionele Oxshott-kledij zouden komen. Misschien een blazer; misschien een bloemetjesjurk.

Maar o, nee. Mam heeft een jurk met een psychedelische print aan en een ketting tot aan haar navel, gemaakt van gevlochten... Is dat cassetteband? In plaats van haar gebruikelijke handtas hangt er een postbodetas om haar schouder. Pap heeft een raar zwartwollen mutsje op en draagt een T-shirt van *Rick & Morty* op een loeistrakke stonewashed spijkerbroek. Het doet allemaal pijn aan mijn ogen. Die strakke broek kan nooit lekker zitten en ik geloof niet dat pap ooit een aflevering van *Rick & Morty* heeft gezien.

Maar ik moet achter mijn ouders staan.

‘Hallo!’ Ik begroet ze allebei met een warme omhelzing. ‘Hoe gaat het? Alles goed in Shoreditch?’ Dan zakt mijn blik naar beneden. ‘Wacht even, wat is er met je voet?’

Paps linkervoet zit helemaal in het verband. En er staat een kruk tegen de muur, zie ik opeens.

‘O, het valt wel mee!’ zegt pap snel terwijl hij mam zijn jas geeft en de kruk pakt. ‘Het was maar een, eh... ontmoetinkje met de grond. Goed, hoe is het met die liefvallige kleindochter van me?’

Pap hobbelt naar Minnie in de woonkamer en ik richt me tot mam. ‘Wat is er gebeurd?’

‘O, schat,’ zegt ze zacht. ‘Pap schaamt zich er een beetje voor. Hij is van zijn eenwieler gevallen.’

‘O nee!’ zeg ik geschrokken.

‘Hij kon er niets aan doen,’ springt mam voor hem in de bres. ‘Hij is al heel goed. Maar hij oefende op de Groene Zone op het dak en toen is hij door een van de bijen gestoken. Hij schrok er zo van dat hij van zijn fiets is gevallen.’

‘Arme pap!’ zeg ik met een grimas. ‘Nou, ik heb broodjes avocado gemaakt, daar zal hij van opknappen.’

‘O, Becky, schat,’ zegt mam. ‘Had ik je het slechte nieuws nog niet verteld?’ Ze zwijgt even en ik voel angst opkomen. ‘Pap heeft ontdekt dat hij allergisch is voor avocado.’

Ze trekt zo’n sip gezicht dat ik in lachen wil uitbarsten, wat fout van me is.

‘Ja,’ verzucht ze. ‘Hij is naar de dokter gegaan. Hij mag geen avocado meer eten. Ik ben er ook mee opgehouden, uit solidariteit.’

Ze krabt in haar nek en plukt aan de cassettebandketting. Ik moet toegeven dat hij er niet uitziet of hij aangenaam aanvoelt.

‘Mam, krijg je zere plekken van die ketting?’ zeg ik bij het zien van een rode vlek in haar nek. ‘Waarom doe je hem niet af?’

‘O,’ zegt mam verslagen. ‘Tja... misschien. Het is wel een mooi stuk. Hij is gemaakt door Lia uit ons complex. Hij symboliseert Chaos.’

‘Mooi!’ jok ik. ‘Heel... artistiek!’

Terwijl mam de ketting afdoet en hem in haar nieuwe tas stopt, zie ik dat haar gezicht een beetje terneergeslagen staat. Ik bedoel, geen wonder. De bijen, de eenwieler én de avocado’s hebben zich tegen mijn ouders gekeerd. Straks blijken ze ook nog allergisch te zijn voor ambachtelijke gin.

‘Mam, gaat het?’ Ik geef een kneepje in haar arm. ‘Vinden jullie het nog wel leuk in Shoreditch?’

‘O, zéker, schat,’ zegt mam nadrukkelijk. ‘Het is zo’n avontuur. Elke ochtend als we wakker worden denken pap en ik: Wat zal deze dag brengen?’ Ze zwijgt even en voegt er dan aan toe: ‘Maar we missen onze vrienden wel.’

‘Ja,’ zeg ik behoedzaam. ‘Volgens mij mist Janice jou ook.’

‘Denk je? Ze is niet één keer naar ons toe gekomen.’ Mam glimlacht, maar ik zie de pijn in haar ogen. ‘Ik neem het haar niet kwalijk hoor, Shoreditch is best ver van Oxshott. Maar ik had wel verwacht dat ze me terug zou bellen.’

‘Hè?’ Ik kijk haar aan. ‘Heb je haar gebeld?’

‘O, ik heb een paar voicemails ingesproken, maar ze heeft niet teruggebeld.’ Mam lacht vrolijk naar me. ‘Nou ja, ze zal het wel druk hebben.’

‘Ik denk dat ze denkt dat jij het te druk voor háár hebt,’ zeg ik dapper. ‘Je zet steeds foto’s op WhatsApp waarop je laat zien hoeveel jullie tegenwoordig beleven.’

‘Tja, daar is WhatsApp toch voor?’ zegt mam verbaasd. ‘Om foto’s te delen.’

Ik kijk haar even aan en dan valt het kwartje. ‘Mam, ben je in de war met Instagram?’

‘O, dat is één pot nat, kind,’ zegt mam luchtig.

Net als ik haar wil uitleggen dat er wel degelijk verschil is, wordt er weer gebeld, wat me de zenuwen geeft. Weet mam wel dat Janice met haar nieuwe vriendin komt? Weet mam zelfs wel dat Janice een nieuwe vriendin hééft? Ik doe de deur open... en ja hoor, daar staat Janice met een bos felroze bloemen.

Zodra ze mam in de gang ziet staan, steekt ze uitdagend haar kin in de lucht.

‘Hallo Becky,’ zegt ze beverig terwijl ze mam straal negeert.

‘Janice!’ roep ik uit. ‘Daar ben je!’ Net als ik wil vragen waar haar vriendin is, wringt mam zich langs me heen naar de voordeur.

‘Janice, lieverd!’ zegt ze en ze geeft haar een warme omhelzing. ‘Dat is veel te lang geleden! O, kind, ik moet je zóveel vertellen. Heb je mijn voicemail over het toneeltripje niet gehoord? Maar goed, jammer dat je niet mee kon, maar we doen het wel een andere keer en je móét me vertellen wat je van mijn dahliaplan vindt.’ Ze kijkt verwachtingsvol naar Janice, die er niets van lijkt te snappen.

‘Dahliaplan?’ herhaalt ze verbijsterd.

‘Ik heb een voicemail ingesproken, kind!’ zegt mam onverstaanbaar. ‘Ik stond op de loopband, dus ik zou een beetje hijgerig kunnen hebben geklonken...’

‘Ik heb geen voicemail gekregen,’ zegt Janice perplex.

‘Maar ik heb zo vaak iets ingesproken!’ zegt mam. ‘Geen wonder dat je me niet hebt verteld wat je van de nieuwe *Poirot*-serie vindt. Hij was veel te sjofel gekleed,’ vervolgt ze met opgetrokken neus. ‘Poirot zag er nooit sjofel uit. Waar is Martin?’

‘Naar een... lunch van de golfclub,’ stamelt Janice. ‘Jane, ik heb nooit een voicemail van je gekregen. Niet één.’

Intussen is Luke achter ons de gang in gekomen en zegt: ‘Er gaat momenteel veel mis met voicemail. Het is iemand op mijn werk ook overkomen, hij was al zijn berichten kwijt. Janice, wordt jouw voicemail in de cloud opgeslagen?’

Mam en Janice kijken hem allebei wezenloos aan en dan vraagt mam toberig: ‘Heb ik het fout gedaan?’

‘Nee, het ligt niet aan jou, Jane, maar aan het systeem.’ Luke wil het uitleggen, maar Janice onderbreekt hem gespannen.

‘Flo is even de auto aan het parkeren.’

‘Flo?’ Mam krijgt een denkrimpel in haar voorhoofd. ‘Is dat een van jouw vriendinnen, Becky?’

‘Nee, het is mijn vriendin,’ zegt Janice met beverige stem. ‘Jij was er niet, Jane, en ik hoorde niets meer van je en ik dacht... Nou ja, Flo is... mijn nieuwe vriendin.’

Er valt een lange, afgrijselijke stilte. Ik kijk naar Luke, en dan naar Jess, die ook de gang in is gekomen en gespannen toekijkt.

‘Je nieuwe vriendin,’ zegt mam uiteindelijk met de raarste, meest verstikte stem die ik ooit van haar heb gehoord. ‘Aha. Je nieuwe vriendin. Nou... wat leuk voor je, Janice! Ik ben heel benieuwd!’

O, mijn god. De spanning is om te snijden. Ik werp een blik op Luke, die een gezicht trekt dat ik niet kan interpreteren, en kijk dan naar Jess, die met een vinger langs haar hals gaat, en dan naar mam, die nog steeds een vrolijke glimlach op haar gezicht geplakt houdt, maar God mag weten wat ze denkt.

De bel gaat en we springen allemaal een meter de lucht in.

‘Ha,’ zeg ik iets te enthousiast. ‘Ik ga even... opendoen.’

Ik doe open en een dunne vrouw in een beige jas en hoed tuurt door een bril met randloos montuur naar me.

‘O, hallo,’ zegt ze met een timide stemmetje dat ik amper kan horen. ‘Ben jij Becky? Ik ben Flo.’

Oké, ik weet dat ik het niet persoonlijk moet opvatten, maar Flo? Als vervanging van mam?

Ik ben het volkomen met Jess eens. Flo is afschuwelijk, op een door en door slappe doetjesmanier. Terwijl ik haar, Janice en mam de zitkamer in loods, roept Minnie uit: ‘Wennis! Oma! Ik ben jarig! Kijk, mijn cadeautjes!’

Terwijl Janice en mam het katje uitgebreid bewonderen, komt Suze binnen met een dienblad met koffie en thee die ze snel heeft gezet, geniaal als ze is.

‘Hallo,’ zegt ze met een brede, vriendelijke glimlach tegen Flo. ‘Ik ben Suze, een vriendin van Bex. Heb je zin in thee, of koffie? In de blauwe kopjes zit thee en in de witte koffie. De melk zit in de kan.’

‘O,’ zegt Flo. ‘Goh. Jeetje.’ Ze kijkt onzeker om zich heen alsof ze toestemming nodig heeft. ‘Ja. Graag. Als het niet te veel moeite is... Maar het hoeft niet. Let maar niet op mij.’

‘Het staat hier op het blad,’ zegt Suze, die een beetje confuus lijkt door Flo’s toespraakje. ‘Thee of koffie? Pak maar.’

‘Wat het makkelijkst is,’ zegt Flo met een hulpeloze glimlach.

‘Nou, we hebben het allebei, dus het is allebei even makkelijk.’ Suze houdt haar het dienblad met kopjes voor. ‘Thee? Koffie?’

‘Het maakt me echt niets uit,’ zegt Flo, die even naar adem hapt. ‘Wat jij wilt.’

‘Kies maar,’ zegt Suze vriendelijk.

‘O...’ Flo steekt een hand uit en trekt hem weer terug. ‘Ik weet niet...’

Ik zie dat Suze haar geduld begint te verliezen, wat me niets verbaast. De thee en koffie worden helemaal koud terwijl Flo ernaar staat te kijken. ‘Nou!’ zegt ze kordaat. ‘Neem dan maar thee! Becky, pak jij een kop thee voor Flo?’

We wisselen een snelle blik terwijl ik een kop thee pak en Flo naar de bank loods. ‘Ga toch zitten,’ zeg ik beleefd.

‘O. Jeetje.’ Flo kijkt naar de lege bank alsof het een mijnenveld is. ‘Waar moet ik zitten?’

‘Waar je wilt!’ zeg ik zo hartelijk als ik kan.

‘Aha.’ Flo schuifelt naar het hoekje van de bank en blijft dan staan alsof ze gestrand is. ‘Waar willen de anderen zitten? Ik wil niemand tot last zijn.’ Ze lacht weer zo hulpeloos naar me en ik verbijt me om niet te zeggen: ‘Ga toch gewoon zitten, slome donder!’

‘Ik zet je thee hier neer,’ zeg ik vriendelijk terwijl ik haar kopje op de salontafel zet. ‘Kies maar waar je gaat zitten.’

Dan schaam ik me omdat ik Flo voor slome donder heb-uitgemaakt, al was het maar in gedachten. Misschien is ze gewoon verlegen, zo tussen al die nieuwe mensen. Als ze eindelijk is gaan zitten, probeer ik het nog eens.

‘En, heb je de nieuwe *Poirot* op tv gezien, Flo?’

‘Ja,’ zegt Flo overdreven voorzichtig, alsof ze bang is dat ik haar antwoord op de een of andere manier tegen haar zou kunnen gebruiken in de rechtbank.

‘En wat vond je ervan?’

‘Ik weet het eigenlijk niet,’ zegt Flo met een uitdruktingsloos gezicht. ‘Dat moeten de deskundigen maar bepalen, hè?’

‘O. Tja... maar vond je het leuk?’ hou ik vol.

‘Ik zou het niet weten, eigenlijk.’ Weer die hulpeloze glimlach.

O, mijn god, ik had het toch goed. Ze is echt een slome donder. Hoe houdt Janice het met haar vol?

Alsof ze mijn gedachten kan lezen, komt Janice met haar eigen kop thee naar de bank en gaat naast Flo zitten. Even later gaat mam tegenover hen zitten. We nippen allemaal zwijgend van onze thee en kijken in het niets. Het is allemaal zo gênant dat ik er niet meer tegen kan.

‘Taart!’ zeg ik met schrille stem. ‘Laten we Minnies verjaardagstaart aansnijden!’

Ik haast me naar de veilige keuken, zet met zorg de kaarsjes op de taart, steek ze aan, loop ermee de woonkamer in en roep de kinderen. We zingen ‘Lang zal ze leven’ en Minnie blaast uitzinnig van blijdschap haar kaarsjes uit. Dan zet ik de taart op de salontafel en gaat Luke schoteltjes en vorkjes pakken.

‘Wat een grote taart!’ zegt Janice als ik begin te snijden. ‘En wat een grappige vorm, Becky. Heb je een koepelvormige taartvorm gebruikt?’

‘Eh... nee...’ Ik kan niet goed antwoorden, want ik heb het te druk met mijn poging om de taart aan te snijden. Het is gek, maar mijn mes blijft maar door het glazuur glijden zonder dat er iets gesnéden lijkt te worden.

‘Is er iets, kind?’ vraagt mam. ‘Laat mij het eens proberen.’

Ze neemt het mes van me over, snijdt resoluut door het glazuur en kijkt er dan verbaasd naar. ‘Snoes, waar is de taart?’

‘Die moet er ergens in zitten,’ zeg ik wanhopig. Ik neem het mes weer van haar over en prik ermee in de taart. ‘Ik weet zeker dat er een taart in zit. Ik heb hem zelf gezien. Ik heb hem gebakken!’

‘In welke verhouding staat het glazuur tot de taart?’ vraagt Jess, wat echt een vraag voor haar is.

‘Misschien moet je een lepel pakken,’ zegt Suze gediensstig. ‘We kunnen ook met lepeltjes eten. We kunnen het zien als...’

een mousse?’

‘Hier,’ zegt Luke en hij overhandigt me een lepel. ‘Dien het hier maar mee op.’

‘Ik kan toch niet op puur glazuur trakteren!’ fluister ik Luke vertwijfeld toe. ‘Dan krijgt iedereen een hartaanval! Ik snap niet wat er is gebeurd.’

‘Taart!’ zegt Minnie. Ze houdt haar schoteltje op en alle andere kinderen beginnen te gillen: ‘Taart! Taart!’

Ik kijk ontredderd naar de taart, of liever gezegd de glazuurberg, en Luke zegt snel: ‘Ik neem hem mee naar de keuken om er eens goed naar te kijken.’ Hij pakt de taart en zegt tegen het bezoek: ‘Becky maakt zo’n mooi kostuum voor Minnies kerstspel. Dat zouden jullie moeten zien.’

Ik word overspoeld door liefde omdat hij zo overduidelijk probeert me op te monteren, en iedereen gaat erop in.

‘Wauw,’ zegt Suze. ‘Wat goed, Bex!’

‘Goed zo, lieverd!’ zegt pap.

‘Laat zien!’ zegt Suze, maar ik schud mijn hoofd.

‘Het moet een verrassing blijven. Ik, eh... ga even naar de taart kijken...’

Ik haast me naar de keuken, waar Luke het glazuur met een spatel te lijf gaat.

‘Er zit wel ergens taart in,’ zegt hij met een vorsende blik, ‘maar niet veel. Zullen we het uitgraven en aan de kinderen geven?’

‘Ik snap niet wat er mis is gegaan,’ zeg ik teleurgesteld. ‘Is de taart opgelost in het glazuur?’

‘Kan taart oplossen in glazuur?’ vraagt Luke.

‘Ik weet het niet!’ zeg ik en op hetzelfde moment wordt er-aangebeld. ‘O, god, wat nou weer? Doe jij open, dan graaf ik de taart uit.’

Ik schep alle taart die ik kan vinden uit het glazuur en verdeel die in klodders over vier bordjes. Gelukkig geven

kinderen niets om presentatie. Ik zet de bordjes op een dienblad en als ik ermee de gang in loop, hoor ik een neuzelige stem die ik niet meteen kan thuisbrengen.

O, mijn god. Is dat Nadine?

Ik zet het dienblad op de vloer en haast me naar de voordeur, die op een kier staat. Luke en Nadine staan op het stoepje, en Nadine praat snel en dwingend, terwijl Luke probeert ertussen te komen. Net als ik naar buiten stap, zegt hij: ‘Sorry, Nadine, maar het zit er niet in.’

‘Neem dit nou maar aan.’ Ze zwaait met een dik, uitgeprint-document naar hem en werpt mij een korzelige blik toe. ‘O, hallo, Becky.’

Ze draagt een pak, ook al is het weekend, en haar parfum is overweldigend. Het is allemaal een beetje raar.

‘Hallo,’ zeg ik behoedzaam. ‘Wat een verrassing!’

‘Nadine kwam over zaken praten,’ zegt Luke op gespannen toon. ‘Maar zoals ik probeer uit te leggen, zie ik echt geen toekomst voor ons in wat voor samenwerkingsverband dan ook.’

‘Je hebt me geen kans gegeven.’ Nadine lijkt hem amper te horen. ‘Je kunt me niet zomaar afserven. Je kunt me niet zomaar afwijzen.’ Haar stem klinkt vast, maar haar borstkas zwoegt, zie ik.

‘Ik wijs je niet af,’ zegt Luke meteen. ‘Absoluut niet. Maar...’

‘Het is een kans voor ons allebei,’ onderbreekt ze hem. ‘Dit is mijn enige kans. Je kunt niet zomaar nee zeggen.’

‘Nou,’ zegt Luke na een korte stilte. ‘Dat kan ik wel. En dit is zeker niet je enige kans...’

‘Lees het nou maar.’ Nadine probeert weer hem het document toe te stoppen. ‘Léés het. Het is anders dan de versie die je al hebt gezien. Ik heb naar je geluisterd. Ik heb het aangepast. Nu al. Zie je wel?’ Ze slaat de eerste bladzij om en wijst met een onberispelijke roze nagel een alinea aan. ‘Dit is

wat jij zei. Woord voor woord. Je zei dat het niet gefocust genoeg was, niet zakelijk genoeg. Dít is zakelijk...’

‘Nadine, dít is niet zakelijk!’ barst Luke uit, en hij gebaart naar haar. ‘Je kunt mensen niet zomaar onaangekondigd thuis overvallen in het weekend! Ik heb tegen je gezegd dat je me best mocht bellen...’

‘Je hebt me afgepoeierd, wil je zeggen.’ Ze kijkt hem boos aan. ‘Wat zei je ook alweer? “Na de feestdagen misschien.”’

‘Ik ga voor de kerst op reis en dan ben ik niet bereikbaar, zoals ik al heb uitgelegd,’ zegt Luke effen. ‘Maar ik wil je met alle plezier in het nieuwe jaar een paar tips geven...’

‘O, típs.’ Ze herhaalt het woord zo venijnig dat ik inwendig huiver. Dit mens spoort gewoon niet. Het is Minnies verjaardag en ik ga hier niet naar luisteren.

‘Nadine, we moeten naar binnen,’ zeg ik. ‘We hebben het druk.’ Ik kijk naar Luke, die knikt.

‘Ik wil je nog steeds wel telefonisch te woord staan op een afgesproken tijdstip,’ zegt hij. ‘Maar nu moet je weg.’

Het is stil en ik zie dat Nadines borst nog harder zwoegt. Ze ziet eruit of ze elk moment uit haar strakke jasje kan knappen. Het zou grappig kunnen zijn als haar blik niet zo vijandig was.

‘Waarom denk je dat we dat rothuis eigenlijk hebben gehuurd?’ valt ze dan woest uit. ‘Om jóú te ontmoeten.’

‘Wát?’ Ik gaap haar verbijsterd aan.

‘Wat dacht je dan? Dat we het léúk vonden om in dit kutdorp in de rimboe te gaan wonen?’

‘Pardon?’ zeg ik verontwaardigd, maar Nadine is op dreef.

‘We hadden het over onze exen. Craig vertelt me over een vriendin van vroeger, Becky Bloomwood. Er gaat me een lichtje op. Is die niet getrouwd met Luke Brandon? Kan ik Luke Brandon bereiken via een persoonlijke connectie? Is dít mijn grote kans? Weet je, ik had al naar je bedrijf geschreven,’ vervolgt ze tegen Luke. ‘Ik werd afgescheept door de een of andere ondergeschikte.’

O, mijn god. Ze is een stalker.

‘Nadine, je moet nu gaan,’ zeg ik behoedzaam. ‘Minnie is jarig. Al onze vrienden en familie zijn er.’

‘O ja, dat is ook zo.’ Ze richt haar blik op mij. ‘Je dierbare vrienden en familie.’

‘Ja,’ zeg ik stoer. ‘Mijn dierbare vrienden en familie.’

Nadine kijkt van mij naar Luke met haar enge ogen... en dan lijkt ze het op te geven.

‘Nou, sorry dat ik het feest heb verstoord,’ zegt ze sarcastisch. ‘Heel fijne dag gewenst. Heel fijn leven verder.’

Ze draait zich om en loopt het tuinpad af, nagekeken door Luke en mij. Ik sta te trillen op mijn benen.

‘Wauw,’ zegt Luke als ze uit het zicht is verdwenen, en ik voel mijn hele lijf verslappen.

‘God allemachtig.’

‘Die zag ik niet aankomen,’ zegt hij bedachtzaam.

‘Hoe kan iemand zoiets zien aankomen?’ Ik zucht en we zwijgen allebei even. Dan kijk ik naar Luke, gloeiend van schaamte. ‘Jezus, Luke, het spijt me zo. Ik had je nooit aan Craig moeten voorstellen, ik had ze nooit in ons leven moeten laten...’

Ik had nooit edgy kleren moeten aantrekken om mijn ex-vriendje te imponeren, voeg ik er in stilte aan toe.

‘Doe niet zo gek!’ zegt Luke verbaasd. ‘Dit had je allemaal niet kunnen voorzien. En ze is nu weg. Niets aan de hand.’

Hij is zo redelijk en sportief en kalm dat ik word overmand door liefde voor hem. Ons huwelijk is als plakband en het laat nooit meer los, echt nooit. Ik sla mijn armen om Luke heen, kijk op naar de man die ik aanbid, word weer overspoeld door emotie en flap eruit: ‘Ik ben gek op je snor.’

Wacht even. Waar kwam dát vandaan?

‘Echt?’ vraagt Luke verbaasd en ontroerd. ‘O, schat van me.’

Hij zoent me en ik omhels hem nog steviger terwijl mijn brein zegt: Wacht even. Waarom zei ik dat? Nou scheert hij hem nooit meer af. Wat bezielde me? Ik voelde zoveel liefde dat de woorden mijn mond uit rolden.

We maken ons van elkaar los en hij kijkt naar me, zijn gezicht zacht van genegenheid.

‘Mijn liefste Becky,’ zegt hij terwijl hij met een vinger over mijn wang streelt. ‘Ik hou van jou.’

‘Ik ook van jou,’ zeg ik een beetje ademloos.

Zal ik er snel aan toevoegen: ‘Maar dat van die snor meende ik niet?’

Nee. Nee. Geen goed idee.

Dan draait Luke zich om naar de voordeur.

‘We kunnen maar beter teruggaan naar het feest,’ zegt hij. ‘Zullen we deze woordenwisseling onder ons houden? Als iemand ernaar vraagt, zeggen we dat het een collectant was.’

‘Ja,’ zeg ik instemmend. ‘Goed idee. De spanning is toch al om te snijden.’

Ik wil hem nog vragen wat hij van Flo vindt, maar we moeten echt terug en trouwens, ik weet zeker dat ik het antwoord al weet.

Luke pakt het dienblad met taartklodders, kijkt er even naar en zegt dan: ‘Nou, het ziet er in elk geval heerlijk uit.’

Mijn hart smelt weer. Wat is hij toch lief. Wat is hij toch een goede man. Ik ga hem nooit de waarheid vertellen over die snor, neem ik me voor. Wat ik ga doen is... Ik laat me onder hypnose aanpraten dat ik van snorren hou. Yes! Uitstekend plan. Ik zal het googelen.

Net als ik de deur van de woonkamer opendoe, gaat mijn telefoon. Nou vraag ik je. Mag ik niet eens rustig een verjaardag vieren? Ik overweeg niet op te nemen, maar kijk voor de zekerheid naar mijn scherm... en zie ‘Edwin’ staan.

Hmm. Misschien moet ik toch maar opnemen.

‘Moment,’ zeg ik verontschuldigend tegen Luke. ‘Het is, eh... een kerstgerelateerd ding.’

Luke loopt met de taart de kamer in en ik ren terug naar de keuken en sluit de deur achter me. ‘Hallo, Edwin,’ zeg ik zachtjes. ‘Hoe is het met je?’

‘Heel goed, dank je!’ klinkt Edwins welluidende stem. ‘En met jou?’

‘O, goed, dank je!’

‘Even snel, kind, ik ben helaas naar Zuid-Frankrijk geroepen, ontzettend vervelend, en dat betekent dat ik helaas geen tijd heb om je toespraak te schrijven. Kun je zelf iets in elkaar flansen?’

Ik kijk beduusd naar mijn telefoon. Wát? Het punt was toch juist dat hij die toespraak zou schrijven?

‘O.’ Ik schraap mijn keel. ‘Tja... ik denk het wel. Wat moet ik zeggen?’

‘O, je kent dat wel,’ zegt Edwin luchtig. ‘Je enthousiasme voor biljarten, dat je je buitengesloten voelt als vrouw, dat soort dingen. Sociale rechtvaardigheid. Discriminatie. Laat die hufters kronkelen van schuldgevoel. Dat was ik vergeten te vragen, heb je een kansarme jeugd gehad?’

‘Eh, nou...’ draai ik eromheen in het schuldige besef dat pap en mam een paar meter bij me vandaan zitten en dat je een vrijstaand huis in Oxshott niet echt ‘kansarm’ kunt noemen. ‘Ik bedoel, in sommige opzichten wel een beetje, denk ik...’

‘Geweldig! Leg dat er ook maar dik bovenop. Ik moet nu ophangen, meis, maar ik zie je daar, hè?’

‘Absoluut!’ zeg ik. Net als ik eraan toe wil voegen: ‘Wat moet ik precies over biljarten zeggen?’ verbreekt hij de verbinding.

Ik laat het even roerloos op me inwerken. Een toespraak over biljarten. Kán ik een toespraak houden over biljarten? O, god. Wordt het me allemaal een beetje te veel? Zal ik Luke gewoon zijn normale aftershave van altijd geven, die ik in een

halve minuut online kan bestellen, en die kastkoffer maar uit mijn hoofd zetten?

Maar dan wint mijn vastberadenheid het. Kom op. Ik kan dit. Ik ga dit doen. Voor Luke. Hoe moeilijk kan het zijn, een praatje over biljarten? Het is maar een spelletje met zes ballen.

Of acht, kan ook.

Een aantal ballen in elk geval. Ik zoek het wel op. Maar nu kan ik maar beter teruggaan naar het feest.

Ik stop mijn telefoon in mijn zak en haast me terug naar de woonkamer, waar de kinderen allemaal glazuurvegen om hun mond hebben en Flo met gekwelde stem zegt: ‘Het moet me van het hart dat taart nooit echt mijn ding is geweest,’ en mam eruitziet of ze op ploffen staat.

Ik kijk om me heen en probeer in een prettige, relaxte feeststemming te komen. Ik wil glimlachen en van het moment genieten, maar op de een of andere manier komen er te veel dingen tussen. Flo... mijn desastreuze taart... Nadine... dat ik een biljarttoespraak moet houden... en dan heb ik het nog niet eens over het kerstfeest, dat alles overschaduwde als een soort glitterig examen dat ik moet halen.

‘Je zou daar een slinger kunnen hangen,’ zegt Suze wijzend naar de schoorsteenmantel tegen Jess. ‘Of hier, misschien.’ Dan kijkt ze naar mij. ‘We vroegen ons net af wanneer je de kerstversiering gaat ophangen, Bex.’

Ik weet dat het maar een vraag is. Ik weet dat het gewoon Suze is, kunstzinnig en creatief... maar op de een of andere manier voel ik me bekritiseerd.

‘Ik wilde wachten,’ verklaar ik. ‘Ik wilde eerst Minnies verjaardag vieren en dan pas aan de kerstversiering beginnen.’

‘O, over de kerst gesproken, snoes.’ Mam kijkt op. ‘Heb je dat recept voor kalkoenvulling gezien dat ik je heb gestuurd?’

‘Eh...’ Ik frons mijn voorhoofd en probeer me te herinneren welk van haar miljoen appjes over vulling ging.

‘Ik heb Bex al een geniaal recept voor vulling gestuurd,’ zegt Suze gepikeerd. ‘Abrikoos en hazelnoot. Heerlijk.’

‘Het mijne is met cranberry en kastanje,’ pareert mam. ‘Veel kerstiger.’

‘Maar wat vind je dan van salie en ui?’ zegt Janice. ‘En Becky, Graham heeft een zere voet, maar kunnen we overdag toch een verkwikkende wandeling maken? Want ik zat te denken, éérst een verkwikkende wandeling, dán de piñata.’

‘Een piñata is culturele toe-eigening,’ zegt Jess afkeurend. ‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen? En Becky, je gaat toch niet de haard aansteken, hè? Want dat is echt rampzalig voor de planeet...’

‘Je zou deze nis prachtig kunnen versieren,’ onderbreekt Suze haar, nog steeds taxerend om zich heen kijkend. ‘Waar zet je de boom?’

‘Eh...’ Ik weet nog niet waar ik de boom ga zetten, maar dat wil ik niet toegeven.

‘En heb je de kerstliedjes al uitgezocht, Becky?’ vraagt Janice. ‘Ik wil graag “Gloria in excelsis Deo” zingen...’

‘Zal ik een keer langs komen om je te helpen een plekje voor de boom te kiezen?’ Suze praat dwars door haar heen. ‘En om een slingerplan te maken?’

‘Nee!’ roep ik uit, opeens van streek door al die stemmen die me belagen. ‘Nee, dank je! Ik versier de boel zelf wel. En ik kies de kalkoenvulling. En we doen de haard niet aan. En ik bestel alles wat jullie willen, oké?’

Ik hijg even uit en besef hoe gestrest ik klink. ‘Sorry,’ voeg ik er iets kalmer aan toe. ‘Ik ben gewoon een beetje... Het is allemaal nogal...’

‘Natuurlijk!’ zegt Suze met een blik op mam. ‘Bex, maak je niet druk! Ga zitten, neem een kop thee. Chill.’

Ik ga naast Flo zitten, haal een paar keer diep adem en voel mijn hartslag geleidelijk aan weer normaal worden. Ik sla door, zeg ik tegen mezelf. Het komt allemaal goed. Ik zie dat mam, Suze en Janice veelbetekenende blikken wisselen, maar het kan me niet schelen. Ze doen maar.

‘Dus,’ zeg ik uiteindelijk. Ik dwing mezelf beleefd te doen en richt me tot Flo. ‘Waar vier jij Kerstmis, Flo?’

‘O, Kerstmis,’ zegt ze en ze fronsst sceptisch haar voorhoofd. ‘Ik heb het nooit zo op Kerstmis gehad.’

Meent ze dat nou? Oké, dat was de druppel. Iemand moet tegen Janice zeggen: toedeledo met Flo.

TOESPRAAK VOOR LONDENSE BILJARTSOCIËTEIT

Door aspirant-lid Rebecca Brandon (geboren Bloomwood)

Copyright Rebecca Brandon (geboren Bloomwood)

Strikt vertrouwelijk

Onder embargo tot 11 december

Eerste versie

Biljart is heel

Biljarten is heel

Biljarten is erg

O, god.

Van: Myriad Miracle

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Vragenlijst!

Hallo mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

We hopen dat het Myriad Miracle Training System™ goed bevalt!

Dank je voor het checken van je interactieve instellingen in de app. We hebben je vorderingen gemonitord en je huidige trainingsactiviteiten lijken te zijn gezakt van ‘verwaarloosbaar’ naar ‘nihil’.

Een onderdeel van de filosofie van het Myriad Miracle Training System™ is dat we extra, stimulerende content aanbieden voor cliënten met afnemende activiteit.

We willen je dan ook kosteloos een Skype-sessie aanbieden op het gebied van voeding en fitness met onze personal trainer Olga Rotsnatsova. Olga heeft gewichtheffers getraind voor de Olympische Spelen. Ze zal je binnenkort bellen om een afspraak te maken voor de kosteloze, drie uur durende sessie. Aan bod zullen komen:

- intensieve krachttraining
- uithoudingsvermogen (training van een uur)
- gesprek over voeding
- herstelbevorderend ijsbad

Veel plezier in je streven naar gezondheid!

Debs

(ledenbegeleiding)

Van: Myriad Miracle

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Vragenlijst!

Hallo mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Dank je voor je snelle reactie.

Heel vervelend dat je je been hebt gebroken.

Olga verheugt zich erop van je te horen en zal je gratis drie uur durende Skype-sessie inplannen zodra je bent hersteld.

Veel plezier in je streven naar gezondheid!

Debs

(ledenbegeleiding)

Berichten

KERSTFEEST!

Janice

Lieve Becky, wat een enige dag gisteren. Heel erg bedankt voor de uitnodiging. Een klein verzoekje: mag ik Flo meebrengen naar het kerstfeest?

Suze

Omg Bex je gelooft toch niet wat Janice heeft gevraagd? Ze wil Flo meebrengen naar het kerstfeest!!! Die hopeloze druilloor!!!

SUZE & BEX

Bex

Suze!!!! Verkeerde groep!!!!

Suze

Shit. Heeft Janice het gezien, denk je?

Suze

O, god. Twee blauwe vinkjes. Ja dus.

KERSTFEEST!

Suze

O. Janice. Jeetje. Sorry, dat wilde ik niet sturen. Ik had het over een heel andere Flo die ik op een heel ander feest heb ontmoet. Waar Bex en ik wel waren, maar jij niet. Is dat geen hilarisch toeval? Even voor de zekerheid, het was een andere Flo. Niet jouw vriendin.

Suze

Janice???

Suze

Hallo??? Ik weet dat je mijn bericht hebt gelezen.

Suze

Oké, laat maar. Ik had het wel over je nieuwe vriendin want we vinden haar allemaal verschrikkelijk.

Oké. Geen paniek. Geen paníék, Becky. Het is Kerstmis maar. Dat zeg ik telkens tegen mezelf, maar het probleem is dat ik mezelf niet meer geloof. Er bestaat niet zoiets als ‘máár Kerstmis’.

Het wordt me allemaal te veel. Bijvoorbeeld: 1. Mijn slingers blijven van de schoorsteenmantel vallen, ook al heb ik ze vastgezet met plakband en plakgum en touw en er in mijn wanhoop mijn fitnessgewichtjes op gelegd. 2. Mijn reusachtige sneeuwbol van een kerstdorpje heeft gisteren over de hele vloer gelekt. 3. Mijn Alexander McQueen-jurk past nog steeds niet, ook al heb ik twintig crunches gedaan voordat ik hem paste én mijn adem ingehouden.

(Moet ik die Skype-sessie van drie uur met Olga dan toch maar doen?)

(Nee. Ik bedoel, een ijsbad? Menen ze dat echt?)

Maar wat me vooral te veel wordt, is 4. Mijn gasten.

Het is helemaal mis tussen Suze en Janice. Na haar foute appje heeft Suze besloten voor mam op te komen door tegen Janice te zeggen dat ze niet zo snel een nieuwe beste vriendin had moeten nemen. Waar Janice aanstoot aan nam, en toen dreigde ze niet te komen met Kerstmis. Maar toen bedacht ze zich en zei ze dat ze dácht dat de uitnodiging afkomstig was van ‘die lieve Becky’, dat Suze zich er dus niet mee moest bemoeien en dat Suze zich misschien zelf maar eens moest bezinnen op haar kerstplannen.

Argh.

Mam hangt de martelaar uit en zegt dingen als: ‘Janice moet het zelf weten, als zij het achter zich wil laten en niet op mijn voicemails wil reageren, nou, dan zoekt ze het maar uit, ik kan haar kerstcadeautjes makkelijk retourneren.’

(Voor de duidelijkheid: Janice heeft haar voicemails niet gekregen, die zijn zoekgeraakt in de cloud, maar niemand wil de feiten nog horen.)

Jess weigert partij te kiezen. Ze weigert zelfs helemaal te communiceren. Ze zegt geen boe of bah en is totaal niet behulpzaam. Ik heb haar een e-mail van twee bladzijden gestuurd om haar te vragen wat ik moet doen en ze antwoordde letterlijk: 'Weet ik niet.'

Toen ik een beroep op pap deed, zei hij: 'O, dat lost zich vanzelf wel op.' Toen vroeg ik aan Luke wat hij ervan vond en hij zei min of meer hetzelfde. (Hij praatte langer, maar in wezen kwam het neer op: 'O, dat lost zich vanzelf wel op.') Hij vindt ook dat ik me erbuiten moet houden. Gisteren zei hij: 'Becky, je kunt niet alles doen. Je hebt het al druk genoeg met het kerstfeest zonder dat je ieders emoties ook nog eens organiseert.'

Wat wel zo is, maar misschien heb ik geen keus. Misschien zijn 'emoties' ook iets waar een gastvrouw voor moet zorgen, samen met servetten en hapjes. Want als ik dat niet doe, komt er misschien helemaal geen kerstfeest.

De kribbige stemmen en appjes schetteren in mijn hoofd en ik denk telkens: er moet een manier zijn om iedereen op één lijn te krijgen. Alleen heb ik nu geen tijd om daarover na te denken, want intussen moet ik ook nog een toespraak houden over biljarten, godbetert.

Terwijl ik in een nette jurk en met zorgvuldig geföhnd haar door Regent Street loop, overheer ik mezelf op de valreep nog even over biljartweetjes. Dat stokding heet een keu. Dat wist ik al. Maar verder zijn alle speltermen koeterwaals voor me. Je hebt 'baulk' en 'potten' en 'cannon'. Als je zesenzeventig cannons achter elkaar speelt, is dat een 'foul', dat weet ik. Ik kan me alleen niet meer herinneren wat een cannon is.

Ik zeg telkens tegen mezelf dat ze me niet echt biljartfeiten gaan overhoren. En ik heb een paar opmerkingen voorbereid die ik in het gesprek kan verwerken om als een kenner te klinken. Zoals: 'Ik was dubbel gebaulkt gisteren, wat een nachtmerrie.' Maar al met al hoop ik dat ik gewoon naar binnen kan glippen, mijn toespraak kan houden en weer naar buiten kan glippen met de kastkoffer. Trouwens, Edwin zorgt er wel voor dat alles goedkomt. Hij praat wel over dubbele baulks of weet ik veel.

En ja, het is in me opgekomen om het hele plan op te geven. Wat Luke gisteravond zei is waar: je kunt niet alles doen. Ik weet niets van biljarten. Luke weet niet eens van de kastkoffer. Ik kan een geschenksetje aftershave voor hem kopen, dan is hij helemaal blij en wordt het leven een stuk eenvoudiger.

Maar al dat kerstgedoe heeft me alleen maar vastberadener gemaakt. Misschien kan ik mam en Janice nu niet verzoenen. - Misschien kan ik mijn slingers niet in de lucht houden. Maar ik kan wél een toespraak over biljarten houden voor een groep mannen met elleboogstukken.

Ik kom bij de sociëteit aan, waar overal extra kaarsen in messing houders staan en leden rondrentelen met glazen in hun handen. Het maakt bijna een levendige indruk. Ik loop naar de drieënnegentigjarige man achter de balie, die me zijn bekende 'ga weg'-blik toewerpt.

'Hallo,' zeg ik beleefd. 'Ik geloof dat lord Edwin Tottle me verwacht?'

'Lord Tottle is opgehouden,' antwoordt de man, die een velletje papier met een aantekening pakt en ernaar kijkt. 'Hij komt zo.'

De moed zinkt me in de schoenen. Is Edwin er niet? Ik dacht dat hij me zou rondleiden en me zou uitleggen wat ik moet doen.

'Geen probleem!' zeg ik zo zelfverzekerd als ik kan. 'Heeft hij nog een boodschap achtergelaten?' voeg ik eraan toe, want ik zie dat het velletje helemaal vol is geschreven.

'Ja,' zegt de man onwillig. 'Hij heeft me gevraagd het volgende aan u door te geven: "Laat ze een poepje ruiken, Becky, ik weet dat je het kunt. Ik kom zo snel mogelijk."' "

'Dank u wel,' zeg ik. 'Dus... mag ik naar binnen?'

'U hebt een speciale dispensatie gekregen,' zegt de man op uiterst afkeurende toon. 'Van sir Peter Leggett-Davey in eigen persoon.'

Hij overhandigt me een kaartje met GASTENPAS erop en ik stop het in mijn zak.

‘Dank u wel,’ zeg ik iets opgemonterd. ‘Nou, op een mooie avond dan maar. Hoe heet u?’ voeg ik eraan toe.

‘Sidney,’ zegt de man koeltjes.

‘Aangenaam, Sidney! Ik ben Becky, maar dat wist je al. En hoe laat is de jaarvergadering?’

‘De jaarvergadering is om twee uur vanmiddag geopend,’ zegt Sidney wijzend naar de dubbele houten deuren. ‘Ik geloof dat uw... punt nummer 56 op de agenda is. Neemt u toch een glas sherry.’

Ik pak een drankje, loop de dubbele deuren door en zie dat de immense zaal met de open haard als vergaderruimte is ingericht. Er staat een lange tafel waaraan vijf drieënnegentigjarigen met hun gezicht naar het publiek zitten. Er staan ook rijen stoelen, de meeste leeg, met hier en daar een drieënnegentjarige die sherry nipt en luistert. Of dommelt, in sommige gevallen.

Wat me niets verbaast, want terwijl ik ga zitten declameert een vent met een witte baard en de saaiste stem die ik ooit heb gehoord: ‘Punt 54: de werkzaamheden aan de middelste eetzaal beneden. De werkzaamhedencommissie heeft melding gedaan van de offerte en ik wil de aandacht vestigen op de volgende punten...’

Hij zeurt nog wat door over houtworm en ik haak af en kijk om me heen. Opeens zie ik dat de prijzen van de tombola op een tafel gerangschikt staan: de kastkoffer, een kist sherry en een biljartboek. Zodra ik lid ben, koop ik lootjes, neem ik me voor. Ogenblikkelijk.

Ik laat mijn blik over mijn rij stoelen glijden en knipper opeens verbaasd met mijn ogen als ik een bekend gezicht zie. Dat is... wie is dat? Een vader van school? Ik spit in mijn geheugen en dan weet ik het weer. Het is die vent! Die vervelende vent met zijn blauwe sjaal uit Selfridges! Wat doet hij hier? Hij is nog geen drieënnegentig!

Als hij me ziet kijken, krijgt zijn gezicht ook een verbaasde uitdrukking, en dan gaat hij op een stoel dichterbij de mijne zitten.

‘Hallo daar,’ zegt hij belangstellend. ‘Jij moet die vrouw zijn.’

‘Welke vrouw?’

‘De vrouw die probeert tweehonderd jaar traditie te doorbreken.’

‘O,’ zeg ik trots. ‘Ja, dat ben ik, toevallig. Ben je lid?’

‘Nee, ik ben hier voor iemand anders,’ zegt hij. ‘Mijn vader heeft me gestuurd om tegen je te stemmen.’

Tégen me?

‘Je hebt mijn pleidooi nog niet eens gehoord!’ sis ik-verontwaardigd, want een paar drieënnegentigjarigen werpen ons geërgerde blikken toe. ‘Hoe weet je dat je tegen me wilt stemmen?’

‘Ik had er nog niet over nagedacht,’ zegt hij schouderophalend. ‘Het is mijn vaders soos, niet de mijne. Ik ben hier alleen voor hem.’

‘Nou, denk er nu dan over na!’ snauw ik. ‘Ik kom hier in de geest van het moderne bestaan. De geest van kameraadschap. De geest van biljarten.’ Net als ik hem veelbetekenend aankijk, zegt de gozer met de witte baard voorin:

‘Punt 55: Ledennieuws. Informatie voor de nieuwsbrief van Londense sociëteiten moet komende vrijdag bij Alan Westhall zijn. Punt 56: Lidmaatschap van Rebecca Brandon geboren Bloomwood.’

Dat ben ik! Ik ben aan de beurt! Mijn hart slaat over van de-zenuwen en ik kom zoekend naar mijn toespraak overeind.

Mijn toespraak.

Waar is mijn toespraak verdomme?

‘Is er iets?’ zegt de vervelende vent met de blauwe sjaal terwijl ik als een razende in mijn tas wroet.

‘Nee hoor,’ zeg ik en ik kijk met een gloeiend gezicht op. Ik weet dat mijn toespraak in mijn tas zit. Ik weet het. Maar ik heb in alle vakjes gezocht en ik kan hem niet vinden. Ik had

nooit een tas met vakken moeten kopen, denk ik moordlustig. Het is veel beter als het gewoon één reusachtige janboel is.

Opeens gaan de dubbele deuren open en komt er een stroom kletsende drieënnegentigjarigen binnen, allemaal met glazen sherry. Ze verspreiden zich over de stoelen, waarbij de meeste een soort nadrukkelijke blik op mij werpen.

‘Wat krijgen we nou?’ zeg ik verwonderd. ‘Waarom komen ze allemaal nu pas binnen?’

‘Ze komen allemaal om over jou te stemmen,’ zegt de vervelende vent met de blauwe sjaal. ‘Jij bent het enige boeiende agendapunt. Succes,’ voegt hij er achteloos aan toe. ‘Geef ze van katoen.’

Ik ga staan en voel mijn knieën knikken, maar ik kan het nu niet meer opgeven. Als ik naar voren loop, word ik plotseling door een drieënnegentigjarige in een velours smokingjasje op mijn schouder getikt.

‘Becky!’ zegt hij. ‘Ik zocht je al! Ik ben Edwins vriend John. Ik ben een van je medestanders. Veel succes. Edwin zegt dat je het uitstekend gaat doen.’

‘O, nou, laten we het hopen,’ zeg ik met mijn zelfverzekerdste glimlach. ‘Dank je wel!’

Ik heb in elk geval iemand die me steunt. Ik loop door naar de man met de witte baard en steek mijn kin omhoog.

‘Hoe maakt u het?’ zeg ik beleefd. ‘Ik ben Rebecca Brandon geboren Bloomwood. Laat ik beginnen met te zeggen dat ik uw sociëteit geweldig vind...’

‘Dank u,’ kapt de man me ijszig af. ‘Ik ben sir Peter Leggett-Davey. U bent zo aan de beurt. Gaat u zitten, alstublieft.’

Hij wijst naar een stoel opzij van de tafel en ik ga erop zitten, kriebelig van wrevel. Hij hoeft niet zo uit de hoogte te doen. Het sterkt me in mijn voornemen die stomme sociëteit binnen te komen. Misschien leer ik zelfs biljarten.

‘Als u net bent binnengekomen: goedemiddag,’ zegt sir Peter kijkend naar het publiek. ‘Dan komen we nu aan bij het meest omstreden agendapunt van vandaag: de aanvraag van

deze dame om lid te worden van de sociëteit, gesteund door een aantal leden die hier vandaag aanwezig zijn. Dit lidmaatschap zou natuurlijk een aanpassing van onze statuten vereisen, zoals voorgesteld door lord Edwin Tottle, zoals te zien in het document dat nu wordt uitgedeeld. Laat ik om te beginnen zeggen dat ik het een schandelijk idee vind.’

Schandelijk?

Met stijgende verontwaardiging hoor ik hem doorpraten over hoe bijzonder de sociëteit is, dat vrouwen alles zouden bederven en dat lord Edwin Tottle altijd al een wrok heeft gekoesterd tegen hem, sir Peter, zoals de leden zich wel zullen herinneren naar aanleiding van het pijnlijke incident met betrekking tot de sherrytrolley.

Oké. Die man moet echt een hobby nemen.

Nadat hij eindelijk is uitgepraat, staat de ene na de andere drieënnegentigjarige op en ze zeggen allemaal dezelfde dingen over tradities en heiligdommen en ‘faciliteiten’, waarmee ze de wc’s bedoelen. Na een tijdje kan ik het niet meer aanhoren en googel *Wat is biljart cannon?*, al weet ik nog niet precies hoe ik het in mijn toespraak ga verwerken.

‘Mevrouw Brandon, wilt u reageren?’ De stem van sir Peter onderbreekt mijn gedachten en ik kijk met een ruk op. Shit. Ik ben nu al aan de beurt.

‘Ja!’ zeg ik waardig. ‘Dank u zeer. Met de meeste hoogachting et cetera.’

Ik vis nog een keer wanhopig in mijn tas op zoek naar mijn toespraak, maar hij is er niet. Ik zal moeten improviseren.

Ik loop langzaam naar het midden van de zaal, draai me om naar het publiek en zeg: ‘Goedenavond. Ik ben Rebecca Brandon geboren Bloomwood, medebiljartliefhebber.’

De hele zaal zwijgt in afwachting van wat ik te zeggen heb. Ik zie dat Sidney zelfs in de deuropening is blijven hangen om mee te luisteren.

‘Ik zou kunnen praten over... cannons.’ Ik spreid nonchalant mijn armen. ‘Ik zou kunnen vertellen dat ik laatst dubbel gebaulkt was. Nachtmerrie!’ Ik lach samenzweerderig. ‘Maar

vandaag wil ik het hebben over... de ballen,' zeg ik in een plotselinge ingeving. 'Denk eens na over biljartballen. We wrijven ze op. We respecteren ze. We spelen ons beminde spel ermee. Maar we kunnen ook van ze léren.'

'Hè? Wat?' blaft een man op de voorste rij die eruitziet alsof hij een jaar of honderddrie is en zijn drieënnegentigjarige buurman zegt luid: 'Ze zegt dat we moeten leren van biljartballen, sir Denis.'

'Want als de ene biljartbal de andere raakt, is dat toch in de eerste plaats contact?' vervolg ik. 'Biljartballen discrimineren niet. Biljartballen zijn verdraagzaam. Ze rollen met plezier over de hele tafel om alle kanten te zien en met alle andere ballen om te gaan, mannelijk of vrouwelijk. Of intersekse,' voeg ik er snel aan toe.

'Waar heeft ze het over?' vraagt sir Denis met luide stem en zijn drieënnegentigjarige buurman antwoordt bijna schreeuwend: 'Seks, sir Denis!'

'Seks!' herhaalt sir Denis vol ontzag.

Ik probeer er geen notitie van te nemen en vervolg: 'Biljartballen willen elkaar raken zonder vooroordelen. Maar dat willen biljartsociëteiten níét.' Ik richt mijn strengste blik strak op sir Peter. 'Biljartsociëteiten zeggen: "Nee, de rode ballen mogen niet omgaan met de witte ballen, want de rode ballen zijn allemaal mannelijk en de witte ballen vrouwelijk." En wat krijg je dan? Dan wint er níemand. Dan wordt de wereld een beetje minder mooi.'

'Dank u zeer, mevrouw Brandon,' begint sir Peter ijsig, maar ik steek een hand op om hem het zwijgen op te leggen.

'Ik ben nog niet klaar,' zeg ik resoluut. 'Ik sta hier voor u als vurige, vrouwelijke biljartliefhebber, om nog maar te zwijgen over mijn liefde voor salonmuziek, die is uitgesloten van het mooiste wat een biljartminnaar kan meemaken: lid zijn van deze gewijde sociëteit. En waarom? Vanwege een achterhaalde, bevooroordeelde regel die niet past in het hart van de ware biljartliefhebber. Diep vanbinnen wilt u me niet weigeren. Ik zie het in uw ogen. Die van u allemaal.'

Ik laat mijn blik langs de rijen glijden en kijk de drieënnegentigjarigen een voor een aan, sir Denis, die me stralend aankijkt, iets langer dan de anderen.

‘Waar bent u bang voor?’ vraag ik iets milder. ‘Wees dapper. Wees trouw aan uw diepste overtuigingen. En laat mij toe in deze sociëteit. Ik zal mijn best doen om het lidmaatschap waardig te zijn. Dank u.’

Ik maak een buiginkje en er wordt hier en daar geapplaudisseerd. Sir Denis roept zelfs: ‘Bravo!’

‘Goed, als dat het was,’ zegt sir Peter terwijl ik terugloop naar mijn stoel, ‘dan stel ik voor...’

‘Wacht!’ onderbreekt een stem hem. ‘Ik wil ook iets zeggen.’

Honderd mannen in tweedjasjes kijken met een soort kreukgeluid om... en tot mijn verbijstering is het de vervelende vent met de blauwe sjaal die is opgestaan. Hij knipoogt naar me en zegt dan: ‘Ik zal me even voorstellen. Ik ben Simon Millett en mijn vader heeft me hierheen gestuurd om namens hem tegen dit verzoek te stemmen. Weet u wat hij er in één adem aan toevoegde? Hij zei: “Ik zou het echt fijn vinden als jij ook eens lid werd, jongen, we hebben vers bloed nodig.”’ Simon zwijgt even. ‘Eerlijk gezegd ben ik geen lid van deze club geworden omdat die nog in de middeleeuwen lijkt te zitten. Vol standpunten en mensen die me niet aanspreken. Maar nu hebben jullie de kans om daar iets aan te doen. Dus als ik jullie een raad mag geven...’ Hij kijkt naar de groep sprakeloosluisterende drieënnegentigjarigen. ‘Doe iets waar uw kleinkinderen trots op kunnen zijn. Misschien willen ze dan lid worden. Dat was het.’

Hij gaat zitten en ik zeg geluidloos: ‘Dank je wel!’

Er ontstaat commotie in de zaal en dan zegt sir Peter met een strakkere mond dan ooit: ‘Goed, laten we tot de stemming overgaan. Wie is er voor een aanpassing van de statuten zodat mevrouw Rebecca Brandon geboren Bloomwood lid kan worden?’

Er schiet een woud van handen omhoog en ik begin te tellen, maar ik raak steeds in de war. Dan zijn opeens de tegenstemmers aan de beurt, ook een woud van handen, en die kan ik ook niet tellen. O, god. Ik stik bijna van de spanning. Het is heel stressvol, stemmen! Geen wonder dat parlementsleden er allemaal zo gerimpeld en verbeterd uitzien.

Het blijft even stil terwijl de commissieleden overleggen. Dan haalt sir Peter diep adem.

‘De motie is aangenomen,’ zegt hij met een grafstem. Iemand pakt mijn hand en feliciteert me en pas dan dringt het echt tot me door: ik heb gewonnen! Ik ben binnen!

‘Ik moet lootjes hebben,’ zeg ik amechtig. ‘Ik wil graag aan de tombola meedoen.’

‘Laat die tombola toch, lieve kind!’ roept sir Edwin, die uit het niets opduikt in een walm van cognac en met een knalroze stropdas om. Hij pakt mijn hand en schudt er een keer of honderd aan. ‘Je hebt gewonnen! Je hebt de boel hier op zijn kop gezet! Ik heb je horen spreken! Fantastisch gedaan! Bij twijfel altijd voor seks gaan!’

Nou ja, zeg, wat zijn dit voor mensen? Mijn toespraak ging totaal niet over seks. Maar ik spreek hem niet tegen, want ik maak me te druk om die tombola.

‘Die kan sir Peter in zijn zak steken,’ kraait Edwin. ‘Heb je zijn gezicht gezien?’

‘De tombola,’ zeg ik weer. ‘Wie verkoopt de lootjes?’

‘O, dat zal Leonard zijn,’ zegt Edwin. ‘Een knul in een bourgognerood smokingjasje. Ik weet niet waar hij gebleven is... John, is het niet briljant?’ Hij wendt zich tot John, die net naar ons toe komt, en ik grijp mijn kans om snel weg te glippen. Ik moet die Leonard zoeken. Ik zie nergens een bourgognerood smokingjasje, dus ren ik de zaal uit, afwisselend gefeliciteerd en vuil aangekeken door drieënnegentigjarigen. In de hal zie ik ook geen bourgognerode smokingjasjes, maar ik zie wel een paar drieënnegentigjarigen op de trap, dus loop ik daar snel naar boven.

Op de overloop is niemand. Waar zit hij, verdomme? Ik loop naar weer een immense deur, duw hem open... en kom in een gigantische zaal met een biljarttafel en Simon, die helemaal alleen aan het biljarten is.

‘O, hallo!’ zeg ik. ‘Heel erg bedankt voor je toespraakje. Dat heeft de doorslag gegeven.’

‘Niets te danken,’ zegt hij en dan knikt hij naar zijn keu. ‘Ik dacht, nu ik er toch ben, kan ik dat fameuze biljart wel even proberen.’

‘Juist,’ zeg ik. ‘Absoluut. Het fameuze biljart.’

Ik wil hem vragen of hij Leonard ergens heeft gezien, maar hij is me voor. ‘Verheug je je op je demonstratiestoot?’ vraagt hij terwijl hij routineus een bal pot.

‘Huh?’ Ik kijk hem wezenloos aan.

‘Je weet wel. Traditie van de soos. Het nieuwe lid speelt zijn eerste stoot op deze tafel. Een evenement. Er worden foto’s van gemaakt. Meestal zijn er meer nieuwe leden, maar vanavond ben jij de enige nieuweling.’

‘Wauw!’ zeg ik in een poging mijn schrik te verdoezelen. ‘Eh... daar heeft niemand iets over gezegd.’

Oké. Ik moet hier weg. Lootjes kopen. En snel een beetje.

‘Mensen oefenen het hele jaar om de perfecte stoot te kunnen laten zien. Meestal een of ander kunstje.’ Hij kijkt op van de bal die hij neerlegt. ‘Wat heb jij voor ons in petto?’

‘O... je weet wel,’ zeg ik vaag. ‘Een stootje dat ik zelf heb bedacht... Maar ik moet nu echt een paar lootjes kopen. Heb jij ergens een Leonard in een bourgognerood smokingjasje gezien?’

‘Sorry, nee. Hier, oefen maar even.’ Hij reikt me zijn keu aan, die ik in een reflex aanpak. ‘Het was niet mijn bedoeling het hele biljart op te eisen.’

Ik probeer de keu op een natuurlijke manier vast te houden, maar het is een zwaar ding, en langer dan ik dacht. Ik had pool moeten spelen op de uni. Waarom heb ik niet leren poolen? Ik

heb letterlijk nog nooit van mijn leven zo'n ding vastgehouden.

‘Dáár ben je!’ zegt Edwin, die plotseling zijn hoofd om de deur steekt. ‘Je hebt je keu al, zie ik. Perfect! Blijf daar, Becky, dan roep ik iedereen hierheen voor je demonstratiestoot.’

Wat? Nee!

‘Ga je gang,’ zegt Simon, die een stap achteruit zet.

Ik kijk naar het eindeloze groene laken en probeer razendsnel na te denken. Wat moet ik nu doen?

‘Ik wil je niet bang maken,’ vervolgt Simon, ‘maar op dit moment vertegenwoordig jij het vrouwenbiljart. Mijn advies is dus, wees niet te ambitieus. Hou het simpel en blaas ze van de sokken.’

Mijn maag speelt op. Ik kan het vrouwenbiljart niet vertegenwoordigen. Dit is waanzin. Ik moet die keu wegleggen, de trap af rennen en vluchten. Toe dan, Becky.

Maar op de een of andere manier weigeren mijn voeten. Als ik nu vlucht, doe ik afstand van Lukes cadeau en dat kan ik gewoon niet. Niet na al die moeite die ik heb gedaan.

Zou ik een demonstratiestoot kunnen geven? Ben ik misschien zonder dat ik het ooit heb beseft een natuurtalent?

Ik loop bij wijze van experiment naar het biljart en probeer de keu zo vast te houden als ik op tv heb gezien, maar hij blijft alle kanten op wiebelen. Hij is gewoon te lang, dat is het probleem.

‘Even aan de keu wennen,’ zeg ik snel als ik Simon zie kijken. ‘Ze zijn allemaal anders.’

‘Je houdt hem... verkeerd om,’ zegt hij met een rare stem.

‘O.’ Mijn gezicht begint te gloeien en ik kijk naar de keu. ‘-Natuurlijk! Ik was even in de war...’ Ik draai de keu snel om,- waarbij ik Simon bijna in zijn gezicht sla.

‘Jezus!’ zegt hij en hij steekt afwerend een hand op. ‘Wat-krijgen we nou? Jij kunt helemaal niet biljarten, hè?’ Hij kijkt me beschuldigend aan.

‘O jawel,’ begin ik stoer, maar dan besef ik dat het geen zin heeft. ‘Oké, je hebt gelijk,’ beken ik zachter, ‘maar je mag het aan niemand vertellen.’

Simon kijkt me even zwijgend aan, loopt naar de deur, pakt een deurstopper en zet de deur ermee vast, zodat er niemand meer naar binnen kan.

‘Vertel op,’ zegt hij. ‘Waarom heb je zo’n moeite gedaan om bij deze sociëteit toegelaten te worden als je niet eens kunt biljarten?’

‘Om de tombola te winnen,’ beken ik na een korte stilte.

‘De tombola?’ Hij gaapt me aan alsof ik krankzinnig ben. ‘De tómbola?’

Nou ja, zeg. Hij hoeft me niet zo aan te kijken. Wat is er mis met een tombola willen winnen?

‘Vanwege het kerstcadeau voor mijn man!’ zeg ik op een toon alsof het vanzelf spreekt. ‘De eerste prijs is een waanzinnige kastkoffer en die kun je alleen winnen als je lid bent, dus moest ik lid worden.’

Simon maakt een snuivend geluid. ‘Meen je dat nou? Ik dacht dat je hem aftershave wilde geven.’

‘Daar zie ik van af,’ beken ik. ‘Je had gelijk, hij wilde geen- verrassing. Maar ik had geen zin om hem iets, nou ja, iets afgezaagds te geven, dus...’

‘Dus besloot je maar de geschiedenis van een twee eeuwen oud instituut te veranderen,’ vult Simon aan. ‘Is je man hiervan op de hoogte?’

‘Natuurlijk niet!’ zeg ik gechoqueerd. ‘Het is zijn k erstcadeau. Je vertelt mensen toch niet wat hun...’

Ik word onderbroken door gerammel aan de deur en Edwins stem die roept: ‘Hallo? De deur klemt! Finch? Waar is Finch?’

Shit. Ze komen eraan. Wat nu?

‘Heb je ooit snooker gespeeld?’ vraagt Simon. ‘Pool?’

‘Nee, maar ik kan het wel, kijk maar.’

Ik neem de keu weer van hem over, loop naar het biljart en doe een naar mijn idee vrij goede poging een stoot te maken, alleen mis ik de bal en schampt de punt van de keu het groene laken.

Simon krimpt in elkaar en grist de keu uit mijn hand.

‘Hoor eens,’ zegt hij streng, ‘als je een scheur in het laken maakt, sta ik niet voor je in. Als ik jou was, zou ik zeggen dat ik opeens ziek was geworden en hem smeren.’

‘Daar zijn we dan!’ De deur zwaait open en Edwin komt binnen, gevolgd door een horde drieënnegentigjarigen. ‘Becky, je bent er klaar voor, zie ik! Nu is het wachten alleen nog op sir Peter.’

‘O,’ zeg ik. Ik voel mijn hart panisch een slag overslaan. ‘Eh, maar eigenlijk wil ik graag een lootje kopen. Is Leonard hier ook?’

‘Weet niet,’ zegt Edwin vaag, en dan schrijdt sir Peter de zaal in. Hij kijkt me vernietigend aan, alsof ik een soort misdadiger ben.

‘Welkom bij de Inwijdingsceremonie van vandaag,’ zegt hij moeizaam, alsof elk woord hem pijn doet. ‘Het is me een genoegen ons nieuwste lid welkom te heten, mevrouw Rebecca Brandon geboren Bloomwood. Mevrouw Brandon: het biljart.’ Hij zet een stap achteruit en gebaart naar het biljart, en Edwin slaakt een opgewonden kreet.

Ik voel me slap. De keu glibbert in mijn hand. De menigte drieënnegentigjarigen die de zaal in komt om te kijken, blijft groeien. Edwin heeft een telefoon tevoorschijn gehaald en lijkt me te filmen. Zal ik gewoon wegrennen?

Dan spot ik een bourgognerood smokingjasje in de massa en voel me op slag weer vastberaden. Kom op. De hoofdprijs is nog binnen handbereik. Ik mag het nu niet opgeven. Ik moet alleen dit moment zien door te komen...

Dan krijg ik een idee.

‘Goedenavond,’ zeg ik tegen de zaal vol stokoude mannen. ‘En dank u voor de hartelijke manier waarop velen van u me

hebben verwelkomd. Ik wil graag nog een paar woorden zeggen.'

Ik wacht tot het stil is en haal diep adem.

'Vanavond heb ik een eind gemaakt aan een lange traditie,'- declameer ik. 'Ik wil u als sociëteit bedanken voor uw flexibiliteit, uw bereidheid te veranderen en uw steun. Nu zijn we bijeen voor mijn demonstratiestoot.'

Ik leun achteloos tegen de tafel en leg bezitterig een hand op het groene laken, alsof ik een keigoede biljarter ben.

'Alleen is dat ook een traditie die ik ter discussie wil stellen. Ik wil mijn lidmaatschap niet vieren door "ballen te potten" of "mijn territorium op te eisen", want eerlijk gezegd klinkt dat heden ten dage een beetje seksistisch.'

'Wát?' sputtert sir Peter met een verontwaardigd gezicht.

'Ze heeft het weer over seks,' zegt sir Denis tegen zijn buurman. 'Ik mag die meid wel.'

'In plaats daarvan wil ik graag een toespraak over betrokkenheid houden,' vervolg ik gejaagd. Ik hou mijn keu op en kijk er een paar seconden plechtig naar. 'Met deze keu verklaar ik u tot mijn biljartsociëteit,' zeg ik plechtig. 'In het eerste ochtendlicht. Of... in de avondschemer. Biljart gaat nooit verloren!' besluit ik haastig, en ik maak een buiging voor het publiek.

Er hangt even een perplexe stilte en dan breekt er een geroezemoes los dat door Edwin wordt overstemd met een luid: 'Biljart gaat nooit verloren! Goed gedaan, kind!'

'Bespottelijk!' roept sir Peter boos tegen zijn vrienden. 'Volkomen bespottelijk.'

Zonder acht op hem te slaan haast ik me naar het bourgognerode smokingjasje, dat een man met een paars gezicht omspant. (Hij zou echt beter een andere kleur kunnen kiezen.)

'Hallo,' begroet ik hem. 'Ben jij Leonard? Mag ik vijf lootjes, alsjeblieft?'

Eindelijk. Eindelijk dan toch! Ik trek al bankbiljetten uit mijn portemonnee... maar Leonard schudt zijn hoofd.

‘Het spijt me, kind, maar de tombola is gesloten,’ zegt hij bedaard.

‘Gesloten?’ Mijn vingers verstijven om de bankbiljetten.

‘Ik ga zo de nummers trekken in de hal,’ legt hij uit. ‘De loten worden over twee minuten getrokken!’ roept hij luid, en alle leden lopen de biljartzaal uit.

Ik blijf even verlamd van ongeloof staan, maar dan herpak ik me. Het geeft niet. Ik kan dit nog oplossen. Ik kijk gewoon wie er wint en dan haal ik hem over de kastkoffer aan mij te verkopen. Op weg naar het rek om de keu terug te hangen zie ik Simon naar me grinniken.

‘Mooi gesproken,’ zegt hij. ‘Je hebt echt een grote doorbraak gemaakt vandaag. Waarom zo’n haast?’ voegt hij eraan toe terwijl ik de keu ophang.

‘Ik moet de tombola zien,’ zeg ik afwezig. ‘Ik moet die kastkoffer kopen van degene die hem wint.’

‘Ben je daar nou nog steeds mee bezig?’ zegt hij hoofdschuddend.

‘Natuurlijk! Daarom ben ik hier. Daar gaat het allemaal om.’

Er trekt iets vreemds over Simons gezicht en hij neemt me even op.

“Sommige mensen doen graag een beetje extra moeite als het om het kerstcadeau van hun echtgenoot gaat,” zegt hij. ‘Weet je nog dat je dat tegen me zei? Het is me bijgebleven.’

‘Ja.’ Ik steek uitdagend mijn kin omhoog, al weet ik niet waar hij naartoe wil. ‘En het is waar.’

‘Ik noem dit wel heel veel extra.’ Zijn gezicht staat opeensvriendelijk. ‘Of zelfs te veel. Ik hoop dat je man het waardeert.’

‘Tja.’ Ik trek gegeneerd een schouder op. ‘Nou ja. Ik geef niet graag op.’

‘Goed zo.’ Met een zwierig gebaar trekt hij een waaier lootjes uit zijn zak en biedt ze me aan. ‘Deze had ik al gekocht. Je mag ze hebben, alle tien. Ik hoop dat je wint.’

‘O, mijn god!’ hijg ik. ‘Ontzettend bedankt!’ Ik haast me over de overloop naar de brede, gestoffeerde trap, die al vol leden staat die de trekking willen volgen.

Leonard houdt een grote zilveren schaal vast. Sidney staat naast hem in zijn gilet en krijtstreepbroek, klaar om de lootjes te trekken.

‘En dan nu de kastkoffer, de hoofdprijs van de tombola dit jaar...’ kondigt Leonard aan. ‘Sidney, wil je de honneurs waarnemen?’

Sidney steekt een hand in de zilveren schaal, rommelt erin en haalt er een opgevouwen lot uit.

‘Nummer 306,’ leest hij hardop voor. ‘Gekocht door... Simon Millett.’

Het dringt niet meteen tot me door. Simon Millett? De-vervelende vent met de blauwe sjaal?

‘Dat ben ik!’ gil ik dan. ‘Ik! Ik! Ik heb gewonnen!’

Totaal euforisch wurm ik me tussen alle kriebeljasjes en wandelstokken door de trap af. Ik heb gewonnen! Ik kan Luke de kastkoffer geven voor kerst!

‘Hallo!’ zeg ik als ik ademloos in de hal aankom, zwaaiend met mijn lootjes. ‘Daar ben ik! Het is mijn lootje! Ik ben ontzettend blij, heel erg bedankt...’

‘Wacht,’ dondert de stem van sir Peter Leggett-Davey en dan stapt hij naar voren over de geblokte tegels, met een door en door vijandige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Mevrouw Brandon, het ontgaat me hoe u de winnaar zou kunnen zijn,’ zegt hij afgemeten. ‘Op het lot staat de naam Simon Millett.’

‘Ja, maar hij heeft me zijn lootje gegeven,’ leg ik gretig uit.

‘Dat klopt, ik heb het aan haar gegeven,’ zegt Simon vanaf de trap en ik zwaai dankbaar naar hem, maar het gezicht van

sir Peter blijft vijandig.

‘Leonard,’ zegt hij koeltjes. ‘Heb jij dit lot aan Simon Millett verkocht? Hij is geen lid en kan dus niet meedoen.’ Terwijl hij het zegt, scheurt sir Peter het lot in steeds kleinere stukjes. ‘Geef meneer Millett zijn geld terug, alsjeblieft. Zijn lootjes zijn niet geldig.’

‘Wat?’ klinkt Simons vertoornde stem vanaf de trap. ‘Wat een gelul! Ik ben hier met een volmacht...’

‘Er zijn geen loten voor gemachtigden,’ kapt sir Peter hem-onbewogen af. ‘Doe de trekking maar over.’

Nee. Néé. Dit kan hij niet maken.

‘Maar ik heb de prijs gewonnen,’ zeg ik vertwijfeld. ‘Het is niet eerlijk! Ik ben lid en ik heb gewonnen.’

‘Schande!’ roept Edwin, die achter in de menigte staat, loyaal, maar verder lijkt het niemand iets te interesseren.

‘Doe de trekking over,’ herhaalt sir Peter tegen Sidney.

‘Met genoegen, sir Peter,’ zegt Sidney met een totaal onnodige triomfantelijke blik op mij. Hij trekt een nieuw lot, vouwt het open en leest met luide, schorre stem voor: ‘Nummer 278. Sir Peter Leggett-Davey.’

‘Nee, maar!’ zegt sir Peter. ‘Wat leuk.’

Heeft sir Peter gewonnen?

Ik kijk radeloos naar zijn zelfvoldane gezicht. Dat was het dan. Het is allemaal voorbij. Hij zal me die kastkoffer nooit verkopen, in geen miljoen jaar. Ik heb verloren. Na al die moeite heb ik verloren.

Sidney trekt het volgende lot en ik wend me af, een beetje-ingezakt. Wat Simon daarnet zei was waar. Het voelt echt alsof ik heel veel heb gedaan voor Lukes cadeau. Maar wat heeft het opgeleverd? Ik was er zó dichtbij... en toen mislukte het.

Zoekgeschiedenis

Kastkoffer aangeboden

Kastkoffer eBay

Mooiste kerstcadeau voor man

Mooiste kerstcadeau voor man niet aftershave

Mooiste kerstcadeau voor man niet sokken

Lama kerstversiering nu te koop

Lama kerstversiering op voorraad

Lama kerstversiering eBay

Sprygge

Sprygge is het nieuwe hygge

IJsbaden

IJsbaden ongezond blijkt uit onderzoek

Kerstfeest geven gasten praten niet met elkaar

Lost taart op in glazuur

Het is een week later en het gaat... hoe gaat het? Goed en slecht, denk ik. Laten we zeggen... wisselvallig.

Eerst het goede. Ik wil het niet jinxen... duimen maar... maar ik loop zowaar op schema met mijn voorbereidingen. Ik heb eindelijk het gevoel dat ik de kerst in de hand heb. Ik heb Minnies kostuum af. Ik heb het huis versierd en mijn slingers blijven hangen. Ik heb alle cadeaus ingepakt, ook de armbandenset. De vegan kalkoen wordt morgen bezorgd en de echte overmorgen. Ik heb overal geurkaarsen neergezet. Ik heb een playlist die eindeloos kerstliedjes speelt. Ik heb kerstkaarten aan linten gehangen (de meeste zijn van makelaars en zo, maar dat geeft niet) en ik heb hulst achter de wandversiering gestoken. De 'kerststruiken' staan op een kluitje in de erker in de eetkamer en ze zien er fantastisch uit (alleen moet ik verder van de chocoladesterren afblijven, voordat ik ze allemaal opeet).

En gisteravond hebben we de kerstboom opgetuigd, die er waanzinnig uitziet en het hele huis naar bos laat ruiken. Hij twinkelt van de lichtjes en versieringen en hij is gewoon perfect. Wie geeft er iets om dat we niet zo'n stomme must-have lamaversiering hebben? Ik niet!

(Oké. Misschien kijk ik elk uur op internet of de lama alweer verkrijgbaar is. Maar dat is hij niet. Dus ik zit er absoluut niet mee.)

Dat was het goede nieuws. Nu het minder goede: ik heb nog steeds geen cadeautje voor Luke. Bij de gedachte alleen al word ik mismoedig. Ik ben nog niet over mijn diepe nederlaag heen en op de een of andere manier kan ik me niet voorstellen dat ik iets zou kopen wat géén kastkoffer uit de Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit is.

Ik weet dat ik me aanstel. Het is maar een kerstcadeautje. Als ik hem een donkerblauwe trui geef om zijn verzameling donkerblauwe truien aan te vullen, is hij ook dolblij. Ik moet gewoon die trui kopen en inpakken, dan is het klaar. Maar ik kan er niets aan doen, ik wacht nog steeds op iets waanzinnigs en spectaculairs. Al weet ik niet wat.

Dat was dus het minder goede. En nu het echt slechte: al mijn vrienden en familie zijn nog in staat van oorlog. Niemand praat met iemand in onze groepsapp. Die was giftig, maar nu is het een dorre vlakte met hier en daar wat tuimelkruid. Het laatste bericht kwam van Janice, in antwoord op Suzes vraag of ze haar e-mail (wat voor e-mail?) had gelezen: *Ja, en ik ben het er NIET mee eens*. Daarna niets meer.

Suze is naar een pre-kerst familiebijeenkomst ergens in Norfolk waar geen bereik is, dus ik heb het er niet echt met haar over kunnen hebben. Zodra ik probeer met mam te praten, zegt ze op prikkelbare toon dingen als: ‘Nou, misschien ga ik wel helemaal niet meer terug naar Oxshott,’ en: ‘Nou, misschien was mijn hele vriendschap met Janice wel een schijnvertoning, Becky.’ En toen ik Janice belde om bij te kletsen, nam Flo haar telefoon op. Flo! Ik was zo ontdaan dat ik Janice alleen heb gevraagd wat voor jus ze lekker vond en toen snel weer heb opgehangen. Ik weet niet eens meer wat ze zei. Ik geloof eigenlijk niet dat er verschillende soorten jus zijn.

(Of toch? O, god. Ik zou echt niet verantwoordelijk mogen zijn voor het kerstfeest.)

In mijn wanhoop kijk ik de ene kerstfilm na de andere en als ik niet kijk, heb ik echte ontwenningsverschijnselen. Ze werken als valium, niet dat ik weet hoe valium voelt, maar dat denk ik. Ze geven me een kalm, tevreden en hoopvol gevoel, want in elke film, daar kun je donder op zeggen, brengt de kerstsfeer iedereen weer bij elkaar. Gescheiden werkverslaafde vader en verwaarloosd kind? Kerstsfeer. Zuurpruim die de pest heeft aan ‘nieuwkomers’ en allochtone buur? Kerstsfeer. Fabrieksdirecteur en zijn onderdrukte arbeiders? Kerstsfeer. (En in die laatste zongen ze ook nog een lied, en hij verkleedde zich als Kerstman en gaf iedereen opslag.)

Telkens als de aftiteling van weer een film over het scherm rolt, leun ik met een voldane zucht achterover en denk: het komt wel goed, dankzij de kerstsfeer! Maar dan kijk ik naar de feiten en verflauwt mijn optimisme weer. Het is allemaal heel leuk en aardig als je in een pittoresk stadje in New England zit en erop kunt vertrouwen dat het op precies het goede moment

gaat sneeuwen, maar in het échte Engeland sneeuwt het nooit, behalve als het echt niet uitkomt, zoals net wanneer je over een drukke snelweg wilt gaan rijden. We zijn ook niet van plan samen kerstliedjes te gaan zingen of aan een wedstrijd houthakken mee te doen, dus hoe moeten we ons verzoenen, elkaar een knuffel geven in onze kersttruien en zeggen: ‘Hier hebben we allemaal iets van geleerd’?

Dat stomme echte leven. Waarom lijkt het niet op een kerstfilm?

Ik had gedacht dat Minnies kerstspel een goed ontmoetingspunt zou kunnen zijn, maar mijn ouders kunnen niet eens komen, want pap heeft een afspraak voor zijn voet, dus dat plannetje wordt het ook niet. Hmpf.

Ik zit in de keuken mijn ontbijtkoffie op te drinken terwijl Minnie op volle kracht ‘De herdertjes lagen bij nachte’ zingt. (Ik heb geprobeerd haar uit te leggen dat ze hun schaapjes hadden geteld, maar ze blijft volhouden dat het hun ‘schraapjes’ waren. Ze kan heel koppig zijn, die dochter van mij.) Ze werd vanochtend om vijf uur wakker en rende onze slaapkamer in onder het roepen van: ‘Kerstspel! Kééérstspel!’

‘Verheug je je erop?’ Ik geef haar een knuffel. ‘Ik vind het zo spannend! Ik kan niet wachten tot vanmiddag.’

Ik kan mijn ogen niet afhouden van haar kostuum, dat al klaarhangt. Dat kostuum is bijna mijn ondergang geworden en ik wil niet opscheppen... maar het is fantastisch. De zijde valt in schitterende plooien, het is rijkelijk bezet met pailletten en als Minnie niet de prijs voor de mooiste koning krijg, deugt er iets niet aan de wereld. (Oké, ik weet dat er geen prijs is voor de mooiste koning. Alleen in mijn hoofd.)

‘Zo,’ zegt Luke, die de keuken in komt. ‘Het huis ziet er prachtig uit, de kerstboom staat, we zijn er klaar voor.’

‘Alleen praat er niemand met iemand,’ merk ik op.

‘O, dat waait wel over,’ zegt Luke onverschillig, en ik voel wrevel opkomen. Hij zit niet eens op WhatsApp, dus wat weet hij er nou van?

‘En zo niet?’ vraag ik.

‘Het waait echt wel over.’

‘Maar zo niet? God, was het leven maar een kerstfilm, vind je ook niet?’ voeg ik er met een diepe zucht aan toe.

‘Hmm,’ zegt Luke omzichtig. ‘In welk opzicht?’

‘Ik elk opzicht!’ zeg ik verbluft.

In welk opzicht zou je nou níét kunnen willen dat het leven een kerstfilm was?

‘Elk opzicht?’ Luke schatert het uit. ‘In mierzoet, gekunsteld en totaal onrealistisch opzicht?’

Ik kijk hem kwaad aan. Hij moet meer Hallmark Channel kijken, dat is zijn probleem. Als hij in een kerstfilm zat zou hij niet lachen, hij zou zeggen: ‘O, schatje, laat me je nog wat warme appelcider inschenken.’

‘Oké,’ zegt Luke. ‘Hoe zou het in een kerstfilm gaan?’

‘Iedereen zou bij elkaar komen op een heerlijk, feestelijk-gebeuren, ze zouden allemaal een kersttrui dragen en ze zouden elkaar allemaal omhelzen in het plotselinge besef dat de kerstsfeer belangrijker is dan...’ Ik krijg opeens een inval. ‘Wacht! Dat is het! Luke, we hebben een feestelijk gebeuren nodig!’

‘Dat hebben we al,’ zegt hij verbaasd. ‘Dat noemen we Kerstmis!’

‘Een pre-Kerstmis-gebeuren! Waar iedereen in kersttrui bij elkaar kan komen, de kerstsfeer kan voelen en het bij kan leggen. Ik ga het organiseren,’ zeg ik vastbesloten. ‘En we nodigen Flo níét uit.’

Ik zie dat Luke zijn mond opendoet om bezwaar te maken, maar ik negeer hem, want wat hij ook wil zeggen, ik heb gelijk. Dit is de oplossing.

We gaan niet samen kerstliedjes zingen, want we kunnen geen van allen zingen. We gaan ook niet houthakken, want... serieus? We gaan geen sleetocht maken, want we zijn hier niet in Vermont.

Als ik met Minnie bij school aankom, weet ik het opeens. We gaan peperkoekhuisjes maken! Het is leuk en het maakt niet uit of ze waardeloos zijn, want we kunnen gewoon de peperkoek opeten.

‘Minnie,’ zeg ik, ‘zullen we met z’n allen peperkoekhuisjes gaan bakken?’

‘Ja!’ zegt Minnie enthousiast en ik lach stralend naar haar. - Eindelijk heb ik het gevoel dat ik kan ingrijpen. Ik heb een plan.

Bij het lokaal gonst het van de ouders die kostuums komen-brengen en kinderen die: ‘Kijk naar mij, kijk naar míj!’ tegen juf Lucas zeggen.

‘Ja,’ zegt ze, stralend van de een naar de ander lachend. ‘Prachtig! O, Zack, wat een mooi ezelsmasker!’

Ha. Nachtblauwe zijde en pailletten scoren altijd hoger dan een ezelsmasker. Voor het eerst in mijn leven heb ik het gevoel dat ik degene ben die een fantastisch zelfmaakproject heeft afgeleverd. Ik ben degene die zich heeft uitgesloofd. Ik zie de jassen van Wilfie en Clemmie al op hun haakjes hangen, wat betekent dat Suze alweer weg is; jammer, want ik had me erop verheugd haar mijn kunstwerk te laten zien, maar ze ziet het kostuum wel tijdens het kerstspel. Eigenlijk is het beter als ze het pas voor het eerst tijdens de voorstelling ziet. Ik kan niet wachten.

Al mijmerend zie ik Steph opeens over de stoep naar de school lopen en ik krijg een knoop in mijn maag. Ze ziet er verschrikkelijk uit. Haar huid heeft een grauwe zweem, haar haar is vettig en ze staart in het niets. Harvey trekt telkens aan haar arm om haar aandacht te trekken, maar ze merkt het duidelijk niet. In gedachten is ze ergens anders. Ergens waar het niet leuk is.

Ik moet haar spreken, maar niet hier, waar iedereen bij is. Ik haast me weer naar buiten met Minnie, het speelplein op, en tref haar bij het hek.

‘Steph!’ begroet ik haar. ‘Dat is al een tijdje geleden. Hoe is het?’

Steph kijkt geschrokken op, alsof ik haar uit een nachtmerrie heb gewekt.

‘O, hallo Becky,’ zegt ze met een droge kraakstem. ‘Hoi. Sorry dat ik er niet was. Ik ren steeds naar binnen en weer naar buiten.’

‘Geeft niet!’ zeg ik. ‘Ik wilde alleen, nou ja. Even checken. Zien hoe het met je gaat.’

‘Ja.’ Haar stem wordt een fluistering en ze haalt diep en beverig adem, alsof ze tegen haar tranen vecht. ‘Ja. Niet zo goed.’

‘Oké. Is er... Heb je...’ Ik aarzel nerveus, want ik wil er wel voor haar zijn, maar niet te nieuwsgierig overkomen. ‘Gaat het om...’

‘Hij heeft een advocaat genomen,’ zegt ze zo zacht dat ik haar amper kan horen. ‘Hij wil scheiden.’

‘Wat?’ zeg ik geschrokken.

‘Ik zit de halve dag aan de telefoon met mijn eigen advocaat. Het is waanzin. Ik heb gewoon geen tijd voor een scheiding. Ik ben nu ook al te laat voor een vergadering, maar de advocaat heeft net gebeld. En dan kerst nog,’ voegt ze er radeloos aan toe. ‘Waar halen mensen de tijd vandaan?’ Ze stoot een rare lach uit en zwijgt abrupt als de moeder van Eva langskomt met een groot, donzig schapenkostuum.

‘Kijk eens naar mijn kostuum!’ roept Eva. ‘Dat heeft mijn-mammie gemaakt!’

Steph verstijft en wordt nog grauwer. Haar ogen flitsen verwilderd heen en weer langs alle opgewonden kinderen met hun kostuums.

‘Kostuum,’ zegt ze en ze slikt moeizaam. ‘Kostuum. Dat ben ik... O, god. Het patroon. Ik heb het... Ik weet niet waar ik het heb gelaten... Het is vandaag, hè?’

Ik knik onwillig en zie de paniek over haar gezicht trekken.

‘Waar is mijn kostuum?’ zegt Harvey, die zo vol vertrouwen naar haar opkijkt dat mijn hart breekt.

‘O, Harvey. O, schat. Wees maar niet bang!’ Steph ziet eruit alsof ze moet overgeven. ‘Ik ga wel naar... Ik haal wel...’ Ze kijkt op haar horloge. ‘O, god, ik ben al te laat...’ Ze wankelt even op haar hakken, tot mijn schrik.

‘Ik heb een reserve,’ zeg ik voor ik het goed en wel beseft. ‘Neem het mijne maar.’

‘Een reserve?’ vraagt Steph verbaasd.

‘Ja!’ zeg ik zo overtuigend mogelijk en ik hou mijn tas op. ‘Dit kostuum paste Minnie uiteindelijk niet, dus heb ik het mee naar school genomen om te zien of iemand anders het kon gebruiken en... dat is toch perfect? Minnies naam staat er nog op, maar die kun je eraf halen. Harvey, hier is je kostuum!’ zeg ik vrolijk.

‘Becky, weet je het zeker?’

De dankbaarheid op Stephs gezicht is ondraaglijk, want ze ziet er ook uitgeput en afgetobd uit. Kon ik álles maar voor haar in orde maken.

Maar goed, dit is tenminste iets.

‘Natuurlijk! Wacht maar niet op mij,’ voeg ik eraan toe, ‘als je haast hebt.’

‘Dank je wel.’ Steph legt haar hand op mijn arm en knijpt er hard in. ‘Ontzettend bedankt, Becky.’ Dan rent ze naar het lokaal, met Harvey aan haar ene hand en de tas aan de andere.

‘Dat is mijn kostuum,’ zegt Minnie, die alles aandachtig heeft gevolgd. ‘Mijn kostuum.’ Ze vervolgt met stemverheffing: ‘Van míjijíj!’

O, god. Minnie heeft al een tijdje geen driftbui meer gehad. Ik was vergeten hoe haar stem door je trommelvliesen kan snijden.

‘Geef terúúúg!’ gilt ze. ‘Dat is mijn kostúúúúúm!’

‘Minnie, dat zou jouw kostuum worden,’ zeg ik snel terwijl ik door mijn knieën zak om haar recht aan te kunnen kijken. ‘Dat zou het worden, maar we hebben het aan Harvey gegeven. Daar gaat kerst om, dingen weggeven. Je vindt het

toch leuk om cadeautjes te geven? Nou... dat hebben we gedaan!’

Terwijl ik het zeg, dringt het pas goed tot me door wat ik heb gedaan. Ik heb zo hard aan dat kostuum gewerkt. Knippen en naaien en nog eens naaien. Het vastzetten van die pailletten waar maar geen eind aan kwam. Ik ben er een eeuwigheid mee bezig geweest. En nu zal ik Minnie er nooit in zien optreden. Ik blijf opgewekt naar haar snoetje glimlachen, maar ik voel het prikken achter mijn ogen.

Dan dwing ik mezelf rechtop te gaan staan en mijn haar naar achteren te schudden. Het is het eind van de wereld niet. Niets aan de hand.

‘Lieverd, we moeten even snel naar huis,’ zeg ik. ‘We gaan je andere kostuum halen. Je nog mooiere kostuum,’ voeg ik er zo overtuigend mogelijk aan toe.

Terwijl ik me met haar naar de auto haast, vraag ik me radeloos af waar ik zo snel een koningskostuum vandaan moet halen. Zodra we thuis zijn, ren ik naar boven en begin in al mijn laden te wroeten op zoek naar iets met glitters of pailletten. Een sjaal? Omslagdoek? Kan ik wat nepsieraden gebruiken?

Minnie kijkt het even zwijgend aan en begint dan ook te graaien.

‘Koningen dragen ketdingen,’ zegt ze tegen mij terwijl ze een nepdiamanten ketting uit mijn la pakt. ‘Koningen dragen twee ketdingen.’

Als er wordt aangebeld, ren ik vloekend de trap af. Ik doe de deur open en zie de postbode over een stapel bruine dozen heen kijken.

‘U bent er!’ roept hij uit. ‘Ik wilde ze net op de vaste plek zetten...’

‘Dank u wel!’ hijg ik. Ik neem de dozen aan en duw de voordeur met mijn heup dicht. Ik maak die dozen later wel open. Ze hebben nu niet echt prioriteit.

Of misschien maak ik ze toch nu open. Gewoon om te zien wat erin zit.

Ik scheur de eerste doos open en zie hemdjies voor Minnie. In de tweede zit printerpapier. Sáááái. Maar er is ook nog een grote gevoerde envelop met iets zachts in vloeipapier erin.

O, mijn god. Het zijn mijn Denny & George-sjaals! Eindelijk!

Ik trek ze gretig uit het vloeipapier. De eerste is van zeegroene zijde, de tweede van roze tule en de derde van diep bordeauxrood velours. Die is enorm, bijna een omslagdoek, en dan zie ik opeens dat hij perfect is.

Ik ren de trap op met de sjaals en roep: ‘Minnie! Schattebout! Je krijgt het mooiste kostuum van het hele kerstspel!’

Ik kies een donkerrode katoenen jurk die Minnie afgelopen zomer heeft gedragen als onderlaag. Dan drapeer ik de velours sjaal om haar heen en zet hem vast met broches en veiligheidsspelden. Telkens als ik het iconische Denny & George-label tegenkom, krijg ik een sentimenteel gevoel.

‘Weet je, zonder een sjaal van Denny & George was jij er niet eens geweest,’ vertel ik aan Minnie. ‘Denny & George hebben pappie en mammié bij elkaar gebracht.’

Terwijl ik haar kostuum in vorm trek en speld, vertel ik Minnie het hele verhaal over Luke die me het geld leende om een Denny & George-sjaaltje te kopen. Ik ben er vrij zeker van dat ze er geen woord van volgt, maar het kalmeert mij in elk geval.

‘Oké,’ zeg ik ten slotte en ik leun achterover om het resultaat te bekijken. ‘Prachtig. We kunnen een kroon uit de verkleedkist pakken en nu hoef je alleen nog maar een kistje met goud te hebben.’

Ik denk even aan het kartonnen kistje waar ik twee avonden aan heb gewerkt om het te beschilderen en te versieren. Maar dat heeft Harvey nodig. We kunnen improviseren.

‘Kijk eens aan,’ zeg ik terwijl ik een goudkleurige kartonnen verpakking van Gucci Première-parfum uit mijn onderste la opdiep. ‘Wat een mooi kistje. Dit is je goud, snoes. Er staat Gucci op, en dat begint met een G, net als goud.’ Ik wijs naar

de reliëfletter G. ‘Zie je wel? “Gûh” voor goud... en “gûh” voor Gucci.’

‘Gucci,’ herhaalt Minnie een tikje bedremmeld.

‘Gucci,’ bevestig ik duidelijk articulerend. ‘Gu-cci. Gucci is heel duur en bijzonder, net als goud. Ze maken waanzinnige schoenen en ceintuurs, en tassen, natuurlijk. Mammie moet nog ergens een prachtige Gucci-tas hebben...’ Ik roep mezelf tot de orde. Niet relevant. ‘Maar goed, je wordt een schitterende koning, poppetje.’ Ik geef haar een zoen op haar voorhoofd. ‘Jij wordt de koning in de Denny & George-sjaal.’

Ik zet Minnies naam in het kostuum, stop het in een tas, breng Minnie naar school en ga naar mijn werk. Ik ben nu al kapot, terwijl de dag nog maar net is begonnen. De ellende met Kerstmis is dat het nooit op lijkt te houden. Ik moet nog steeds een cadeau voor Luke vinden, dat peperkoekfeest organiseren, mijn gasten met elkaar verzoenen, in mijn Alexander McQueen-jurk zien te komen en nog duizend andere dingen doen. Eerlijk gezegd zou ik het liefst weer in bed kruipen.

Suze daarentegen begroet me bij de deur met een relaxte, stralende glimlach.

‘Raad eens?’ zegt ze.

‘Geen idee,’ zeg ik. ‘Hoe was het in Norfolk?’

‘O, leuk.’ Ze wuift luchtig met haar hand. ‘Je weet wel. Altijd dezelfde familiedingen. Ik heb het achteruitraften gewonnen,’ voegt ze er nonchalant aan toe.

Het achteruitraften? Ik zou kunnen vragen wat dat is, maar ik kan het al raden: het is een excentrieke Engelse familie in opblaasboten en iedereen gilt en draagt rare kleren en ze lachen allemaal om grapjes die verder niemand begrijpt terwijl ze in het ijskoude water vallen.

‘Raad eens?’ zegt ze weer. ‘De winst is gestegen! Echt torenhoog. Dit is ons beste jaar tot nu toe! Dat is het sprygge-effect,’ voegt ze er vol overtuiging aan toe.

‘Echt?’ zeg ik afgeleid. ‘Hoe weet je dat?’

‘Uit de cijfers! Onze spryggecollectie loopt voorop! Wat slim dat je dat hebt bedacht, Bex!’

‘Tja, maar jij hebt al die artikelen gemaakt,’ merk ik op.

‘Maar jij was mijn inspiratie,’ zegt Suze ruimhartig. ‘En we hebben alles verkocht. Ik vond dus dat iedereen een bonus moest krijgen. En een cadeautje. Ik heb de Hotel Chocolat-catalogus. Neem een kop koffie en help me leuke dingen uitzoeken.’ Dan kijkt ze nog eens goed naar me en vraagt: ‘Gaat het wel goed met je? Je ziet er een beetje... gestrest uit.’

‘Welnee,’ zeg ik zo zonnig als ik maar kan. ‘Behalve dan... je weet wel.’

‘Wat?’ vraagt ze alsof ze geen idee heeft.

‘Kerstmis natuurlijk!’ Tegen wil en dank klink ik een beetje wrokkig. Terwijl ik zit te stressen over Suzes ruzie met Janice, doet zij alsof er geen vuiltje aan de lucht is, met haar geklets over raften en chocola uitzoeken.

‘Kerstmis wordt toch leuk?’ zegt Suze verbaasd terwijl we naar de piepkleine personeelsruimte lopen.

‘Niet als niemand met iemand wil praten!’

‘O, Bex, je overdrijft,’ zegt Suze en ze wendt de blik ten hemel. ‘Het is maar een ruzietje. Er zijn altijd ruzietjes met kerst. Op een keer bij mijn oom Rufus ging het zo slecht tussen een aantal familieleden dat het allemaal meegenomen moest worden in de tafelschikking.’

‘Wat moest meegenomen worden in de tafelschikking?’

‘Wie er met wie praatte,’ legt Suze uit. ‘En wie niet. Mijn nicht Maud weigerde zelfs maar naar mijn nicht Fenella te kijken, dus haar stoel moest de andere kant op staan. En mijn vader had net geprobeerd oom Rufus door de Kerk van Schotland in de ban te laten doen, dus bedreigde oom Rufus hem met het voorsnijmes. En ik geloof dat Tarkie dat jaar ook voor een middag ontferfd werd,’ voegt ze er peinzend aan toe. ‘Maar het stelde niets voor,’ besluit ze achteloos. ‘Gewoon familiedingen.’

‘Zo klinkt het anders niet,’ zeg ik vol afgrijzen. ‘Het klinkt afschuwelijk! En ik wil niet dat mijn kerstfeest zo verloopt. Ik wil dat het harmonieus wordt. Daarom organiseer ik een verbindend pre-Kerstmis-evenement.’

‘Een wat?’

‘Een peperkoekfeestje. Jullie moeten allemaal in kersttrui komen en het goedmaken met elkaar. Ik maak warme chocolademelk en we steken de haard aan en...’

‘Bex, je bent gestoord,’ onderbreekt Suze me en ik kijk haar gekwetst aan. Ik dacht dat ze het een geweldig idee zou vinden. ‘Je ziet er nu al gestrest uit,’ vervolgt ze gedecideerd. ‘Je doet al zoveel. Waarom zou je in vredesnaam nóg iets organiseren? Relax. Het komt allemaal goed.’

‘Maar als het nou niet goed komt?’ kaats ik terug. Ik weet dat ik prikkelbaar ben, maar het is niet de meest fantastische dag geweest tot nu toe en nu zit Suze mijn kerstfilmidee ook nog te dissen. Terwijl ik op weg naar mijn werk telefonisch twintig peperkoekkits heb besteld.

‘Bex,’ zegt Suze. ‘Luister.’ Ze haalt adem alsof ze goede raad wil gaan geven, maar voordat ze iets kan zeggen, steekt Irene haar hoofd om de deur.

‘O, Suze,’ zegt ze nerveus. ‘Er is hier een klant die de bedrijfsleider wil spreken. Het gaat over sprygge.’

‘O, oké,’ zegt Suze ontspannen. ‘Ik kom al. Wat wil ze weten?’

‘Nou, alles eigenlijk,’ zegt Irene.

‘Heb je al tegen haar gezegd: “Er wordt beweerd dat het uit-Noorwegen komt”?’

‘Tja, dat is het nou juist,’ zegt Irene nog nerveuzer. ‘Ze is de Noorse ambassadeur.’

Suze heeft me nog nooit zo sterk aan een bange kat doen denken. Ze springt zo ongeveer van haar stoel en kijkt Irene met ogen als schoteltjes aan.

‘Noors?’ sist ze.

‘De Noorse ambassadeur,’ zegt Irene met een onwillig knikje. ‘En ze zegt dat ze nog nooit van sprygge heeft gehoord en dat ze de bedrijfsleider wil spreken.’

‘O, god, o, god.’ Suze trekt wit weg. ‘O, god. We krijgen een proces aan onze broek.’ Haar ogen flitsen naar het raam alsof ze daardoor wil ontsnappen en ik pak haar arm.

‘Nee, dat gebeurt niet,’ zeg ik met meer overtuiging dan ik voel. ‘Mensen krijgen geen proces aan hun broek voor de bewering dat iets uit Noorwegen komt. Kom mee, dan gaan we... haar begroeten.’

Als we uit de personeelsruimte komen, zien we haar meteen: een goedgeklede vrouw in een coole parka. Suze ziet eruit alsof ze er elk moment vandoor kan gaan, dus geef ik haar een porretje. Ze stapt behoedzaam naar voren en steekt haar hand uit.

‘Hallo,’ piept ze tegen de vrouw. ‘Welkom in de cadeauwinkel van Letherby Hall. Ik ben Susan Cleath-Stuart, bedrijfsleider en eigenaar van...’ Ze slikt. ‘Wat kan ik... eh...’

‘Ik ben Karina Gunderson,’ zegt de vrouw op koele, minzame toon. ‘Ik ben geïnteresseerd in uw uitstalling.’ Ze gebaart naar de spryggetafel. ‘De verkoopster zei dat het iets uit Noorwegen zou zijn?’

Suze lijkt geen woord uit te kunnen brengen. Ze doet haar mond open en weer dicht en kijkt wanhopig naar mij.

‘Hallo!’ schiet ik haar te hulp en ik loop zo zelfbewust als ik kan op Karina Gunderson af. ‘Ik zal me even voorstellen. Ik ben Rebecca Brandon geboren Bloomwood, de medewerker die het spryggeconcept naar de winkel heeft gehaald. “Sprygge” staat bij ons voor een overweldigende vorm van geluk en welbevinden. Het is stralend en vreugdevol.’ Ik spreid mijn armen. ‘Euforisch en subliem. Complex. Maar in andere opzichten eenvoudig.’

Ik glimlach naar Karina en hoop dat we het onderwerp ‘sprygge’ nu hebben afgesloten, maar ze lijkt niet onder de indruk.

‘Maar niet Noors,’ zegt ze. ‘Zoals jullie beweren.’

‘Ik geloof niet dat we dat echt hebben beweerd,’ zeg ik peinzend. ‘Nee toch, Suze? Wat wij hebben gezegd is dat sommige mensen denken dat het uit Noorwegen afkomstig is.’

‘Welke mensen?’ vraagt Karina Gunderson prompt.

‘Dat is moeilijk te specificeren,’ zeg ik, nadat ik weer even heb nagedacht. ‘Gewoon, u weet wel, sommige mensen.’

‘Precies,’ zegt Suze, die weer kan praten. ‘Sommige mensen.’

‘Sommige mensen,’ bevestigt Irene gretig.

‘Wat ook zo is,’ voeg ik er achteloos aan toe. ‘Dus.’

Het blijft lang stil. Karina Gundersons ondoorgroendelijke blauwe ogen zijn op mij gericht, waardoor ik me een ietsepietsie ongemakkelijk begin te voelen.

‘Hoewel er natuurlijk ook mensen zijn die dat niet beweren,’ zeg ik, want opeens weet ik een uitweg. ‘Er is een andere geloofsrichting die denkt dat het, eh... Fins is.’

‘Fins?’ herhaalt Karina Gunderson ongelovig.

‘Precies.’ Ik mijd haar blik. ‘Het is een van de grote-onbeantwoorde levensvragen. Wat is de oorsprong van “sprygge”?’ zeg ik theatraal. ‘Wetenschappelijk onderzoek heeft niet tot uitsluitel geleid. Maar terwijl het spryggedebat voortwoedt in wetenschappelijke tijdschriften en... elders... willen wij op onze eigen bescheiden manier gewoon een beetje geluk brengen. Door middel van kussens en andere geschenkartikelen.’

‘De mokken zijn populair,’ voegt Irene er nerveus aan toe. ‘Heel populair, hè, Becky? En de wandspreuken zijn uitverkocht.’

‘Neemt u alstublieft een mok van ons aan,’ zegt Suze snel en ze biedt de vrouw een mok aan. ‘Of... niet,’ voegt ze eraan toe als Karina Gunderson geen aanstalten maakt om hem aan te nemen. ‘Ook goed.’

Ze kijkt me gekweld aan en er valt weer een lange, geladen stilte. Ik weet niet wat Karina Gunderson gaat doen: glimlachen of de politie bellen.

‘Toevallig,’ vervolg ik behoedzaam, ‘wat een grappig toeval. We hebben het er pas over gehad of we de verkoop van spryggeproducten niet moesten opschorten tot het onderzoek naar de herkomst uitsluitend heeft geboden. Ja toch, Suze? En dat zou verstandig kunnen zijn. Alles, eh... in aanmerking genomen.’

‘Ja,’ zegt Karina Gunderson. ‘Misschien wel.’ Ze neemt de mok van Suze aan en terwijl ze ernaar kijkt, trekken haar mondhoeken. “‘Don’t worry, be sprygge”,’ leest ze hardop. Haar toon verraadt niets. Ze kijkt ons allemaal indringend aan en wendt zich dan tot Suze. ‘Tot ziens. U woont bijzonder mooi.’

‘O! Tot ziens!’ zegt Suze zo zichtbaar opgelucht dat ik in de lach wil schieten. We kijken Karina Gunderson na tot ze de winkel uit is en dan stort Suze zich in mijn armen.

‘O, mijn god,’ zegt ze.

‘Ja.’ Ik wrijf over haar rug. ‘Rustig maar, ze is weg.’

‘Bex, we moeten hiermee ophouden,’ zegt Suze vurig. ‘Het moet afgelopen zijn met sprygge. Nu meteen. Anders werken we ons echt in de nesten.’

‘Ik geef het niet graag toe,’ zeg ik zorgelijk, ‘maar ik ben het ermee eens. Hoeveel hebben we nog op voorraad?’

‘Niet veel,’ zegt Irene. ‘Iets van tien mokken, drie kussens, een paar sleutelhangers...’

‘Nou, die houden we dan zelf, bij wijze van aandenken,’ zegt Suze resoluut. ‘Pak maar wat je hebben wilt, maar er wordt niets meer van verkocht. Weet je wat? Laten we die hele tafel opruimen.’

Terwijl Irene de sleutelhangers in een kartonnen doos legt, bergt Suze en ik de mokken op.

‘Maar het was leuk, hè?’ zeg ik weemoedig, en ik strijk met mijn vinger over de woorden. ‘Nu wordt “sprygge” nooit meer opgenomen in de Noorse taal.’

‘Weet ik, Bex,’ zegt Suze. Ze rolt met haar ogen en voegt eraan toe: ‘Maar we draaien ook niet de bak in wegens

fraude.’

Nou ja. Suze overdrijft altijd zo. We waren echt niet de bak in gedraaid. (Toch?) Maar ze heeft wel voor ons allemaal een megadoos Hotel Chocolat-truffels besteld ter ere van de kortstondige glorie van sprygge, dus er zit wel een positieve kant aan.

We hebben allebei een middag vrij genomen voor het kerstspel op school en ik besluit eerst even naar huis te gaan. Het is plotseling koud geworden en opkijkend naar de effen witte lucht denk ik onwillekeurig: Zou het gaan sneeuwen?

Misschien wel! Ik bedoel, waarom niet? Het moet toch een keer gaan sneeuwen. Stel je voor dat er een dik pak sneeuw valt, dan is het echt net of we in een kerstfilm zitten. We kunnen een sneeuwpop in de voortuin maken en iedereen zal zeggen: ‘Weet je nog, die kerst bij Becky? Zo bijzonder! Er lag sneeuw.’

Ik doe de voordeur open, optimistischer dan ik in tijden ben geweest. Misschien heeft Suze gelijk, misschien moet ik ontspannen. Positieve dingen visualiseren. Ik stel me een perfecte kersttafel voor met al mijn vrienden en familie rond een spectaculaire kalkoen, en net als ze zeggen: ‘Becky, dit is de mooiste Kerstmis ooit,’ hoor ik een geluid vanuit de woonkamer. Ik loop erheen en blijf stokstijf staan. Mijn blije gedachten verdwijnen als sneeuw voor de zon en daar sta ik, hijgend en verteerd door kerstrazernij.

Die rotslingers zijn weer gevallen. Wéér. Dat geluid kwam van die mooie met twijgjes die in de haard viel en de gouden slinger meesleepte in zijn val. Hij is weer onder mijn fitnessgewichtjes uit geglipt. Hoe kan dat?

Ik bedoel, wat heb je nodig om een kerstslinger op zijn plaats te houden? Beton? Stalen balken, godbetert?

Als ik ooit nog eens een huis koop, koop ik er een met-
ingebouwde slingers, neem ik me koortsachtig voor terwijl ik de gouden twijgenzooi uit de schouw pak. Kan me niet schelen of het er raar uitziet. Ik ga dit niet elke december doorstaan.

Ik smijt de slingers op de bank voor later en probeer dan mijn kalme, optimistische stemming te herwinnen. Het geeft niet. Ik vind wel een oplossing. Net als ik *Slinger in de lucht houden trucje werkt altijd* googel, schrik ik op van mijn telefoon die gaat.

‘Hallo?’ zeg ik terwijl ik me afvraag of het een kerstslingerbedrijf is dat me op de een of andere manier heeft zien googelen en een oplossing voor me heeft.

‘O, hallo,’ zegt een vrouwenstem aan de andere kant. ‘Spreek ik met mevrouw Brandon? U spreekt met Ve-Gen Foods. Ik bel even om u te laten weten dat de vegan kalkoen die u had besteld helaas niet leverbaar is. Wilt u een vervangend product of hebt u liever uw geld terug?’

Het dringt niet meteen tot me door wat een vreselijke boodschap ze me brengt. Wil ze mijn vegan kalkoen annuleren? Dat mag niet!

‘Maar ik moet een vegan kalkoen hebben!’ zeg ik. ‘Mijn zus is veganistisch en ik heb haar een vegan kerstkalkoen beloofd.’

‘Veel klanten hebben voor de paddenstoelenrisotto gekozen,’ zegt de vrouw onverstoorbaar. ‘Die bevat vergelijkbare ingrediënten en is net zo feestelijk.’

Ik kijk naar mijn telefoon en voel de kerstrazernij weer opkomen. Wat is dit voor onzin? Paddenstoelenrisotto is níét net zo feestelijk.

‘Waarom is de vegan kalkoen niet leverbaar?’ vraag ik. ‘Ik moet hem namelijk echt dringend hebben.’

‘Dat kan ik u helaas niet zeggen,’ zegt de vrouw. ‘Dus u wilt uw geld terug?’

‘Hebt u misschien nog één vegan kalkoen?’ zeg ik, want ik wil het nog niet opgeven. ‘Ik bedoel, eentje maar, ergens, die niemand wil hebben?’

‘Nee,’ zegt de vrouw botweg. ‘Ik zal uw geld terugstorten. Het spijt me van het ongemak en vrolijk kerstfeest.’

‘Vrólijk?’ bouw ik haar na in de hoop dat ze mijn sarcasme zal horen, maar de verbinding is al verbroken.

Mijn borstkas zwoegt, maar het heeft geen zin om verbitterde, wraaklustige haat te voelen, al voel ik die wel. Net als ik een nieuwe zoekterm intik, *Vegan kalkoen op het nippertje volgende dag geleverd ruime voorraad*, gaat de bel. Ik kijk naar buiten en zie een bestelbus staan. Nou, er komt tenminste íéts op tijd.

‘Hallo,’ zeg ik tegen de stralend lachende man in witte overall die achter de voordeur blijkt te staan.

‘Goedemiddag!’ begroet hij me opgewekt. ‘Ik kom uw vis-brengen.’

Ik kijk hem wezenloos aan. Vis?

‘Gerookte zalm,’ verduidelijkt hij met een blik op zijn klembord. ‘Bulkbestelling. Rebecca Brandon.’

Natuurlijk. De gerookte zalm van de Kerstbeurs. Helemaal-vergeten.

‘Fijn!’ Ik beantwoord zijn glimlach. ‘Perfect! Precies op tijd voor de kerstdagen.’

‘Absoluut! Waar wilt u het hebben?’ vervolgt hij en ik kijk hem verwonderd aan. Waar wil ik het hebben?

‘Hoe bedoelt u?’ Ik steek mijn handen uit. ‘Kunt u het me niet gewoon, nou ja, geven?’

De man lijkt het grappig te vinden. ‘Vijftien zijden zalm? Ik dacht het niet.’

‘Vijftien zijden?’ herhaal ik stompzinnig.

‘Dertig pond,’ zegt hij knikkend. ‘Ik pak mijn karretje even,’ roept hij over zijn schouder terwijl hij terugloopt naar de bestelbus. ‘Wijs me de vriezer maar, dan leg ik het er voor u in.’

Ik ben sprakeloos. Dertig pond? Bedoelt hij het gewicht? Waar heeft hij het over? Dit moet een misverstand zijn.

Ik ga als een gek naar mijn bank op mijn telefoon en laat mijn blik langs de afschrijvingen glijden. Ik probeer niet te

aandachtig te kijken (£ 49,99 bij M&S? Onmogelijk, dat moet Luke geweest zijn) en dan heb ik het opeens. Whitson Fish. £ 460.

Ik krijg het een beetje koud. Heeft Janice £ 460 uitgegeven aan gerookte zalm?

Ik probeer me wanhopig al haar verschillende vragen te herinneren van toen ik op de zilveren kerstlantaan joeg. Ze heeft wel iets over 'dertig pond' gezegd, maar ik dacht dat ze dertig Britse ponden bedoelde. Ik heb in geen miljoen jaar gedacht dat ze vijftien kilo bedoelde. Wie kan er nou vijftien kilo vis op?

En o, god, daar komt hij al over het pad met een hoge stapel piepschuimen dozen op zijn trolley.

'Mooi partijtje,' zegt de man voldaan als hij bij me is. 'Goede kwaliteit, dit.' Hij klopt op de bovenste doos, waarop staat: KOUD GEROOKTE ZALM – INGEVROREN.

'Ja.' Ik lik nerveus langs mijn lippen. 'Eerlijk gezegd is dit een beetje een vergissing. Ik wilde niet zoveel bestellen. Kunt u het terugnemen?'

Het gezicht van de man wordt meteen waakzaam en hij schudt zijn hoofd.

'O, nee, nee, nee. Wij verwerken geen retouren. Als u iets met het bedrijf wilt regelen, is dat uw zaak. Hebt u een vriezer waar ik dit in kan leggen?'

O, god. De enige vriezer die we hebben in dit huurhuis is het vriesvakje van de koelkast en dat ligt vol met vissticks voor Minnie.

'Niet... echt.' Ik slik.

'Dan kunt u het maar beter buiten bewaren,' zegt de man. 'Waar wilt u het hebben? Hier?' Hij knikt naar het lapje gras in onze voortuin en als ik niets terugzeg, begint hij de dozen kordaat van het karretje te pakken en de zijden zalm eruit te halen, die in krimpfolie zijn verpakt.

'Kunt u de dozen er niet om laten?' vraag ik geagiteerd, maar hij schudt zijn hoofd.

‘Die nemen we weer mee. Zo staat het in ons contract. Duurzame verpakking.’

Al snel ligt er een berg vis op het gras. Ik zet een krabbel op de bon en de man rijdt weg met zijn bestelbus. Ik kijk met een beetje een onwezenlijk gevoel naar de stapel. Ik heb een voortuin vol diepgevroren zalm. Wat nu?

Ik krijg een appje binnen, kijk afwezig op mijn telefoon en zie dat het van Suze komt: *Zaal loopt vol, heb plekje voor Luke en jou vrijgehouden maar je moet opschieten!!!*

O, god...

Isolatie, bedenk ik opeens. Dat moet ik hebben.

Ik ren naar boven, gris Minnies Beertje Paddington-dekbed van haar bed en ren ermee terug de tuin in. Ik stop de zijden zalm gehaast in, kloppend en drukkend om me ervan te verzekeren dat ze volledig beschermd zijn. Als ik me ten slotte weer opricht, zie ik een oude vrouw vanaf de overkant van de straat naar me kijken.

‘Is dat een kind?’ vraagt ze ontzet.

Hè? Ik bedoel, wát?

‘Nee!’ snauw ik. ‘Dat is vis!’ Ik blijf kwaad naar haar kijken tot ze doorloopt en pak dan door en door gestrest mijn jas en tas.

Kom op, Becky, zeg ik streng tegen mezelf. Niets aan de hand. Ik ga naar het kerstspel en ik ga lekker naar Minnie kijken... en dán los ik dit probleem wel op. En dat van de vegan kalkoen. En dat van de slingers. En dat van Lukes cadeautje, schiet me opeens te binnen. En o, god, ik heb nog steeds niet besloten wat voor vulling ik ga maken...

Nee. Kappen nou. Wees kalm. Wees mindful.

Ik been gehaast door het dorp, waarbij ik een keer of vijf bijna tegen iemand op bots doordat ik tegelijkertijd een vrieskist bestel die de volgende dag bezorgd wordt, plus een paar ‘instant champagnekoelers’ die erbij werden aangeboden en een boek met de titel *Honderd keer gerookte zalm*.

De school zit al halfvol ouders en er zijn bijna geen plaatsen meer, maar ik zie er twee waar vellen papier op zijn geplakt waar in Suzes handschrift op staat: GERESERVEERD VOOR DE BRANDONS. Ik zak opgelucht op een van de twee en kijk zoekend om me heen, maar ik zie Suze nergens, dus app ik haar snel: *Dank voor stoelen!!! Waar ben je??*

Even later antwoordt ze: *Aan de andere kant.*

Een paar seconden later komt er een vervolg: *Kan niet wachten om Minnies kostuum te zien!!!*

Ik kijk naar mijn telefoon en opeens dringt het tot me door dat ik Suze helemaal niet heb verteld wat er is gebeurd. Ik begin langzaam te typen dat ik het aan Steph heb gegeven, maar bedenk me dan. Ik voel me verscheurd. Suze heeft geen idee dat ik Steph zelfs maar ken. Ze zou ongemakkelijke vragen kunnen gaan stellen als: ‘Waarom?’

Ik kijk zoekend om me heen, maar zie Steph ook nergens. Ik denk nog even na en wis het bericht dan. Ik vertel het Suze later wel. Eerst moet ik Steph vragen of ik Suze haar geheim mag vertellen. Hoe meer steun hoe beter, tenslotte, en ik weet dat Suze vierkant achter haar zal staan.

‘Hoi!’ klinkt Lukes stem. Hij gaat met een blij gezicht naast me zitten. ‘Het grote gebeuren, eindelijk!’

‘Ja!’ zeg ik met een stralende glimlach. ‘Spannend, hè?’

Zal ik er snel aan toevoegen: ‘En trouwens, er ligt vijftien kilo vis op het gras, maar geen paniek, ik heb net een vriezer besteld?’

Nee. Alles op zijn tijd.

‘Waar ik me het meest op verheug is Minnies kostuum,’ zegt Luke vergenoegd. ‘Ik heb je er al die uren aan zien werken, Becky,’ vervolgt hij voordat ik iets kan zeggen, ‘en ik hoop dat Minnie weet hoe ze boft met jou. Want ik weet het wel,’ voegt hij er teder aan toe. En iets aan zijn warme, liefdevolle blik maakt dat de adem in mijn keel stukt. ‘Ik heb mijn camera meegebracht,’ vervolgt hij luchtiger en hij pakt zijn camera erbij. ‘Ik vond dat de gelegenheid dat vereiste.’

Luke gebruikt die camera zelden. Het is een duur toestel dat hij voor speciale momenten gebruikt, als hij denkt dat zijn telefoon niet goed genoeg is. En opeens schiet er een brok in mijn keel.

‘Luke,’ fluister ik in zijn oor. ‘Ik moet je iets vertellen. Minnie...’ Ik slik. ‘Nou ja, ze heeft niet het kostuum aan dat ik heb gemaakt. Dat heb ik aan een ander kind gegeven.’

‘Wat?’ Luke verstijft van ontzetting. ‘Je hebt het... Waaróm?’

‘Sst!’ zeg ik vermanend. ‘Dat kind had het nodig. Het is... Er zit een verhaal achter. Ik moest het doen.’

Luke staart me nog steeds ongelovig aan.

‘En Minnie dan?’

‘Het is al geregeld. Ik heb iets in elkaar geflanst. Ze vindt het niet erg.’

‘Maar vind jij het niet erg?’ vraagt Luke prompt, en ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik dacht dat ik het helemaal niet erg zou vinden, maar nu we hier in het geroezemoes en de voorpret zitten, valt het niet mee om me niet een klein beetje...

Nou ja. Het geeft niet.

Luke neemt me even zwijgend op met zijn donkere ogen.

‘Je hebt avonden aan dat kostuum gewerkt, Becky,’ zegt hij uiteindelijk zo zacht dat ik hem amper kan verstaan. ‘Het was zó belangrijk voor je.’

‘Weet ik.’ Ik aarzel. ‘Maar ik heb het goed getroffen. En die andere mensen niet.’ Meer kan ik niet zeggen.

Luke zegt niets, maar pakt mijn hand en geeft er een kneepje in. En ik denk: Ik mag van geluk spreken. Wat er verder ook in de soep loopt, ik mag van geluk spreken.

Al voel ik me een halfuur later niet zo’n geluksvogel. Improvisatie zal wel heel bevorderlijk zijn voor de creativiteit en zo, maar het is echt een heel slechte methode voor een kinderkerstspel.

Het verhaal zwalkt. Sommige kinderen zijn onmiskenbaar gecoacht door hun ouders, maar anderen hebben duidelijk geen idee waar ze mee bezig zijn. Er is al een kind in huilen uitgebarsten en een ander kind heeft tegen de engel Gabriël gezegd dat hij moest plassen.

Mijn benen slapen van het zitten op die plastic stoel. Het lijkt of we al een eeuwigheid naar dit kerstspel zitten te kijken. Jezus is geboren, de herders zijn gekomen en gegaan en iedereen heeft ‘De herdertjes lagen bij nachte’ en ‘Laat het los’ (huh?) gezongen, maar nu lijken de kinderen een beetje te blijven steken.

‘We kunnen nergens naartoe,’ declameert Maria treurig terwijl ze het plastic kindje Jezus op haar schoot omklemt. ‘Er zijn geen hotels.’

Dat heeft ze al een keer of dertig gezegd.

‘De ezel is moe,’ probeert Jozef, hoewel de ezel een kwartier geleden de stal al uit is gelopen om zich om te kleden als engel.

‘We kunnen nergens naartoe,’ zegt Maria een tikje radeloos. ‘Er zijn geen hotels.’

‘Koningen!’ Ik zie juf Lucas fluisteren en enthousiast wenken. ‘Koningen! Kom op!’

Even later lopen Minnie en twee jongens het toneel op, alle drie in hun kleurige, glanzende kostuum. Het publiek was bewusteloos van verveling, maar nu lijkt iedereen weer bij te komen en breekt er een daverend applaus los, alsof de drie koningen de beroemdheden in een musical zijn.

Ik kijk een beetje spijtig naar Harvey, want hij ziet er echt-fantastisch uit. De nachtblauwe zijde is spectaculair, de gouden pailletten flonkeren onder de belichting en zelfs zijn kistje iriseert schitterend.

Maar Minnie ziet er ook goed uit, troost ik mezelf. Alleen dan op een hippieachtige, eclectische manier. Ze begint meteen te stralen en zwaait naar ons. Zo te zien geniet ze van alle aandacht die ze krijgt.

‘Ik heb mirre voor het kindje Jezus,’ zegt de eerste koning toonloos. Het is een wat trage jongen die George heet, en het is wel duidelijk dat zijn moeder zijn tekst er bij hem in heeft gestampt.

‘Ik heb wierook voor het kindje Jezus,’ zegt Harvey, die duidelijk articuleert en lief naar het publiek glimlacht.

Nu is Minnie aan de beurt. Ik ben best zenuwachtig, merk ik opeens. Mijn dochter, op het toneel in een kerstspel! Ik kijk naar Luke, die naar me grinnikt.

Ik zie Minnie naar Harveys glitterkistje kijken, het kistje dat ik voor haar heb gemaakt en waar we thuis mee hebben geoefend, en dan kijkt ze naar haar eigen doos met de gouden G’s. Ze fronst haar voorhoofd, denkt na, haalt adem en aarzelt.

‘Ik heb Gucci,’ zegt ze ten slotte. ‘Voor het kindje Jezus.’ Er klinkt meteen geproest in onze rij.

‘Gucci?’ zegt Luke naast me. ‘Mirre, wierook en Gucci?’

‘Goud!’ zeg ik radeloos en geluidloos in Minnies richting. Ik hoop dat ze het woord van mijn lippen kan lezen. ‘Goud! Niet Gucci!’

Minnie kijkt me weifelend aan.

‘Ik heb Gucci,’ herhaalt ze iets zekerder en ze houdt de Gucci-doos in de lucht. ‘Mammie heeft een Gucci-tas,’ vervolgt ze, en in de zaal wordt weer geproest van het lachen. ‘Mammie kocht de sjaal,’ vertelt ze aan het publiek. ‘Pappie had het geld. In zijn zak.’

O, god, ze herinnert zich alles nog wat ik haar heb verteld over die eerste Denny & George-sjaal. Wat gaat ze nog meer zeggen?

Ik zie overal schouders schokken en hier en daar klinkt een lach. Intussen lijkt het George dwars te zitten dat Minnie alle aandacht opeist.

‘Ik heb mirre,’ herhaalt hij op luide toon.

‘Ik heb Gúcci,’ kapt Minnie hem uitdagend af.

‘De dominee zit daar,’ zegt Luke met een knikje naar links. ‘Mocht je het je afvragen.’

‘Hou op.’ Ik bijt op mijn onderlip. ‘Concentreer je op het toneel.’

Minnie is uitgepraat. Het wordt stil op het toneel en Maria komt in actie.

‘We kunnen nergens naartoe,’ herhaalt ze droefgeestig. ‘Er zijn geen hotels.’

Ik zie dat het woord ‘hotels’ iets bij Minnie losmaakt.

‘Niet de minibar,’ zegt ze streng. Ze wendt zich tot Jozef en wijst naar hem. ‘Niet de minibar. Geen snoep. Is te duur.’

De hele zaal barst in lachen uit.

‘Zo is dat!’ roept een vader.

‘Blijf van die Toblerone af!’ roept een andere vader.

‘Hou je bij het buffet, dat is inclusief!’ roept een derde en er gaat weer een storm van gelach op.

Iedereen kijkt grinnikend naar Luke en mij en ik glimlach terug, al besterf ik het. Onze dochter heeft Jozef en Maria in hun sobere stal net verboden iets uit de minibar te pakken. Ik wil dóód.

Na het kerstspel is er glühwein en tulband voor de ouders in de eetzaal. Luke en ik nippen van onze dampende wijn en overall om ons heen klinkt het woord ‘minibar’ tussen de lachbuien door. Ik hoor ook overall mensen jubelen over Harveys ‘prachtige kostuum’, en dan geeft Luke telkens een kneepje in mijn hand. Ik heb Steph nergens gezien, maar ik denk wel dat ze er is; iedereen komt naar het kerstspel.

‘O, mijn god, Bex.’ Suze staat opeens naast me, rood van het lachen. “‘Niet de minibar.’ Een klassieker! En Minnie had een heel bijzonder kostuum,’ voegt ze er omzichtig aan toe. ‘Goed zo, Bex! Hoe heb je dat gemaakt, van een sjaal? Is het een Denny & George?’

Ik ken Suze. Ze doet zo aardig als ze kan over een kostuum dat duidelijk in vijf minuten in elkaar is gezet met

veiligheidsspelden. En is stel haar tact op prijs, maar ergens gloei ik ook van frustratie. Ik wil zeggen: ‘Denk je nou echt dat ik dáár weken aan heb gewerkt? Ik heb dat móóie kostuum gemaakt! Dat waar iedereen het over heeft!’ Maar ik kan het er hier niet op wagen, met al die andere ouders die rondrentelen.

‘Dank je,’ zeg ik met een strak gezicht, en ik neem een grote slok van mijn glühwein, terwijl Luke een telefoontje aanneemt. Hij praat een halve minuut en kijkt dan niet-begrijpend naar mij.

‘Becky, dat was de gemeente. Ze zeggen dat ze een paar-telefoontjes hebben gekregen over een dakloze in onze voortuin. Hij schijnt er te kamperen, met een dekbed. Weet jij waar het over gaat?’

O, godsamme.

‘Het is geen dakloze!’ barst ik uit. ‘Het is vis!’

‘Vis?’ herhaalt Luke verbijsterd.

‘Ik heb vis gekocht en het onder een Beertje Paddington-dekbed gelegd,’ leg ik een beetje korzelig uit. ‘Meer niet. En iedereen trekt de verkeerde conclusie.’

‘Je hebt vis... onder een dekbed gelegd?’ vraagt Luke.

‘Ik moest wel!’ verdedig ik mezelf. ‘Wat had ik er anders mee moeten doen?’

Het blijft stil en ik zie Luke een perplexe blik met Suze wisselen.

‘Bex, vat dit niet verkeerd op,’ zegt Suze behoedzaam, ‘maar je lijkt een beetje... gespannen.’

‘Ik ben niet gespannen,’ pareer ik meteen. ‘Doe niet zo idioot. Ik voel me prima. Ik ben zo chill als het maar kan. Ja toch, Luke?’

‘Je bent wel een beetje gespannen,’ zegt hij en ik kijk hem kwaad aan. Verrader.

‘Ja, Bex.’ Suze legt een hand op mijn arm. ‘Je bent al gespannen sinds je hebt aangeboden het kerstfeest te

organiseren. Mag ik je helpen? Alsjeblieft? Ik wíl je helpen. Of... laten we het bij mij doen! Nieuw plan!’

Wát?

Ik kijk Suze ongelovig aan, maar zij wendt zich enthousiast tot Luke. ‘Misschien is dat de oplossing. Ik kan het makkelijk doen, iedereen kan naar Letherby Hall komen...’

‘Hoezo, denk je soms dat ik geen kerstfeest kan organiseren?’ Mijn hysterische stem snijdt door de hare. Ik schud haar hand van mijn arm en ze krimpt in elkaar. ‘Denk je soms dat ik het niet kan, Suze?’

‘Nee!’ krabbelt Suze snel terug. ‘God! Natuurlijk kun je het wel! Ik zeg alleen... Je lijkt een beetje gestrest... Ik wil alleen maar helpen...’

‘Nou, je kunt helpen door vertrouwen in me te hebben! Je kunt helpen door achter mijn idee van een peperkoekfeest te staan.’

‘Dat doe ik ook!’ zegt Suze nerveus. ‘Natuurlijk sta ik erachter, Bex! Dat kunnen we best doen als je wilt. Alleen...’

‘Mooi,’ val ik haar een beetje schril in de rede. ‘Want als je het per se wilt weten, het gaat allemaal goed. Ik loop helemaal op schema en ik ben superrelaxed en het wordt een waanzinnig kerstfeest.’ Ik drink mijn glas leeg. ‘Dus niemand hoeft zich zorgen te maken.’

Berichten

KERSTFEEST!

Becky

Beste mensen, hierbij nodig ik jullie van harte uit om op 24 december peperkoekhuisjes te komen maken. Laten we verbinding zoeken als vrienden en familie, alle onenigheid vergeten, glühwein drinken en vrolijk zijn. Dresscode: kersttrui! Liefs, Becky xxx

Van: klantenservice@ramblesons.com

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: NIET LEVERBAAR ARTIKEL

Beste mevrouw Brandon,

Het spijt ons dat het artikel **Scharrelkalkoen** niet leverbaar is.

We hebben geprobeerd een vervangend artikel te vinden dat zo veel mogelijk op de oorspronkelijke bestelling lijkt. We hopen dat u tevreden bent over de door ons gekozen vervanging.

Vriendelijke groet,

Klantenserviceteam

Ramblesons Online Supermarkt bv

Ordernr: tsk67468675

Niet leverbaar artikel Hoeveelheid

Scharrelkalkoen 7 kg1

Vervangend artikel Hoeveelheid

Gereconstitueerde plakken kalkoen pak 200 gr35

Ik heb gelogen. Het gaat niet goed en ik loop niet op schema.

Ik heb geen kalkoen, ik heb geen cadeau voor Luke en gisteren begon de kerstboom uit te vallen (waarom?) en ik weet nog steeds niet wat ik Suze moet geven en ik stoot me telkens aan de nieuwe vrieskist in de keuken, zodat ik nu een enorme blauwe plek op mijn dij heb.

Goddank heb ik een reservebestelling gedaan. Goddank. Ik heb *kalkoen* op de lijst gezet, dus die komt morgen, maar daar word ik niet kalmer van. Stel dat ik niet dubbel had besteld? Hoe kunnen ze nou op 22 december een kalkoen vervangen door plakjes kalkoen? Hoe dan? Zijn het soms sadisten?

Mijn kerststress blijft pieken, zoals zo'n apparaat in een medisch drama dat begint te piepen, waarna iedereen als een gek rond gaat rennen. Alleen kan er hier niemand als een gek rondrennen, want Luke is op zakenreis en Minnie is bij een vriendinnetje. Ik ben hier alleen met drie kilo paddenstoelen. Omdat ik geen andere uitweg zag, heb ik besloten zelf een vegan kalkoen te maken. Ik heb gegoogeld hoe het moest en dit is mijn derde poging, alleen is hij weer ingezakt.

Ik tuur met stijgende wanhoop naar het bouwsel voor me. Het lijkt totaal niet op een kalkoen, het lijkt op een berg paddenstoelen en kikkererwtenmeel. Ik spoel het YouTube-filmpje terug en kijk voor de tiende keer gefrustreerd toe terwijl een vrouwenstem vrolijk zegt: 'Kneed nu drumsticks van het mengsel.' Ik heb het geprobeerd, maar mijn drumsticks willen geen drumsticks blijven.

Ik kijk naar mijn smurrie en denk radeloos na. Misschien kan ik iets gebruiken als... karton? Ik weet dat veganisten doorgaans geen karton eten, maar het zou toch net zoiets kunnen zijn als graten? Ik zou achteloos kunnen zeggen: 'Pas op voor het karton!' zoals je ook zegt: 'Pas op voor de graten!'

Ik pak een lege wc-rol uit Minnies knutselkist en prop hem vol paddenstoelenmengsel. Het lijkt totaal niet op een kalkoendrumstick, maar ik zou het kunnen... verven, misschien? Ik reik naar Minnies tube (niet-giftige)

plakkaatverf en een penseel. Ik smeer kordaat wat verf op de rol, leg mijn 'drumstick' op een bord en kijk ernaar.

Nee. Ik kan geen 'beschilderde wc-rollen' opdienen als vegan kerstoptie.

Mijn hoofd is helemaal wazig van het keer op keer naar hetzelfde YouTube-fimpje kijken en ik stel vast dat ik aan frisse lucht toe ben. Ik ga naar de supermarkt. Misschien vind ik daar plotseling een gloednieuw assortiment vegan kalkoenen met korting, denk ik in een plotse vlaag van optimisme. Ik bedoel, het is niet onmogelijk, toch?

Het is maar tien minuten rijden naar de supermarkt en als ik door de glazen deuren kom, zie ik een grote uitstalling kerstpapier met een bord erboven: CADEAUPAPIER HALVE PRIJS. Wat knap irritant is, want ik heb vorige week al kerstpapier gekocht, alleen is dit veel mooier. Het heeft rode en groene diagonale glitterstrepen én het is afgeprijsd. Ik kan me er niet van losmaken. Misschien heb ik nog wat kerstpapier nodig? (Nee, echt niet.)

Wacht! Ik weet het al: ik koop het voor volgend jaar. En het jaar erna. Ja. Het is beslist verstandig, financieel gezien. Ik bedoel, kerstpapier blijven we toch altijd nodig hebben?

Alweer iets opgefleurd leg ik twaalf glitterrollen, zes rollen lint met hulstmotief en wat feestelijke pompons in mijn karretje. Net als ik overweeg ook een dubbelverpakking met vijfhonderd geschenklabellen in de vorm van sneeuwvlokken te kopen (komt altijd van pas) hoor ik een stem zeggen: 'Ha, Becky.'

Ik kijk geschrokken op en verstijf als ik Craig op me af zie-komen met een karretje vol boodschappentassen en een ongedwongen glimlach op zijn gezicht. Een glimlach nota bene. Alsof we dikke vrienden zijn en alles koek en ei is. Wat een lef.

'Hallo Craig,' zeg ik ijsig. 'Dus, je vriendin kwam laatst zomaar bij ons thuis langs.'

'O. Ja. Dat heb ik gehoord.' Craig trekt een grimas en ik verwacht dat hij zal zeggen: 'Het spijt me ontzettend, dat was

heel onbeleefd van haar.’ In plaats daarvan zuigt hij zijn wangen naar binnen en schudt meewarig zijn hoofd.

‘Ja, Nadine was niet blij. Ze vond dat Luke haar meer tijd had moeten geven. Meer respect, weet je wel?’

Wát? Meent hij dat nou?

‘We hadden een familiefestje,’ zeg ik. ‘En Luke houdt doorgaans geen ongeplande zakelijke besprekingen. Thuis. Op zondag. Op de verjaardag van zijn dóchter.’

Ik had het niet suggestiever kunnen zeggen, maar Craig lijkt niets door te hebben.

‘Ja,’ vervolgt hij op dezelfde peinzende toon. ‘Nadine had goed de pest in. En met Nadine wil je geen ruzie krijgen.’ Hij werpt me een spijtige blik toe. ‘Ik ben bang dat Luke een zakelijke vijand heeft gemaakt.’

Nadine is Lukes zakelijke vijand geworden? O, mijn god, wat zijn we nu allemaal bang. Luke staat natuurlijk te trillen op zijn benen. Dat zal wel een duel worden op een immense vergadertafel met uitzicht op The Shard.

Maar niet heus.

‘Jammer,’ zeg ik. ‘Nou, vrolijk kerstfeest.’ Ik wil doorlopen, maar Craig houdt mijn karretje met een hand tegen.

‘Jullie zijn nog steeds uitgenodigd voor onze kerstborrel,’ zegt hij. ‘Misschien kunnen Luke en Nadine het dan bijleggen, onder de maretak.’ Zijn ogen glimmen ondeugend naar me en ik zet mijn stekels op. Wat insinueert hij?

‘Ik betwijfel het,’ zeg ik op ontmoedigende toon. ‘Ik geloof dat we al iets hebben.’

‘De laatste kans om in de jacuzzi te gaan voordat we verhuizen,’ zegt Craig, die verleidelijk zijn wenkbrauwen optrekt, en ik kijk hem verbaasd aan.

‘Verhuizen?’

‘Ja, we gaan weg. We hebben iets anders gehoord. Het is hier iets te stil voor ons. Iets te niksigt.’ Hij aarzelt en vervolgt

dan: ‘Bovendien heeft Nadine ontdekt waar lord Alan Sugar woont. Ze wil kennis met hem maken.’

O, mijn god, ze is nog gestoorder dan ik dacht.

‘Goed plan,’ zeg ik. Op de een of andere manier lukt het me mijn gezicht in de plooi te houden. ‘Zo pak je dat aan. Ik weet zeker dat ze binnen de kortste keren een tycoon is. Je kunt erop wachten.’

Ik weet vrij zeker dat Craig niet doorheeft dat ik het sarcastisch bedoel, want zijn gezicht wordt zachter.

‘Ze is bevlogen, Nadine,’ zegt hij bewonderend. ‘Heel bevlogen.’

Ja, beaam ik in stilte. En hoe eerder ze Letherby uit vliegt, hoe beter.

‘Nou, succes ermee,’ zeg ik beleefd. Er komen twee vrouwen door de glazen deuren en ik zie dat ze naar Craig kijken en elkaar aanstoten. Opeens zie ik hem door hun ogen: lang haar, stoppels, hypnotiserende ogen. De meest sexy rockgod die Letherby ooit heeft gezien.

En ik voel een cynisch lachje vanbinnen. Ik ben zelf gesmolten onder die donkere, smeulende blik. Wat een idioot was ik.

Toch doet het even pijn als hij zegt: ‘Nou, tot ziens dan maar, Becky, en vrolijk kerstfeest.’ Misschien zie ik hem nooit meer. En hij was tenslotte een belangrijk deel van mijn leven. (Zo’n beetje.) Bovendien heb ik nog een paar brandende vragen.

Of eigenlijk één brandende vraag.

‘Craig, wacht,’ zeg ik. ‘Voordat je weggaat, er is iets wat ik me ben blijven afvragen.’ Ik aarzel en flap er dan uit: ‘Heb je ooit een song over mij geschreven? Of een song waar ik in voorkom, in elk geval? Waarin je naar mij verwijst?’

Die lome, sexy glimlach kruipt weer over Craigs gezicht... en dan knikt hij.

“‘Girl Who Broke My Heart’,’ zegt hij bondig en ik kijk hem gefascineerd aan.

‘Wauw. Maar het meisje in die song is Frans. Was dat camouflage, zeg maar? Gaat het echt over mij? Ben ik dat meisje?’ Mijn stem trilt opeens, zo’n dramatisch moment is het. ‘Craig... heb ik je hart gebroken?’

‘Nee,’ zegt Craig geamuseerd. ‘En jij bent dat meisje niet. Maar je staat in het derde couplet, eerste regel. Ik zie je.’

Hij duwt zijn karretje de supermarkt uit en ik kijk hem als-gebiologeerd na. Dan kom ik weer tot leven en googel gehaast op mijn telefoon: *Songtekst girl who broke my heart craig curton*. Ik kom in een song voor! Ik word genoemd in een song! Hoe cool is dat? Wat staat er?

De tekst verschijnt op mijn scherm. Ik scrol ademloos naar het derde couplet en lees de eerste regel: *She had better hair than the one before*.

Ik staar even wezenloos naar de woorden. Wat staat er? Wie ben ik? Had ik beter haar dan iemand anders? Ik kan er geen wijs uit worden. Echt iets voor Craig om het zo onbegrijpelijk te formuleren.

Oké. Laten we dit analytisch aanpakken. Het nummer gaat over een Frans meisje. En zij had ‘better hair than the one before’.

Wacht. De verschrikkelijke waarheid begint me te dagen en mijn gezicht betreft. Bedoelt hij... het meisje met wie hij daarvoor iets had? Ben ik dat? Ben ik ‘the one before’? Met het minderwaardige haar?

Ik stik opeens van verontwaardiging. Wil hij zeggen dat ik lelijk haar had? Ik had geen lelijk haar. Iedereen droeg zijn haar zo op de uni. En de pot verwijt de ketel. Wie was die Franse meid eigenlijk? Wie zegt dat zij zulk fantastisch haar had? Ik wil wedden dat ze gewoon een saaie bob had.

Ik kijk naar buiten, half in de verleiding achter hem aan te rennen en woedend te vragen: ‘Hoezo, wat is er mis met mijn haar?’, maar hij is al weg. Hmpf. Ik begin nooit meer iets met een rockster.

Ik bedoel, natuurlijk niet, voeg ik er in gedachten snel aan toe.

Dat spreekt vanzelf.

Voor zo ongeveer de miljoenste keer sinds ik Luke ken, hoop ik maar dat hij mijn gedachten niet op de een of andere manier kan lezen. Want eerlijk gezegd zou dat rampzalig zijn.

Nog steeds ziedend duw ik mijn karretje de supermarkt in. Wat ik echt hoop te zien is een bord met de tekst: PAK HIER UW VEGAN KALKOEN! Maar het is een en al afgeprijsd kerstgebak en adventskalenders. Nogmaals hmpf.

Net als ik me afvraag waar ik het eerst naartoe zal gaan, hoor ik een bekende, irritante lach. Ik kan hem niet meteen thuisbrengen, maar uit nieuwsgierigheid volg ik het geluid om een toren blikjes heen en o, god, natuurlijk. Pens: check. Verwassen spijkerbroek: check. Grijzende baard: check. Het is Stephs man, Damian, die op de broodafdeling met iemand aan het praten is.

Joepie. Nog een superirritante man. Is het soms superirritantemannendag?

Dan, als hij in beweging komt, zie ik tot mijn verbijstering dat hij het tegen Steph heeft. Wil dat zeggen... dat ze weer bij elkaar zijn?

Zodra ik Stephs gezicht zie, stel ik vast dat het niet waarschijnlijk is. Ze sist en gebaart machteloos naar hem terwijl hij met zijn ogen rolt, op zijn horloge kijkt en haar zelfs een neerbuigend schouderklopje geeft. Ik ben nu al ziedend namens haar, en dan hoor ik nog niet eens wat hij zegt.

Uiteindelijk steekt hij allebei zijn handen op alsof hij 'Genoeg' wil zeggen en loopt weg terwijl Steph haar schouders laat hangen. Ik aarzel op de hoek van het gangpad, innerlijk verscheurd. Elke vezel in mijn lichaam wil naar Steph toe om haar te knuffelen, maar stel dat ik dan inbreuk maak op haar privacy? Stel dat ze het erg zou vinden als iemand dit had gezien?

Terwijl ik gespannen toekijk, loopt zij naar de koffiehoeke en gaat aan een tafeltje zitten. Dat geeft de doorslag. Ik gun haar vijf minuten voordat ik haar aanspreek. En in de tussentijd kan ik de verleiding niet weerstaan: ik ga Damian volgen.

Ik loop achteloos in de richting waarin hij is verdwenen en sla net op tijd een hoek om om te zien dat hij zich bij een vrouw met een karretje voegt en haar vol op de lippen zoent. Argh! Dat is ze! Dat moet wel. De vrouw die evenementen organiseert. Degene met wie hij iets is begonnen in het Malmaison Hotel in Manchester.

Ik kijk geboeid naar het tweetal. Zij moet in de twintig zijn. Dure highlights, maar een spits gezicht. Die gaat hem intens gemeen behandelen, stel ik vol innerlijke voldoening vast. Als het nieuwe er eenmaal af is. Ze wordt een verschrikking, dat zie je zo. En hij verdient het ten volle. Hij had Steph en ging in plaats daarvan voor dit mens met haar spitse gezicht?

Zijn hand blijft over haar kont strijken, zie ik vol weerzin. Is dat wel gepast, zo tussen de diepvriespizza's? Ik zou graag een klacht indienen bij de klantenservice. Ik zou willen dat er iemand in een pak naar hem toe kwam en tegen hem zei dat hij zich niet zo walgelijk moet gedragen.

Ik moet mijn boodschappen doen, dat weet ik wel, maar om de een of andere reden kan ik me niet losrukken van het afschuwelijke stel. Als ze naar de zuivel gaan, volg ik op een afstandje en kijk gefascineerd hoe zij magere yoghurtjes koopt die ze hem laat zien terwijl hij weer aan haar kont zit. Hun hele relatie lijkt gebaseerd te zijn op het betasten van haar kont. Nou, ik hoop dat hij carpaletunnelsyndroom krijgt.

Mijn hele lichaam bonst van verontwaardiging. (Als ik heel eerlijk ben moet ik toegeven dat het ook een restje woede ten opzichte van Craig is.) Ik wil hem straffen voor zijn verachtelijke gedrag. Ook al heb ik er niets mee te maken en moet ik een vegan kalkoen zoeken. En hoe wil ik hem eigenlijk straffen?

Ik moet dit gewoon loslaten, zeg ik een paar keer tegen mezelf. Ik moet ophouden met proberen de Wrekende Kerstfee te zijn. Maar op de een of andere manier blijf ik het tweetal van een afstandje volgen terwijl ik me afvraag wat ik in vredesnaam zou kunnen doen.

Dan, terwijl ik de vleeswarenafdeling op sluip, zie ik een officiële supermarktfleecetrui over een stoel hangen. Hij is

groen, met een logo, en niemand lijkt hem nodig te hebben. Terwijl ik ernaar kijk, landt er plotseling een volledig gevormd idee, poef, in mijn brein. Zo'n idee waarvan je denkt: Wát? En dan: Nee, dat kan ik niet maken. En dan: Yesss! Toch wel!

Ik trek de fleecetrui aan en voel me op slag onzichtbaar. Ik ben Becky niet meer, ik ben een anonieme, onopvallende winkelmedewerker. Ik laat mijn karretje achter en loop voor de zekerheid langs Damian heen, die geen spier vertrekt. Ook al hebben we kinderen op dezelfde school, hij herkent me absoluut niet. Natuurlijk niet. Hij is zo'n knakker die in de bubbel van zijn eigen hoofdrol leeft, en verder is iedereen figurant.

Wat mij prima uitkomt.

Ik loop snel naar de afdeling non-food en pak wat rekvisieten. Klembord. Notitieblok. Leesbril voor extra vermomming. Ik heb nog een oud sleutelkoord in mijn tas waar Minnie soms mee speelt. Het is van een speelcentrum, maar ik hang het omgekeerd om, draai een knot in mijn haar en zet hem vast met een elastiekje.

Dan, voordat ik niet meer durf, loop ik met een innemende glimlach en mijn pen boven mijn klembord op Damian af.

‘Goedendag, meneer,’ begroet ik hem op charmante, zangerige toon. ‘Bevalt het u vandaag in de winkel?’

‘Ja hoor,’ zegt Damian, die me amper een blik waardig keurt.

‘Want ik beoordeel onze faciliteiten voor bejaarden, ziet u,’ ga ik door. ‘Redt u zich vandaag wel, meneer, of zijn er problemen die u wilt benoemen?’

‘Wat?’ Damian kijkt me met gefronst voorhoofd aan.

‘We begrijpen de moeilijkheden voor mensen van uw leeftijd,’ zeg ik sussend, ‘en wij zijn hier om u te helpen met mobiliteit, grotere borden voor mensen met een visuele beperking, hoortoestellen... Kunt u alles vinden wat u nodig hebt?’

De spitskop proest opeens van het lachen.

‘Ik ben niet bejaard,’ zegt Damian kwaad.

‘Natuurlijk niet! “Op leeftijd”, bedoelde ik,’ zeg ik knikkend. ‘Ik begrijp dat het gevoelig ligt...’

‘Ik ben vierenvijftig!’ blaft Damian. ‘Vierenvijftig!’

‘Zoals ik al zei willen we uw generatie helpen een zo effectief mogelijke winkelervaring te hebben die in al uw behoeften voorziet.’ Ik kijk naar de spitskop en voeg er opgewekt aan toe: ‘O, is dit uw verzorgster? Hebt u nog opmerkingen of suggesties? Wat een lieve oude man is het, hè?’

‘Verzorgster?’ Damian loopt paars aan. ‘Verzorgster? Ik wil je leidinggevende spreken. Hoe heet je?’ Hij reikt naar mijn sleutelkoord en ik spring haastig achteruit.

‘Neem me niet kwalijk, meneer. Ik zie wel dat u niet wilt meewerken aan ons onderzoek, dus ik zal u met rust laten. Nog één tip...’ voeg ik er zo behulpzaam als ik kan aan toe. ‘De incontinentiematerialen zijn in de aanbieding deze week, wellicht hebt u daar iets aan?’

Voordat hij ook maar naar adem kan happen, loop ik de hoek om, trek de fleecetrui over mijn hoofd, zet de bril af en maak mijn haar los en dan ren ik naar mijn karretje. Tegen de tijd dat ik Damian en de spitskop uit het gangpad zie opduiken, ben ik weer een winkelende vrouw met een karretje die gedecideerd de andere kant op kijkt.

‘Ik bedoel, het was best grappig, schat,’ zegt de spitskop sussend. ‘Ik denk dat het een goedbedoelde vergissing was.’ Ik voel meteen een lach opkomen. Het was niet alleen grappig, het was hilarisch, verdomme, en ik vind het ontzettend jammer dat Steph het niet heeft kunnen zien.

Ik loop resoluut de hele winkel door, maar ik zie nergens vegan kalkoenen en ik wil Steph niet mislopen, dus zodra ik er zeker van ben dat Damian en de spitskop weg zijn, reken ik af, loop naar de koffiehoek, ga in de rij staan voor een kop thee en zwaai naar Steph.

‘Hé! Becky!’ Haar gezicht licht op en ze zwaait terug. ‘Kom hier zitten.’

Op weg naar Stephs tafel zie ik tot mijn opluchting dat ze er al een stuk vrolijker uitziet.

‘Kerstinkopen?’ zeg ik met een knikje naar haar tassen en ze trekt een grimas.

‘Zoiets. Ik bedoel, ik ben alleen met Harvey en Harvey is niet zo gek op kalkoen. Ik ga echt geen hele kalkoen voor mezelf maken, dus...’ Ze haalt haar schouders op. ‘We eten worstjes.’

‘Cool!’ zeg ik, al verkrampd mijn hart bij de gedachte aan Steph en Harvey die alleen zitten met Kerstmis, verder niemand. ‘Kon je niet naar familie?’ vraag ik voorzichtig.

‘Te ver weg. Mam woont in Leeds. En het is momenteel een gekkenhuis op het werk. Ik moet er zo naartoe, al heb ik zogenaamd een vrije dag.’

‘Op zaterdag?’ Ik trek een gezicht.

‘Ja,’ zegt ze berustend. ‘Ik ben hier even snel binnengewipt om in te slaan. Harvey is vandaag bij de oppas.’

‘Heb je je moeder al over Damian verteld?’ vraag ik, hoewel het me in feite niets aangaat.

‘Nog niet,’ zegt Steph na een korte stilte. Ik bijt op mijn onderlip, want het is niet aan mij om tegen haar te zeggen wat ze moet doen. Maar het is bijna kerst. En haar moeder weet niet eens dat ze alleen is.

‘Als ik je moeder was, zou ik het willen weten,’ begin ik en ik zie iets over Stephs gezicht trekken. Ik ben bang dat ik te ver ben gegaan, dus vervolg ik snel: ‘Volgens mij zag ik Damian net.’

‘Ja.’ Stephs gezicht betreft. ‘Met háár.’

‘Ik vond haar spuuglelijk,’ zeg ik ernstig en Steph barst in lachen uit.

‘Becky, je ziet ze vliegen.’

‘Niet waar. Ze is om te kotsen.’

‘Ze is een jaar of drieëntwintig en beeldschoon. Heb je dat haar gezien? Heb je die kont gezien?’

‘Nee, Damians dikke vette hand zat ervoor,’ wil ik zeggen, maar daar zou niemand iets aan hebben, dus besluit ik op iets anders over te gaan.

‘Harvey deed het geweldig in het kerstspel,’ zeg ik. ‘Hij heeft zo’n prachtige glimlach!’

‘Ja?’ Er trekt iets bedroefds over Stephs gezicht. ‘Ik kon er niet bij zijn. Ik heb de laatste tijd te veel vrij genomen van mijn werk. Maar er zal wel een dvd van komen, toch?’

Ik kijk haar ontzet aan. Ze kon er niet eens bij zijn. En ik had nog wel medelijden met mezelf omdat ik Minnie niet in mijn kostuum kon zien.

‘Steph, wat doe je morgen?’ vraag ik in een opwelling. ‘Heb je zin om met Harvey naar een peperkoekparty te komen?’

‘Echt?’ Haar gezicht klaart op. ‘Heel graag!’

‘Super!’ zeg ik. ‘Ik app je er nog over. We doen allemaal een kersttrui aan en we gaan peperkoekhuisjes maken en... dat was het eigenlijk.’

‘Is het een familietraditie?’

‘Niet echt. Het is... het begin van een traditie.’

Ik voeg er niet aan toe: ‘... die ik net heb bedacht om mijnstrijdende kerstgasten met elkaar te verzoenen.’

‘Heel lief van je dat je ons ook uitnodigt.’ Steph reikt over het plastic tafeltje heen en pakt mijn hand. ‘Dank je wel, Becky. Voor alles. Kan ik iets meebrengen morgen?’

‘Nee hoor,’ zeg ik. ‘Alleen jezelf.’

Steph schudt resoluut haar hoofd. ‘Dat zegt iedereen wel altijd, maar er moet iets zijn. Wat wil je het allerliefst, nu op dit moment? En zeg nou niet wereldvrede.’

‘Een vegan kalkoen,’ zeg ik naar waarheid. ‘Als je die hebt, ben ik je eeuwig dankbaar.’

Steph kijkt me verbaasd aan. ‘Ben je veganistisch?’

‘Nee, maar mijn zus wel,’ leg ik uit. ‘En ik had een vegan kalkoen voor haar besteld, maar die hadden ze niet meer, dus

wilde ik er zelf een maken...' Ik vertel het hele trieste verhaal en tegen de tijd dat ik bij de beschilderde wc-rollen aankom, lacht Steph zo hard dat de thee uit haar neus sproeit.

'Wat bezielt jou?' zegt ze. 'Geef je zus gewoon risotto zoals dat mens zei! Maak het je makkelijk!'

'Ik wil het niet makkelijk hebben,' zeg ik koppig. 'Ik wil een vegan kalkoen opdienen.'

'Nou, maak hem dan van...' Steph denkt koortsachtig na. 'Waar kun je een kalkoen van maken?'

'Precies! Dat is het hem nou juist! Ik heb het met paddenstoelen en karton geprobeerd. Dat lukte niet.'

Het is even stil en dan roept Steph opeens uit: 'Wacht!' Ze vist een zak donuts uit haar tas, tuurt naar het etiket en wijst er dan triomfantelijk naar. 'Dacht ik het niet? Ze zijn vegan. Gebruik die maar!'

Ik volg haar wijsvinger met mijn blik en zie een sticker met het opschrift: NIEUWE RECEPTUUR – VEGAN!

'Donuts?' zeg ik verwonderd. 'Ik kan toch geen vegan kerst-kalkoen van donuts maken?'

'Waarom niet? Wat is er mis met donuts? Wie houdt er nou niet van donuts?' Steph krijgt de slappe lach en steekt mij aan, en we kunnen even geen woord uitbrengen.

'Oké, ik doe het,' zeg ik nog nahikkend. 'Ik doe het. Waarom ook niet?'

'En ik help je wel,' zegt Steph. Haar gezicht is rood aangelopen van het lachen en ik heb haar in tijden niet zo opgewekt gezien. 'Ik kom morgenvroeg naar je toe met de donuts en dan maken we de tofste vegan kalkoen die je ooit hebt gezien.'

De volgende ochtend zit ik vrolijk op Steph te wachten. Het huis ziet er helemaal kerstig uit, de lichtjes in de boom twinkelen, al mijn slingers zitten stevig vast en ik heb de piñata in de woonkamer opgehangen.

Ik heb ook een prachtig kerstvrouwepakje aan dat ik in de supermarkt heb gevonden. Het is knalrood met wit bont en er zit zelfs een capeje met een geniaal vakje voor je telefoon bij. Minnie ziet er aanbiddelijk uit in haar kersttrui vol satijnen linten met strikken erin, als een cadeautje.

‘Je bent een cadeautje,’ zeg ik. Ik omhels haar stevig, maar ze wurmt zich uit mijn armen.

‘Donuts?’ vraagt ze.

Oké, het was niet slim om Minnie over de donutkalkoen te vertellen. Ze werd om vijf uur wakker en rende de slaapkamer in onder het uitroepen van: ‘Donuts! Waar zijn de donuts?’

‘Ze komen zo!’ zeg ik. ‘Harvey en zijn mammië kunnen er elk moment zijn.’

Op hetzelfde moment wordt er aangebeld en daar staan ze al op de stoep, allebei in een kersttrui en met een brede glimlach en... O, wauw, zie ik daar een sneeuwvlok dwarrelen?

‘Ja!’ zegt Steph, die mijn opgewonden blik volgt. ‘Sneeuw! Nou ja... semisneeuw,’ verbetert ze. ‘Ik heb een stuk of vijf vlokken gezien.’

‘Vijf is beter dan niets!’ zeg ik. ‘Kijk, Minnie, sneeuw! Sneeuw met Kerstmis!’

De kinderen kijken allebei gehoorzaam naar de lucht en wachten allemaal ademloos... maar het lijkt erop dat de lucht het welletjes vindt.

‘Misschien komt de sneeuw straks nog,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Gaan jullie maar spelen.’

‘Leuk kostuum, kerstvrouw!’ zegt Steph op weg naar binnen.

‘Wat, dit ouwe ding?’ Ik pluk grinnikend aan mijn rood met witte outfit. ‘Ik heb zomaar wat aangeschoten.’

Ik zet koffie voor Steph terwijl zij iets van een miljoen zakken donuts openmaakt. Ze heeft ook houten spiesen en cocktailprikkers bij zich om alles vast te zetten.

‘Vrolijk kerstfeest,’ zegt ze, en we klinken met onze koffiekoppen. ‘We gaan die rotzak nailen.’

Terwijl Harvey en Minnie door het hele huis verstopperjespelen, beginnen Steph en ik een donutconstructie te maken, wat een ongelooflijk kalmerende, therapeutische bezigheid blijkt te zijn. Als we een stuk of veertig donuts verder zijn, bekijken we ons werk van een afstandje.

‘Ik vind het best goed,’ zeg ik, want ik wil positief blijven. ‘Alleen lijkt het niet heel erg op een kalkoen.’

Het lijkt totaal niet op een kalkoen, eerlijk gezegd. Het zou net zo goed de paashaas kunnen zijn, of Mount Everest.

‘Het lijkt nóg niet op een kalkoen,’ repliceert Steph. ‘Maar we moeten de laatste hand er nog aan leggen. Heb je klei in huis?’

Binnen een minuut of tien heeft Steph al Minnies speelkleigeconfisqueerd en de kinderen aan het werk gezet, die vormen uitrollen op het tafelblad. Al snel voorziet ze de donutkalkoen van oranje boetseerleivleugels. Dan krijgt hij zwarte klauwen. En ten slotte grote plastic wiebelogen.

‘O, mijn god,’ zeg ik met een mengeling van afgrijzen en bewondering. ‘Hij kijkt me aan.’

‘En een snavel...’ zegt Steph, die voorzichtig een grote puntige rode snavel van boetseerleij op zijn plaats drukt. ‘Zo. Ik presenteer... de vegan kalkoen!’

Ik moet toegeven dat het nu echt net een kalkoen is. Of in elk geval een vogel. Een enge, bizarre donut-boetseerleivogel die ons waarschijnlijk tot onze dood in onze nachtmerries zal achtervolgen.

‘Resultaat!’ zeg ik en ik hef mijn hand om Steph een high five te geven. ‘Als je wilt, kun je een nieuwe carrière

beginnen.’

‘Leverancier van vegan kalkoenen,’ zegt Steph met een knikje. ‘Ja, ik denk dat ik er een succes van zou maken.’

Ze heeft wat kleur gekregen, er plakt een stukje boetseerlei aan haar wang en ze ziet eruit alsof ze de tijd van haar leven heeft. ‘Jongens, hoe zullen we hem noemen?’ vraagt ze.

‘Peppa Pig,’ stelt Harvey meteen voor, en ik proest van het lachen.

‘Oké, het wordt Peppa Pig,’ zeg ik. ‘Peppa Pig de vegan kalkoen.’

‘Is dit je enige kerstkalkoen?’ vraagt Steph, die een bezorgd gezicht trekt. ‘Of heb je ook nog een echte?’

‘We hebben ook een echte,’ zeg ik. ‘Althans, nog niet, maar hij wordt vanmiddag om vijf uur bezorgd.’

En als ze in plaats daarvan dertig potten kalkoenpasta brengen, voeg ik er in stilte aan toe, ga ik letterlijk iemand vermoorden.

Ik leg de kalkoen behoedzaam op het werkblad en zet er een kartonnen doos overheen, zodat de gasten hem niet kunnen zien. Dan stal ik de peperkoekkits op de keukentafel uit. Ik zie her en der een sneeuwvlok achter het raam en opeens voel ik me écht alsof ik in een kerstfilm zit. God zegene ons en zo. Zo moeten mijn gasten zich toch ook voelen?

Ik heb nog een paar minuten tot iedereen komt, dus zet ik meer koffie en leg wat overgebleven donuts op een schaal. Dan ga ik met Steph naar de woonkamer terwijl Harvey en Minnie met monstertrucks in de gang spelen.

‘Dus, ik zal je vertellen wie er vandaag komen,’ begin ik. ‘Om te beginnen Suze en Tarkie en hun drie kinderen, die je al kent. Dan mijn ouders en hun burens, Janice en Martin. En dan nog mijn zus Jess en haar man Tom, als die al terug is uit Chili. Hij is de zoon van Janice en Martin,’ leg ik uit. ‘Zo kennen Jess en Tom elkaar.’

‘Wauw,’ zegt Steph, die het allemaal op zich laat inwerken. ‘Dus jullie zijn echt een hecht groepje.’

‘Ik denk het wel,’ beaam ik knikkend.

‘Een gezellige volle kersttafel.’ Ze glimlacht.

‘Ja.’ Ik knik en leun dan in een opwelling naar voren. ‘Steph, kom ook alsjeblieft. Met Harvey. Kom hier met kerst. Er is plek zat, we willen jullie er allemaal graag bij hebben...’

Steph schudt glimlachend haar hoofd. ‘Becky, het is heel lief van je,’ onderbreekt ze me, ‘en ik stel het aanbod op prijs... maar ik red me wel.’ Haar gezicht begint opeens te stralen. ‘Mijn ouders en mijn zus komen hierheen. Ze komen vandaag. Ze brengen een kalkoen mee en we gaan samen Kerstmis vieren.’

‘Echt?’ Ik kijk haar verrukt aan. ‘Wat fantastisch!’

‘Ja.’ Steph zwijgt even en vervolgt dan zachter: ‘Ik heb ze over Damian verteld. Na wat jij gisteren had gezegd. Ik ben naar huis gegaan en ik heb mijn moeder meteen gebeld en...’ Haar ogen vullen zich plotseling met tranen en ze kan even niets zeggen. ‘Ik weet niet waarom ik het niet eerder heb verteld,’ vervolgt ze dan moeizaam. ‘Het was stom van me.’

‘Omdat het moeilijk is,’ zeg ik meelevend. ‘Het is echt moeilijk om het aan je familie te vertellen als je problemen hebt.’

‘Heel moeilijk.’ Ze knikt. ‘Je wilt het gewoon niet toegeven. Ik bleef maar denken: zolang ik het niet hardop zeg, hoeft het niet waar te zijn.’

‘O, Steph.’ Ik bijt op mijn onderlip.

‘Maar ik had het nog niet gezegd of ik voelde me al beter. - Sterker.’ Ze neemt een slokje koffie. ‘Dus, we doen ons eigen ding op eerste kerstdag, maar ik vind het leuk om vandaag jouw familie te ontmoeten. Ze klinken allemaal super.’

‘Dat zijn ze ook,’ zeg ik een tikje afwezig, want Stephs woorden maken iets in me los. Zij heeft mij heel veel toevertrouwd... en nu wil ik haar in vertrouwen nemen.

‘Weet je, mijn zus, Jess?’ zeg ik omzichtig. ‘Die veganistisch is? Ik denk dat zij ook huwelijksproblemen zou kunnen hebben, maar ze wil niets loslaten. Ze is heel erg

terughoudend en ze klapt gewoon dicht. Dat is ontzettend lastig als je haar wilt helpen.’

‘Gewoon geduldig blijven,’ zegt Steph, die begripvol knikt. ‘Als ze ook maar een beetje op mij lijkt, zal ze zich wel heel kwetsbaar voelen. Ik schaamde me zo dat Damian bij me was weggegaan.’

‘Je schaamde je?’ zeg ik geschokt. ‘Steph, hij moet zich schamen, niet jij!’

‘Weet ik wel.’ Ze glimlacht gegeneerd. ‘Het is niet rationeel, maar je wilt toch dat het allemaal goed gaat? En als het niet goed gaat, geef je jezelf de schuld. Wat vervelend van je zus,’ besluit ze. ‘Dat is echt pittig.’

‘Ik weet het. Dus wat ik me afvroeg... zou je misschien met haar kunnen praten terwijl jullie peperkoekhuisjes maken, als je er kans toe ziet? Maar wel discreet?’

‘Natuurlijk,’ zegt Steph. ‘Ik heb de wijsheid niet in pacht, maar ik ken de problemen maar al te goed. Hoe laat komt iedereen eigenlijk?’

‘O,’ zeg ik met een blik op mijn horloge. ‘Nu, eigenlijk.’ Net als ik mijn telefoon wil pakken om te zien of ik berichten heb gemist, komt er een app binnen. Ik pak mijn telefoon uit mijn zak en zie dat ik een nieuw bericht van Jess heb.

Lieve Becky,

Sorry, maar om persoonlijke redenen kan ik vandaag en morgen niet komen. Sorry als je veel moeite had gedaan.

Vrolijk kerstfeest,

Jess (en Tom)

Wat?

Ze... Wat?!

Ik krijg bijna geen lucht, zo perplex ben ik. Ik heb net een hele ochtend aan een vegan kalkoen voor Jess gewerkt... en nu komt ze niet? Ze kómt niet?

‘Becky!’ zegt Steph geschrokken. ‘Wat is er? Gaat het wel?’

‘Niet echt,’ zeg ik en ik probeer te glimlachen, wat totaal mislukt. ‘Nee, het gaat niet. Mijn zus Jess, over wie ik je net vertelde? Voor wie we die vegan kalkoen hebben gemaakt? Nou, die heeft afgezegd. Ze komt vandaag niet en morgen ook niet. Zomaar, zonder enige waarschuwing. Zonder goed excuus. Alleen “persoonlijke redenen”.’

Stephs hand vliegt naar haar mond en ze zwijgt even. ‘Is ze altijd zo onberekenbaar?’ vraagt ze dan.

‘Nee! Ze is hartstikke berekenbaar! Ze is degelijk. Ze is... ze is van graniet. Ze laat nooit iemand stikken, nooit.’

‘Aha.’ Ik zie dat Steph diep nadenkt, en dan kijkt ze me aan. ‘Ze is gekwetst. Dat is wat ik denk. Ze kan jullie niet onder ogen komen. Het is gewoon te zwaar. Het is te pijnlijk, dus ontloopt ze jullie allemaal.’

‘O, god,’ zeg ik ontredderd. ‘Wat nu? Zal ik naar haar toe gaan?’

‘Dan zou ze kunnen flippen,’ zegt Steph waarschuwend. ‘Ze moet er zelf aan toe zijn om erover te praten, anders klappt ze helemaal dicht.’

‘Maar ze kan met Kerstmis niet in haar eentje zitten!’ zeg ik ontdaan, en dan gaat mijn telefoon.

‘Is dat je zus?’ vraagt Steph, maar ik schud mijn hoofd.

‘Het is mijn moeder. Ik vraag me af of zij meer weet.’ Ik neem op en zeg gejaagd: ‘Ha, mam. Zijn jullie onderweg? Moet je horen, ik kreeg net een raar berichtje van Jess...’

‘O, schat,’ onderbreekt mam me. ‘Pap en ik liggen allebei in de lappenmand. Een gemeen virus. Het spijt me, maar we kunnen niet komen.’

‘O,’ zeg ik beteuterd. ‘Goh... Zijn jullie morgen weer beter, denk je?’

‘Ik denk het niet, schat,’ zegt mam spijtig. ‘We willen de kinderen niet aansteken. Maak er maar een fijne, liefdevolle dag van zonder ons. We wisselen de cadeaus wel een andere keer uit.’

Ik kijk onaangenaam verrast naar mijn telefoon. Een andere keer? Maar het is mórgen Kerstmis. We zijn er klaar voor. Ik heb de Quality Street en de *Radio Times* en alles al in huis.

Mijn onderlip trilt, maar ik mag mam niet laten merken hoe teleurgesteld ik ben. Dat kan ik haar niet aandoen nu ze ziek is.

‘Oké,’ zeg ik zo opgewekt als ik kan. ‘Nou, dat is dan ontzettend jammer, maar het belangrijkste is nu dat jullie beter worden. Rust goed uit, doe de groetjes aan pap, drink genoeg water...’

‘Natuurlijk, schat,’ zegt mam. ‘En maak er een fantastische dag van morgen.’

‘Mam, over kerst,’ zeg ik. ‘Ik krijg net een appje van Jess dat zij ook niet komt.’

‘Schat, ik moet hangen,’ onderbreekt mam me voor ik nog iets kan zeggen. ‘Ik vind het heel jammer dat ik je niet kan zien, lieverd, maar maak er een fijne kerst van!’

Voordat ik nog een woord kan uitbrengen verbreekt ze de verbinding. Ik kijk lichtelijk verdwaasd in het niets. Waarom heeft ze het gesprek zo snel afgekapt?

‘Becky?’ zegt Steph na een paar seconden. ‘Becky, zeg iets tegen me. Wat is er?’

‘Dat was mijn moeder,’ zeg ik. Ik dwing mezelf bij de les te blijven. ‘Zij heeft ook afgezegd. Ze is ziek. En mijn vader ook.’

‘O, nee toch,’ zegt Steph geschrokken. ‘Wat een pech.’

‘Ja.’

Ik hoor dat er weer een bericht binnenkomt en ik kijk om te zien of het van Jess is, maar het is van Janice.

*Lieve Becky, sorry dat het zo op het laatste moment komt, maar Martin en ik hebben besloten Kerstmis rustig thuis te vieren, als je het goedvindt, maar ik wens je een fijne dag.
Janice xx*

Ik kijk naar de woorden. Het duizelt me. Ik begrijp het niet. Wat gebeurt er?

‘Zeg op,’ zegt Steph. ‘Becky, je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Ik voel me ook verschrikkelijk,’ zeg ik met verstikte stem. ‘Iedereen zegt af. Op de dag voor Kerstmis. Zonder enige waarschuwing. Zonder enige reden.’

‘O, Becky toch,’ zegt Steph meelevend. ‘Na al je harde werk. Ik bedoel... kun je het niet verzetten? Bij elkaar komen als iedereen zich beter voelt?’

‘Je snapt het niet,’ zeg ik vertwijfeld. ‘Waarom zeggen ze allemaal af?’

‘Nou...’ zegt Steph voorzichtig. ‘Je ouders zijn ziek... je zus voelt zich kwetsbaar, denken we...’

‘En Janice?’

‘Ik ken Janice niet.’ Ze grimast verontschuldigend. ‘Sorry.’

‘Denken ze soms allemaal dat ik geen kerstfeest kan organiseren?’

‘Hè?’ Steph gaapt me aan. ‘Doe niet zo mal!’

Ik hoor haar amper. ‘Suze dacht dat ik het niet kon,’ zeg ik. ‘Ze zei dat zij misschien beter de gastvrouw kon zijn. Heeft ze tegen iedereen gezegd dat het een waardeloos kerstfeest wordt?’

‘Becky!’ zegt Steph onthutst. ‘Doe niet zo paranoïde! Mensen worden soms ziek. Ze zeggen soms iets af, oké? Die dingen gebeuren.’

‘Mensen zeggen niet allemaal binnen vijf minuten dezelfde afspraak af,’ spreek ik haar tegen met een stem die schel wordt van ellende. ‘Dat kan niet! Het is statistisch gezien onmogelijk, oké? Het is statistisch gezien niet mogelijk.’

Ik zie dat Steph haar mond opendoet om me tegen te spreken, maar zich bedenkt.

‘Suze gaat ook afzeggen,’ zeg ik verdrietig. ‘Ik weet het gewoon.’

‘Nee joh,’ zegt Steph met kracht. ‘Natuurlijk doet ze dat niet. Dit is geen geheime samenzwering, het is gewoon pech.’

Je hebt fantastische vrienden en familie om je heen, zo te horen houden ze allemaal van elkaar en steunen ze elkaar...'

'Ze houden niet van elkaar!' beken ik radeloos. 'Ze vliegen-
elkaar naar de strot! Ze hebben allemaal ruzie! Daarom wilde ik die peperkoekparty geven, om te proberen ze allemaal met elkaar te verzoenen!

'O,' zegt Steph beduusd. 'Oké. Dat wist ik niet.'

'Misschien krabbelen ze daarom allemaal terug.' Ik word overmand door vertwijfeling. 'Ze moeten er niet aan denken dat ze met elkaar om de tafel moeten zitten. Maar snappen ze dan niet dat ik juist vrede wilde stichten?'

Mijn telefoon gaat en we schrikken allebei. En hoewel ik het verwachtte, krijg ik een knoop in mijn maag als ik *Suze* op mijn scherm zie staan. Ik laat het zwijgend aan Steph zien.

'Neem op,' zegt ze gespannen. 'Het kan ook iets anders zijn.'

Ik laat de telefoon nog twee keer overgaan terwijl ik probeer me te vermannen en dan neem ik op en zeg met een te hoge, gekunstelde stem: 'O, hoi Suze, ben je op weg naar de peperkoekparty?'

'O, hoi Bex,' zegt Suze, die geagiteerd en ook gekunsteld klinkt. 'Eh, sorry. Ik denk niet dat we het redden. Ik moet opeens nog een paar kerstinkopen doen.'

Ik had gelijk.

Ik heb pijn op mijn borst. Ik beseft nu pas hoe hard ik hoopte dat ik geen gelijk zou krijgen.

'Geeft niet,' zeg ik als verdoofd. 'Het geeft niet. Het was maar een... nou ja. Het doet er niet toe.'

'En, eh, over kerst.' Suze klinkt heel ongemakkelijk, alsof ze op één been staat en het andere eromheen draait, wat ze waarschijnlijk ook doet. 'Tarkie zei opeens dat hij heel graag wil dat we toch naar zijn oom Rufus gaan. Sorry dat ik op het laatste moment afzeg, Bex, maar... Je vindt het toch niet erg als we het zo doen?'

En toen was er niemand meer.

Ik voel nog meer druk op mijn borst en mijn ogen branden, maar op de een of andere manier hou ik mezelf in bedwang.

‘Nee.’ Ik slik. ‘Nee, natuurlijk vind ik het niet erg. Vooral doen! Veel plezier!’

‘Vind je het echt niet erg?’ vraagt ze gespannen.

‘Natuurlijk niet!’ zeg ik schrill. ‘Het is zelfs een opluchting. Je hebt gelijk, het kerstfeest verzorgen is een totale stressmerrie, dus nu...’

‘Precies,’ zegt Suze opgelucht. ‘Een stuk makkelijker voor jou.’

Ze dacht dat ik het niet zou kunnen. Ik hoor het aan haar stem. Ze dacht dat ik geen kerstfeest kon geven. Opeens rolt er een traan over allebei mijn wangen, maar ik probeer er niet op te letten.

‘Zeker weten!’ zeg ik vrolijk. ‘Zo fijn! Dus, fijne dag met oom Rufus en we zien elkaar... wel weer een keer. Vrolijk kerstfeest, doe iedereen de groeten... Toedelo!’

Ik verbreek de verbinding en staar voor me uit, met een tintelende hoofdhuid, niet in staat iets te zeggen.

Binnen een tijdsbestek van tien minuten is mijn hele kerstfeest ingestort.

Steph doet haar best. Ze omhelst me stevig. Ze zegt dat het allemaal maar toeval is en dat mijn vrienden en familieleden wél van me houden, natuurlijk houden ze van me. Ze vertelt over een rampzalig kerstfeest uit haar jeugd, toen haar oom in Wales vast kwam te zitten, en dat maakt me aan het lachen (zo'n beetje).

Dan krijgen we bericht dat de school de video van het kerstspel op de website heeft gezet en Steph stelt snel voor om er op haar iPad naar te kijken, bij wijze van afleiding.

Het leidt ook af. Min of meer. Maar het wijst me er ook op een pijnlijke manier op waar Kerstmis om draait. Terwijl ik naar de snoezige kinderen kijk die zich een weg door 'De herdertjes lagen bij nachte' brabbelen, begin ik me ondraaglijk sentimenteel te voelen. En sentimenteel grenst aan treurig. En treurig is op het randje van onbedwingbaar huilen, op je knieën zakken en naar de lucht roepen: 'Waaróm?'

Intussen gaat Steph helemaal op in het kerstspel. Als Minnie, Harvey en George opkomen als de drie koningen, kijkt ze naar Harvey alsof ze hem wel kan opvreten.

'Hij was geniaal,' zeg ik als de drie koningen plaatsmaken voor een zwerm engelen.

'Ze waren allemaal geniaal,' zegt Steph. 'Minnie was kostelijk! Zullen we hun stukje nog eens kijken?'

We spoelen terug en beginnen weer bij de opkomst van de koningen, en ik zie dat Steph nu aandachtiger naar de details kijkt.

'Wacht,' zegt ze opeens. 'Wacht even.' Ze pauzeert het filmpje en kijkt geconcentreerd naar het scherm. 'Becky, je zei dat het kostuum dat je mij had gegeven een reserve was.'

'O,' zeg ik overrompeld. 'Ja. Absoluut! Een reserve.'

'Maar kijk dan, Minnie draagt gewoon een sjaal die je op een jurk hebt gespeld,' zegt Steph, die haar gezicht nog dichterbij het scherm brengt. 'Terwijl het kostuum van Harvey gewoon een kunstwerkje is. Ik bedoel, moet je die pailletten

zien.’ Dan kijkt ze naar mij, opeens overstuur. ‘Je hebt mij Minnies kostuum gegeven, hè?’

‘Nee!’ zeg ik in een reflex. ‘God! Ik bedoel... het maakt niet uit. Het gaat niet om de kostuums. Het was een mooi kerstspel! Laten we verder kijken.’ Maar ik weet niet of Steph me hoort.

‘Ik zat er zo doorheen die dag,’ zegt ze bijna in zichzelf. ‘Ik heb me niet eens afgevraagd... Ik bedoel, waarom zou je een reservekostuum bij je hebben? Het slaat nergens op. Wat ben ik ook een idioot. Minnie had dat kostuum moeten dragen.’

Alsof ze onze gedachten kan lezen, kijkt Minnie op van het spelletje dat ze met Harvey aan het doen was en komt naar ons toe om naar de iPad te kijken.

‘Dat is mijn kostuum,’ zegt ze nadrukkelijk terwijl ze naar Harvey op het stilstaande beeld wijst. ‘Mijjijn kostuum. Dat hebben we aan Harvey gegeven.’

Nou vraag ik je. Herinner me eraan dat ik nooit met Minnie op sleeptouw moet proberen aan de nazi's te ontsnappen. Ik vang Stephs blik en haal schaapachtig mijn schouders op.

‘Dat weet ik,’ zegt Steph tegen Minnie. ‘En we zijn je heel dankbaar, hè, Harvey? Want je mammië heeft hard aan dat kostuum gewerkt. Dat had ze voor jou genaaid, hè?’

Minnie denk even na, schudt haar hoofd en zegt: ‘Mammië had het gespeld. De speld prikte me. En ik zei: “Au!”’

‘Au!’ zegt Harvey haar meelevend na.

‘Au! Prik!’ gilt Minnie glunderend, en ze prikt met haar vinger naar Harvey. ‘Prik! Prik!’

Wat is mijn dochter toch een dramaqueen. Ik heb haar één keer met een speld geraakt, amper, toen ik haar liet passen. Vrijwel onmerkbaar.

Minnie en Harvey rennen achter elkaar aan de kamer uit onder het roepen van: ‘Prik! Prik!’ en Steph slaakt een diepe zucht.

‘Becky,’ zegt ze beverig. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’

Ik kijk op en zie tot mijn schrik dat haar ogen vol tranen staan. Nee. Nee. Ze mag nu niet gaan huilen, want dan word ik ook een zielig hoopje.

‘Het stelt niets voor,’ zeg ik snel. ‘Laat toch.’

‘Het stelt wel iets voor. Het is een van de grootmoedigste gebaren die iemand ooit naar me heeft gemaakt.’

‘Tja,’ zeg ik strak naar buiten kijkend. ‘Ik bedoel, dat zou iedereen hebben gedaan. Dus.’

‘Je verdient dit niet,’ zegt Steph plotseling vurig. ‘Je verdient dit absoluut niet, Becky.’ Ze krijgt een app binnen, maakt een geërgerd geluid, kijkt naar haar scherm en krimpt in elkaar. ‘O, god. Mijn familie is er al. Ze zijn vroeg. Ze staan bij mijn huis. Maar ik wil je zo niet achterlaten.’

‘Geen punt!’ zeg ik onmiddellijk. ‘Ga erheen! Heel fijne kerstdagen.’

‘Kun je iemand bellen? Bijvoorbeeld...’ Ze zwijgt, in verlegenheid gebracht, en ik weet wat ze denkt. Wie kan ik bellen? Mijn beste vrienden en familie? Ik voel weer een pijnscheut, maar dwing mezelf te glimlachen.

‘Ga gerust. Luke is op weg naar huis. Hij zal er zo wel zijn. Steph, je moet naar je familie toe. Veel plezier.’

Steph werpt me nog een laatste gekwelde blik toe, maar dan komt ze overeind en roept Harvey. Ik hoor het enthousiasme in haar stem als ze zegt: ‘Oma is er, lieverd! Bij ons thuis!’

Ze geeft me een laatste, stevige omhelzing en dan is ze weg en wacht ik alleen met Minnie op Luke. Ik zet *De sneeuwman* voor Minnie op, nestel me naast haar op de bank en probeer een knus gevoel te krijgen, maar mijn hoofd voelt helemaal koortsig en zwaar aan.

Opeens zie ik Minnies Grinch-kleurboek op de vloer liggen, raap het op en hoor Lukes stem in mijn hoofd: de Grinch kan stelen wat hij wil... maar niet Kerstmis. Ik blader door naar de bladzij met alle Whos die hand in hand aan het zingen zijn. De bladzij die voor blijdschap staat. Samenzijn. Kerstsfeer. Ik kijk ernaar tot de illustratie wazig wordt, de woorden vervagen en mijn hoofd zwaarder voelt dan ooit.

Ik heb de cadeautjes, de versiersels en zelfs de kalkoen, maar de vrienden en familie heb ik niet. Dat ene waar Kerstmis om draait, heb ik niet.

En nu kan ik me niet meer groothouden. Mijn hoofd zakt en ik snik stilletjes tegen mijn knieën, zodat Minnie niet kan zien dat er iets is.

Hoe kan de allereerste kerst in mijn eigen huis zo uitpakken? Wat heb ik verkeerd gedaan?

Mijn schouders schokken, mijn neus loopt en ik knijp mijn ogen stevig dicht... en als ik Lukes stem hoor, is het alsof ik droom.

‘Becky?’ Ik voel zijn armen om me heen. ‘Becky? O, mijn god! Wat is er gebeurd?’

‘O. Hoi.’ Ik hef snel mijn hoofd en wrijf over mijn gezicht. ‘Er is niets. Je weet wel. Het is gewoon... eh... Iedereen heeft afgezegd, dus ik was een beetje teleurgesteld. Maar ik kom er wel overheen.’

‘Afgezegd?’ Luke kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Ze komen niet.’

‘Wie komen niet?’

‘Iedereen komt niet. Pap en mam, Janice, Suze... Jess...’

Luke lijkt even sprakeloos, maar dan zegt hij met de neutrale ouderstem die we gebruiken waar Minnie bij is: ‘Becky, kom je even mee naar de keuken?’

Ik loop met hem mee en we doen de deur achter ons dicht. Dan draait Luke zich woest naar me om. ‘What the fuck? What the fúck? Bij het begin beginnen. Wat is er gebeurd?’

‘Nou,’ stamel ik, ‘eerst stuurde Jess een appje om te zeggen dat ze om persoonlijke redenen niet kon komen. Toen belde mam om te zeggen dat pap en zij ziek zijn. Janice zei dat ze een rustig dagje met Martin wilde en Suze zei dat ze naar haar oom Rufus moest.’

‘Dat geloof je toch niet,’ zegt Luke zacht en dreigend. ‘Dat gelóóf je toch niet.’ Hij is zelfs wit weggetrokken. Ik zie Luke

zelden zo boos. ‘Je zegt het kerstfeest niet af op de dag voor Kerstmis. Zo ga je niet met mensen om.’

‘Als ze niet willen komen is dat hun keus,’ zeg ik verdrietig.

‘Fuck dat!’ barst Luke uit. ‘Ze moeten zich verantwoorden. Dit pik ik niet, Becky. Ik pik het niet. Je hebt je uit de naad gewerkt voor dat feest en níemand mag jou zó behandelen.’

‘Jij hebt ook geholpen,’ zeg ik eerlijk, maar Luke schudt zijn hoofd.

‘Ik heb me niet zo uitgesloofd als jij. Jij hebt je er helemaal op gestort, jij hebt er vol toewijding aan gewerkt. Dít verdient je niet.’

Hij heeft zijn telefoon al gepakt en een nummer gekozen. Hij luistert even, fronst zijn voorhoofd en zegt: ‘Voicemail. Ha Jane, met Luke. Wil je me terugbellen?’

Hij spreekt hetzelfde bericht in voor Suze, Janice en Jess en stopt dan met een strak gezicht zijn telefoon weg. De keuken lijkt opeens heel steriel. Helemaal niet kerstachtig.

‘Wil je koffie?’ zegt Luke. ‘Of wijn?’

Ik schud futloos mijn hoofd. Luke knikt en zet de waterkoker aan. Terwijl hij dat doet, wordt zijn aandacht getrokken door de kartonnen doos. Hij tilt hem op en deinst achteruit als hij de donutkalkoen ziet.

‘Jezus. Wat is dat in godsnaam?’

‘Een vegan kalkoen,’ zeg ik mistroostig. ‘Hij heet Peppa Pig.’

‘O.’

Ik zie dat hij probeert het te bevatten, het opgeeft en de doos weer over de kalkoen zet. Hij maakt een kop nescafé voor zichzelf en roert er langzaam in.

‘Dus je hebt ze geen van allen gesproken? Leg het me nog eens uit.’

‘Ik heb Suze gesproken. En ze klonk raar. Een beetje verdacht. Heel anders dan anders. Luke, ik denk dat er iets achter zit,’ zeg ik verdrietig. ‘Ik weet dat het paranoïde klinkt,

maar dat denk ik echt. Ze hebben allemaal binnen tien minuten na elkaar afgezegd. Het leek wel... een gecoördineerde actie.'

Luke ademt langzaam uit, met een verre blik in zijn ogen. Zijn woede is gezakt en hij heeft een denkrimpel in zijn voorhoofd.

'Maar waarom zouden ze in vredesnaam allemaal willen afzeggen?'

'Weet ik het?' Ik steek machteloos mijn handen op. 'Ik kan niets bedenken. Komt het door Flo? Of een andere ruzie? Hebben ze allemaal een geheime groepsapp waar ik niets van weet? Ik heb het gevoel dat iedereen iets weet wat ik niet weet,' besluit ik gefrustreerd. 'Zo voel ik me. En niemand wil het me vertellen.'

Luke neemt zwijgend een slok koffie en kijkt me dan aan. 'Oké,' zegt hij. 'Wie is het eerlijkst in jouw familie?'

'Jess,' zeg ik zonder aarzeling.

'Precies. Jess. We krijgen het wel uit Jess.' Hij pakt zijn telefoon weer en kiest een nummer. 'Voicemail. Wat is haar vaste nummer?'

'Thuis,' fris ik zijn geheugen op. 'Het nummer van pap en mam in Oxshott.'

'Natuurlijk.' Hij kiest het nummer, luistert even en zegt dan: 'In gesprek. Ze is dus thuis.' Hij beent naar de keukendeur, doet hem open en roept: 'Minnie! Liefje! Trek je schoenen aan. En je jas.' Hij richt zich tot mij. 'We gaan nu meteen naar Jess,' zegt hij vastbesloten. 'En we gaan pas weg als ze ons heeft verteld wat er aan de hand is.'

Het is een halfuur rijden naar Oxshott en hoe dichterbij het huis komen, hoe zenuwachtiger ik word. Ik blijf het ergste maar verwachten. Maar wat is het ergste?

Ze gaan Kerstmis allemaal samen vieren, zonder ons, want ze hebben opeens de pest aan ons. Nee, ze hadden altijd al de pest aan ons. Ons hele leven tot nu toe was een leugen en een schijnvertoning. O, god, nee, dat kan het niet zijn. Ik voel me een beetje krankzinnig, eerlijk gezegd.

Als we er zijn, stappen we zwijgend uit de auto en lopen naar het huis. Luke belt aan. Ergens hoop ik dat er niemand thuis is, maar dan gaat de voordeur open en kijkt Jess ons aan.

‘Hoi.’ Ze kijkt van mij naar Luke en weer terug. ‘Ik had jullie niet verwacht.’

‘Nee,’ zegt Luke kortaf. ‘Tja, wij hadden niet verwacht dat iedereen zich onder het kerstfeest uit zou wurmen. Mogen we alsjeblieft binnenkomen?’

‘Ja,’ zegt Jess na een korte stilte en ze gaat ons zwijgend voor naar de woonkamer.

Die ziet er nog hetzelfde uit als altijd. Jess heeft niets van zichzelf toegevoegd, voor zover ik kan zien, behalve dan een paar geologieboeken op de salontafel en een opgerold sportmatje in de hoek met de zwaarst uitziende halters die ik ooit heb gezien. We gaan allemaal zitten en ik laat Minnie weer naar *De sneeuwman* kijken op mijn iPad. Dan kijkt Luke naar me alsof hij me aanspoort iets te zeggen.

‘Jess,’ begin ik. ‘Ik weet dat je hebt gezegd dat je persoonlijke redenen had om het kerstfeest niet bij ons te vieren en ik respecteer die redenen. Echt. Maar we vinden het wel heel toevallig dat iedereen op hetzelfde moment heeft afgezegd.’ Mijn stem begint te trillen. ‘We vinden het raar. En... kwetsend. En wat ik wil weten, is: waarom?’

Het is stil en Jess neemt me op alsof ze probeert mijn gemoedstoestand te peilen.

‘Je bent van streek,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Ja! Natuurlijk ben ik van streek!’

‘Ben je niet opgelucht?’

‘Opgelucht?’ Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Mijn hele kerst is-geruïneerd! Waarom zou ik opgelucht zijn?’

Het blijft weer lang stil. Jess’ ogen flitsen heen en weer tussen Luke en mij alsof ze in stilte een berekening uitvoert. Dan fronst ze haar voorhoofd en zegt: ‘Luke, dit is duidelijk verkeerd uitgedakt. Je moet open kaart spelen. Zeg tegen Becky wat je hebt gedaan. Wees eerlijk.’

‘Luke?’ zeg ik wezenloos, en dan kijk ik hem aan. ‘Luke?’

‘Jess, waar heb je het over?’ vraagt Luke verbijsterd. ‘Wat zou ik gedaan hebben?’

‘Je e-mail,’ zegt Jess onaangedaan.

‘Wat voor e-mail?’

‘Aan Suze. Ze heeft hem aan ons allemaal doorgestuurd. We hebben hem allemaal gezien.’

‘Wat voor e-mail aan Suze?’ protesteert Luke. ‘Waar heb je het over? Ik heb geen e-mails gestuurd. Ik was op zakenreis. Ik weet alleen dat ik Becky bij thuiskomst in tranen aantrof. Wat is er aan de hand?’

Er valt weer een stilte waarin Jess van Luke naar mij kijkt en weer terug. Dan pakt ze haar telefoon, scrollt door haar e-mail en geeft hem aan Luke. ‘Is deze e-mail niet van jou?’

Luke tuurt met uitpuilende ogen naar het scherm. ‘- Lukebrandonwork@LBC.com,’ zegt hij ontzet. ‘Om te beginnen is dat mijn e-mailadres niet. Wat krijgen we nou?’

Ik kijk niet naar het e-mailadres, maar laat mijn blik koortsachtig over de tekst glijden.

Lieve Suze,

Ik weet niet hoe ik het moet brengen, maar ik wil je vragen onze kerstafpraak zo tactvol mogelijk af te zeggen. Verzin alsjeblieft een smoes, maakt niet uit wat. Becky zit er helemaal doorheen, ze voelt zich ellendig en ziet er als een berg tegen op. We waren van plan Kerstmis rustig met zijn drieën te vieren, maar toen nodigde iedereen zichzelf opeens uit. Sindsdien is Becky zo gestrest door al jullie eisen en appjes dat ik me zorgen om haar maak. Ze is huilerig en uitgeput en maakt jullie allemaal verwijten...

Ik kijk geagiteerd op, met gloeiende wangen. Is dat wat iedereen denkt?

‘Jess, ik maak niemand verwijten,’ zeg ik. ‘Ik ben niet uitgeput. Ik weet niet over wie dit gaat, maar ik ben het niet...’

‘Ik heb dit niet geschreven.’ Luke wijst boos naar het scherm. ‘Ik heb dit níét geschreven, dit is lulkoek...’

Ik scrol door naar het eind:

Bovenal: neem geen contact op met Becky en laat haar niet weten dat ik heb gemaild. Ze is heel trots en zal alles ontkennen, ten koste van haar eigen gezondheid. Neem maar van mij aan dat het het beste is voor Becky als het kerstfeest op een tactvolle manier wordt afgelast. Ik laat het aan jou over.

Groet,

Luke

Ik staar met bonzend hart naar de woorden. Er klikt iets... er gaat me een lichtje op...

Neem maar van mij aan... neem maar van mij aan...

‘O, mijn god!’ Ik kijk met een ruk op. ‘Nadine! Dit komt van Nadine!’

‘Nadine?’ Luke kijkt me verbluft aan. ‘Van Nadine?’

‘Dat is toch die nieuwe vriendin van jullie?’ Jess fronsst verwonderd haar voorhoofd.

‘Ze is onze vriendin niet,’ zeg ik met klem. ‘Ze is onze vijand. Ze haat ons. En ze wist het.’ Ik kijk Luke aan. ‘Ze wist dat dit de manier was om ons terug te pakken. We hebben het over kerst gehad, weet je nog? Ze wist dat ik in de stress zat.’ Ik tel koortsachtig af op mijn vingers. ‘Ze wist dat iedereen zichzelf had uitgenodigd. Ze wist van de appjes.’ Ik wijs naar de e-mail. ‘Niemand anders zegt “neem maar van mij aan”. En ze is technisch. Zij moet het geweest zijn. Heb je niet gezien hoe ze naar ons keek toen ze wegging? Ze was op wraak uit.’

‘Jezus,’ zegt Luke met een zucht.

Opeens hoor ik Nadines mierzoete stem weer, die avond in het huisje: Becky, jij krijgt je perfecte kerstfeest met je familie en vrienden wel.

Ze wist wat het allerbelangrijkst voor me was... en ze heeft-geprobeerd het me af te pakken. We hebben haar onderschat.

‘Ze is nog erger dan de Grinch,’ zeg ik somber. ‘Ze is een grotere grinch dan de Grinch zelf. De Grinch stal alleen spullen. Zij wilde ménsen stelen.’

‘Maar we hadden ons niet mogen laten stelen!’ roept Jess uit, plotseling overstuur. ‘Becky, het spijt me ontzettend...’

‘Dus, hoe is het gegaan?’ richt ik me gekwetst tot haar. ‘Je las die e-mail en zei gewoon: “Oké, dan zeggen we af”?’

‘Nee!’ zegt Jess onthutst. ‘Natuurlijk niet. We hebben het er uitgebreid over gehad. Dagenlang. Uiteindelijk hebben we allemaal besloten af te zeggen, maar wel met een andere reden, zodat jij geen argwaan zou krijgen.’

‘Jullie hadden kunnen afpreken het niet allemaal op hetzelfde moment te doen,’ zegt Luke droog. ‘Dat was een beetje doorzichtig.’

‘Maar waarom gelóófde je het?’ jammer ik.

‘Omdat het... aannemelijk klonk,’ zegt Jess in het nauw gedreven. ‘Je leek echt gestrest de laatste tijd, Becky. Op Minnies verjaardag leek je je opgelaten te voelen. En Suze zei dat je raaskalde over vis onder een dekbed...’

‘Ik voelde me opgelaten omdat Flo een nachtmerrie was!’ zeg ik afwerend. ‘Mijn taart was een ramp en Nadine stond op de stoep tekeer te gaan tegen Luke. Dáárom. En er is een volkomen normale verklaring voor die vis onder het dekbed. En trouwens,’ vervolg ik, nu goed op dreef, ‘dan ben ik maar gestrest, iederéén heeft kerststress! Daarom hoef je nog niet áf te zeggen! Ik bedoel, is het bij niemand opgekomen om eerst Luke te bellen?’ Ik klink onbedoeld verwijtend, en Jess krimpt in elkaar.

‘Jawel!’ zegt ze. ‘Natuurlijk wel! Suze heeft gebeld, maar Luke was onbereikbaar.’

‘Nadine wist dat ik op zakenreis was,’ zegt Luke wrang.

‘Maar Suze heeft wel een bericht ingesproken, Luke,’ vervolgt Jess, en ik verstijf.

‘Een bericht? Wat voor bericht?’ Ik kijk naar Luke. ‘Heb jij een bericht gekregen?’

Ik zie aan Lukes gezicht dat het hem begint te dagen.

‘O,’ zegt hij ontwijkend. ‘Ja. Nu je het zegt. Er was inderdaad een bericht van Suze, maar ze begon met: “Luke, over kerst,” en toen dacht ik dat het wel kon wachten tot ik terug was.’

Ik wil bijna gillen: ‘Dit is dus allemaal jóúw schuld!’ Maar dat is het natuurlijk niet. En Suzes schuld is het ook niet. Ze hebben geen van allen schuld. Ik kijk op, zie dat Jess en Luke allebei gespannen naar me kijken en voel het opeens prikken in mijn neus.

‘Toen iedereen afzegde, voelde ik me... Ik dacht...’ Ik slik iets weg. ‘Ik wist niet wat ik ervan moest denken.’

Het blijft even stil. Dan komt Jess naar me toe en legt een hand op mijn schouder.

‘Wij wisten ook niet wat we ervan moesten denken,’ zegt ze. ‘We hebben onszelf allemaal verwijten gemaakt, als dat een troost is.’ Ze klikt WhatsApp op haar telefoon aan en wijst me een groep aan die ‘Alles oké met Becky?’ heet.

Ik wíst het! Ik was niet paranoïde. Ze hebben echt een geheime groepsapp. Ik laat mijn blik over de appjes glijden... en ik schrik me wild.

Janice

Het is allemaal mijn schuld. Ik had Flo nóóit bij Becky mogen uitnodigen. Ik neem het mezelf kwalijk.

Jane

Het is míjn schuld, meis. We hadden niet naar Shoreditch moeten verhuizen.

Janice

We kunnen ook zonder piñata!! Waarom zag ik niet wat ik aanrichtte met mijn eindeloze onredelijke eisen???

Suze

We hebben Becky allemaal te veel onder druk gezet. Ik schaam me echt dat we onszelf hebben uitgenodigd, ik stond

er helemaal niet bij stil.

Jane

Nu herinner ik het me weer: toen ik Becky vroeg of we Kerstmis bij haar konden vieren, zei ze dat ze het een doodeng idee vond. Ze zei dat ze er 'slapeloze nachten' van zou hebben. Dat heeft ze letterlijk zo gezegd, Janice, 'slapeloze nachten'.

Ik kijk verbaasd op. Ik weet zeker dat mam dit verzint. Ik weet zeker dat ik nooit heb gezegd dat ik er 'slapeloze nachten' van zou krijgen.

Jane

Ik heb niet naar MIJN EIGEN DOCHTER geluisterd toen ze IN DE STRESS ZAT.

Janice

Maak jezelf geen verwijten, schat. We hebben allemaal schuld.

'Jess...' Ik kijk op van het scherm. 'Dit is waanzin. We moeten iedereen uitleggen hoe het zit.'

'Ja.' Jess knikt en neemt de telefoon van me over. Ze typt snel een bericht en kijkt op. 'Jij hebt al genoeg gedoe gehad, Becky. We regelen het wel. En even voor de zekerheid...' Ze aarzelt. 'We vieren het dus gewoon bij jou?'

'Ja,' zeg ik gedecideerd. 'Já!'

Jess typt door en ik kijk naar haar vingers, een beetje overweldigd door het idee dat ze al die gesprekken hebben gevoerd.

'Het voordeel is wel dat iedereen in elk geval weer met elkaar praat,' zeg ik als ze klaar is, en ze kijkt me grinnikend aan.

'Dat niet alleen, je moeder en Janice hebben elkaar weer helemaal gevonden door hun gezamenlijke getob over jou. Flo is buiten beeld.'

‘Echt waar?’ Ik fleur ervan op. ‘Het heeft dus ook een positieve kant!’

‘Ik ga theezetten,’ zegt Luke opgemonterd. ‘Kom op, Minnie, jij mag me helpen.’ Ze doet haar mond open om te protesteren en hij voegt er snel aan toe: ‘Je mag de iPad meenemen.’

‘Die Nadine klinkt...’ Jess schudt verwonderd haar hoofd. ‘-Rancuneus.’

‘Volgens mij is ze gewoon een ontzettend verwend nest,’ zeg ik peinzend. ‘Ze dacht dat ze recht had op Lukes geld. Toen ze dat niet kon krijgen, besloot ze dat het haar goed recht was ons een ellendige kerst te bezorgen. Maar goed,’ zeg ik snel als ik Jess in elkaar zie krimpen, ‘laten we er niet in blijven hangen. We hebben het bijtijds ontdekt, dus... geen man overboord.’

‘Goddank dat jullie zijn gekomen.’ Jess moet opeens gapen en slaat een hand voor haar wijd open mond. ‘Sorry. Sórry.’

‘O, god,’ zeg ik overmand door schuldgevoel. ‘Ben je moe, Jess? Voel je je niet goed?’

Ik was zo geobsedeerd door het kerstfeest dat ik niet goed op Jess heb gelet, maar nu zie ik dat ze er vreselijk uitziet. Bleek en dun. En een soort van geagiteerd. Haar ogen blijven wegschieten van de mijne, alsof ze in gedachten met iets anders bezig is.

‘Jess, over stress gesproken,’ vervolg ik iets zachter. ‘Hoe is het met jóú?’

Jess kijkt me zwijgend aan. ‘Je maakt je nog steeds zorgen om me, hè?’

Ze heeft grote kringen onder haar ogen, zie ik tot mijn schrik. Net als Steph. O, god, ik zit hier egoïstisch over Kerstmis te tobben terwijl Jéss degene is die eruitziet alsof ze het niet meer trekt.

‘Ja,’ zeg ik botweg. ‘Dat klopt. Jess, ik weet dat het me niets aangaat, maar ik heb pas een vriendin gesproken die... problemen heeft. Ze zei dat het zou kunnen dat je je zo kwetsbaar voelt dat je er niet over kunt praten. En ik wil dat je weet dat als je je gekwetst voelt...’

‘Je denkt dat ik me gekwetst voel,’ onderbreekt Jess me met een rare, verstikte stem. ‘Omdat Tom vreemdgaat.’

Ik kijk haar ademloos aan. Heb ik haar pantser dan eindelijk doorbroken?

‘Becky,’ vervolgt ze met diezelfde rare stem. ‘Hebben de gebeurtenissen van vandaag je dan níets geleerd over hoe gevaarlijk veronderstellingen zijn?’

‘Hè?’ zeg ik niet-begrijpend. Het blijft even ongemakkelijk stil en dan lijkt ze te zwichten.

‘Ik moet je iets laten zien.’ Ze komt van haar stoel en wenkt me. ‘We komen naar boven,’ roept ze.

‘Tegen wie heb je het?’ vraag ik verbaasd terwijl we de trap op lopen.

‘Tom.’

‘Tom?’ herhaal ik verbijsterd. ‘Is Tom híér?’

‘Natuurlijk is hij hier. Ik had toch gezegd dat hij naar huis zou komen?’

‘Ja,’ zeg ik snel. ‘Natuurlijk.’ Maar het duizelt me. Ik kan het niet bijhouden.

‘Je bent heel opmerkzaam, Becky,’ zegt Jess boven aan de trap. ‘Ik heb iets voor je verzwegen. Voor jullie allemaal. We waren gewoon zo bang dat het toch niet door zou gaan.’

‘Wat?’ Er welt een ademloze hoop ik me op die ik niet eens wil uitspreken, want stel dat het niet zo is. ‘Wat is het, Jess? Wat?’

‘Hallo Becky,’ begroet Tom me vanuit de deuropening van de slaapkamer. Hij is gebruid en hij glimlacht, maar hij heeft ook kringen onder zijn ogen. ‘Kom maar kijken.’

O, mijn god... O, mijn god... Het zal toch niet...

Tom neemt me mee naar de logeerkamer en ik blijf stokstijf staan, met tranen in mijn ogen. In het tweepersoonsbed ligt een kind met donkere krullen, in diepe rust.

‘Dit is ons zoontje, Santiago. We zijn gisteravond laat aangekomen. Het was een lange vlucht,’ zegt Tom met een grimas, ‘maar het was het waard.’

Zonder het door te hebben, heb ik Jess’ hand gepakt. Ik kan mijn ogen niet van Santiago afhouden. Hij is een jaar of vier, vijf, schat ik. Hij heeft lange wimpers en een goudkleurige huid en hij draagt een beige T-shirt met RECYCLED op de rug.

‘Ik had geen idee dat het al zover was,’ pers ik er ten slotte uit. ‘Gefeliciteerd. Ontzétend gefeliciteerd.’

Ik neem eerst Jess en dan Tom in mijn armen en als ik me van hem losmaak zie ik dat we alle drie vochtige ogen hebben.

‘Wij hadden ook geen idee,’ zegt Tom. ‘We moesten op stel en sprong komen. We kregen het nieuws, Jess nam de eerste de beste vlucht...’

‘Ben je op en neer naar Chili gevlogen?’ Ik gaap Jess aan.

‘Natuurlijk,’ zegt ze zonder een spier te vertrekken.

‘We handelden de administratie af,’ vervolgt Tom, ‘voerden alle besprekingen, stapten toen regelrecht weer op het vliegtuig en...’

‘We hebben helemaal niet geslapen.’

‘We hoeven niet te slapen.’ Tom slaat een arm om Jess heen.

Ze zien er allebei kapot en dolblij uit. Ze zien er exact zo uit als ouders die net een kind hebben gekregen. Waarom heb ik dat niet gezien zodra ik een voet over de drempel zette?

‘Dus hoelang hebben jullie... Ik bedoel, hoe zijn jullie...’ Ik weet niet eens wat ik wil vragen.

‘We zijn een tijdje terug gematcht, maar we wisten niet wanneer het rond zou zijn. En we wilden het aan niemand vertellen voordat het zeker was,’ voegt Jess er een beetje afwerend aan toe.

‘Jess had de colleges al toegezegd,’ neemt Tom het van haar over. ‘Dus besloten we dat zij terug zou gaan naar Engeland en dat ik zou blijven, voor het geval er voor Kerstmis nog nieuws zou komen.’

‘We probeerden gewoon geduldig af te wachten,’ zegt Jess. ‘Dat viel niet mee.’

Dus daarom was Jess zo gespannen. Alleen daarom. Wat een idioot ben ik toch.

Maar het is ook de schuld van Suze. Ze heeft die hele kakibroekjestheorie van mij gewoon aangemoedigd.

‘Jess, het spijt me,’ stamel ik. ‘Ik weet dat ik er een beetje naast zat...’

‘Dacht je nou dat ik vreemdging, of Jess?’ vraagt Tom droog. ‘Dat was ons niet duidelijk.’

Hij kijkt naar Jess, die expressief met haar ogen rolt. God, ik kan wel door de grond zakken. Vooral omdat Jess en Tom er verliefder uitzien en meer op één lijn lijken te zitten dan ooit.

‘Wat zeiden Janice en Martin ervan?’ stap ik snel op iets anders over. ‘Ze zullen wel door het dolle heen zijn van blijdschap.’

‘Ze weten het nog niet,’ zegt Jess met een blik op Tom. ‘Ze waren de deur al uit toen we het wilden gaan vertellen en we willen het niet over de telefoon doen, dus... jij bent de eerste die Santiago ziet, Becky.’

‘De eerste?’ Er schiet een brok in mijn keel. ‘Goh... ik voel me vereerd.’

Ik steek een hand uit en raak Santiago’s krullen aan. Ik wil hem niet wekken, maar ik kan de verleiding niet weerstaan.

‘Welkom, Santiago,’ zeg ik zacht.

‘Hij hoort je niet,’ zegt Jess laconiek. ‘Hij is volledig doof.’

‘O,’ zeg ik aarzelend. ‘Juist. Oké. Nou... dan leren we wel gebarentaal. We leren het hem. We doen alles wat nodig is. Zeg maar wat ik kan doen.’

Ik richt me op en knipper verwoed met mijn ogen, want daarnet wist ik nog niet eens van Santiago’s bestaan, maar nu ben ik vastbesloten de weg voor hem te effenen, zijn hele leven lang, koste wat kost.

‘Het is geweldig.’ Ik kijk naar Jess en Tom. ‘Ik ben zo blij voor jullie. En net op tijd voor Kerstmis,’ voeg ik er met een sentimentele zucht aan toe. ‘Dat maakt het nog specialer.’

‘Dat ben ik niet met je eens,’ zegt Jess bedaard. ‘Wat voor dag het ook was, het zou altijd even speciaal zijn geweest.’

Ik bijt op mijn onderlip om niet te lachen. Net iets voor Jess. En ze heeft gelijk, natuurlijk, maar ik vind dat ik ook een beetje gelijk heb.

Berichten

BEX & SUZE

Suze

Becky!!! omg!!!!!! Ik voel me verschrikkelijk!!! Xxxxxxxx

Suze

Ongelooflijk dat ik in die e-mail ben getrapt!!

Suze

Ik geloof nooit meer een e-mail, echt nooit.

Suze

We dachten dat je instortte!!

Suze

Nadine is een slecht mens.

Suze

Ongelooflijk dat jij multiplayerseks met haar wilde hebben.

Suze

Je hebt toch geen multiplayerseks met haar gehad, hè? Of toch? Je kunt het me wel vertellen. Ik zal niet oordelen.

Tegen de tijd dat we thuiskomen, voel ik me emotioneel uitgeput. Ik heb de hele weg in de auto met Suze zitten appen om haar gerust te stellen: ja, ik vergeef haar en ja, het kerstfeest gaat nog steeds door. En nee, we hebben geen multiplayerseks gehad en ja, anders zou ik haar wel vertellen hoe het was.

Zodra we binnen zijn, richt Luke zich tot Minnie.

‘Schattebout, ik moet nog even snel een boodschapje doen voor mammie. Dus wij gaan dat even doen, dan kan mammie met de beentjes omhoog een kerstfilm kijken. Klinkt dat goed, Becky?’

‘Geweldig,’ zeg ik uit de grond van mijn hart.

Ik loop de woonkamer in, zie alle feestelijke versieringen, lichtjes en cadeaus en voel me voor het eerst in tijden tevreden. Het afgezegde kerstfeest is weer onafgezegd. Het is allemaal goed gekomen. Ik kan echt met mijn benen omhoog en even relaxen. En net als ik me afvraag waar ik de afstandsbediening heb gelaten, flitst er iets grijs door mijn gezichtsveld.

Wát?

Dat was toch zeker geen...

Het schicht weer langs en nu kan ik het goed zien. Ik snak naar adem, versteend van ontzetting. Een muis. Een verdomde muis. In ons huis. Op de dag voor Kerstmis.

‘Heb je de memo niet gekregen?’ zeg ik woedend. “Geenwezen verroerde zich, zelfs geen múís.” Argh!’ Ik kan een kreet niet bedwingen als het beest vlak langs mijn voet rent. Ik ben eigenlijk best bang voor muizen.

Op dat moment komt Minnie binnen. Ik weet me geen raad. Het laatste wat ik wil, is dat ze op school gaat rondbazuinen dat we muizen hebben. Maar het is al te laat, ze heeft hem al gezien.

‘Amberdje!’ gilt ze. Haar hele gezicht straalt van blijdschap. ‘Kijk, mammie, een amberdje!’

Amberdje? Ik kijk niet-begrijpend naar haar. Waar heeft ze het over?

De muis rent weer vlak langs mijn voet en ik onderdruk een gil, want gillen om muizen is niet feministisch.

‘Amberdje!’ Minnie holt achter de muis aan. ‘Amberdje! De kerstman komt me een amberdje brengen,’ keuvelt ze verder. ‘Hij legt een amberdje onder de boom. Amberdje! Kom dan!’ De muis flitst weer voorbij en ze steekt haar armen uit alsof ze hem wil knuffelen, terwijl ik als verlamd naar haar sta te kijken en haar woorden langzaam op me in laat werken.

Amberdje. Geen armbandje, maar een hámster. Ze heeft al die tijd om een hamster gevraagd, standvastig, zonder op andere gedachten te komen. Een hámster.

Dan dringt de verschrikkelijke waarheid tot me door en loopt er een rilling over mijn rug. Het is kerstavond, de winkels gaan bijna dicht en ik begrijp nu pas wat mijn dochter voor Kerstmis wil hebben. De ergste kerstnachtmerrie ooit wordt werkelijkheid.

Zo kalm als ik kan loop ik de kamer uit en de gang in, pak Luke beet en trek hem panisch de jassenkast in.

‘Luke,’ brabbel ik. ‘Ramp. Minnie wil een hamster voor Kerstmis.’

‘Een hámster?’ Hij kijkt me met grote ogen aan. ‘Maar ik dacht...’

‘Weet ik,’ onderbreek ik hem radeloos. ‘Ik weet het. Geen tijd. Neem jij haar mee, dan ga ik een hamster kopen. En we moeten echt iets doen aan dat gebrabbel van haar,’ voeg ik eraan toe, en dan zie ik het muntje bij hem vallen.

‘Shit.’ Hij onderdrukt een lach. ‘Shit. Eigenlijk is het best grappig.’

‘Nee! Want we hebben geen hamster! Hoewel... Je hebt toch geen hamster voor me gekocht, hè?’ vraag ik bijna hoopvol, want Luke heeft me ook ooit eens een hamster voor Kerstmis beloofd die we Ermintrude konden noemen.

‘Nee, helaas niet,’ zegt Luke met een lach. ‘Becky, relax,’ voegt hij eraan toe en hij legt zijn handen op mijn schouders. ‘De winkels zijn nog open. Er is een dierenwinkel aan Ellerton Road.’

‘Oké,’ zeg ik koortsachtig knikkend. ‘Ja. Ik ga erheen. Maar als ze geen hamsters hebben?’

‘Die hebben ze wel. Alle dierenwinkels hebben hamsters. Of zal ik hem halen?’

‘Nee! Jij neemt Minnie mee! Dan weet ze het! Ik doe het wel. Ik ga. Nu!’

‘In je kerstvrouwenpakje?’ vraagt Luke.

‘Ben je nu ineens geïnteresseerd in mijn kleding?’ slinger ik hem naar het hoofd. ‘Kleding heeft nu niet bepaald prioriteit, Luke!’

Ik pak mijn tas en mijn telefoon en haast me naar mijn auto. Een hamster. Dat geloof je toch niet? Een hamster, godbetert.

Ik rij met bonzend hart naar Ellerton Road. Dit zou niet mogen gebeuren. Het is hartstikke fout. Ik ben vroeg begonnen met mijn kerstinkopen, ik werkte methodisch. Minnies cadeautje kopen was het eerste wat ik deed! Het allereerste nota bene! En toch ren ik nu panisch rond op de avond voor Kerstmis, precies wat ik níét wilde.

Ik parkeer de auto, draaf naar de dierenwinkel en blijf ontzet staan. Gesloten. Geslóten. Ze kunnen niet dicht zijn. Hoe kunnen ze nou een dierenwinkel sluiten op kerstavond? Hoe moet het dan met al die mensen die op het laatste moment een hamster willen kopen?

Ik rammel voor de zekerheid aan de deur, maar ik weet dat het geen zin heeft. Ik draai me bijna bazelend van paniek om en een oude dame met een boodschappentrolley neemt me verwonderd op. ‘Er zit een dierenwinkel in Bickersly, kind,’ zegt ze. ‘In Woodford Street. Daar kun je het proberen.’

‘O!’ zeg ik. ‘Dank u!’

Ik weet niet eens waar Bickersly is, maar mijn navigatiesysteem brengt me er wel. Ik volg een rare route door

dorpen die ik nog nooit heb gezien en beland in een zijstraatje met drie winkels op een rij. Een van de winkels heet Pete's Pets en er brandt licht. Godzijdank, godzijdank.

Ik haast me naar binnen, maar eigenlijk heb ik meteen al mijn twijfels. De enige dierenwinkels waar ik ooit ben geweest, met Suze, waren groot en open en fris. In deze winkel staat een van onder tot boven getatoeëerde kerel die eruitziet alsof hij hamsters fokt voor satanische rituelen. Maar ik heb niet echt een keus, dus loop ik met een beleefde glimlach naar hem toe.

'Hallo kerstvrouwetje,' zegt hij grijnzend terwijl hij me van top tot teen bekijkt.

'Hallo,' zeg ik. 'Ik zoek...'

'We gaan zo dicht,' onderbreekt hij me zakelijk. 'Dus je kunt maar beter snel zijn.'

'Geen punt. Ik wil graag een hamster. En een kooi. En eten,' voeg ik er na enig nadenken aan toe. 'En wat hamsters verder maar nodig hebben.'

'Oké.' Hij knikt. 'Wat voor hamster?'

'Een, eh... hamster-hamster.'

Hij werpt me een blik toe en neemt me mee naar een plastic kooi vol hamsters die in afzonderlijke hokjes rondscharrelen, eten en hamsterdingen doen. 'Kies maar uit.'

'Ja,' zeg ik enthousiaster dan ik me voel, of dat probeer ik althans.

Ik bedoel, in wezen zijn het knaagdieren. Ik sta op het punt een knaagdier in huis te nemen. Maar Minnie zal er heel blij mee zijn, zeg ik tegen mezelf. Dat is het belangrijkste.

Ik vraag me af wat voor kleur ze wil hebben. Misschien kan Luke er subtiel achter zien te komen? Ik pak mijn telefoon om hem te bellen... maar ik heb geen balkjes. Kak.

'Ja, het bereik is hier onbetrouwbaar,' zegt de kerel. 'Dus, welke wil je?'

Ik kijk naar de hamsters en doe mijn best om ze door Minnies ogen te zien.

‘Die misschien?’ zeg ik wijzend naar een beige exemplaar.

‘Dat is een goudhamster. Wil je hem van dichtbij zien?’

Hij pakt de hamster en reikt hem me aan. Ik doe mijn best om mijn weerzin te onderdrukken. ‘Heb je al eerder een hamster gehad?’ vervolgt hij met wantrouwig samengeknepen ogen.

‘Eh... nee. Maar ik zal me aan alle richtlijnen houden,’ zeg ik gehaast. ‘Ik zal er goed voor zorgen, dat belooft ik.’

Hij gebaart dat ik de hamster moet aanpakken en dat doe ik, behoedzaam. Hij is zacht en snuffelig en krabbelig, met vlijmscherpe nageltjes.

‘Argh!’ zeg ik als de hamster plotseling op de tafel belandt en wegrent.

‘Niet loslaten, verdomme!’ zegt de kerel ontzet terwijl hij de hamster weer oppakt.

‘Ik deed het niet expres!’ zeg ik geschrokken. ‘Sorry. Ik was er niet op bedacht.’

‘Als je er niet mee om kunt gaan, moet je hem niet kopen,’ zegt hij afkeurend, en ik voel paniek opkomen. Zegt hij nou dat ik niet geschikt ben om een hamster te hebben? Is er een test en ben ik daar nu voor gezakt?

‘Dat kan ik wel,’ zeg ik vol overtuiging. ‘Ik kan er wel mee omgaan. Ik zweer het.’

‘Oké, dus hamster, kooi, bodembedekking, voer...’ Hij zwijgt even. ‘Wil je ook accessoires?’

Ik kijk belangstellend op. Goh. Accessoires?

De kerel brengt me naar een schap met spullen en ik word steeds enthousiaster. Wie had gedacht dat er zoveel voor hamsters te koop is? Ik kies een snackbal, een hangkasteel en een supercoole ritseltunnel. Net als ik sta te dubben over een looprad, schiet me iets verschrikkelijks te binnen: mijn bestelling. Mijn kalkoen. Shit. Die was me helemaal

ontschoten in de consternatie. Hij komt over een halfuur. Ik moet naar huis en wel nu.

‘Oké,’ zeg ik snel. ‘Dit graag. Klaar.’

Ik reken alles af en loop een paar keer op en neer naar de auto, want het is best veel. Het laatste wat ik moet ophalen is de hamster zelf, in zijn kooi, en net als ik hem wil pakken, krijg ik een inval. Ik maak even snel een foto om naar Luke te appen! Ik moet toch oefenen in de omgang met de hamster.

Ik zak door mijn knieën, reik naar het wriemelige beestje en pak het uit de kooi, waarbij ik probeer geen vies gezicht te trekken. Zo. Ik begin er al beter in te worden. Ik bedoel, het is best een schatje, met dat snuffelneusje van hem. We moeten een leuke naam voor hem bedenken.

Ik maak een foto en net als ik het hamstertje voorzichtig weer in zijn kooi terug wil zetten, brult de kerel opeens ‘Rot op!’ in zijn telefoon.

Waar ik van schrik. Waardoor ik mijn greep op de hamster een nanoseconde verlies.

Een nanoseconde maar, maar het is voldoende. Tot mijn grote afgrijzen wurmt de hamster zich voordat ik hem weer kan vastgrijpen uit mijn hand en rent weg. Hij stopt even en kijkt me aan alsof hij wil zeggen: ‘Haha!’ (Oké, misschien is het projectie van me.) Ik kijk terug, met bonzend hart.

Ik wil niet toegeven dat ik de hamster weer heb laten vallen. Dan zegt die kerel dat ik onverantwoordelijk ben en mag ik die hamster helemaal niet meenemen. Ik vang hem gewoon onopvallend zelf, besluit ik. Ik reik behoedzaam naar de hamster, maar hij ontwijkt mijn hand behendig. Ik maak een bredere veegbeweging, maar nu holt hij weg, een open zijdeur door.

Shit.

Inwendig huiverend loop ik achter de hamster aan door de deur en ik beland in een zwak verlicht voorraadkamertje. Ik trek de deur snel dicht en kijk om me heen. Het is maar een kleine ruimte. Hij is afgesloten. Ik moet en zal die rothamster vinden.

Ik luister aandachtig, maar hoor geen getrippel. Dus schakel ik de zaklamp op mijn telefoon in en zwaai ermee, zoekend naar twee oplichtende kraaloogjes. Niets.

Dan zie ik opeens een doos met ‘hamsterknabbels’ op een plank staan en krijg een ingeving. Ik scheur de doos open met het voornemen hem te kopen en zie dat de inhoud bestaat uit weerzinwekkende korrels die iets als kaviaar voor een hamster moeten zijn.

Er slingert ook een grote lege kartonnen doos in het kamertje. Ik zet hem op zijn kant en leg een grote berg korrels op de kartonnen bodem. Dan ga ik er op mijn hurken naast zitten, klaar om bliksemsnel toe te slaan en de hamster te vangen. Ik voel me als een lid van David Attenboroughs team dat in de Serengeti bij de drenkplaats klaarzit om de leeuwen te filmen.

Alleen moeten die teams soms weken wachten, schiet me dan te binnen.

Nee. Zo mag ik niet denken. Waarschijnlijk hoeven ze soms maar vijf minuten te wachten tot de leeuwen komen drinken. Precies.

Er verstrijken tergend langzaam een paar minuten. Ik krijg een beetje pijn in mijn dijen van het hurken, maar ik durf me niet te verroeren. David Attenboroughs teamleden klagen toch ook niet als hun neuzen eraf vriezen of zo? Dan mag ik ook niet klagen.

Toch voel ik me mismoedig. Hoe heeft het zover kunnen komen? Dit had een goed georganiseerd kerstfeest moeten worden. Een soepel verlopend kerstfeest. Geen kerstfeest waarbij je uiteindelijk in een sjofel achterkamertje op je hurken zit te wachten tot een hamster een keer trek krijgt.

Net als ik me afvraag of dit geen oerstom plan is en ik alles niet beter eerlijk kan opbiechten aan de winkelkerel, hoor ik opeens een heel zacht getrippel en verstijf. Ik tuur in het zwakke licht... en zie twee kraaloogjes naar me fonkelen! Yes! Het is gelukt!

De hamster nadert de berg voer en ik moet me inhouden om niet te juichen. Ik heb het voor elkaar! Ik ben een hamsterfluisteraar! Nu moet ik alleen nog...

Wacht even, wát?

Ik tuur ongelovig naar de hamster, die op weg is naar de doos. Het is een andere hamster. Het is de verkeerde hamster. Deze is half beige en half wit. Hij moet zich ergens in de voorraadkamer hebben verstopt en het eten hebben geroken.

Wat nu? Mijn gedachten malen onzeker terwijl ik zie hoe de hamster een korrel tussen zijn voorpoten pakt. (Dat is eigenlijk best schattig.) Wat moet ik doen? Zal ik deze vangen? Maar ik wil deze niet, ik wil de mijne. Waar is de mijne?

Terwijl ik me afvraag wat ik moet doen, komt er opeens nog een hamster bij, maar dat is ook niet de goede. Deze is donkerder en grijsbruin van kleur. Hoeveel hamsters lopen er in dit kamertje rond, verdomme?

Ik kom in de verleiding de winkelkerel te vertellen dat hij een hamsterplaag heeft, maar ik durf me niet te bewegen, want als díé hamsters zich laten lokken door de snacks, dan... heel misschien...

Ik verstijf als ik weer getrippel op de stenen vloer hoor... en mijn hart slaat een slag over. Yes! Het is de beige! Hij nadert behoedzaam, maar houdt dan plotseling halt.

Toe dan, spreek ik hem in gedachten toe. Ga maar naar het voer. Je weet dat je het wilt.

Hij wacht en ik kijk naar hem met alle telepathische hamsterkracht die ik bezit. Toe dan... toe dan...

Na een ondraaglijke minuut of twee komt hij weer in beweging. Naar voren... naar voren... Yes! Hij zit op de zijkant van de doos! Met een enkele naadloze beweging steek ik mijn arm uit en zet de doos rechtop, zodat alle drie de hamsters met snacks en al op de bodem belanden. Nu zitten ze vast.

Ik zak achterover, met bonkend hart en slapende benen. Oké. Einde paniek. Ik heb mijn hamster. Ik kijk op mijn horloge en word overspoeld door opluchting. Ik kan nog op tijd thuis zijn

voor mijn kalkoen. Het is dus allemaal goed gekomen. Het is zelfs meer dan goed, want nu heb ik niet alleen een hamster, maar ook nog een verhaal voor Luke. (Je moet altijd de positieve kant zien.)

‘Ik heb uw hamsters!’ zeg ik terwijl ik met de doos tegen me aan gedrukt de voorraadkamer uit loop... en dan blijf ik als aan de grond genageld staan.

Het is donker in de winkel. Er is niemand.

Ik kijk ongelovig om me heen en zie de dichte kassa. Het bord op de deur. Het rolluik voor de etalage. Is de winkel gesloten? Met mij erin?

Gedachten schieten als raketten door mijn hoofd. Wat nu? Wat moet ik nu doen? Over een kwartier komt de kalkoen. Als ik dan niet thuis ben, nemen ze hem weer mee. Ik moet eruit. Maar hoe? Iemand bellen. Maar ik heb geen bereik.

Ik doe het licht aan en ren naar de toonbank, naar de telefoon die de winkelkerel heeft gebruikt... maar hij staat er niet meer. Waar is hij? Waar is die rottige telefoon? Ik voel aan de laden, maar ze zijn allemaal afgesloten. O, god...

Ik ren naar de deur, bonk ertegen en roep: ‘Help! Help! Laat me eruit!’ Maar de straat is uitgestorven. Na vijf minuten achter elkaar bonken en roepen ben ik schor, maar er is niemand opgedoken, laat staan dat iemand me is komen helpen.

En nu schiet er een reeks nog ergere gedachten door mijn hoofd. Stel dat er niemand langs de winkel loopt? Stel dat niemand me ziet? Luke weet niet dat ik hier ben. Ik kan hier tot na Kerstmis opgesloten blijven zitten. Misschien gaat het hele kerstfeest aan me voorbij terwijl ik hier opgesloten zit in een winkel met alleen kleine huisdieren als gezelschap.

Met een onwezenlijk, licht gevoel in mijn hoofd kijk ik naar de stille straat. Ik heb me vergist. Dít is de ergste kerstnachtmerrie van allemaal. En ik zit er middenin.

De klok van vier komt en gaat. De klok van halfvijf komt en gaat. De klok van vijf komt en gaat. Het is donker buiten, ik heb geen enkele voorbijganger gezien en ik begin te berusten

in mijn nachtmerrieachtige lot. (Als ik had geweten dat ik de kerstdagen opgesloten in een winkel zou moeten doorbrengen, had ik tenminste een winkel met kléding gekozen.)

Ik zet elk halfuur met balpen een streepje op mijn hand, en het zijn er nu vijf. Je moet op de een of andere manier het moreel hooghouden. Je moet jezelf structuur bieden, anders krijgt de krankzinnigheid je in zijn greep. Ik heb *Cast Away* gezien, dus ik weet zulke dingen. Ik wil niet zo diep zinken dat ik een gezicht op een hamsterbal ga tekenen.

Ik heb ook de inventaris van mijn proviand opgemaakt en gelukkig staat er een waterkoeler in de hoek. Ik kan mezelf in leven houden met zonnebloempitten en als die op zijn, is er altijd nog knaagdierenvoer. Als ik mezelf op rantsoen moet zetten, dan moet dat maar.

En het is gek, maar de dieren geven me kracht, met hun dappere, kameraadschappelijke houding. Ik heb vriendschap met allemaal gesloten: de hamsters, de woestijnratjes en de vissen, en als dit voorbij is, zullen we een band voor het leven hebben, denk ik.

Ik bons elke vijf minuten op de deur en schreeuw de longen uit mijn lijf, en dan laat ik me radeloos weer op de vloer zakken. Dit is de stilste straat die ik ooit heb gezien. Misschien komt het doordat iedereen binnen in zijn knusse huis zit mee te zingen met *A Muppet Christmas Carol* op tv, zodat mijn kreten niet gehoord worden.

Met een brok in mijn keel pak ik een handjevol zonnebloempitten en begin er verdrietig op te kauwen. De gedachte aan *A Muppet Christmas Carol* doet me denken aan alle kerstfilms die ik nu zou kunnen zien, lekker op de bank genesteld. *Elf*. Of *It's a Wonderful Life*. Of, als Luke mag kiezen, *Die Hard*, want hij beweert altijd dat het een kerstfilm is, en dan zeg ik van niet en dan kibbelen we erover.

Het is weer tijd om op de deur te bonzen, dus raap ik al mijn energie bij elkaar, roffel met mijn vuisten op het glas en gil zo hard als ik kan. Er komt geen reactie uit de stille straat, maar als ik even pauzeer, draaien de radertjes in mijn hoofd op een rare manier.

Die Hard. Ik blijf maar aan *Die Hard* denken. Waarom? Ik denk zelden aan *Die Hard*, maar nu kan ik het niet van me afzetten.

Ik blijf maar voor me zien hoe Bruce Willis door ruiten breekt en zes mensen tegelijk neerschiet. Hij laat zich geen nee verkopen. Hij weet wat hem te doen staat en doet het gewoon.

Dan weet ik opeens waarom ik die beelden in mijn hoofd heb. Ik weet wat mijn brein me vertelt. Ik schaam me voor mijn enorme zwakte. Waarom berustte ik in mijn lot? Waarom dacht ik in de geest van *Cast Away*? Ik zou in de geest van *Die Hard* moeten denken! Als Bruce Willis op kerstavond opgesloten kwam te zitten in een dierenwinkel, zou hij zich er toch niet zomaar bij neerleggen? Hij zou met een geweer door de aircobuizen kruipen of zich een weg naar buiten exploderen of zoiets.

Ik bén geen schipbreukeling, zeg ik streng tegen mezelf. Ik zit niet gevangen. Ik ga hier niet zitten verschimmelen op een kerstlunch van zonnebloempitten in de stille hoop dat ik gered zal worden.

Ik sta op, klem mijn kiezen op elkaar en kijk naar de hamsters.

‘Ik ga de kerstdagen thuis doorbrengen,’ grom ik met een Bruce Willis-stem naar ze. ‘En ik laat me door niemand tegenhouden.’

Ik kan uit deze winkel ontsnappen, natuurlijk kan ik dat. Het is maar een onbekend gebouw met een afgesloten rolluik aan de voorkant en een zwaar vergrendelde deur aan de achterkant. Kom op, Becky, niet zo slap.

Voor het eerst sinds ik de winkel in ben gekomen kijk ik omhoog... en er zit een luik in het plafond. Het moet ergens naartoe leiden. O, mijn god, waarom kom ik daar nu pas op?

Het kost me een paar minuten om een stok met een haak aan het eind te vinden, en dan komt er een vlizotrap naar beneden. Ik klauter snel naar een soort zolderkamertje met smerige vloerbedekking en stapels dozen en ga op zoek naar een makkelijke uitweg, misschien met een bordje UITWEG.

Oké. Er is dus geen makkelijke uitweg met een bordje UITWEG, maar er is wel een dakraam. Daar kan ik iets mee. De hendel zit vast, maar ten slotte lukt het me om het raam open te wrikken, een stoel te vinden om op te gaan staan en mijn hoofd de koude avondlucht in te steken. Ik ben eruit! Zo'n beetje. Ik snuif de avondlucht gretig op en kijk bijna geëmotioneerd naar de straat beneden me. Ik zal mijn vrijheid nooit meer als vanzelfsprekend beschouwen. Nooit.

Alleen is het dakraam wel vrij smal. Maar misschien kan ik me erdoorheen wringen en het dak op komen. En dan van het dak naar beneden... op de een of andere manier.

Ik span me tot het uiterste in en hijs mezelf op tot mijn hoofd en schouders door de raamopening steken. Ik pers en wring-wanhopig om mezelf erdoor te krijgen... maar het wil niet. Mijn heupen passen er met geen mogelijkheid doorheen. Stomme Myriad Miracle-workout.

Uiteindelijk besluit ik weer naar binnen te gaan en een nieuw plan te bedenken, maar als ik me laat zakken... lukt dat op de een of andere manier niet. Na veel gepuf en radeloos gewrik dringt de verschrikkelijke, pijnlijke waarheid tot me door: ik zit vast. Ik zit bekneld in het dakraam, half binnen en half buiten.

Oké, geen paniek, zeg ik dapper tegen mezelf. Dan zit ik maar op kerstavond klem in een dakraam zonder dat iemand weet waar ik ben. Er is een oplossing. Er is altijd een oplossing.

Ik wacht tot de oplossing zich aandient... maar die is kennelijk verlegen. En ik begin mijn goede moed te verliezen. En wacht eens... was dat een sneeuwvlok?

Ik kijk ongelovig omhoog. Piepkleine witte pluisjes dwarrelen naar beneden, op mijn haar en in mijn nek. Meen je dat nou, lucht? Moet je uitgerekend nú mijn droom van een witte kerst verwezenlijken? Stel dat ik bevries? Stel dat ik doodvries? Ik had nooit naar mijn innerlijke Bruce Willis moeten luisteren. Wat een idioot ben ik...

Dan krijg ik een inval. Er is nog een piepklein kansje om hieruit te komen.

Met een hart dat bonst van hoop pak ik mijn telefoon uit zijn vakje. Ik hou hem zo hoog mogelijk, strek mijn arm en tuur naar het scherm... en het is een wonder! Een wonder in Woodford Street! Ik heb een balkje bereik! Ik typ onmiddellijk een bericht: *Luke! Ben bij Pete's Pets. Zit klem. Woodford Street in Bickersly. Help!!! xxx*

Ik klik op verzenden, kijk ademloos naar mijn scherm... en zie het vinkje verschijnen. Elke vezel van mijn lichaam verslapt van opluchting. Hij ziet het bericht zo. Het komt allemaal goed. Ik ben gered.

Nu ik bereik heb, komt er een hele serie apps en mailtjes mijn telefoon binnen en terwijl ik ze lees, begin ik een beetje te gloeien. *Becky, kunnen we praten? ... Becky, we schamen ons zo!!! ... Becky, lieverd, je vader en ik komen naar je toe, we moeten het allemaal uitleggen. ... Becky, WAAR ZIT JE??? We zijn ONGERUST!!!!*

Als ik ooit dacht dat mijn vrienden en familie niet om me gaven, heb ik nu het bewijs dat ze dat wel doen. En ik weet dat je geen bewijs nodig zou moeten hebben, maar toch... Ik ga deze berichten niet snel wissen.

Terwijl ik lees, trekt een geluid mijn aandacht en als ik opkijk, snak ik naar adem. Mensen! Het zijn zowaar mensen, op straat! Mijn redders! Het is een echtpaar met een zoontje, aan de overkant van de straat, en ze wijzen en lachen naar me. Ik kijk verbolgen terug. Wat valt er te lachen, in hemelsnaam?

‘Help!’ roep ik, maar ik geloof niet dat ze me horen, want ze blijven naar me lachen, en de vader tilt zijn zoontje op zodat het jochie me beter kan zien. Ik snap er niets van... maar dan weet ik het opeens. Ik heb mijn kerstvrouwenpakje nog aan. Ze denken dat ik een soort kerststunt uithaal!

‘Ik zit klem!’ roep ik. ‘Ik ben de kerstvrouw niet, ik zit vast!’

Maar ze zijn te ver weg om me te kunnen verstaan. Ze lachen en zwaaien naar me en de vader maakt een foto van me (hoe durft hij) en dan zwaaien ze nog eens vrolijk en lopen door.

Joepie. Geweldig. Dus je ziet op kerstavond iemand in kerstvrouwenkostuum op een dak... en het komt niet in je op om haar te redden? In wat voor verwrongen wereld leven we?

In mijn hoofd begin ik al een boze ingezonden brief aan *The Times* te componeren, maar dan remt er onder me een auto met gierende banden waar Luke uit stapt. Hij loopt met grote passen naar de dierenwinkel en bonst op de deur. 'Becky?'

'Hoi!' roep ik. 'Luke! Hier, boven je! Op het dak!'

'Becky?' Hij zet een paar passen achteruit en kijkt met open mond omhoog. 'What the fuck? Ik heb de eigenaar opgespoord, er komt iemand om je te bevrijden... Gaat het?'

'Ja!' roep ik terug, net op het moment dat er weer een auto met gierende banden tot stilstand komt, waar Suze, Janice en mijn ouders uit komen.

'Becky!' gilt mijn moeder geschrokken als ze me ziet. 'Snoes, pas op! Niet vallen! Graham, kijk, ze zit op het dak!'

'Dat zie ik ook wel,' zegt pap kregelig. 'Ik ben niet blind. Becky, hou je taai, schat!'

'Becky, het spijt me zo,' roept Suze omhoog. 'We wilden je niet kwetsen!'

'We willen allemaal bij jou zijn met Kerstmis, kind!' klinkt Janice' iele stem door de avondlucht. 'O, Jane, komt het wel goed?' Ze pakt mams hand en dan ook die van Suze, alsof ze steun zoekt. 'Stel dat ze te pletter valt?'

'Wees maar niet bang!' roep ik naar beneden. 'Ik ben gewoon blij dat het allemaal weer goed is tussen ons!'

'Die Nadine is een monster!' roept pap. 'Afschuwelijk gedrag!'

'We hadden het helemaal mis!' schreeuwt Suze op topvolume. 'Wat een debielen zijn we toch!'

'We komen allemaal morgen!' vult mam aan. 'Allemaal! En we geven niets om het eten en zo, lieverd. Het gaat alleen om jou! Hoor je me, Becky, lieverd? Om jou!'

Ze staan op een rijtje naar me op te kijken, hand in hand in de sneeuw, en ze lijken sprekend op de Whos in Minnies Grinch-boek. En opeens lijkt er iets op te zwellen in mijn hart, zodat er geen plaats meer is voor mijn zorgen. Ik heb geen kalkoen. Het wordt niet perfect. Maar nu ik neerkijk op de mensen van wie ik hou, besef ik dat het me niet kan schelen.

Ik heb tóch een kalkoen!

Ik trek hem uit de oven, goudbruin, knisperig en mals, en ik kan het bijna niet geloven. Hier ben ik dan. Op eerste kerstdag. Met iedereen. En de lunch ziet er goed uit. En iedereen is in een opperbeste stemming....

En ik heb een Alexander McQueen-jurk aan die past!

Luke heeft hem me vanochtend gegeven, meteen nadat we een uitzinnig blij Minnie haar hamster hadden zien verwelkomen. Hij gaf me een pakje en zei met een uitgestreken gezicht: 'Ik weet dat we de cadeaus pas later doen, maar ik geloof dat je wel van dit soort jurken houdt.' Ik nam het verwonderd aan, scheurde het papier eraf en keek met open mond naar de inhoud.

Het was exact dezelfde prachtjurk die ik in de uitverkoop had gekocht, maar dan twee maten groter! (Luke zei dat hij hem had 'getraceerd', wat een vrijwel onmogelijke opgave moet zijn geweest, maar hij deed natuurlijk alsof het geen moeite was.) Wat een geweldig, attent cadeau.

Oké, ja, misschien had ik nét iets liever in die kleinere maat-gepast, maar we mogen niet vergeten waar Kerstmis om draait, zoals de dominee ons vanochtend in de kerk zo wijs vertelde. Kerstmis draait niet om in een maatje 34 passen. Of je in een jurk persen en niet meer kunnen ademen en dan doodgaan, waarna iedereen zegt: 'O, wat erg, en dat nog wel met Kerstmis.' Waar het om gaat, is dat je een jurk draagt waarin je kunt ademen én je armen kunt bewegen, want dat moet je allebei doen met kerst, zo blijkt: het is een en al knuffelen en jubelen en koken en met elkaar klinken.

En terwijl ik mezelf in de spiegel stond te bewonderen, gaf Luke me het mooiste kerstcadeau van allemaal. Hij kwam fris gedoucht de badkamer uit en ik keek naar hem en dacht: Er is iets anders... er is iets veranderd... tot ik het opeens wist. De snor was eraf!

'Luke, je snor!' zei ik omzichtig. 'Hij is... Heb je...?'

‘Je vindt het toch niet erg, Becky?’ zei Luke. ‘Je bent toch niet boos? Ik weet dat je mijn snor mooi vond, maar hij paste gewoon niet bij me.’

‘Geeft niet,’ zei ik grootmoedig. ‘Je moet doen waar jij gelukkig van wordt, Luke.’

‘Je vond hem toch mooi?’ vervolgde hij terwijl hij me aankeek, en zijn stem had opeens iets plagerigs.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik waardig. ‘Dat heb ik toch gezegd?’

‘Ja, liefste,’ zei hij met pretlichtjes in zijn ogen. ‘Dat heb je inderdaad gezegd.’

Ik weet nog steeds niet hoe hij erachter is gekomen, maar het boeit me niet. Ik heb een man zonder snor! Resultaat!

En nu is het pas twee uur ’s middags, maar ik heb het gevoel dat we al een miljoen dingen hebben gedaan. We hebben de kerstliedjesmedley van de dominee gehoord, die rampzalig in de soep liep, maar dat werd verdoezeld door geestdriftig tamboerijnspeel. De kinderen hebben de piñata aan stukken geslagen en verrukt gekrijst toen het snoep regende. Mam en Janice hebben met een kaars op hun hoofd Zweedse liedjes gezongen, al duurde dat nog geen halve minuut omdat ze het allebei toch een beetje eng vonden. Vervolgens heeft Janice ons onze ‘kerstmake-over’ gegeven, zodat we nu allemaal een beetje een raar, glimmend gezicht vol strepen hebben.

We hebben champagne rond laten gaan, Baileys, zoete sherry, feestelijke mojito’s en biologische kombucha (voor Jess). Ik heb allerlei hapjes opgediend, zoals gerookte zalm op brood, gerookte zalm op toast, gerookte zalm op blini’s en gerookte zalm op cocktailprikkers.

En nu is het tijd voor onze grote kalkoenmaaltijd en ik voel me... Hoe voel ik me?

‘Ik voel me sprygge,’ besef ik pas als Suze de keuken binnenkomt. ‘Volkomen, door en door sprygge.’

‘Ik ook,’ zegt Suze uit de grond van haar hart. ‘Weet je, we dachten dat je was ontvoerd, gisteren! Ik geloof dat mijn hartslag nog maar net weer normaal is.’

Ik pak de kalkoen in in aluminiumfolie, zoals dat van Mary Berry moet, en zeg op alwetende kerstgastvrouwentoon: ‘Oké, hij moet rusten.’ (Ik weet eigenlijk niet waar dat ‘rusten’ voor is, maar ik zou Mary Berry mijn leven toevertrouwen.)

‘Hoeveel soorten vulling maak je eigenlijk?’ vraagt Suze terwijl ze in de oven gluurt.

‘Drie. Plus pittige falafel,’ zeg ik wijzend naar het bovenste rooster.

‘Pittige falafel?’ Suze kijkt me met grote ogen aan.

‘Iedereen houdt van pittige falafel met kerst,’ zeg ik afwerend. ‘En het is ethisch verantwoorde falafel. Kom op, tijd voor cadeautjes.’

‘Nou, de kalkoen ziet er schitterend uit, Bex,’ zegt Suze terwijl we van de keuken naar de woonkamer lopen. ‘Het ziet er allemaal prachtig uit. Lang leve Steph!’

Want Steph heeft ons uit de hachelijke kalkoensituatie gered. Toen we eindelijk terugkwamen van de dierenwinkel, allemaal een beetje hysterisch (en vol blauwe plekken in mijn geval, want uit een smal dakraam gesjord worden is niet zo leuk als het klinkt) zat zij bij ons op de stoep. Met die immense kalkoen naast zich en Minnies kostuum op haar schoot.

‘Ik kwam het kostuum terugbrengen en ik heb de bestelling voor je aangenomen!’ riep ze toen we door het tuinhek kwamen. ‘Geen paniek, geen vervangend artikel!’

‘Steph!’ riep ik verbluft uit. ‘Je bent geweldig! Ontzettend bedankt! Maar... je familie...’

‘Het was wel het minste wat ik kon doen,’ zeg Steph. ‘En dat vond mijn moeder ook, toen ik het haar vertelde. Ze zei dat ik meteen naar je toe moest gaan. Ze is... We zijn je allemaal heel dankbaar, Becky.’

‘Bex, wat doet Steph Richards bij jullie huis?’ vroeg Suze verbijsterd. ‘Waar heeft ze het over?’ En ik wist niet hoe ik onze vriendschap kon verklaren zonder te veel te verraden, maar ik hoefde niet bang te zijn, want toen we dichterbij kwamen, stond Steph op.

‘Hallo Suze,’ zei ze resoluut. ‘Ik weet niet of Becky het al had verteld, maar mijn man is net bij me weggegaan.’

‘O,’ zei Suze beduusd. ‘Goh. Nee. Ik had geen idee. Wat erg voor je.’

‘Tja, ik wilde het geheimhouden,’ zei Steph, ‘maar nu niet meer. Hoe dan ook, Becky is een soort rots geweest de afgelopen weken, dus ik ben blij dat ik iets terug kon doen.’ Toen hield ze het blauwe zijden kostuum op en vervolgde: ‘Dit zou Minnie met Kerstmis moeten dragen. Het is van haar. Jij hebt het gemaakt, Becky. Je moet er plezier van hebben.’

Suzes ogen werden nog groter. ‘Is dat van Minnie?’ zei ze. ‘Maar Bex...’

Toen moesten we dat allemaal uitleggen. Waarop Suze zei dat ze wel wist dat ik een beter kostuum moest hebben gemaakt dan dat van Denny & George. Maar ze krabbelde meteen weer terug voor het geval ik me beledigd zou voelen en zei dat ze dat van Denny & George eigenlijk in veel opzichten juist mooier vond omdat het van zoveel creativiteit getuigde.

Ten slotte zei Steph dat ze weer moest gaan, maar ze omhelsde me stevig en zei in mijn oor: ‘Laten we er een fijne kerst van maken, oké?’ En toen ze zich van me losmaakte, zag ze er voor het eerst uit alsof het haar nog zou kunnen lukken ook.

Ikzelf heb de leukste kerst die ik me kan heugen, ook al is er geen sneeuwvlokje meer te bekennen. (Natuurlijk niet.) Er staan kerstliedjes op. Het eten ruikt spectaculair. Minnie is in de zevende hemel. Mam en Janice zijn weer hartsvriendinnen. Mam heeft zelfs een oud setje van Janice aan, met een kerstslinger als ketting. Vanochtend zei ze onder het genot van een buck’s fizz: ‘We vinden het echt heel leuk in Shoreditch, kind. Bij wijze van vakantie, maar niet...’ en ze klopte op haar hart. Daar liet ze het bij, maar ik denk dat ik wel weet wat ze bedoelde.

Hoewel, dat mag dan zo zijn, maar Janice heeft al een keer of honderd gezegd dat ze ernaar uitkijkt vaker naar mam toe te gaan om ‘workshops en evenementen’ te bezoeken en:

‘Misschien gaan Martin en ik ook wel op zoek naar een appartement in Shoreditch.’ Ik heb dus geen idee hoe dit gaat uitpakken. Wat Flo betreft: haar naam is niet eens meer genoemd. Het is alsof ze nooit heeft bestaan.

Degene die de show steelt is natuurlijk Santiago. We doen wel allemaal of we geboeid naar elkaars verhalen en grappen-luisteren, maar eigenlijk kunnen we geen van allen onze ogen van hem afhouden. Op dit moment doet hij samen met de andere kinderen een nieuw spelletje van Clemmie met plaatjes van hoeden. En de andere kinderen doen zo lief tegen hem en doen zo hun best om hem erbij te betrekken dat mijn hart ervan smelt.

‘Hij is geweldig,’ zeg ik om de vijf minuten tegen Jess, want het is waar. Hij is echt geweldig.

Hij is ook het meest ethisch verantwoord geklede kind dat ik ooit heb gezien, in bamboe en gerecyclede katoen en op schoenen van nepleer. Hij is ook het enige kind dat ooit belangstelling heeft getoond voor mijn ecologische boom, waar hij bonuspunten voor krijgt, in tegenstelling tot mijn peetzoon Ernest, die alleen nuchter zei: ‘Wat is dat? Zal ik het naar de recycling brengen?’ Ik moet toegeven dat hij er niet heel indrukwekkend uitziet. Het is een tak uit de tuin, versierd met drie lepels. Maar Santiago aaide over de lepels en glimlachte – hij heeft een betoverende glimlach – en toen Jess naar hem keek, zag ik dat ze smoorverliefd op hem is.

Ze moet zelfs helemaal in de wolken zijn, want een uurtje geleden drong het tot ons door dat Minnie een stralende Santiago had versierd met kerstslingers en lichtjes. Maar toen ik me geschrokken naar hem toe haastte om alles van hem af te rukken met de gedachte: O, god, duivels plastic, duivelse slingers, Jess wordt woest en dan gaat ze weg, stak Jess een hand op om me tegen te houden.

‘Wacht even,’ zei ze schaaachtig. ‘Hij ziet er zo aandoenlijk uit. Ik maak even snel een foto.’

Ze heeft nota bene een foto gemaakt van haar zoon, behangen met plastic kerstversiering! Jess de plastichater! Het

komt doordat ze net moeder is geworden, denk ik. Ze heeft hersenverweking.

Net als ik met een vork tegen mijn glas wil tinkelen om voor te stellen wat cadeautjes uit te pakken, komt Suze buiten adem naar me toe en zegt: ‘Bex. Kom eens even.’

Ze neemt me mee de gang in en wijst naar een grote kartonnen doos vol natte plekken en vogelpoep. ‘Dit stond in de voortuin!’ zegt ze. ‘Ik ging even een vuilniszak buiten zetten en toen zag ik er een stukje van, net achter je rozenstruik. Ik denk dat het er al een paar dagen staat.’

‘O, god,’ zeg ik schuld bewust. ‘Het moet een internetaankoop zijn.’

‘Wat dan?’ vraagt Suze verwachtingsvol. ‘Het is wel groot, zeg.’

‘Geen idee. Niets tegen Luke zeggen.’

Ik scheur snel de doos open, zodat ik wat het ook maar is onder het bed kan verstoppen... maar wat ik dan zie, maakt dat ik even verstijf. Het is leer. Donkerbruin leer. Ik scheur het karton verder open, met bonzend hart, en zie een hengsel. Een messing sleutelhanger met het monogram LB. Dan trek ik woest de rest van het karton weg... en inderdaad. Het is de kastkoffer. Ongelooflijk.

‘Wauw!’ roept Suze uit. ‘Fenomenaal! Hoe kom je daaraan?’

Ik ben sprakeloos. Ik zoek naar een envelop, een briefje, iets... en dan zie ik het opeens. Ik scheur de dure, gevoerde envelop open en zie een met de hand beschreven correspondentiekaart.

Geachte mevrouw Brandon (geboren Bloomwood),

Naar ik heb begrepen hebt u baanbrekend werk verricht om vrouwen lid te kunnen laten worden van de Londense - Biljartsociëteit. Mijn echtgenoot, sir Peter Leggett-Davey, is hoogst ontstemd.

Naar aanleiding van zijn woede betreur ik het ten zeerste dat ik dit niet jaren geleden zelf al heb gedaan, en ik heb bewondering voor uw moed en vastberadenheid.

Ik hoorde van Simon Millett dat u deze prijs heel graag in de tombola wilde winnen. Het doet me plezier dat ik hem u kan aanbieden.

Met de beste wensen en felicitaties,

Lady Rosamund Leggett-Davey

(geboren Wilson)

‘Van wie is het?’ vraagt Suze en ik kijk op, bijna duizelig.

‘Gewoon... iemand,’ zeg ik. Dan, als ik Luke hoor lachen, kom ik in actie. ‘Suze, snel. Help me dit weer in te pakken.’

Binnen vijf minuten hebben we de kastkoffer ingepakt en naar de kerstboom gezeuld, en dan tinkel ik met mijn vork tegen mijn glas.

‘Laten we voor de lunch vast een paar cadeautjes uitpakken!’ zeg ik terwijl iedereen zich rond de boom schaart. ‘En Luke, ik wilde hiermee beginnen. Vrolijk kerstfeest.’

‘Maar ik heb mijn cadeau al gezien,’ zegt Luke verbaasd. ‘Het was een stuk kleiner.’

‘Dat was... een afleidingsmanoeuvre!’ improviseer ik snel. ‘Ha! Gefopt!’

Niets aan de hand. Ik geef hem die trui wel voor zijn verjaardag.

Luke scheurt het papier eraf en ik kijk naar hem en bijt op mijn onderlip terwijl hij grote ogen opzet, knippert, dan nog eens kijkt, met zijn hand over het leer strijkt, de koffer opent en sluit, de voering ziet, de sleutelhanger met zijn initialen, de algehele indrukwekkendheid van het cadeau... en dan ten slotte zijn blik op mij richt. Hij ziet er overdonderd uit.

‘Becky,’ zegt hij uiteindelijk, en hij komt naar me toe om me te zoenen. ‘Dit is ongelooflijk. Waar heb je die koffer in vredesnaam gevonden?’

‘Eh...’ Ik aarzel. Misschien vertel ik Luke het hele verhaal ooit nog, maar niet nu. ‘Gewoon, in een etalage,’ improviseer ik. ‘En hij was zo perfect dat ik hem moest hebben. Dus!’ vervolg ik om snel op iets anders over te schakelen. ‘Laten we

Janice allemaal een cadeautje geven om haar te bedanken voor de mooie make-overs die ze ons heeft gegeven.'

Ik kan de verleiding niet weerstaan om grijnzend naar de anderen te kijken, want eerlijk gezegd is dit afgesproken werk. We hadden zelfs onze eigen geheime groepsapp onder de naam 'Cadeautjes voor Janice', en ik popel om haar gezicht te zien.

Suze geeft haar een koelbox met verse krab. 'Janice, ik weet dat je dol bent op krab,' zegt ze ernstig, 'maar het is erg bederfelijk, dus je moet het wel heel binnenkort opeten.'

Mams cadeau is plat, en als Janice het openmaakt, ziet ze een tekening van haar huis in Oxshott. 'Kijk, schat!' zegt mam vrolijk. 'Heel gedetailleerd. Ik hoop echt dat Martin en jij er plezier van zullen hebben.'

Mijn cadeau is een haarborstel met JANICE op de rug gegraveerd. Tom geeft haar een theepot met JANICE erop en Jess een doos bonbons met de opdruk VOOR MIJN SCHOONMOEDER JANICE.

'Mijn hemel,' zegt Janice opgewonden. 'Wat een mooie cadeaus. Echt super.'

'Maar Janice,' zegt Martin, die het opeens begrijpt, 'hoe moet het nou met je kast? Dit kun je niet doorgeven.'

'Martin!' zegt Janice vermanend en er trekt een blos naar haar wangen.

'O, Janice,' zeg ik en ik sla een hand voor mijn mond. 'Dan zul je maar gewoon plezier moeten hebben van je cadeaus.' Ik grinnik naar haar om te laten merken dat ik haar maar wat plaag en ze wordt nog roder.

'Ja!' zegt ze terwijl ze gegeneerd haar haar opduwt. 'Nou. Dank jullie wel. Heel erg bedankt allemaal.' Ze pakt de theepot en opeens ziet ze er dolblij uit. 'Hier ga ik echt veel plezier van hebben,' zegt ze. 'Zeker weten.'

'Goed, dan nu mijn cadeau voor Suze,' kondig ik aan. 'Jess-vertelde dat ze ons allemaal een zero-wastecadeautje ging geven en dat vonden we heel inspirerend. Wij geven elkaar

dus dingen die we al hadden. Alleen kon ik niet kiezen, dus... wacht even...'

Ik loop de kamer uit, pak de zak die ik in de jassenkast heb verstopt, met een grote rode strik eromheen, en sleep hem de woonkamer in.

'Suze, hier heb je een lading van mijn spullen. Neem maar wat je hebben wilt. Heus, ik denk dat het je allemaal goed zal staan.'

'Bex!' hijgt Suze. 'Zo heb ik het ook gedaan!' Ze reikt achter de bank en trekt drie vuilniszakken tevoorschijn, en ik kijk er opgewonden naar. Drie vuilniszakken vol spullen van Suze? Dit is het mooiste kerstcadeau ooit! Ik kan de verleiding niet weerstaan om mijn hand in een van de zakken te steken en er haar lichtroze kasjmieren slobbertrui uit te halen.

'Die heb ik altijd zo mooi gevonden!' zeg ik verrukt.

'Ik vond deze altijd zo mooi!' zegt Suze op haar beurt, terwijl ze mijn Ally Smith-vest met de fameuze knoop uit haar zak trekt. 'O, mijn god, Bex, weet je het zeker?'

'Tuurlijk! Trek aan! Laat zien!'

'Misschien moeten jullie het allemaal na de lunch uitzoeken,' zegt Luke gejaagd. 'Of... na kerst zelfs. Is het nog geen tijd voor de lunch? Zullen we de rest van de cadeaus later doen?'

'Oké,' zeg ik met tegenzin en ik leg een veren boa terug. 'Of eigenlijk... nee!' Ik schiet overeind, want ik krijg een idee. 'Ik vind dat Jess en Tom hun cadeaus voor de lunch moeten geven. Geven jullie ons nog steeds allemaal een woord?' vraag ik nieuwsgierig aan Jess.

'Ja,' zegt Jess licht blozend. 'We hebben voor jullie allemaal een woord.'

Ik kan niet wachten om die woorden te horen. Ik heb nog nooit van mijn leven een woord gekregen.

'Nou... super,' zeg ik. 'Kom maar op.'

Jess en Tom gaan staan en lopen naar pap, die zegt: 'Hemeltje, ik?' Hij lacht nerveus, maar valt stil onder de

strakke blikken van Tom en Jess. Ze blijven hem nog even zwijgend aankijken en ik voel een tinteling. Dit is eigenlijk best magisch. Ik kijk om me heen in de kamer en denk dat iedereen zich zo voelt: diep onder de indruk en vol verwachting. Opeens is het alsof we een bijzondere plechtigheid bijwonen.

‘Graham,’ zegt Tom ten slotte ernstig, ‘het woord dat we jou willen geven is... “wijs”.’

‘Jeetje,’ zegt pap overrompeld. ‘Nou... dank jullie wel. Heel erg bedankt!’

Alsof ze het hebben gerepeteerd (wat waarschijnlijk ook zo is), lopen Tom en Jess synchroon naar Clemmie en kijken haar ook zo ernstig aan.

‘Clemmie,’ zegt Jess zacht, ‘we willen jou graag het woord “nachtegaal” geven.’

Nachtegaal! Dat is briljant, want Clemmie kan inderdaad heel mooi zingen.

‘Dank je wel,’ zegt Clemmie een beetje beduusd, en Tom en Jess lopen naar Tarkie.

‘Tarquin,’ zegt Tom, ‘jou willen we het woord “dynamisch” geven.’

Dat is ook heel slim bedacht, want ik zie wel dat Tarkie ermee in zijn nopjes is. En nu komen ze naar mij toe, allebei vastberaden... en tegen wil en dank krijg ik de zenuwen. Laat het alsjeblieft niet ‘roodstand’ zijn. Of ‘warhoofd’.

‘Becky,’ zegt Jess ernstig. ‘We willen jou graag het woord “blijdschap” geven.’

Blijdschap? Heb ik blijdschap gekregen? Ik voel me bespottelijk trots en kijk glunderend naar Luke. Ik heb blijdschap!

Jess en Tom lopen van de een naar de ander en ik kijk gefascineerd toe, wij allemaal trouwens. Janice krijgt ‘schoonheid’ en bloost van genoeg. Luke krijgt ‘integriteit’ en ik weet dat zijn dag niet meer stuk kan. Als iedereen een woord heeft gekregen, kijken Jess en Tom elkaar aan, met

Santiago tussen zich in, die met grote, plechtige ogen naar hen opkijkt.

‘Tom,’ zegt Jess ernstig. ‘Ik geef jou “kracht”.’

‘Jess,’ zegt Tom. ‘Ik geef jou “onwrikbaar”.’

Dan kijken ze allebei naar Santiago en beginnen naar hem te gebaren terwijl hij met grote ogen toekijkt. Als ze klaar zijn, wachten ze even en zeggen dan in koor: ‘Santiago. Onze zoon. We geven jou “gekoesterd”.’

Gekoesterd. O, mijn god. Mijn keel zit dicht en ik besluit ter plekke dat ik nooit meer iets anders voor kerst wil dan woorden. Woorden rocken. Woorden zijn de bom. Woorden zijn het mooiste cadeau ooit.

Als we twintig minuten later aan tafel gaan, zijn we allemaal nog een beetje ondersteboven van onze geweldige woorden.

‘Mijn woord is “heldhaftig”,’ zegt Ernie vol trots tegen iedereen die het maar horen wil. ‘Dat betekent dapper. Het betekent dat ik heel dapper ben.’

‘O, Becky!’ roept Janice opeens uit. ‘Dat was ik bijna vergeten. Ik heb nog een kleinigheidje voor je. Het stelt niet zoveel voor, maar ik zag het op de Kerstbeurs. Ik wilde het je op de dag zelf geven om je te bedanken, maar ik was het vergeten. Ik vond het zelf heel leuk.’ Ze wipt de gang in en komt terug met een geschenktasje. ‘Het is maar een kleinigheidje, zoals ik al zei...’

Ik steek een hand in het tasje in de verwachting een lipgloss of zo te vinden... maar mijn hand vindt iets zachts in vloeipapier. Ik haal het eruit en zie een zilveren flits. Mijn hart slaat een slag over.

Echt niet, echt niet...

Ik scheur het vloeipapier eraf... en het is hem echt! De zilveren kerstlantaan! Ik geloof mijn ogen niet. Heeft Janice die al die tijd al gehad?

‘Het stelt niet veel voor, zoals ik al zei,’ zegt Janice-verontschuldigend, ‘maar mijn oog viel erop...’

‘Janice!’ Ik sla mijn armen om haar heen. ‘Wat ben ik hier blij mee!’

‘Goh!’ zegt ze vergenoegd. ‘Mijn hemel. Vrolijk kerstfeest, kind!’

Ik kan de verleiding niet weerstaan om naar de woonkamer te rennen en de lama meteen in de boom te hangen. Ik hang hem in het zicht, zet een stap achteruit en kijk er vol bewondering naar. Onze hele boom heeft een metamorfose ondergaan!

Dan loop ik naar de keuken, waar Luke bewegingloos naar zijn telefoon staat te kijken.

‘Hoe is het met de kalkoen?’ vraag ik. ‘Ziet hij er lekker uitgerust uit? Luke?’ dring ik aan als hij niets terugzegt. ‘Luke?!’

Dan heft Luke eindelijk zijn hoofd en kijkt me even zwijgend aan.

‘Becky,’ zegt hij met een vreemde stem. ‘Ik krijg net een e-mail van een zekere Simon Millett om me een vrolijk kerstfeest te wensen en me van het een en ander op de hoogte te brengen.’

Wát? Heeft hij Luke een e-mail gestuurd? Die gluiperd.

‘O,’ zeg ik snel. ‘Nou, ik zou maar niet naar hem luisteren...’

‘Volgens hem heb je mijn cadeau niet zomaar “in een etalage gezien”. Hij heeft me een link gestuurd naar de nieuwsbrief van de Londense Sociëteiten. Die ik toevallig al krijg,’ voegt hij er met een nog vreemdere stem aan toe, ‘maar nooit lees. Omdat ik niet verwacht er een foto van mijn vrouw in aan te treffen.’

Hij draait zijn telefoon naar me toe en ik zie een foto van mezelf terwijl ik de drieënnegentigjarigen toespreek, met mijn handen in de lucht en mijn mond wijd open. Wie heeft die afschuwelijke foto uitgekozen? Ik wil wedden dat het sir Peter was.

‘O, dat,’ zeg ik, want Luke lijkt een verklaring van me te willen. ‘Ja. Ik ben lid geworden van een sociëteit.’ Ik probeer nonchalant te klinken. ‘Ik wilde het je nog vertellen. Je mag wel mee als mijn introduc  als je wilt.’

‘Becky...’ zegt Luke, die verder niets uit lijkt te kunnen brengen. ‘Een biljartsoci teit?’

‘Ja, ik wilde die kastkoffer hebben!’ verdedig ik mezelf. ‘Jouw initialen stonden erop.’

‘Dus liet je de statuten van een van de oudste soci teiten van Londen aanpassen,’ zegt Luke, die me aankijkt alsof hij nog duizend andere dingen wil zeggen, maar niet weet waar hij beginnen moet. ‘Je hebt de vloer met ze aangeveegd, volgens die Simon Millett. Daar was ik graag bij geweest.’

‘Tja, nou ja,’ zeg ik schouderophalend. ‘Ik was niet van plan je weer diezelfde aftershave te geven...’

En dan kan ik niets meer zeggen, want Luke slaat zijn armen stevig om me heen. Zo stevig zelfs dat ik bijna geen lucht meer krijg.

‘Er is niemand zoals jij, Becky,’ zegt hij hees in mijn hals. ‘- Niemand in de hele wijde wereld.’

Het is iets wat Luke vaak tegen me zegt. En soms weet ik niet of hij het positief of negatief bedoelt. Maar op dit moment ben ik er vrij zeker van dat het als compliment bedoeld is.

Dan maken we ons van elkaar los, halen een paar keer diep adem en herinneren we ons wat we zouden moeten doen, namelijk de kerstlunch opdienen. Luke brengt de kalkoen naar de kamer en ik loop achter hem aan met Peppa Pig de vegan kalkoen. Er gaat een gejuich op en Tarkie roept schor: ‘Bravo!’

De minuten daarna voltrekken zich in een waas van voorsnijden, opscheppen en schalen doorgeven, maar dan heeft iedereen een bord met eten en hebben we de knalbonbons opengetrokken (duurzame, met de hand bedrukt door Nepalese vrouwen) en allemaal een feesthoedje opgezet, en dan begint de kerstlunch. De tafel ziet er geweldig uit, met de geruite linten, confetti in neonkleuren en Scandi-kandelaars.

(Uiteindelijk is mijn thema ‘eclectisch’ geworden.) Martin heeft een berg spruitjes op zijn bord, Suze een berg broccoli en iedereen heeft minstens één donut gepakt. Peppa Pig is een daverend succes; misschien moeten we voortaan elk jaar een vegan donutkalkoen maken.

‘Zo!’ zegt mam, die het woord ‘bron’ heeft gekregen en me net heeft verklapt dat ze eerst dacht dat Tom en Jess ‘bon’ bedoelden, waar ze niets van snapte, zodat ze om uitleg moest vragen. ‘Wat een zalig kerstfeest!’ Ze gaat staan en tikt met haar dessertlepel tegen haar bord tot iedereen stil is. ‘Mensen! Ik wil graag iets zeggen. We weten allemaal dat Becky het niet makkelijk heeft gehad de afgelopen dagen, gezien het een en ander. Maar nu zitten we toch maar van een heerlijke kerst te genieten in dit prachtig versierde huis, en wat ik tegen jou wil zeggen, Becky, en tegen Luke en Minnie... dank jullie wel!’ Ze heft haar glas. ‘Op de Brandons!’

‘Op de Brandons!’ zeggen de anderen, die gaan staan.

‘Geboren Bloomwood!’ vult Suze aan, en iedereen schiet in de lach en dan gaan ze allemaal weer zitten en vallen blij op hun eten aan.

Ik leun even achterover, kijk van de een naar de ander en laat het geluk op me inwerken: mam die Minnies kalkoen voor haar snijdt, Suze die in de spiegel naar haar feesthoedje kijkt en Jess die argwanend de folder over de duurzaamheidskwalificaties van de knalbonbons leest. Er gaat niets boven Kerstmis. Ook al gaat het mis, er gaat niets boven. Dan kijk ik naar Luke, die links van me zit, aan het hoofd van de tafel.

‘Wat vond jij eigenlijk van de woorden?’ vraag ik zacht. ‘Het cadeau van Tom en Jess, bedoel ik.’

‘Best indrukwekkend,’ zegt Luke. ‘Dat had ik niet verwacht, op de een of andere manier.’

‘Ik ook niet.’ Ik knik en vervolg dan zo achteloos als ik kan: ‘Dus... welk woord zou je mij geven?’

‘O, dat weet ik niet,’ zegt Luke met een ontspannen lach.

‘Kom op, Luke, geef me een woord. Geef me een woord voor Kerstmis.’ Het is half een grap... maar ook half ernst. Opeens wil ik per se zijn woord horen. Het woord dat hij voor mij zou kiezen.

Alsof hij het aanvoelt, legt Luke zijn mes en vork neer. Hij keert me zijn gezicht toe en zijn donkere ogen lijken de mijne een eindeloos moment lang vast te houden voordat hij zacht zegt: “‘Geliefde’.”

Mijn gezicht begint te gloeien en ik voel een kriebel in mijn neus. Geliefde. Dat is zijn woord voor mij, geliefde.

Ik ben heel blij met mijn nieuwe jurk. Natuurlijk ben ik er blij mee. Maar dit is het cadeau dat me altijd bij zal blijven.

‘Dat is een goed woord,’ zeg ik terwijl ik mijn best doe om mezelf in bedwang te houden. ‘Dank je wel.’

‘Graag gedaan.’ Luke pakt zijn mes en vork en eet door. ‘Nu moet je mij ook een woord geven,’ vervolgt hij. ‘Een goed woord, denk erom.’

Ik denk even diep na. Dan haal ik een beetje beverig adem en zeg: ‘Oké, ik zal je een woord geven.’

‘Uitstekend!’ Luke veegt zijn mond af. ‘Denk je dat ik er blij mee zal zijn?’

‘Ik denk het wel,’ zeg ik met bonzend hart. ‘Ik weet het wel bijna zeker. Ben je er klaar voor?’

Ik wacht tot hij zijn bestek heeft neergelegd, ik wacht tot hij me recht aankijkt. Ik wacht. En wacht.

Dan leun ik opzij en fluister zacht in zijn oor: ‘Zwanger.’

De Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit

anno 1816

St. James Street

Londen swl

Geachte mevrouw Brandon geboren Bloomwood,

Dank u voor uw recente brief, waarin u het verzoek doet de Prince of Wales-zaal te mogen gebruiken voor uw 'babyshower', een Amerikaanse term, meen ik.

Tot mijn spijt is dit niet mogelijk. De zaal in kwestie is niet bedoeld voor een dergelijk gebruik. Er kan ook geen sprake van zijn dat u een ruimte in deze sociëteit vult met 'een ziljoen ballonnen', om uw woorden te gebruiken. - Sommige van onze leden zijn hoogbejaard en die aanblik zou alarmerend, zo niet fataal voor hen kunnen zijn.

Hoogachtend,

Sir Peter Legget-Davey

Voorzitter

*De Londense Biljart- en Salonmuzieksociëteit
anno 1816*

St. James Street

Londen SW1

NOTULEN KWARTAALVERGADERING (VERVOLG)

Motie 6

Dat mevrouw Brandon (geboren Bloomwood)
toestemming krijgt om

1. Een ‘babyshower’ te organiseren in de Prince of Wales-zaal;
2. De Prince of Wales-zaal te versieren met ballonnen;
3. Een ‘toren van cupcakes’ te maken;
4. Prosecco te schenken en
5. Versterkte muziek af te spelen van de populaire artieste die bekendstaat als ‘Beyoncé’.

Ingediend door mw. Rebecca Brandon (geboren -
Bloomwood).

Gesteund door lord Edwin Tottle.

Aangenomen met 56 tegen 3 stemmen.